Dorin Streinu

Opere alese

I

Despre mine însumi

(Jurnal de scriitor. Fragmente)

Teologie pentru azi

București
2010

1995

Luna iulie. Vă întrebați, poate, de ce această dată? Nimic mai simplu: este luna în care m-am decis să devin *scriitor*.

Totul a fost un miracol. Mă refer la început...S-a întâmplat pe nesimțite. Într-o zi m-am trezit scriind...și asta a fost totul.

De atunci nu am mai avut nicio liniște și nicio pasiune mai mare ca aceea de *a scrie*.

Și e interesant ceea ce am scris prima dată, când am conștientizat că trebuie să devin *un scriitor angajat*: o poezie clasică, în cinci strofe, pe care i-am dedicat-o primei mele „iubite”.

Se spune adesea, că cine nu începe să scrie de la 16 ani *poezie de dragoste*, nu va mai scrie niciodată. Exceptăm *excepțiile*.

Aceasta e vârsta poeziei înflăcărate, plină de entuziasm, de avânt...

Entuziasmul meu scriitoricesc a fost *încurajat* și *susținut* ca să nu moară. Prin aceste rînduri le mulțumesc celor care m-au susținut, celor care mi-au luat apărarea.

M-am angajat în *lupta cu timpul*, care este *arta*, ca într-o aventură, care, la început, era prea puțin conturată și care, mai apoi, s-a transformat dintr-o *aventură* într-o *luptă dramatică*.

O luptă dusă cu chin și cu sânge. Însă în noul climat existențial, de prea curând, au început *neliniștile*.

Într-o zi, spre sfârșitul lunii, mi-am notat pe o foaie următoarele lucruri: [Înainte ca să existe acest *Jurnal*, fiecare rând din el a fost scris pe foi separate, apoi transcris în caiete.]

„Sunt într-o stare psihică foarte precară. Moralul îmi este la pământ, zgomotele mă agasează, chiar până și cele mai mici zgomote mă neliniștesc.

Am, adeseori, dureri de cap îngrozitoare. Din când în când și amețeli. Ochii mi se înroșesc câteodată, apoi devin *negri* din *verzi*.

Când scriu, intru în stări de apatie, apoi în stări de nervozitate și tot așa o duc toată ziua”.

Însă mă simțeam astfel pentru că munceam foarte mult, pentru că trebuia să învăț foarte multe. Îmi dădeam seama, foarte acut, de responsabilitățile scrisului.

Am scris și am citit mult până acum, *febrilitate* de care nu vreau să scap deloc. Încă de la începutul scrisului am intrat în tot felul de stări complexe, pentru că nu mi-am permis niciodată vacanță la mare sau la munte. Bunicii mei nu își pot permite acest lux...

De ce *bunicii mei*? De ce sunt *ei* lângă mine și nu *părinții mei*? Pentru că, deși am părinți, am mai bine *bunici*. Ei m-au crescut de la două săptămâni, după ce părinții mei, anterior, doriseră să mă avorteze...

E o problemă mai lungă. Poate o vom discuta cu altă ocazie. Însă nu știu dacă va fi crezută durerea mea, amărăciunea și neîmplinirea mea față de părinții mei.

Pentru că, uneori, și eu îmi dau seama, că și pentru mine ar fi incredibil să aud faptul, că cineva, ca mine, pentru care, niște părinți, ar trebui *să fie foarte bucuroși*, poate fi *invidiat* și *urât* atât de mult de proprii lui părinți.

La *Seminar* nu am avut niciodată probleme cu învățătura. Învățam bine.

De atunci însă, de când am decis că *voi fi scriitor*, am început să citesc și să scriu foarte mult.

În vara aceea, am citit din plin și mi-am luat notițe cu stoicism și cu mare atenție.

Am avut însă parte și de câteva fenomene *spectaculoase*.

Spre exemplu, într-o duminică dimineața, m-am trezit pe buze cu începutul unui roman. Cu un roman pe care începusem să îl scriu în somn...

În zilele precedente mă trezisem cu versuri pe buze...

Nu știu care este explicația acestor lucruri.

Ulterior mi s-au mai întâmplat lucruri de acest fel.

Eu rămân însă la părerea, că provin din cauza concentrării mele prea mari asupra *exercițiilor mele de creație*.

Înainte să iau vacanță, prin luna mai 1995, la Turnu Măgurele, am vizitat cimitirul de la periferie, împreună cu *prietenul meu de durere* Tudorel Ionescu.

Obișnuiam asemenea *vizite aperceptive* pentru *inspirația* mea...și *delectarea* lui...Vorbeam tot felul de lucruri, fără să fim *cioranieni*...Însă cred că am ceva și din acest *virus*...

Vreau să spun că ne duceam acolo nu pentru ca *să ne jucăm cu craniile morților*, ca Emil Cioran[1], ci pentru ca *să privim...un Înger...*

Să nu vă mirați însă că am spus că mergeam în cimitir pentru *a privi...un Înger*, pentru că era un Înger *adevărat*, dar *din piatră*. Era un monument funerar.

Îngerul este pe mormântul cuiva, cam cât un om de înalt, lângă crucea acestuia...și e din marmură.

Și în fața acestui Înger, într-o înserare grăbită, am scris primele rânduri din romanul meu: *Destine transfigurate*. Mai apoi, el a devenit: *Păsări spre cer*.

Le-am scris pe scările unei locuințe mortuare. El mă privea și eu scriam.

Înainte ca să încep să scriu, am contemplat, îndelung, Îngerul, acea *ieșire* „perfectă” (așa mi s-a părut atunci, cât și astăzi) din marmură.

De atunci am în suflet acea urmă de răceală a lui, singurătatea lui de *Înger străin*, pentru că el se contemplă în numele meu: *Dorin Streinu*.

Eu și el: două făpturi *aproape* identice.

---

[1] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Cioran.

Romanul meu *Păsări spre cer*, la început, fusese gândit ca *un punct de legătură* între mine și prietenul meu.

Doream să prezint, să scriu despre familia lui și această *scriere* trebuia să fie *obolul meu* pentru *prietenia* și *iubirea* lui.

N-a fost să fie astfel...Am schimbat cu totul planul, planurile...Și e de apreciat ce s-a întâmplat după...

27 iulie 1995. Este o zi călduroasă. Însă o zi *de lucru* pentru mine. Spre seară, la masa de scris. Îmi notez dintr-o carte a lui Constantin Noica[2]. Nu are nimic de-a face cu romanul meu...bineînțeles...

Am trăit o stare de profundă limpezire a gândurilor. Limpezimea minții. După aceea au început să îmi apară tot felul de imagini, imagini ca un șuvoi heraclitian, care curgea de undeva în altundeva. Am rămas uimit!

Ce am văzut?! Era tocmai romanul meu! În câteva clipe, prin fața minții mele, mi-a trecut tot *romanul meu de debut*: în imagini, ceva cuvinte...și totul *atât de real*!

Cu mâna tremurândă, în câteva minute, mi-am notat tot ceea ce aveam să scriu ulterior.

Am căzut în genunchi și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru acest dar divin.

Mărturisesc sincer, că după episodul cu cimitirul, unde am scris foarte puțin (doar o jumătate de pagină), am mai scris apoi la internat și acasă, până la această dată, doar vreo...10 pagini.

După aceste 10 pagini nu am mai știut ce să scriu, pentru ca romanul meu să continue.

Pur și simplu: m-am inhibat.

Însă acest eveniment pe care l-am trăit, în care am văzut tot romanul în câteva secunde, mi-a dăruit completa încredere în mine însumi, nu numai că *pot să îl scriu*, dar că *pot să scriu*...Pot să scriu foarte multe lucruri.

Acesta a fost momentul când am început să îmi descopăr resursele interioare, ceea ce am în

---

[2] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Noica.

patrimoniul meu intim, ca *experiență* dar, mai ales, ca *potențe*.

În luna iulie însă am trecut prin clipe grele. Aveam romanul *în mine*...dar nu aveam liniștea necesară pentru ca să-l scriu.

Din cauza firii mele impulsive acest lucru s-a dovedit *un privilegiu*. Mă refer la faptul de *a fi liniștit*.

Când ceva nu îmi place devin *neliniștit* și *irascibil*. Și atunci, ceea ce creez, creez la repezeală, cu duritate, cu revărsare imensă a persoanei mele.

La început *mă răzbunam* pe aceste momente și rupeam tot ceea ce scriam. Acum m-am mai temperat. Însă, spun sincer faptul: *nu de tot*.

12 august 1995. Încerc să scriu niște...*gânduri sincere*...Activitatea de a gândi, acceptată ca exercițiu zilnic, mă epuizează enorm. Când gândesc, în jurul meu, totul devine *idee*.

Iar eu nu mai sunt în acele momente decât *prin* și *pentru* idee.

Gândirea profundă, introspecția în lucrurile complicate, care trebuie rezolvate, pentru ca, conștiința mea de scriitor și de om, să fie oarecum *împăcată*, îmi produc o epuizare mentală foarte mare.

Ei i se adaugă și epuizarea somatică, faptul că nu mă odihnesc. Nu pot să mă odihnesc...Nu pot să pierd timpul prostește...

Conflictul dintre unele gânduri și simțăminte îmi mătură liniștea sufletească. Pentru că nu mai am liniște mentală și sufletească, de multe ori trebuie să îmi întrerup activitatea intelectuală, adică *scrisul* și *cititul*.

Când constat lumea din jurul meu, când *mă mir* și *admir*, ca orice om, frumusețea naturii, nu mă pot opri *să nu gândesc*.

Nu mă pot sustrage *atenției* și *înțelegerii*. Trebuie să scriu o frază sau două despre ceea ce simt sau văd sau aud sau trăiesc. Iar dacă nu le scriu trebuie să vorbesc despre ele cu cineva, cu oricine. Sau să le vorbesc cu mine însumi, așa, minute întregi.

Fără să gândesc la ceva și fără să înțeleg continuu din „rațiunile divine ale lucrurilor" (Sfântul Maxim Mărturisitorul[3]), nu pot trăi. Trebuie să *înmagazinez* tot felul de lucruri, adică *de înțelegeri*.

Am ajuns la concluzia că nu mai pot gândi decât...*excesiv de mult*. Nu mă pot opri din *înțelegere* și *contemplare*.

Simt că mi-am luat prea multe poveri. Lucrul acesta îl resimt ca pe propria mea piele.

Teologia îmi este crucea, Poezia îmi este viața, Proza îmi este existența iar Filosofia îmi este moartea mea cea de toate zilele.

Mi se atrage, mereu, atenția, că *este prea mult*...Dar pentru mine și *atât de mult* e...*atât de puțin* până la urmă.

Scriam într-un poem: „Câte nu vrea să facă omul?! Dar vai, nu e cu putință *totul*!".

Crezul meu în cunoaștere este acela: că neofitul are *întotdeauna ceva de învățat* de la profesorul său. După cum și profesorul are *câte ceva de învățat* de la neofitul său. Iar, amândoi, au de învățat de la ceilalți și de la tot ceea ce îi înconjoară.

Cunoașterea = o continuă înaintare a spiritului. Creșterea aceasta începe de la un moment dat și se continuă în brațele veșniciei.

Tocmai de aceea, fiecare zi din viața mea înseamnă *cunoaștere*, împlinire a persoanei mele, *împlinire* care *nu are o limită* după învățătura ortodoxă.

A refuza să gândești înseamnă a te complace în vidul prostiei. Iar prostia e intolerabilă pentru persoana umană, pentru că înseamnă a te ciopârți pe tine de însuți de existență.

Prostia e un pact cu moartea și cu diavolul. Dumnezeul nostru este izvorul plin de iubire și de

---

[3] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Maxim_M%C4%83rturisitorul.

comunicare al lumii și întru Care există iubire și comunicare.

Fapt pentru care este exclusă cu totul *indiferența* pentru *cunoaștere* și *comuniune*.

Eu spun: *gândesc, pentru că exist ca persoană*. Mă simt o persoană, care gândește și comunică și această gândire și comunicare și comuniune îmi dau sentimentul profund că exist, că sunt important, că sunt viu.

Pentru că nu e de ajuns doar: *gândesc, deci exist* al lui Descartes[4]. E nevoie să gândești *cu* și *pentru* alții, *împreună* cu alții, pentru ca *să te simți existând*.

Pentru a atinge o anume originalitate în poezie am explorat aproape toate formele posibile, cele cunoscute de către mine, din arealul poetic.

Acum am ajuns să scriu într-o formă modernă, incendiară, anti-iluzionistă.

În poezia de azi, poeții nu își mai fac iluzii. Ei spun *adevărul crud* dar *adevărul*.

Mă fascinează metafora aceasta supra-progresistă. Cu toate acestea mă aflu în *neliniști* și *Neliniști*.

Așteptarea e singurul antidot la aceste neliniști ale mele.

Simt că merg, că înaintez spre propria mea *undă poetică*. Încă nu am ajuns la stabilitatea de care am nevoie, pe care o vreau sau pe care o cred reală.

După zile de suferință și de ezitare, încep să-mi capăt încrederea în mine însumi. Am înțeles, cu toată ființa mea, și nu odată, că *un cuvânt ucide mai mult decât un glonț*.

Am în vedere noi *interese de cercetare* în domeniul psihologiei. Scriu despre *comportamentul*

---

[4] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Ren%C3%A9_Descartes.

psihologic al unor persoane pe care abia le-am cunoscut.

Primele mele poeme le-am arătat finului meu, profesor de *Limba și literatura română*, Anton Calotă, din Roșiorii de Vede. Aștept *un verdict* de la el. Însă oricare ar fi verdictul lui (și mă aștept să fie *pedant* și *nesimțit* cu mine) eu merg înainte.

I-am copiat, pe coli separate, poemele. Eu scriu poeme pe ce apuc. Nu contează *pe ce* sau *unde* scriu! Scriu pe tot ceea ce am la îndemână.

A trebuit să fac și munca asta de *copist*, care nu îmi place deloc. Însă nu am încotro. Nu pot să îmi angajez...*o secretară*.

Și chiar dacă aș putea să o fac la un moment dat, cred că nu ar fi bine, pentru că femeile au tendința să își bage nasul acolo unde nu trebuie și să pună tot felul de întrebări, care *mă scot din sărite*, îmi *taie cheful* sau *ritmul*.

Am cules și recopiat poeme la întâmplare. Nu le-am *ales*...Le-am rescris pe câteva zeci de foi și...i le-am prezentat...

Pentru ca să scap de stres, am fost, împreună cu un alt prieten al meu, Ion Bibelea, la Mănăstirea Brâncoveni din județul Olt.

A fost pentru prima dată când am rămas, pentru câteva zile, într-o mănăstire. Aici am găsit liniște, pace...și înțelegere din partea a câteva persoane...

M-am simțit ca acasă, în unele clipe... Mi-am făcut prieteni, chiar și „o prietenă”, m-am rugat, am discutat, am scris câteva poeme...și însemnări...

Aici am scris primele mele *poeme mistice*. Duhovnicului mănăstirii i-am dăruit cinci dintre creațiile mele scrise în timp ce am stat în mănăstire.

Am fost extrem de sensibil în aceste zile. Sensibil la tot ceea ce am văzut și auzit.

29 august 1995. Am devenit hipersensibil. Sunt tot mai atent la lucruri, la mine însumi, la

sentimentele mele. Imaginația mea a început să ia o amploare deloc îmbucurătoare.

Noaptea mă apucă frica și tresar la cel mai mic zgomot. Imaginația îmi proiectează tot felul de imagini malefice și caută să mă îngrozească, cu precădere, atunci când mă rog.

Despre draci. În literatură, această temă este foarte speculată. Îl găsim pe *dracul genial*, pe *dracul savant*, pe *dracul om*, pe *dracul femeie*...

Romanticii au făcut din drac un simbol al *răului* iar contemporanii noștri fac din el un simbol al *negației*.

Ateismul este sentimentul negației.

Cineva scria: *cea mai mare minciună a diavolului este aceea de a ne face să credem că el nu există*. Că e doar un mit, o poveste de adormit copiii...

Cred că Denis de Rougemont[5]...a spus-o...

Cât timp am stat în Mănăstirea Brâncoveni, chestiunea *dracilor* a fost permanent vehiculată. În România, la această dată, sunt multiple cazuri de demonizare.

Sunt cazuri reale. Aici am văzut-o pe *Maria*, care locuiește în mănăstire (am văzut-o și pe *soacra* ei sau pe *mama* ei, și pe copilele ei) și care este una dintre fostele demonizate.

Dracii vorbesc, din oamenii demonizați, cu preoții exorcizatori, care se roagă pentru ei.

Vociferările dracilor produc isterie și panică în rândul auditoriului, a celor care vin la mănăstire dar, mai ales, a celor din satele din jurul mănăstirii, care aud aceste lucruri.

Mai ales femeile sunt panicate, dar și bărbații.

Dracii există! Pentru literatură, ei există chiar dacă autorii cred sau nu cred *că există*.

Însă la o astfel de exorcizare, prezența dracilor e palpabilă sufletește dar și fizic.

---

[5] Idem: http://fr.wikipedia.org/wiki/Denis_de_Rougemont.

Experiențele mele pe această temă le voi desfășura pe tot parcursul activității mele scriitoricești (așa sper, *ca o contrapondere* la *decadența morală* a prezentului), pentru că sunt unele foarte complexe. Ele necesită multiple amănunte pentru înțelegere.

Lucrul cel mai interesant și dezastruos în același timp e acela, al modului în care demonii *se amestecă* în gândurile și în viața noastră.

Însă trebuie expozeuri largi...

Cuvântul grecesc δαίμων [*demon*] înseamnă *potrivnicul, cel care se împotrivește*.

Soloviov[6], filosoful neliniștirii ruse, spunea despre femeie, că are 7 draci în ea, conform celor „*7 idei mincinoase* ce *au luat în stăpânire* prezentul".

Iar cele *7 idei mincinoase* care s*tăpânesc* lumea noastră sunt, din punctul lui de vedere:

1. iubirea liberă;
2. agitația politică;
3. divinizarea științelor naturii;
4. „simplitatea" exterioară;
5. celibatarismul obligatoriu;
6. materialismul economic;
7. decadentismul estetic.

Pentru Goethe[7], *Mefistofeles* este *principiul răului*. El dă omului ceea ce gândul uman poate numai gândi, spera.

Este interesantă însă la el poziția diavolului de *împlinitor* al omului. Aceeași idee, pe care o au mulți dintre cei care merg la vrăjitori: merg *să îi ajute*.

Și este *interesantă*, pentru că mai nimeni nu se gândește la *împlinirea omului cu Dumnezeu* ci, mai degrabă, omul contemporan, îl găsește pe diavolul drept *ajutor* al lui, când el îi este *potrivnic*, dușman de moarte.

Însă omul a căutat întotdeauna să cunoască și umbra, nepermisul, fărădelegea. *Curiozitatea*, care

---

[6] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Soloviov.
[7] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Johann_Wolfgang_von_Goethe.

este moartea omului, prin care el își pierde sufletul, funcționează din plin.

Citind *Falsificatorii de bani* ai lui Gide[8] m-a frapat acel: „diavolul nu stă degeaba” al lui, adică acele trei intercalări în text a *diavolului*, care nu aveau un sens anume în peisajul romanului, afară de acela al *ironiei* față de cei care cred în Dumnezeu.

Nu este însă această *implicare nefolositoare* a diavolului, într-un context anume, *o refulare a credinței* astupate în suflet, renegate?

Pentru că este cunoscută afirmația: „Ateii sunt mai credincioși ca cei credincioși, însă își neagă continuu credința”.

Sentimentul religios este mult prea profund ca el să fie eliminat printr-o negare sistematică.

Firea umană nu se poate desființa total chiar dacă ar dori acest lucru. Dumnezeu îl lasă pe om și în Iad să fie *om* și acesta nu devine *diavol*, chiar dacă omul *se înrăiește continuu*.

Între *adevăr* și *diverse fabulații*, trebuie să tragem o concluzie: dracii există nu pentru că există oameni, ci pentru că există *voință contrară* în îngerii apostați.

Iar *răul* este *voință contrară*.

Și, deși răul nu are *ființă*, el are *amplitudine*. El este jocul cu măști, jocul cu umbre.

Sunetul ploii – glasul unei înserări peste lucruri. În acest moment, afară, plouă...

7 septembrie 1995. „Solidificarea umbrei pe hârtie este nașterea cuvântului de sine”.

Cuvântul devine *cuvânt*, când omul devine *cuvânt viu*, care *vrea să spună ceva*.

Și când un cuvânt te spune pe tine altcuiva, atunci el devine o taină unică și inconfundabilă.

---

[8] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Gide.

Omul este veşnicia care începe la un moment dat. Dumnezeu este veşnicia *dintru Sine* şi *pentru Sine*.

Când m-am născut, nu am ştiut că sunt *om*. Şi când mi-am dat seama de acest *mare adevăr*, n-am putut decât să mă minunez de ceea ce este omul.

Între Dumnezeu şi oameni există *Dumnezeu-omul*, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, El fiind singurul *om adevărat* şi *Dumnezeu adevărat* în acelaşi timp. Atunci când am aflat acest lucru, m-am aflat pe mine însumi.

Când am primit puterea să cred în Dumnezeu, atunci am aflat adevărul eliberator, mântuitor pentru mine.

Credinţa mea este *un mare dar* al lui Dumnezeu pentru mine. Datorită *Revoluţiei Române* din decembrie 1989, eu am devenit *om*...

Sacrificiul tinerilor, al acelora care au căzut ucişi pe caldarâm în acele zile, având flori în mâini, mi-a descoperit profunzimile fiinţei umane şi pe Dumnezeu, Care este în noi.

Iar pentru acest *dar imens* nu pot fi decât *profund recunoscător*.

Un *dar* este întotdeauna *o mână întinsă*.

Fericitul Augustin[9]: „De nu m-ai fi găsit, nu m-ai fi căutat".

Voltaire[10]: „Dacă Dumnezeu *nu există* atunci trebuie *inventat*".

Lois Souvet: „Cel care crede că *nu crede* e cel care vorbeşte cel mai mult despre Dânsul".

Dostoievski[11]: „Dacă nu există Dumnezeu atunci totul este permis".

---

[9] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Augustin_de_Hipona.
[10] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Voltaire.

7 septembrie 1995. Față în față cu *predecesorii* mei. Am citit, din plin, în aceste zile *pleiada* de scriitori români a anilor 1930. Trăirismul...

Am găsit un Cioran *ascuțit ca o idee*; un Noica *căutător de o idee*; un Eliade[12] *născător de o idee*; un Vulcănescu[13] *păstrător de o idee* și un Nae Ionescu[14] *trăitor de o idee*.

Îl excludem pe Țuțea[15], pentru că acesta este, pe fiecare zi, renăscut printr-o nouă naștere.

Această generație a fost una dintre cele mai fertile ale României secolului al XX-lea. În același timp trebuie să recunoaștem, că este și *cea mai liberă* dintre generații.

Dictatura comunistă a rupt multe *idei*, le-a frânt, pentru că le-a scos din locul lor și le-a aruncat prin cine știe ce închisori și văgăuni.

Comunismul românesc a lăsat multe mari suflete în anonimat.

Nu știu însă *cum ar fi arătat* România fără comunism. Personal, cred că ajungea una dintre cele mai dezvoltate state ale lumii, cu oamenii și bogățiile pe care le deținem.

Însă: să nu judecăm lucrurile în mod ipotetic!

Pentru generația de astăzi, generația anilor 30 este un impuls creator. Ea ne susține moralul.

Cu toate acestea, generația de astăzi e autonomă față de orice generație care a precedat-o.

Generația nouăzecistă este o generație cu mari idealuri și se anunță una dintre cele mai productive ale secolului, dacă vor continua să creeze acele minți de geniu, puține la număr dar care trebuie să se consolideze într-un *necleu director*, care să revoluționeze totul.

Am mare încrede în acest lucru și rezultatele se vor vedea după.

„Omul de lângă tine este străinul de lângă tine”, scria Cioran. Astfel mă simt în această zi.

---

[11] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Feodor_Dostoievski.
[12] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.
[13] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Vulc%C4%83nescu.
[14] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_C._Ionescu.
[15] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Petre_%C8%9Au%C8%9Bea.

11 septembrie 1995. Prima apreciere a poeziilor mele. A fost o zi plină de surprize.

Finul meu mi-a dat *o apreciere pompoasă*:

„Poeziile sunt *bune*, unele dintre ele *foarte bune*. M-au impresionat! Se vede *o evoluție* a lor.

Dar...*răul tău* este acela, că anumite poezii își pierd, la mijloc, *intensitatea arderii interne* și muți evoluția poeziei pe alt plan”.

Alte *defecte* pe care mi le-a găsit, bineînțeles *din punctul lui de vedere*:

1. îmi lipsește *simțului critic* în momentul *revizuirii* poemelor;

2. am *un simțământ excesiv al pudorii*, care se manifestă ca *exces la non-naivitate*;

3. *tocesc* același subiect la distanțe foarte mici de timp;

4. folosesc *prea multe* simboluri;

5. a fost împotriva simbolurilor care *anulează* alte simboluri.

Calitățile pe care mi le-a reperat:

1. caut esențele;

2. a apreciat *adevărul* poemelor mele;

3. a remarcat *cruzimea* exprimării mele;

4. mă lupt cu mine însumi în procesul creației.

Încurajarea lui a sunat cam așa: răspunsul lui Eminescu dat lui Vulcan: „Timpul va rezolva totul!”.

Aprecierile lui m-au bucurat, pentru că au fost, într-o anume măsură, *obiective*.

Însă, în fața conștiinței mele mărturisesc faptul, că criticismul lui a fost *prea îngăduitor* cu mine, pentru că eu mă condamn în foarte multe privințe.

Dar acesta este *adevărul scriitorului* și bine că nu este și *al criticului*.

14 septembrie 1995. Mai am o singură noapte și plec, din nou, la *Seminar*. Încep un nou an școlar: anul IV de liceu.

Sper să fie un an *bun*, dacă nu unul *foarte bun*.

Ieri am început din nou să am dureri de inimă. Regret că nu am făcut un consult medical dar, din păcate, nu mai am timp pentru așa ceva.

Mă simt stăpân pe mine. Propriul meu stăpân.

Între *ambiție* și *egoism*: eu, pronumele personal *activ*. Îmi continui dramo-comedia.

Ce poate să iasă dintr-o dramă, decât *o epavă umană*? Poate că tocmai de aceea e *comică* viața mea: pentru că e naiv, dramatic de reală.

Ion Bibelea mi-a făcut cadou ediția de *poeme postume* a lui Ion Caraion[16].

Acest „incident” mi-a adus o bucurie sufletească deosebită. Mulțumirile față de cel care mi-a dăruit-o nu pot recompensa gestul făcut.

E înălțarea Cinstitei și de viață făcătoarei Cruci a Domnului.

Acum 50 de ani, în satul transilvan Ip, erau martirizați un număr de 157 de români de către armata hortistă. Motivul: aparțineau etniei române.

Au fost uciși cu baioneta și aruncați într-o groapă comună. Din cauza mirosului care ieșea din groapă s-a aruncat var în aceasta, pentru ca să nu mai miroase cadavrele intrate în putrefacție.

Însă nu au pus niciun semn creștinesc, ca distincție a faptului, că acolo sunt *morți ortodocși români*.

Ei au fost uciși pentru că *aparțineau românimii* și apoi au fost aruncați în groapă, pentru ca nimeni să nu mai știe de ei.

Și iată că știm, și vom ști întotdeauna de ei, de *martirii noștri*.

Mântuitorul Iisus Hristos a fost ucis pentru că *era Dumnezeu*. Și I s-a pecetluit mormântul, pentru „ca să nu-L fure Ucenicii”.

Ucenicii nu L-au furat! Însă El a înviat din morți, a treia zi și S-a arătat „la mai mulți”.

Sângele Martirilor români nu s-a vărsat degeaba! El a însemnat și înseamnă ceva *foarte prețios*, urmând *prețului celui mare* al sângelui lui Hristos.

---

[16] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Caraion.

Martirii noștri sunt *adevăr pecetluit cu sânge*.

Moartea lor înseamnă *o înviere*, pentru că ei *au ieșit la lumină* în cugetul și în simțirea noastră.

Iar dacă vărsăm o lacrimă, măcar una pentru ei, înseamnă că jertfa lor nu a fost zadarnică. Ea a schimbat ceva în noi.

La *TVR1* am văzut un reportaj despre *fuga* „reginei gimnasticii românești”: Nadia Comăneci[17].

Fuga ei, provocată de regimul comunist din România, a fost încununată de *o primire călduroasă* în America.

Se pare că alții știu *să prețuiască* și *să valorizeze foarte mult* calitățile geniale ale românilor, mai mult decât noi înșine uneori.

M-a bucurat *întoarcerea* Nadiei în țară, cât și ajutorul pe care îl acordă „urmașelor sale în ale gimnasticii”.

„Omul se întoarce la ceea ce iubește”, spunea cineva. Și Nadia s-a întors și a dovedit, la vârsta de 30 de ani, că ceea ce se strânge cu migală și cu dăruire totală, într-o viață de om, nu se uită prea ușor.

Ea a rupt șabloanele și a demonstrat, în fața unui mare număr de spectatori, că vârsta nu i-a „temperat” prima sa iubire și cea mai mare: *gimnastica*.

România a primit-o cu flori și cu zâmbet pe buze. Românii o iubesc și o prețuiesc. Ea rămâne *a noastră*. Și va fi *a noastră*, una dintre *stelele* sportului românesc.

Nadia Comăneci a spus celor de la ABC: „Am suferit, dar m-am maturizat. Am încredere în viitor”.

Misterul nopții se prelungește până la foaia pe care o termin acum. Viitorul mi se deschide ca *un mister perpetuu*.

8 octombrie 1995. Când rugăciunea *se usucă* în sufletul meu, mă încearcă *o frică existențială enormă*.

---

[17] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nadia_Com%C4%83neci.

Această frică mă terorizează. E o frică care mă străpunge, în mod chinuitor, până în străfundurile inimii mele.

Rugăciunea te naște spre viață. Îți dă viață. Te face apt pentru viață.

De aceea, când rugăciunea mea devine *nelucrătoare*, îmi simt trupul lipsit de viață și de putere. Mă simt fără vlagă.

Prin rugăciune prind putere și încredere, pentru că în ea simt pe Dumnezeu aproape și, mai ales, în mine.

Frica, simțită ca *lipsă lăuntrică*, este *minusul de vitalitate* pe care *îl împlinesc* prin rugăciune.

A te simți *în rugăciune*, cuprins de rugăciune, înseamnă *să fii rugăciune*.

Expresia rugăciunii este expresia vitalității din oameni.

Golul interior se umple când omul înțelege, că înțelesul stă în rugăciune, ca formă care duce la împlinirea persoanei, sub asistența harului Duhului Sfânt.

„revelația spre certitudine în certitudine”

12 octombrie 1995. Într-una din ultimele zile am avut parte de *o întâlnire providențială*: cea cu domnul profesor Ilie Mocanu.

E prima mea ocazie în care pot vorbi cu *un mistic* al închisorilor comuniste.

Mă bucur enorm de *sprijinul moral* și *material* (am parte de multe cărți!), care mi-a survenit din faptul că *m-am întâlnit* cu dumnealui.

Forța și avântul pentru cunoaștere mi se înmulțesc tot mai mult.

Eforturile susținute nasc efecte imediate.

Însă stau prost cu sănătatea. Am început să iau *Ginsavit* și *Romener* pentru întărire. Efectul observabil este satisfăcător.

Școala este epuizantă și, uneori, exasperantă prin modul de predare al profesorilor. Suntem considerați niște *nimeni*, în masă, în mod nedrept și lucrul acesta mă revoltă.

Nu se încurajează faptul *să ai personalitate* și nu se pistonează deloc pe necesitatea de *a avea principii de viață* și *de gândire*.

Dimpotrivă: se practică *mediocritatea* și *lașitatea*. Cine spune adevărul e *persecutat*. Nimic nou, de altfel!

Numai că, pe moment, cine spune adevărul e *aprobat*, pentru ca, mai apoi, să fie pedepsit într-un mod *camuflat* și *perfid*.

Deși ni se spune mereu, că învățătura trebuie să fie „opțiunea noastră” de zi cu zi, cei care citesc „prea mult” sau „mai mult decât aproape toți” sunt văzuți nu ca *elevi meritorii*, de elogiat, ci ca „adversari periculoși”.

Adică se merge pe dictonul: „Învață!...Dar să nu-ți întreci niciodată profesorii”.

Nu vreau să văd doar *paiul* din ochii altora. Însă nu pot să mă consider: *un om inutil*.

Am stat de vorbă, de curând, cu Valentin Chircu. Adică: cu *căutătorul de esențe*. Am observat la el o capacitate impresionantă de muncă continuă.

Se luptă cu el însuși ca un Sisif, ceea ce denotă multă bărbăție.

Am idei. Nu sufăr de lipsa lor. Sufăr însă pentru că nu am timp și liniște ca să scriu.

Viața la cămin nu mi le poate acorda întotdeuna aidoma unor *cadouri de Crăciun*.

Momentul de față este unul *favorabil*. Cred că sunt în preajma faptului de a surprinde ceva *nou* și *edificator* pentru mine.

Și simțirea acestui lucru îmi înmulțește puterea de a creea.

Valentin, Tudorel și Ion: trioul meu drag îmi este aproape în această perioadă. Fraternitatea noastră este *rodnică*, chiar dacă e *grea* și *anevoioasă*.

Am nevoie de ei, uneori, cum am nevoie de mine.

17 octombrie 1995. Abia am sosit de la primul spectacol de teatru pe care l-am văzut în viața mea și încă sunt sub euforia lui.

Din păcate și *primul ratat*. Au sistat reprezentația datorită unor „neinvitați".

Spectacolul a fost închinat lui *Tzara*[18] și *curentului dadaist*[19].

Vociferările care au sistat reprezentația au pornit de la faptul, că spectacolul se ținea...în limba franceză.

Pe mine și pe Petre-Valentin Lică trupa ne-a primit călduros și cu emoție, pentru că ne-am cerut scuze în numele...*nemulțumiților* de incident. Am legat conversație în engleză și franceză.

Ne-au dăruit afișul spectacolului și un fragment, xeroxat, din reprezentație. Doi dintre membrii trupei ne-au dat autografe. Am primit invitație, pentru data de 24 octombrie 1995, ca să mergem la București...

Însă nu e timp și nici nu sunt bani...

La ora de muzică Psaltică, pe când cântam, n-am mai auzit nimic altceva...Ca în cazul lui Beethoven[20]...Am devenit *sunet interior*...

Cântam fără să aud...

Muzica se năștea în interiorul meu, într-o formă concentrată și explozivă. Este pentru a doua oară când trăiesc acest lucru.

Prima dată s-a petrecut la o Sfântă Liturghie, condusă de PS Calinic al Argeșului și al Teleormanului.

---

[18] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tristan_Tzara.
[19] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dadaism.
[20] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

În urmă cu două zile, în timp ce mă uitam la televizor, am avut iluzia unui dreptunghi, de culoare neagră, care *se scurgea* de la stânga la dreapta...

Deși eram obosit la ochi...eram relaxat și bine dispus. Abia îmi făcusem baie pe cap și corp.

Aceeași iluzie, a cercurilor lui Kandinski[21], în aer, acum doi ani, în timp ce mergeam pe zăpadă...

Până acum însă nu am probleme cu vederea...

Tudorel mi-a mărturisit că a simțit „pe Satana" în el în timp ce eram la ore. Când l-am privit avea fața neagră. Nu l-am mai văzut niciodată în această stare.

Acum are tendonul tăiat. I-a scăpat cuțitul de tăiat pâine în cartilagiu.

Valentin face față chinului dragostei cu stoicism.

Ion își găsește puncte de sprijin pentru copacul său.

Valentin II îmi mărturisea faptul, că îl doare ignoranța „poporului celui mult".

Petre D. mi-a trimis un bilet, prin care îmi cere să îl scuz la ore. Cred că are probleme în familie.

Mâine vine PS Calinic la Turnu. Îl așteptăm la ora 7. 30. Se va sluji Sfânta Liturghie.

E noapte. Sorin, colegul meu de cameră, se roagă. Scriu din internatul liceului *Chimia* din Turnu Măgurele, în care locuiesc din toamna acestui an.

26 octombrie 1995. Timpul *trece*. Mai bine zis *curge*...Și duce cu el un drum pe care merg și mă succced cu fiecare clipă, cu fiecare frunză...

Astăzi este ziua Sfântului Mare Mucenic al Hristos, Dimitrie, Izvorâtorul de mir. Am fost la Odaia la slujbă în această dimineață.

La ora 16.00 a început *Balul bobocilor* la casa de cultură. E vorba de balul liceenilor de la Chimia.

---

[21] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasili_Kandinski.

Nu am fost. Am stat și am scris. Citesc volumul al 3-lea din *Filocalia românească*. Pe Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Ieri m-am împăcat cu Tudorel. „Tu știi cât de greu e să nu ai un prieten?!”, mi-a replicat el. Mie îmi spui?!...

La rugăciunea de seară am trăit o iluminare a minții și a inimii, care m-a făcut să înțeleg că egoismul din mine nu poate privi în ochi pe aceia, care mi-au trădat *sinceritatea* și *încrederea* mea în ei.

Mă doare rău faptul că părinții mei nu mă ajută, nu îmi vorbesc și nu mă înțeleg. Mai ales mă doare răutatea, aversiunea mamei mele...

Însă, pe de altă parte, sunt la fel de egoist ca și ea.

Peste câteva zile împlinesc 18 ani. Nu știu dacă voi primi, de la cineva, *cadouri* sau dacă cineva îmi va ura: „La mulți ani!”.

Nu cunosc această bucurie...Și de ce aș cunoaște-o tocmai acum?!

Poate că oamenii sunt născuți ca să fie mai mult singuri...

Această vârstă, pe care o voi împlini în curând, îmi mărește exigențele. Trebuie să lucrez și mai mult și mai bine.

De reținut: exprimarea mea este o exprimare a unui mistic. Uneori fac *greșeli de exprimare* adjudecate. Spre exemplu: *mai superior*.

Pentru mine viața cu Dumnezeu permite *mai superiorul*, adică *revelații din ce în ce mai mari*.

Oamenii mă primesc cu dragoste. Acest lucru îmi dă încredere în mine însumi. Zâmbetele lor sunt *raze de lumină* pentru sufletul meu, pe când necazurile și greutățile lor sunt *lacrimi crucificate*, suferinde pentru ochiul meu.

Fiecare clipă este o binecuvântare, dacă știi să alegi partea cea bună a lucrurilor.

Ochii cumințeniei exprimă seninătatea trupului și a minții. O minte care se slujește de un trup cuminte este senină.

Am vorbit cu Bogdan Ivana despre inițierea mea mistică, despre introducerea mea în rugăciunea inimii.

L-a *șocat* acest lucru, în loc să *îl bucure*. Mi-aș fi dorit *să încerce* și el *să se roage*...

Sănătatea, Îi mulțumesc lui Dumnezeu, îmi este prisositoare în aceste zile.

27 octombrie 1995. La ora de *Îndrumări Misionare* ni s-a predat despre cultul AZS. Învățătura lor mi-a tulburat mintea într-atât de mult, până când nu am mai putut să gândesc în mod rațional. Eram și obosit...

Aveam o minte confuză, dezorganizată...Și trăiam o mare înnegurare, o pâclă imensă, o noapte care mă împiedica să gândesc ortodox.

Demonii m-au luptat din plin...

Îmi simt și acum inima cuprinsă ca într-o cușcă de fier. Simt o apăsare puternică deasupra inimii mele și faptul că sunt bruscat, din toate părțile, de demoni.

Sentimentele îmi sunt confuze și delirante. Privirea îmi este deformată.

Văd totul, în interiroul meu, ca într-o pâclă vagă, ca într-o penumbră densă, în care abia mai curge un fir de lumină.

Am trăit de multe ori această stare...Când vorbesc cu vreun eretic sau cu vreun creștin al nostru, care susține tot felul de trăznăi, de aiureli, simt cum îmi pierd echilibrul spiritual interior.

Puterea satanică din ei mă pătrunde și mă face să mă precipit. Gesturile îmi devin febrile și fără sens.

Încep să fiu nervos și să simt, în trupul meu, o căldură satanică, desfrânată, care îmi vine când aud ereziile și hulele lor.

Când îmi privesc adversarii simt în ochii lor *o luminozitate satanică*, care mie nu îmi e proprie. Pe care nu o suport și pe care nu vreau să o văd și să o simt...

Ochii lor sunt plini de ură și de invidie și, mai ales, de o mândrie prostească că dețin *adevărul absolut*.

La cultul AZS (*Adventiștii de ziua a șaptea*) din Roșiorii de Vede am simțit puterea satanică în ei sub o formă nevăzută.

Uneori, o forță latentă satanică, îmi insuflă o privire rece și înfiorătoare, de care și eu mă înspăimânt, atunci când mă privesc în oglindă.

În aceste momente nu pot să îmi dau seama cum pot să fiu *atât de crud*, ceea ce, de obicei, *nu sunt*.

Am avut și stări când am scris sub vădită influență satanică. Am ars acele manuscrise, de frică să nu citească cineva acele manuscrise și să creadă că am înnebunit.

Iar forța aceasta satanică o simți că te pătrunde atunci când iei atitudine, când te îndârjești împotriva păcatelor omenești, pentru că diavolul vrea să strice toată râvna noastră bună împotriva răului.

Acum, când notez toate aceste experiențe dureroase, traumatizante pentru mine, mă doare inima. Însă simt că începe să mi se lumineze, treptat, mintea și să ies din starea aceasta de ispitire din partea demonilor.

Nu de puține ori am observat cât de *ironic* și de *cinic* pot fi, influențat de demoni, împotriva adversarilor mei de altă credință. Însă acest lucru nu e unul bun, cu toate că nu pot fi niciodată de acord cu credințele lor eretice.

16 noiembrie 1995. *Destinuirea prin artă* este mijlocul cel mai liber și mai simplu de realizat. Când vrei să spui că *lumea poate fi alta*, demonstrezi că tu poți o poți recreea, remodela, reașeza altfel.

Și acel *altfel* ești tu însuți. Tu poți fi *altfelul* acestei lumi.

Prin poezie trebuie să tindem spre dialog, spre deschidere. Dialogul este singurul mod prin care mai poate fi salvată planeta de la propria sa auto-desființare.

Dialogul care acceptă *partenerul de dialog* dizolvă granițele, închiderile individualiste.

Dialogul *dezmărginește* persoanele pentru a le *repune* în *margini noi*, mult mai cuprinzătoare. Prin el noi primim binecuvântata cunoaștere a unei alte persoane.

Poezia, în cadrul dialogului, este *o mână întinsă* adusă păcii între oameni. Ea este o ușă întotdeauna deschisă pentru un dialog universal.

Sunt acasă până luni. Astăzi e vineri. Zăpada aproape că s-a topit. Soarele încearcă să ne uimească iarăși.

Zăpada se topește odată cu trupul meu. Mă simt slăbit trupește. Slavă lui Dumnezeu însă că nu sunt slăbit și sufletește!

Citesc: asta fac în cea mai mare parte a timpului!

1 decembrie 1995. E o zi care *trebuia să fie*. După atâtea căutări am înțeles *rostul de a fi poet*.

Astăzi trăiesc o sărbătoare a vieții și a spiritului meu. „M-am decis pentru toată viața" (și o spun cu mâna pe inimă), ca de aici încolo poezia va fi *unealta* prin care mă detest sau mă aprob, prin care iubesc sau urăsc și prin care voi demonstra existența a tot felul de *defecte* sau de *daruri dumnezeiești*.

Drumul căutărilor însă rămâne un drum al răstălmăcirilor de cuvinte, al copierii și al transpunerii unor idei și situații nepersonale.

Perfecțiunea e *o dictatură a creației* care ți se impune de la sine. Ea e mereu *neajunsă*...chiar și când o poți *obține*...

Limba poezească, deși e *una singură*, e formată din atuurile și creațiile fiecărei individualități poetice în parte. Toți poeții la un loc indică *Poezia*. Însă fiecare în parte, paradoxal, are *acces la Poezie*.

Limba poezească *se regenerează* cu fiecare poet în parte deși rămâne *aceeași în esență*.

Limba poezească e însăși exprimarea sufletului uman. E însăși universalitatea lui infinită.

Poezia ne seamănă. Ea este cât este poetul.

Poezia tinde spre puritate. De aceea singurul limbaj adevărat al universului e Poezia.

Semnez cu litere de bucurie și cu umilința de-a fi.

8 decembrie 1995. O zi liniștită, cu zăpadă și circulație multă. Scriu din camera mea de internat, în fața reșoului aprins, cu caietul pe genunchi.

Mă simt uimitor de rece și de insensibil.

De afară se aud zgomotele motoarelor de la mașini, strigăte de oameni și croncănitul ciorilor, *celebru* în această parte de oraș.

Duminică plec la Corabia, ca să îi duc volumul de poezii lui Adrian pentru tipar. Sunt în zilele de post pentru ca să mă spovedesc.

Duminică mă spovedesc, împreună cu Tudorel și cu Valentin, la părintele Gheorghe Marinescu, apoi plecăm la Corabia.

Dincolo de toate acestea: mă simt singur. Mi-e dor de dorul nimănui. Aș dori puțină dragoste, care să-mi dea viață, să-mi dea suflu nou, pentru a trăi și a crea.

Azi mi-am luat din nou pastilele. Am nevoie, mai ales, de psihoenergizante, pentru că consum foarte multă energie mentală.

Visul de aseară e demn de șarpele lui Exupéry[22]. Am visat că îl înghițisem pe Marius Dincă (un coleg de vreo 100 de kilograme) și că l-am purtat, în stomac, de la magazinul central din Turnu Măgurele și până la cămin, aici, la Chimia, la internat.

Se pare că foamea își spune cuvântul și în vis. Mâncarea la cantină e proastă și adesea renunț la ea, mâncând foarte puțin...și prost...

Cu câteva zile în urmă am visat, că pe casa noastră de la Scrioaștea crescuseră, din senin, niște mori de vânt și o mașină mă aștepta ca să vin.

Visele mele îmi dau de gândit. Mai ales că demonii mi-au luat-o înainte și m-au învățat în vis ca *să sărut* și *să fac dragoste cu o femeie*.

Însă, cu toate acestea, ceea ce trăiesc acum începe să mă depășească. În ultimele săptămâni am învățat și am avut experiențe pe care nu le-am avut în toată viața mea.

Sticla de apă de pe masă lasă să se reflecte prin ea lumina...Ce diferență este, Doamne, Dumnezeul meu, între *lumină* și *întuneric*!

9 decembrie 1995. Zi cu răni plânse. Astăzi, cuvintele au început să cadă pe rănile deschise ale sufletului meu.

Mă simt atât de rău sufletește cum nu m-am simțit niciodată până acum.

Însă acum mă gândesc: ce ar fi dacă *aș fi înțeles* și, mai ales, *iubit*?

Mâine trebuie să mă spovedesc. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și pentru această durere.

---

[22] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Antoine_de_Saint-Exup%C3%A9ry.

Toți merităm iubire și înțelegere din partea celorlalți. Nu contează starea materială sau financiară, cea socială sau politică.

Contează numai să ne iubim, eu, tu, el, noi, cu toții.

Uneori mi-e teamă să mai scriu cuvinte. Pentru că simt că această hârtie albă e mâzgălită de inima mea plină de foc, de durere imensă.

15 decembrie 1995. În ultimul timp totul în jurul meu a început să se trasforme într-un *mister fascinant*.

Nu mai înțeleg nimic dar nu mi-e teamă. Rațiunea mea nu mai poate cuprinde toată această revărsare a energiilor dumnezeiești, care coboară în sufletul meu.

Mă simt epuizat total. De două ori am simțit că *mă despart* cu spiritul de trupul meu.

Nu m-am desprins, totuși, pentru că mi-a fost teamă.

Am primit o scrisoare de la părintele Nichita.

I-am arătat profesoarei de română câteva poeme de ale mele. I-au plăcut și m-a încurajat.

Tudorel m-a ajutat să transcriu poemele din volumul: *Dreptul de a fi*. Cartea se va tipări la editura *Pamir* din Piatra Neamț.

De ieri am intrat în cenaclul *Marin Preda*. Doamna Nicoleta Băețica a fost bucuroasă de includerea mea în cenaclu.

Am început un alt volum de poezii. Titlul (deocamdată provizoriu): *Lecții de gândire*.

Voi fi primit în cenaclu la următoarea întrunire, atunci când va participa, ca *invitat de onoare*, domnul profesor Ilie Mocanu. Acest lucru se va întâmpla miercuri.

Am pregătit pentru revistă trei poeme din volumul *Lecții de gândire*.

Împreună cu prietenii mei suferința e *mai calmă* dar are...*același gust*...

Rolul meu de „Bătrân” îmi cere prea mult, mai mult decât am să dau. Mă bucură însă faptul, că, de la un timp, ne trăim viețile în mod comunitar.

Copacii au început să dea rodul lor, pentru că în ghindă există, ca potență, stejarul dimpreună cu toate ramurile lui.

Simplitatea e întotdeauna dincolo de jocul de iluzii.

Mi-e dor de toți cei pe care îi iubesc. Și asta mă face să simt că aș avea să le spun, tuturor, ceva tainic.

În tot acest *mare dor* rămân un albatros încă nebiruit de uragane. Albatrosul se naște pentru cuvântul sentimentelor.

19 decembrie 1995. Îmi iubesc dragostea, ca și iubirea de viață încât vreau ca moartea să mă prindă iubit de iubire.

Urmează răstignirea Străinului pe pietrele templului.

Sper ca să fiu cel puțin *nu atât de rău* pe cât vor neprietenii mei.

Poezia este și va fi *o armă* și *un medicament dumnezeiesc* pentru sufletele noastre.
Cu *medicamentul* ei ne vindecăm singurătățile și neliniștile iar cu *armele* ei ne visăm dreptul unei noi morți și unei noi sperate învieri.

Poezia e o stare de spirit privilegiată.

În trimestrul viitor, Tudorel se transferă la București. Îmi pare rău că pierd *un prieten iubit*.

După ce termin aici de notat, trebuie să citesc *Tribuna* și *Luceafărul*: două reviste interesante zic eu.

Mâine va fi prima mea zi ca membru al unui cenaclu literar.

Vreau mai întâi să recuperez însemnările din două zile anterioare: 5 și 15 decembrie 1995.

5 decembrie 1995. E două dimineața. Afară e un viscol hain, care fce ca noaptea să fie spulberată prin zăpadă și aruncată în geamul meu.

Vântul șuieră înfiorător.

La un moment dat mi-am dat seama de anumite *repetiții* în scrisul meu...dar mereu *altfel*. Diferă *gradul de complexitate* și *normele lexicale* pe care ni le impunem.

Elegia a 10-a a lui Nichita [Stănescu]. Ideea că trupul devine *forță generatoare de viață* pentru pământ, existentă aici, e soră cu aceea din poemul meu *Iarba*. Mai apoi a devenit *Rugă ierbii*.

Creez pe ceva *vech*i, ceva *nou*. Un mereu *altfel*. Cred că, până la urmă, acesta e *rolul artei*: acela de *a reactualiza* mereu trecutul și de a face din el *prezent*.

Opera originală e reactualizarea unei idei arhetipale.

Fundamentul noului este ideea esențială.

15 decembrie 1995. Împreună cu Tudorel și cu Valentin, astăzi, ne-am spovedit și împărtășit.

Ne-a spovedit părintele Gheorghe Marinescu în pridvorul Bisericii de la Odaia, și ne-a împărtășit părintele Găină în altar, după Sfânta Liturghie.

Această împărtășire a fost *cea mai dulce* din viața mea. Acest lucru l-am simțit câte trei.

Eu și Valentin am trăit faptul că, într-un mod inexprimabil, simțeam cum ni se curățesc buzele, cum ni se purifică. *Cărbunele* Sfântului Isaia Prorocul...

Pentru Tudorel a fost prima *spovedanie înțelegătoare*.

Nu mă opresc ca să spun, că plânsul este o durere a sentimentului.

De plâns nu se contaminează decât omul de sub dureri.

Mă cutremur de pedeapsa de a nu avea lacrimi. De pedepasa de a uita rugăciunea minții. De pedeapsa de a stinge din mine harul dumnezeiesc cu desăvârșire.

20 decembrie 1995. A fost o zi reușită! Aici, la cenaclu, am întâlnit-o pe Gianina Săvulescu.

Domnul Ilie și-a prezentat efortul rugăciunilor sale. Eu am citit primele 6 poeme din volumul *Lecții de gândire*.

Sunt al 3-lea bărbat din cenaclu.

Fizicul și psihicul meu însă sunt la pământ. Am nevoie de liniște interioară.

23 decembrie 1995. A doua zi de vacanță. Mă simt bine acasă. Valentin este la mine. Acum e chiar lângă mine, citind o carte.

Mihai Alin, „dușmanul" meu de patru ani de zile, mi-a cerut prietenia. Dumnezeu face minuni cu oamenii.

I-am dedicat lui Mircea Florin două poeme în exclusivitate. Era entuziasmat...

Unui simpatic coleg, Gheorghe Boțoghină, din anul I, i-am dedicat poezia: *De durere*. E primul poem cu care se deschide secțiunea *Lecții de gândire*.

Polemici în periplu. Finul Anton: o problemă clasată pe firul destinului.

26 decembrie 1995. Scriu într-o chilie a Mănăstirii Brâncoveni. Mă simt bine. Relativ bine.

Am vorbit cu părintele Nichita, duhovnicul Mănăstirii, dar nu ne-am prea înțeles.

Acum, cineva ne ține un curs de *moralizare*. Se știe, de fapt, că prostia înflorește printre creștinii noștri de rând și nu numai printre ei, ca florile în parc.

Am trimis o scrisoare Cameliei. Aștept un răspuns.

Îmi place pomul de Crăciun de aici. Mâine, Tudorel, se va întoarce la Corabia.

29 decembrie 1995. Ieri m-am întors de la mănăstire. Azi plec la Alexandria. Cred că am să fac revelionul acolo.

Visul meu de astăzi dimineață e puțin cam straniu, în sensul că a avut „atâta realitate" încât m-am trezit, întrebându-mă, dacă nu am, cu adevărat, această „putere".

Am visat că aveam „puterea" de a mișca lucruri și de a le ridica de la pământ.

În vis, am mișcat oglinda din camera mea, am scos cheia din ușă, am destabilizat, concentrându-mă, pe un om (în vis îmi știam numele) și am ridicat un obiect pe care nu mi-l mai amintesc precis.

Atunci, simțeam că ceva mi se mișcă în inimă. Am socotit această mișcare drept *satanică*, mișcare care s-a derulat pe umărul meu stâng.

Atunci când am vrut *să mișc* icoana Maicii Domnului din camera mea...m-am trezit...

Ieri m-am privit în oglindă și m-am înspăimântat. Aveam ochii deformați de o privire satanică.

Aștept ca mamaia să îmi aducă să mănânc. E opt dimineața. Sper să fie o zi bună.

1996

5 ianuarie 1996. Am început noul an *cu dreptul*, după cum zice românul. Poeziile mele vor fi publicate. Am primit *siguranța* acestei afirmații.

Scriu în *sala de așteptare* a Gării de Nord, din Roșiorii de Vede. Am luat bilete la acceleratul de București. Plec cu Ion la Ploiești.

Mă simt mai bine. Aseară am luat două pastile energizante în loc de una ca să mă liniștesc.

Mă simt fără energie, mai ales în zona capului. Am senzația dureroasă de *cutie craniană goală*. Trăiesc de trei zile această senzație epuizantă.

La un efort mai mare mă epuizez imediat. Inima mea nu mai suportă nicio greutate asupra ei, nici măcar cămașa de corp sau un tricou lipit pe piele.

Mă enervez repede.

Am nevoie de liniște, de dragoste, de înțelegere și de multă odihnă.

Speranța va învinge. Sper să învingă.

5-6 ianuarie 1996. Sunt în orașul lui Nichita, peste drum de Caragiale.

Am vizitat casa-muzeală *Nichita Stănescu*. M-am întâlnit cu *Nichita* pe care speram să îl găsesc.

Aici am cunoscut-o pe Ioana Lepădatu. Am primit *cartea de vizită* a publicistului Bogdan Gavril.

Am cumpărat o vedere a casei muzeale.

Spre seară, mi-am făcut permis la biblioteca *Nicolae Iorga*. De aici mi-am scos câteva *fișe de lectură* din *Devenirea întru ființă* a lui Constantin Noica. Mă bucur că am găsit-o aici.

Ploieștiul este un oraș *frumos* și, mai ales, *curat*. Păcătuiește și el, ca orice mare oraș, cu un trafic aglomerat.

În Gara de Nord, din București, am întâlnit o poetă care vindea iconițe.

7 ianuarie 1996. Simt nevoia unei însingurări pentru o perioadă de timp. *Alături de mine* pot să hotărăsc mai bine lucrurile.

Ion strânge bani ca să ne luăm un reportofon. Îmi doresc o mașină de scris ca a lui Nichita. Unchiul Tică mi-a promis una.

Mă simt mai puțin stresat și mă relaxez din ce în ce mai mult. Mâine reîncep cursurile la *Seminar*.

9 ianuarie 1996. Nu pot să dorm. Gândurile rele mă chinuie ca niște limbi de foc. În urma discuție cu Eugen G. am început parcă să înnebunesc.

Sbornicul rusesc mi se pare exasperant. M-am îmbolnăvit de tendințele lui extremiste.

10 ianuarie 1996. Încep să mă înstrăinez cu gândurile de această lume prin păstrarea minții în inimă. Numai acest lucru îmi captează atenția.

Aseară n-am mâncat nimic. Nici azi dimineață. Simt o întărire spirituală puternică.

E aproape ora 12, ziua. Voi continua să țin post. Rugăciunea rostită din ce în ce mai mult îmi elimină pofta de mâncare. Nu mai simt mișcările inimii spre patimă.

Am aflat că *patima cititului* mă oprește de la Dumnezeu și de la rugăciune. Idee din *Sbornic*. Ulterior m-a dus în pragul nebuniei...

Nu știu ce să fac. Nu știu cum să continui. Sunt într-un moment de criză spirituală.

Sufăr mult că nu am lacrimi, că nu pot să plâng acum. Acest lucru mă obsedează.

Este ora 10 noaptea. După ani de zile...mi-au curs *primele lacrimi*. Eram într-o stare de umilință și de cerere a iertării de la Dumnezeul nostru.

Acum, chinurile Iadului nu mă mai înspăimântă!

11 ianuarie 1996. I-am scris părintelui Nichita.

Numai rugăciunea contează. Am început să uit de toți. Astă seară mă duc la domnul Ilie Mocanu.

Tudorel a început să picteze. Îmi spune că *simte linia*.

Astăzi m-am trezit fără sentimentul fricii de Dumnezeu. Liniștit...

La ora de Matematică am oprit rugăciunea interioară. Am avut un moment de relaxare și de liniște.

Simt că partea superioară a inimii *se ridică* în timpul rugăciunii. În aceste momente, inima și mintea mea sunt *senine*.

Respir, în timp ce mă rog cu *rugăciunea inimii*, foarte repede, deși pot să o fac și normal.

Din această cauză ritmul bătăilor inimii mele este accelerat mai mereu, mai mult decât trebuie.

Nu mai pot să mă concentrez la învățătură...pentru că sunt absorbit de rugăciune și de liniștirea interioară.

12 ianuarie 1996. Convorbirea cu domnul Ilie Mocanu m-a liniștit. Mă simt eliberat de ceea ce m-a ținut legat în ultimele patru zile.

Rezultatele acestei experiențe exagerate: dureri de inimă, de cap și de gât.

După cinci zile de „secetă intelectuală” am trăit și primele rânduri. Cu alte cuvinte, dacă *mai gândești puțin* înseamnă că *te mai ții minte*.

Încep să îmi revin. Văd cum se ridică, din întuneric, lumina.

13 ianuarie 1996. Am nevoie de înțelegere și de încurajare. Mă simt slăbit și singur. O singură discuție poate să mă distrugă...

La ora de franceză (e zi de sâmbătă) am scris textul: *Cu presentimentul nebuniei în minte*.

15 ianuarie 1996. E ora de greacă. Trebuie să mă păstrez cu sănătatea pe linie de plutire, adică să nu mai exagerez cu faptul de *a mă epuiza*. Însă pot să fac acest lucru, la câte mi se cer la școală pe fiecare zi?

Trebuie să trec peste *aparențe* sau *să fac față aparențelor*.

Trebuie să lupt continuu ca să nu mă îmbolnăvesc de superficialitatea din jurul meu.

Astăzi am luat o hotărâre împotriva mea...Știu că fac o mare greșeală.

16 ianuarie 1996. Mi-am regăsit echilibrul. Am vorbit aseară cu Monica. Știu că există *o legătură indestructibilă* între oamenii *care se văd* și *își vorbesc*.

18 ianuarie 1996. Mă simt mai bine în această seară. Ora de matematică este plictisitoare. Am scris o poemă despre adevăr. Volumul „Lecții de gândire" are o linie a sa de care mă țin.

23 ianuarie 1996. „Dreptul de a fi" a intrat la corector. Am o conștiință foarte susceptibilă. Din această cauză mi-e dor de *zilele inocenței*.

Cunoașterea pe care o posed ajunge să se transforme într-o metodă de *sinucidere treptată*.

Mă lupt cu propria mea ființă și mă omor continuu.

Nu pot să fiu *distant* față de ceea ce văd. De aceea mi-e greu când creez, în sensul că le scot pe toate, din mine, *cu multă durere*...și deloc *cu detașare*.

Când încep să scriu totul devine *o parte din mine* și asta îmi întunecă obiectivitatea. Aș vrea să fiu mereu obiectiv în tot ceea ce scriu...

Uneori mă suspectez și detest subiectivismul meu extrem, care e *nociv* și *periculos*. Aș vrea să fiu mereu *stabil*...

Privesc lucrurile neînsuflețite și ele încep să se alungească.

Fac experiențe pe *câmpul energetic* al colegilor de clasă. Nu-mi pot explica, fără modul în care sufletul lor se manifestă în trup, de ce unii posedă *căldură* iar alții *răceală* iar alții *o semi-răceală*.

24 ianuarie 1996. Am debutat în revista *Marin Preda*. Sunt fericit!

25 ianuarie 1996. Sunt din nou bolnav. Valentin și-a pus ochelari 0, 5. Au început să mă doară și pe mine ochii.

Cred că *defectul meu*, unul dintre cele mai mari, e acela: că *nu mă bucur de viață*. De aceea, cred că șansa mea este aceea de *a mă regăsi pe mine însumi*.

Iar ființa mea, *adevărata mea ființă* e dincolo *de gândire* și *de limbaj*. Știu asta din plin!

Sufăr mult pentru că nu sunt atât de lucid pe cât mi-aș dori. Momentele mele de luciditate, de ceea ce eu numesc *luciditate*, sunt foarte rare.

Cum ar trebui *să fiu* ca *să mă simt bine cu mine însumi*?!...

26 ianuarie 1996. Simt că în tot ceea ce am creat până acum sunt, aproape, numai *fantasmele mele* nu și *ființa mea reală*.

De dincolo de tot ceea ce *spun* și *fac* îmi apare *chipul* ființei mele: *simplu* și *cutremurător*.

Este o suprafață întinsă de cristal. De aceea mi-e frică să mă întreb *cine sunt*.

27 ianuarie 1996. Mă simt o *tabula rasa*[23]...și sunt foarte obosit. Port în mine chinurile facerii.

Mă simt din nou singur...

Astăzi seară am văzut un câine, care era înnebunit că nu poate să intre în curtea stăpânului său.

În fața lui m-am simțit umilit...

Simt că sunt *scriitor*. Și, cu toate acestea, am mari emoții.

Încă nu le-am spus bunicilor meu că acum mă cheamă: *Dorin Streinu*. Nu cred că vor înțelege ce înseamnă *un nume literar*.

Sunt dinainte convins de faptul, că pentru ei *munca mea literară* e „*o pierdere de timp* și *o preocupare a unei minți de adolescent*”.

Asist la *un teatru cu măști*, cu tot felul de măști.

Ce păcat că nu cunosc actorii! Ce păcat însă că nici ei nu știu că eu...îi văd.

Lumea toată e *un teatru* care îmi trece prin față.

Numai că eu mă ocup cu analizarea acestor *măști*, a acestui *teatru*, care mă zguduie profund.

Muzica e cel mai bun remediu pentu supărare și tristețe. Ea te face mai sincer...

Sub înserări de stele
stau lacrimile
florilor plăpânde.

28 ianuarie 1996. *Straniul* a devenit pentru mine un lucru *cotidian*. A început să îmi placă *simplitatea mediocră*. Odată cu aceasta nu fac decât să mă îndrăgostesc, în mod progresiv, de oamenii plini de vitalitate și de umor.

Poate din cauză că eu sunt *altfel* decât *ei*.

29 ianuarie 1996. M-am îmbolnăvit de durere interiorizată. Oamenii veseli însă îmi alină suferința.

---

[23] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tabula_rasa.

Lumea este o mulțime de sentimente care se nasc și mor. Rămân numai *undele*...

Am înțeles: lipsa râsului aduce rigiditate interioară și în relații.

31 ianuarie 1996. Fluiditatea vorbirii. Echilibrul între obiecte.

Uneori mintea mea se pulverizează...Atunci parcă nu mai știu să vorbesc. Cred că am intrat, adânc, în *tăcere*...

Am început să intuiesc cuvintele altora înainte ca ei să le pronunțe.

Încerc să îmi las mintea goală de gânduri și de cuvinte. Astfel mintea se umple de un înțeles contemplativ continuu.

1 februarie 1996. O nouă viziune a romanului. Vreau să subliniez imaginile.

A fost ziua „Măgureanului”. Am ieșit în oraș. Am băut ceva la hotel.

I-am scris Marinelei cea mai scurtă scrisoare. Ea e „micul Cioran”.

Cele mai frumoase momente ale unei zile sunt *fazele incipiente* ale răsăritului și ale apusului de soare.

Ieri seară am putut *gusta* un apus de soare magnific.

Acum citesc vomulul al cincilea din *Filocalia Românească*.

Matematica – o formă de durere a cifrelor.

Profesoarei noastre de matematică, care are o fire foarte *băiețoasă* dar folosește un parfum foarte *calm*, foarte *tandru*, care i se potrivește de minune, i-

am pus numele: *Odeth*. Nu mai știu de unde a început șarada...

E o femeie *stranie* dar *caldă*.

2 februarie 1996. Sunt între starea de *a fi cum ești* și cea de *cum ai vrea să fii*. O permanentă luptă.

Întotdeauna trăim *ceea ce suntem* și vrem *ceea ce nu suntem*.

Tentația unui *necunoscut valabil* este tentația fiecărui om normal.

Este un chin imens să crezi că ești *altcineva* și să-ți dai seama că *nu ești*.

Timpul se măsoară în iubiri, dureri și regrete.

Omul vrea și ultimul loc în cer numai să nu rămână pe din afară...

Marii îndurerați sunt oamenii care au gustat, cu fiecare secundă, agonia morții. Doar ei și Sfinții știu suferința marii iubiri.

Regret nespus un lucru: nu mă concentrez îndeajuns de mult la ceea ce fac.

M-am născut cu o melancolie adânc înrădăcinată în sufletul meu. Știu acest lucru de când eram copil. Aceasta mă exilează, adesea, din coordonatele realității.

Simt nevoia izolării definitive.

Toată viața nu mi-a plăcut nimic din tot ceea ce am întreprins și am realizat.

Niciodată nu m-am mulțumit cu *ceea ce sunt* și cu *ceea ce am făcut*.

Aștept vindecarea de *păsările negre*.

5 februarie 1996. Între sufletul meu și realitate corpul este materia care se interpune.

În cameră, uneori, e foarte cald, pe când afară este mult frig.

Sunt după vederea luminii dumnezeiești. Nu știu de ce mi s-a dat să văd slava lui Dumnezeu.

Clipe unice. Bucurie foarte intensă.

Focul a început să ardă în esența lemnului.

Pentru *Dreptul de a fi* costul de publicare e de patru milioane.

Amintirea luminii e permanentă în mine.

5 februarie 1996. Un bloc care se dărâmă într-un minut. Am trăit această senzație...

Când gândurile nu sunt *bine formulate* în scris atunci nu au fost întru totul *clarificate* în spirit.

Orice meteahnă a scrisului este o imperfecțiune a spiritului.

Un spirit desăvârșit e un noian de perfecțiune.

Orice perfecțiune însă are o durere ascunsă, fie ea chiar *durere perfectă*.

6 februarie 1996. În poștă am întâlnit o femeie care semăna cu Daniela. Îmi plăcea cum i se mișcă maxilarul și accentul pe care îl avea.

Idealiștii nu iubesc. Ei doar au *un ideal de iubire* de care se îndrăgostesc din când în când.

7 februarie 1996. Am visat un hotel cu multe etaje. La ultimul etaj m-am întâlnit cu o femeie și cu un bărbat.

Apoi am tăiat coada unui cățel de pluș cu foarfeca. Am intrat într-un apartament, unde am găsit o tânără familie.

Aici am răsfoit o revistă despre vitalism. Îmi plăcea biblioteca lor. Era imensă.

La un momnent dat, din umbră, apare o femeie dezbrăcată, cu contururi puternice,care se urca într-un al doilea pat, aflat lângă tânăra familie.

Gazda îi spune că *e supărată* iar misterioasa femeie îi reproşează că *nu trebuie să fie*.

Femeia din umbră avea mişcări molatice şi vorbea obosit. Faţă de ea nu am avut niciun sentiment sexual.

Am chemat-o însă în hol. Când o vedeam ieşind...m-am trezit...

Ceea ce e interesant în acest vis e că el e format din multiple imagini trăite anterior...şi pe care, în vis, le-am trăit într-o altă ordine a lor...

8 februarie 1996. Ziua semnelor duale. Să nu alegi niciodată ceea ce iubeşti mai mult?!

Gândesc *arid* şi, mai ales, *simplist*. Însă *gândurile simple* sunt *adevărurile vii*, nesofisticate ale omului.

Vreau să adorm. Îmi doresc *o noapte bună*.

9 februarie 1996. Afară ninge mărunt. E linişte...Tocmai mi-am terminat rugăciunea.

Visul – un sânge care îşi imaginează.

Omul este creat şi din *lucruri ruşinoase*.

10 februarie 1996. Ideile cele mai simple sunt cele mai înţelese.

12 februarie 1996. Cu cât eşti mai aproape de pământ cu atât te simţi mai mic.

M-am reîntors de la Corabia. Am vorbit şi despre *Manuscrisul luminii* pentru tipărire.

Mâine vine mamaia la mine. O aştept cu veşti de acasă.

„Ceea ce nu ești, vei fi pe cât se poate, dacă vei vrea pe cât poți!”.

Timpul – un cuvânt care ucide.

14 februarie 1996. Trecutul este întotdeauna o lipsă de entuziasm.

Uneori mă găsesc prea complicat pentru mine însumi.

Ajustăm mereu cuvintele.

Singurul lucru pe care mi-l doresc este *să văd*.

Nu îmi ajunge decât *vederea supraînțelegerii*.

Cum să explic *altora* ceea ce nu-mi pot explica nici *mie însumi*?

Totul e un miracol.

Cred că mulți oameni ai scrisului L-au uitat pe Dumnezeu și, scriind, s-au întâlnit cu El. Pentru că nu putem trăi decât în interiorul acestui paradox: El e începutul și sfârșitul și oriunde căutăm profund *dăm de El*.

Mă așez în pat. S-a făcut târziu în noapte. Orologiul sună pe statuie...

Dormi! Somnul este cel ce te așteaptă ca să fii singur. Dacă poți să fii astfel vreodată...

14 februarie 1996. Filosofia românească veche nu a fost pentru *o scindare a conștiinței* ci doar pentru *o canalizare a vorbirii*. S-a lucrat numai la nivelul limbajului.

Odată cu Constantin Noica și cu Vasile Conta[24] filosofia noastră s-a rupt de Ortodoxia tradițională.

---

[24] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Conta.

Lucian Blaga[25] credea că „se poate face o filosofie și fără Ortodoxie” și că ea va rămâne tot *românească*.

Însă fără Ortodoxie, filosofia românească exprimă probleme care nu reprezintă problemele *reale*, fundamentale ale sufletului românilor.

Filosofia lui Blaga o arată din plin: e un eșec în ceea ce privește exprimarea *adânc românească*.

Tradiționalismul noician nu admite decât *condiția etnică* pentru explicarea principiului de *trăire românească*. Însă vorbirea filosofică nu e nici *mântuitoare* și nici neapărat *folositoare*, ci doar *relativ* (mai degrabă *aparent*) *terapeutică*.

Filosofia este o gândire a cât poate face omul și asta înseamnă o ciuntire enormă a realității. De aceea filosofia e conștientă că nu vrea *perfecțiunea*. Ea vrea doar să clarifice porțiuni de realittate, să le muleze pe puterea de înțelegere a omului.

Realitatea este însă *privire în extaz*.

Filosofia este *o constatare continuă* a înțelepciunii firii umane căzute.

„Pălăvrăgeala” filosofilor este fără capăt și fără precizie.

Folosul filosofiei este acela de *a pune întrebări* și de *a căuta răspunsuri*. Doar atât!

Niciodată filosofia nu are adevăruri irefutabile.

Orice filosofie e *o măsură* a filosofului.

Filosofia a fost întotdeauna *o vorbire rece* și *îndrăzneață*, *o ironie orgolioasă* și *o înciudare* pe condiția omului.

Se trece cu vederea, adesea, peste *culoarea teologică* a filosofilor. De unde își iau ei certitudinile.

---

[25] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

Pentru că toți au spoliat teologia de crezurile ei și au brodat pe seama lor tot felul de explicații, mai mult sau mai puțin *plauzibile*.

Filosofii *devin* filosofi și nu *se nasc* filosofi.

Filosofii sunt formați din scindări interioare, dureri, obsesii și străfulgerări ale conștiinței.

Filosofia personală e bine să fie știută doar de filosof, puțin explicată altora și scrisă doar o dată. Și asta cât mai târziu...

Un lucru urât al *mentalității de intelectual*: le place să știe despre durerile și zvârcolirile scriitorilor, extrăgându-și *o bucurie bolnavă* din citirea lor.

Cum să te bucuri de *durerea deschisă*, de rana vie a altora?!

17 februarie 1996. Pentru ca *să mori bătrân* trebuie *să devii bătrân*.

Eforturile umane sunt doar niște aripi disperate de pasăre.

E o zi călduroasă de sâmbătă. Scriu sprijinindu-mă de caloriferul din cameră, care e foarte fierbinte. Însă în cameră e totuși frig.

Am fost aseară la domnul Ilie Mocanu. I-am relatat amănuntele referitoare la tipărirea cărții.

O incursiune prin *periplul învierii*.

În timp ce scria poemele, trăirea interioară i se diminua.

Mi s-a amplificat simțirea harului dumnezeiesc altoit pe simțirea mea, umană. Uneori simt harul dumnezeiesc ca pe un foc purificator, care arde materia trupului meu.

De aceea simt în mine și în jurul meu protecția dumnezeiască, modul cum Dumnezeu mă conduce și mă îndeamnă să fac una sau alta.

Însă eu nu ascult, întotdeauna, de glasul Lui...

Drumul meu: sunt *un mistic* și *un scriitor* în același timp.

„Între două lucruri bune alege lucrul cel mai bun”. Însă trăiesc adesea momente când alegerile *se exclud*...

Fiecare om trebuie să își merite existența.

18 februarie 1996. Fericirea omenirii constă în reîntoarcerea ei la puritatea originară, la curățirea ei de patimi și la trăirea cu Dumnezeu în slava Sa.

Astăzi am trăit marea bucurie de *a mă resimți copil*. Am trăit câteva ore cu o conștiință deplină a bucuriei și a frumuseții.

20 februarie 1996. „Neplecarea capului” are o conotație mistică profundă. Am descoperit-o astăzi, în timp ce mergeam pe stradă. Cine nu știe să își plece capul e plin de orgoliu și de înfumurare.

Astăzi l-am citit pe Nae Ionescu.
Trei lucruri de la el:
1. „Trebuie să fii tu însuți”.
2. „Nu poți vorbi despre *ceea ce nu ești*”.
3. „O carte scrisă *moare*”.

Un prieten mi-a replicat că sunt *o ființă bipolară*. Și eu nu știu de ce mă cred *transparent*!

20 februarie 1996. Am un apetit fin pentru paradoxuri. Când devin *paradoxal* trec drept *un om straniu*, ceea ce nu sunt.
Însă *straniu* nu înseamnă și *profund*...

Lucrul de care sunt perfect conștient e acela că *știu să mă grăbesc*. Întotdeauna văd *situația finală* într-un proiect. Și aceasta e spre binele meu.

Sunt încă omul *dintre două lumi*.

Teodor vrea să scriem *Adevăr și minciună*. Nu pot să-mi fac iluzii. Eu nu sunt pentru lucruri de acest gen.

Viața se clarifică de la sine.

Un cuvânt e întotdeauna *mai puțin* decât *o privire*.

21 februarie 1996. Am dat noi poeme pentru revistă. Gianina mi-a dat *Poemele luminii* pentru publicare. Am cunoscut-o pe Ana Maria.

22 februarie 1996. Au început să mi se agraveze obsesiile. Ariditatea intelectului meu este cristalizată în câteva imagini. Iarăși o perioadă de dezechilibru...

Ortega y Gasset[26] spunea, că toți oamenii geniali au fost niște *bieți psihopați* și că tot ceea ce au scris ei a fost numai *rodul umil* al acestor *obsesii*.

Cred că exagerarea asta e *prea mare* pentru ca să nu fie *doar ironică*.

Obsesiile mele s-au format din aceea că *îmi pasă* de oameni, de adevăr, de veșnicie, de perfecțiune.

Câteodată îmi doresc, sincer îmi doresc, să fiu *om normal*, ca toți cei care trăiesc fără să își pună întrebări și fără să caute răspunsuri. Însă asta nu se mai poate întâmpla niciodată.

Drumul meu e *spre înțelegere* și *spre iluminare*. Un drum al ascezei și al muncii continue.

Am uneori sentimentul că nu îmi ajunge exprimarea.

Nu poți merge în pașii serii decât plângând.

---

[26] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jos%C3%A9_Ortega_y_Gasset.

24 februarie 1996. Viața e mereu aceea care *te uluiește* și, mai puțin, *te clarifică*.

Am în mine *o putere de geniu* pe care nu știu încă să o valorific. De aceea *încărcătura atomică* existentă în oamenii geniali cred că ar aprinde lumea, dacă ar fi pusă pe hârtie.

Însă ce diferență e între această *genialitate*, această *putere de creație* și *focul* pe care Domnul îl aruncă în inimile noastre, adică *lumina Sa*, pentru ca să ne aprindă pe noi, pe toți!

În timp ce ascultam muzica lui George Enescu, marele geniu al muzicii noastre, am auzit în mine, într-o efervescență enormă, aceste cuvinte: „Dacă treci peste această *limită* ajungi la geniul din tine”.

Dacă *în timpul vederii* am trăit *o eliberare enormă*, în cadrul acestor *cuvinte* am trăit *o constrângere spre concentrare*.

Consider că geniul e omul *prea plin* de el însuși pentru a nu fi *prea generos* cu lumea care nu-l ajută.

Un geniu nu poate fi *un om egoist*. El este întotdeauna, pentru el, *un învins*, pentru ceilalți, *un învingător*.

Geniul este cel care simte enorm un mare har, care i se deschide, pe măsura înțelegerii lui dureroase.

Nimic nu e mai de plâns decât prostia.

A fi geniu înseamnă să suferi la modul absolut.

27 februarie 1996. Am visat cum *se materializează* o pâine, un fier și un șurub. Vedeam cum se formează acestea pas cu pas...

Domnul Ilie Mocanu este entuziasmat că pot să îi public cartea. Mă bucur că pot să aduc bucurie în

inimile oamenilor, mai ales în inima sa mult prea iubitoare și însângerată de diverși călăi.

2 martie 1996. *Creația scriitoricească* este rodul conlucrării dintre *inspirație*, *măestrie* și *genialitate*.

Sunt *prea febril* când creez și din acest lucru nu *savurez* momentul conceperii unui poem sau a unei cărți. Însă, ca cititor, am *pacea de a fi atent*.

Am momente sfâșietoare când nimic nu îmi place din ceea ce scriu. Nu că ceea ce scriu *nu e bine*, ci nu mă conving că *îmi place* ceea ce am scris.

E *un capriciu* sau *o cerere prea mare* de la mine însumi?

Mă regăsesc adesea în situația *de a-mi plăcea înțelegerea* dar nu și *forma* sub care exprim sau găsesc exprimată o înțelegere.

De aceea am tendința (pe care încerc să mi-o țin în frâu) de *a rescrie* un text pe care l-am scris sau l-am auzit sau citit de la alții.

Nu m-ar mira faptul, ca cineva să observe în creația mea lucruri de care eu nu sunt deloc conștient.

Adesea reflectez asupra *a ceea ce scriu* dar nu și asupra *modului* în care trebuie să scriu.

Acesta e motivul pentru care cred, că putem face dintr-o idee atât un poem, atât un roman, cât și o piesă de teatru.

Nu *forma* contează, ci *ideea*.

Există *poezie parafrazată* sau *proză ritmată*. De aceea mă bucur de *poeticitate*, de *muzicalitate poetică* și în roman, nuvelă, teatru, aforism sau într-o discuție amicală, care nu au nici în clin și nici în mânecă cu poezia.

Sunt momente când creez ceva și mă gândesc la cu totul altceva. Retrăiesc cazul lui Bonaparte[27]...

---

[27] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Napoleon_I_al_Fran%C8%9Bei.

Pipăi cu sufletul, adesea, *neîntrecutul*...pe care, bineînțeles, nu îl pot exprima în cuvinte.

Pseudonimul meu literar începe să capete valente multiple și, mai ales, încadrează în mod perfect *modul meu de a fi* sau *biografia mea de până acum*.

Sunt prea febril interior pentru ca să mă stabilesc.

Toată viața m-am simțit *în afara istoriei*. Uneori mă întreb *cum exist istoric*. Pentru că trăiesc ca și cum nu i-aș aparține.

Însă istoria e școala noastră spre Absolut.

Eu hoinăresc, visez, agonizez în *corida vieții* însetat de *ultima formă* și de *ultima esență*.

Cu cât mă cunosc interior cu atât văd voința mea de împlinire atât pe *orizontală* cât și pe *verticală*.

De aceea nu mi-am pus niciodată problema *conflictului* (care nu există!) dintre *acțiune* și *gândire*, dintre *creație* și *sfințenie*, dintre *a fi aici* și *a fi în veșnicie*.

Ceea ce îmi lipsește este *conștiința așteptării* și ridicarea treptată spre acest deziderat.

Eu aștept *prea febril* și uit să înțeleg *prea repede*. În afară de aceste *păcate capitale* ale mele am o dorință nestăvilită de *a trăi în locul fiecăruia* și *ca fiecare în parte* pentru ca să îi înțeleg.

Vreau *să simt* cum *se simt* oamenii.

Vreau ca măcar să îi simt, să îi trăiesc, împreună cu Dumnezeu, pe toți cei care îi văd, pe toți care aflu ceva despre ei.

Îmi displace însă la culme *nesiguranța* viitorului meu.

Uneori sunt conștient de faptul că nu mă interesează mai mult *de mine* ci *de creația mea*.

Nu îmi place să fiu neînțeles! Nu vreau să fiu neînțeles. Însă, cu toate acestea, și eu sunt *o mare neînțelegere* pentru mine însumi. Una foarte mare...

3 martie 1996. Astăzi am făcut de planton toată ziua. Adică am făcut pe gardianul la ușa căminului, notându-mi orice străin care a intrat în cămin.

Aseară am fost la domnul Ilie Mocanu și am corectat întregul manuscris, împreună cu dânsul, până aproape de 12 noaptea.

Pentru că am fost foarte obosit, am dormit la Valentin. Acum scriu tot de la el.

Masa lui de scris mă relaxează foarte mult. Nu știu de ce mă simt liniștit când scriu în această cameră.

Mâine plec la Corabia ca să duc cele două manuscrise.

Am *o naivitate copilărească enormă*, care mă supără mult, atunci când trebuie să-mi cer scuze față de cineva. Nu posed acea *pasivitate solidă*, care să mă treacă peste aceste stări de spirit.

Un neajuns creat în mine pe nesimțite...

Trăiesc cu acest crez: ceea ce contează e ceea ce fac de acum înainte. Din secunda de față.

Acesta e motivul pentru care nu mă uit la cât am scris, la cât am citit, la câte cunosc. Nimic nu e de ajuns!

Trecutul nu trebuie *uitat*. Însă el nu trebuie să devină *o barieră* pentru prezent și viitor.

Am început să mă odihneesc și să mă relaxez mai mult.

Prima vedere extatică: lângă sala de sport de la Chimia, în jurul orei 12 ziua.

A doua vedere extatică am avut-o în timp ce treceam pe lângă blocul Y1, în jurul orei 7 seara.

A treia vedere extatică și cea mai amplă dintre ele, cu cele mai mari urmări în ființa mea, am trăit-o în camera mea din internatul Chimia, în jurul orei 10 dimineața, în timp ce citeam dintr-un volum din *Filocalie*.

Toate s-au petrecut în momente de rugăciune și de mare umplere a mea de dragoste dumnezeiască.

4 martie 1996. M-am reîntors de la Corabia. Am discutat mult cu Adrian. Se pare că avem multe lucruri în comun.

Vorbind cu cineva, pe stradă, i-a spus aceluia despre mine, arătându-i poemele mele: „Uite ce scrie un prieten al meu! Lucruri pe care *le știu* dar cărora nu le-am putut da drumul din mine...”.

Marinela, Anișoara, Daniela, Camelia, Amelia...Am fost *prea egoist*? Cum le voi privi după...ani de zile?

Detest ziua în care aș rămâne doar să...pun punct.

Îmi displace profund să șlefuiesc cuvinte goale. Un izvor nu se poate transforma într-un ridicol *ordonator* de cuvinte, propoziții și fraze...*corecte* doar din punct de vedere lingvistic.

Nu pot să mă escamotez în niciun cuvânt.

Îmi place să fiu *un permanent izvor de creație*, chiar cu riscul de *a părea stângaci* sau *contradictoriu*.

Și asta pentru că e o prostie imensă să critici o creație a cuiva în sine, adică să *o separi* sau să *o pui în contrast* cu întreaga lui operă.

5 martie 1996. E o zi frumoasă încă de dimineață. Să nu uităm proverbul, care e *un cuvânt al înțelepciunii*.

Am visat ceva foarte frumos. Păcat că totul s-a spulberat, am uitat ceea ce am visat la trezire. Am în mine doar *starea de bine* în urma lui.

La 10. 30 vine mamaia la Turnu Măgurele. Mă duc să o aştept la gară. Pe de altă parte, astăzi am *teză la română*. Subiectele: Bacovia şi Arghezi.

Ieri am avut *teză la Dogmatică*. Subiectele: *Chenoza Domnului* și *condițiile Întrupării Sale*. Mi-a căzut *chenoza*. Am luat zece.

Părintele director m-a felicitat pentru acest lucru. Însă i-am spus că nu am citit și scris *doar din cele predate* de dumnealui (lucru foarte evident)...și l-am enervat puțin.

De ce am făcut asta? Pentru că m-a lăuddat că *am scris bine*, ca și când aș fi reprodus *doar* notițele sale...dar nu și faptul că am citit scrieri, pe care colegii mei nu le-au citit și, bineînțeles, nu aveau nici cum *să citeze* din ele.

Acum citesc volumul al 8-lea din *Filocalia Românească*. E de fapt ultimul, din cele 12 volume traduse de părintele profesor Dumitru Stăniloae, pe care îl am de citit.

Domnul Ilie Mocanu mi-a dat să citesc, într-o ordine alta decât a volumelor, fiecare volum din *Filocalie*.

De aceea termin cititul *Filocaliilor* cu volumul 8 și l-am început cu volumul al 12-lea. Mi-am luat notițe din fiecare în parte.

Mamaia nu a venit. Nu știu ce s-a întâmplat acasă.

Când am scris astăzi ceva am avut impresia că eu *am născut* cuvintele pe care le-am scris.

Cel puțin știu că *semnificațiile cuvintelor* pe care le folosesc sunt *ale mele*, sunt *personale*. E foarte liniștitor să știu acest lucru.

Mă leagă astfel ceva *material* de foaia de hârtie.

Trăiesc o stare emoțională extrem de concentrată. Gândesc sute de lucruri și le uit tot la fel de repede. Probabil nu vreau să le rețin.

Îmi pare rău că am rupt și am ars cele două nuvele. E o prostie ce am făcut! Astăzi mă gândesc, dacă nu cumva eu însumi aș fi putut fi personajele, care, mai ieri, mi-au displăcut...deși eu le creasem.

Erau *prea reale*? Mi-a fost frică *de ele* sau *de mine*?!

În mine arde un uragan de foc, care mă înspăimântă.

De aceea sunt reticent să împărtășesc și altora, care mă cunosc *prea puțin*, din ceea ce scriu.

În această categorie, a celor *excluși*, nu intră domnul Ilie Mocanu și Gianina.

În urma pătrunderii mele în veşnicie, acest foc din mine s-a mărit uluitor de mult. Simt că înnebunesc de atâta dragoste de Dumnezeu și de oameni și de dorul de a scrie, de a ajuta, de a fi împreună cu alții.

Mă duc adeseori să mă spăl pe față ca să îmi temperez canicula interioară.

Sunt o închisoare de energie, de iubire și de lumină. Și mie mi-e frică de atâta dragoste câtă am în mine. Dacă ar ieși din mine ar incendia întreaga lume.

Dar pentru că nu pot împărtăși multora dragostea și bucuria mea, asta mă face să mă simt singur, nespus de singur și de neînțeles.

Nu sunt entuziasmat de ceea ce mi se întâmplă ci de *semnificația* a ceea ce mi se întâmplă, de negrăitul de nînțeles.

6 martie 1996. Am gândit „parabola închisorii". Totul a început de la repetiția de vineri.

Oamenii aceia îmi erau cu totul străini. Erau lumi cu mult *sărace* dar extrem de *sofisticate*. Acest lucru m-a frapat.

Sunt niște ființe *foarte sintetice*, însă marele lor defect e acela că *stau în aer*.

Găsesc în această „omenire” *o liniște*, care mă înspăimântă prin *insensibilitatea* ei.

Nu înțeleg cum o ființă umană poate fi atât de *rigidă* în fața întregului miracol din acest univers.

Umanitatea noastră suferă de *o impudoare majoră* și, mai ales, de *o acută criză de limbaj* care contaminează totul în jur.

Primează interesul individualist, egoismul dezagregant, inițiativele pur utilitariste.

Mă înfioară *ignoranța* pe care o surprind la tot pasul și, mai ales, *perversitatea animalică*.

Mă gândeam astăzi la minunea dumnezeiască, prin care necreatul, harul dumnezeiesc, intră în temporalitate sau îl putem trăi în timp și care ne comunică adevărul etern.

Vederea extatică este *ușa* și *fereastra*, care ne poate lăsa să intrăm atât în *înțelegerea lui Dumnezeu* cât și *în înțelegerea oamenilor*.

Mereu trebuie un efort pe măsura scopului.

„culmea liniștirii”

Sensul omului este veșnicia. *Înapoi* este minusul, lașitatea.

Viața e o clipă trăită.

Nu suport examenele prea bine din punct de vedere emoțional. Mi se par *derizorii* dar *de trecut*. Sufăr de prea multe sentimente.

Nu mă obsedează *viitorul* ci *veșnicia*.

Păcătuiesc adesea din prea multă sinceritate sau voință.

Nu mă gândesc la *mântuire* ci la *sfințenie*.

N-am primit vești de acasă.

Bătrânețea este întotdeuna un timp neasumat.

Oamenii nu sunt nefericiți din cauza *vieții* ci din cauza faptului că sunt *nestatornici*.

7 martie 1996. O zi mondenă. Am stat de vorbă cu Gianina. M-a uimit sinceritatea ei față de mine.

„Femeile, dacă au ajuns la ceva, nu se grăbesc să exprime”.

„Noi [femeile n.n.] suntem legate mai mult de *sentimente* decât de *rațiune*”.

Fata aceasta e *o gândire de bărbat*.

Citesc jurnalele marilor scriitori pentru ca să fac parte din intimitatea lor.

Adevărul există *pentru alții* în măsura în care el este exprimat. Însă cine știe *să guste* oamenii află acel adevăr care *nu se poate spune*...dar care e *îmbătător de frumos*.

8 martie 1996. Când lacrimile curg pentru poezie...

Am fost invitat să recit și am recitat poemul *Pentru mama* la spectacolul liceului *Chimia* (poem creat atunci, pe loc, în timp ce îl declamam, creat din *emoția* și *așteptarea* publicului...însă nimeni nu a știut asta) și am fost aplaudat îndelung, cu bucurie și cu lacrimi.

Microfonul...și pauzele adânc sentimentale...au creat tot efectul acela sublim de *intimitate* și de *destăinuire*.

Am fost uimit să văd cât de ușor plâng oamenii...dacă *apeși* pe *durerea* și *duioșia* cuvintelor, care încă *contează* pentru ei.

Astăzi mi-am învins neprietenii! Și ei m-au aplaudat...pentru că nu le veniseră să creadă că pot fi un poet atât de *acaparator* în public.

Se pare că oamenii pervetiți mai au încă *corzi sensibile*.

Astăzi am suferit din cauza multelor sentimente. Și, implicit, am transpirat abundent.

A fi poet înseamnă să suferi pentru *frumosul* din oameni.

11 martie 1996. Singurătatea – o lipsă a altora pentru tine. Însigurarea – singurătatea cu tine însuți.

Mă simt *însingurat*, dar nu și *singur*.

Cu toate acestea, *suferința* este *prețul înțelegerii*. Ce mare taină!

12 martie 1996. Zi mohorâtă de martie. O zi de marți. Mi-am băut cafeaua lângă parc. Acum scriu din clasă. Banca mea maro mă plictisește enorm.

Barurile noastre sunt *demodate* și tapițate cu kitschuri într-un mod *admirabil*. Însă pe cine interesează...că *ne produc silă*?!

Se pare că sunt *prea sensibil*...Aici *bădărănia* e *o lecție de supraviețuire*.

După o oră. Astăzi mi-am derulat crâmpeie din propria-mi viață spre a mi le reaminti. Mi s-au *volatilizat* multe evenimente din memorie iar altele au început *să se degradeze* sau *să își schimbe culoarea*.

Unele evenimente din viața mea sunt *relaxante*. Tocmai de aceea mi le reamintesc, pentru ca *să rezist*...

Uitându-mă la cei 4 ani pe care i-am trăit în Turnu Măgurele, ca elev seminarist, e înspăimântător prin ce tristeți, dureri, cataclisme interioare am trăit...fără ca *nimeni* să observe acest lucru.

13 martie 1996. Iubirea venită din trecut îmi strică *starea de creație*. Astăzi, după 2 ani de zile, am stat de vorbă cu Daniela.

Se duce o luptă amarnică între *mine*, cel care sunt astăzi și *sinele meu*, adică tot ceea ce am fost până azi. Cu toate acestea, trecutul e *trecut*.

14 martie 1996. Trec de aseară printr-o criză spirituală. Mă simt *pustiit* dar fără *păreri de rău*.

Mă simt un luptător împotriva lui Dumnezeu, pentru că am încercat să mă pun în postura lui Emanuel, a eroului meu din *Păsări spre cer*, care Îl blesteamă pe Dumnezeu.

M-a cuprins *o stare de ateism*, care nu îmi e proprie, și care a survenit din cauza transpunerii mele în starea de *a creiona* personajul și lupta lui cu Dumnezeu.

Adică consecințele creației le suport eu și nu personajele mele.

Mă simt „prea uman", vorba lui Nietzsche, în această situație.

Nu-mi place ca să mă compătimească cineva. Și de aceea mă supără faptul că Valentin a făcut-o.

15 martie 1996. Citeam astăzi din Sfânta Scriptură și am văzut, la un moment dat, deasupra ochiului drept, străfulgerări de lumină dumnezeiască.

16 martie 1996. L-am lăsat din mână pe Malraux[28] pentru că e *prea încet* pentru temperamentul meu.

Am stat de vorbă, pentru patru ore, cu Gianina. O găsesc, din ce în ce mai mult, *curată* și *profundă*.

Am vizitat-o pe doamna Nicoleta Băețica împreună, pentru că și-a fracturat piciorul stâng. Am împrumutat de la dumneaei *Antimetafizica* lui Nichita [Stănescu].

Am savurat „tăcerea ascultării".

Pe 19 martie 1996 mă duc la Roșiorii de Vede pentru ca să fiu *recrutat*. Nu îmi dau seama de ce îmi displace atât de mult cuvântul *armată* acum, atâta timp cât toată copilăria mea am fost *comandant de oști*.

---

[28] Ibidem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Malraux.

18 martie 1996. M-am trezit din somn agitat pentru ca să îmi notez visul de azi dimineață.

La un colț de stradă îl întâlnesc pe bunicul meu și pe Marian, pe fratele lui finu. Apare și bunica mea în acest cadru.

Bunicul meu era beat și se certa cu cineva. Eu am traversat strada. S-a bucurat să mă vadă. A prins curaj. Pe lângă noi a trecut autobuzul, pe care, mai apoi, ne-am dat seama cu toții că *îl așteptam*.

Bunica mea a strigat la șofer ca să oprească. Nu știu dacă a putut.

Se schimbă decorul. În fundal apare un palat negru, în beznă, și o fereastră luminoasă.

Eu eram afară, în noapte. Ajunsesem în fața acestui palat cu un taxi. Bunicul meu, ajutat de bunica mea, au ajuns înaintea mea în camera luminată a palatului.

Se aud strigăte de ceartă. Ceva se răstoarnă...O ultimă răsturnare și o cădere jos...pe dușumea...

Eu, care eram afară și simțeam toate lucrurile ca și când aș fi fost *martor ocular*...am avut în acea clipă *sentimentul morții*, a morții bunicului meu Marin.

I-am trăit ultima răsuflare...Mă rugam să nu moară...Însă fereastra s-a deschis. A apărut o siluetă feminină în umbră. Era bunica mea. Câteva clipe de suspans...Atunci am trăit groaza faptului că *ar vrea să se arunce* de la etaj...

„Din ce cauză a...murit?!”, am întrebat-o eu.

„A căzut jos...”, mi-a răspuns ea.

Răspunsul ei, oarecum *senin*, mi-a produs sentimentul că o parte din aer, din aerul pe care îl respiram s-a rupt, a înghețat, că inima mea a încetat să bată...

Și, cu toate că trăiam acest spasm, această încremenire...am încercat să plâng. A fost cu neputință!

Nu pot să uit din vis *geamul deschis* și *ultima sa răsuflare*. Și nici tăierea respirației mele...

19 martie 1996. Am fost recrutat la *Grădinița nr. 6* de la Roșiorii de Vede. Totul a durat până la ora

16.00. Nu știu de ce își mai pierd timpul cu astfel de lucruri.

Am 1, 80 m și 79 de kg.

Însă gradele superioare ne confundau cu cei care deja am fi depus *jurământul*, adică militarizându-ne.

Armata română e mult prea *idealistă*. Acesta e marele ei defect. Ea crede că îi poate *schimba* pe oameni dacă *luptă* împotriva lor.

Am fost la Ion la școală. „Alarma de gradul trei”. Am mâncat pateuri și am băut skip.

Mi-a mărturisit faptul, că în timp ce spunea psalmul 50, auzea în el cum se săvârșea și rugăciunea minții.

20 martie 1996. Cu trenul de 9 și 5 minute am venit spre Turnu Măgurele. Citesc încă la volumul al 8-lea din *Filocalia Românească*. Mă simt într-o stare bună.

„Ceea ce avem de spus nici noi nu știm”.

Mă enervează *vizitele de promenadă* pentru că mă obosesc cu tot felul de inutilități. Cel mai mult mă enervează pentru că trebuie să vorbesc pentru a mă auzi *doar* pe mine însumi.

Spiritul conține sensul persoanei.

Poezia ține de diferențiere.

„exerciții de admirație”

28 martie 1996. Astăzi noapte am visat că am vorbit cu un guru hindus despre inițierea lui.

30 martie 1996. Am visat că mergeam spre un oraș necunoscut. Am mers pe un drum nou, care însă m-a dus într-un alt oraș și nu în cel pe care nu îl cunoșteam, dar *știam* că mă îndrept spre el.

În acest oraș am vorbit cu bunicul meu și cu profesoara de franceză. Eram travestit în haine de femeie...

31 martie 1996. Azi noapte am trăit continuarea visului de ieri noapte, fără să știu de ce am avut conștiința faptului că e vorba de *o continuare* și nu de *alt vis*.

Însă, în comparație cu visul de ieri, în visul de astăzi am avut parte de o întâlnire amoroasă cu o virgină...

30-31 martie 1996. Din nou la Ploiești, la zilele *Nichita Stănescu*. Mai întâi la casa memorială, apoi la fundația *Nichita Stănescu*, am primit 4 cărți cu autografe, apoi am fost la *Muzeul de Istorie* și, în cele din urmă, la *Filarmonică*.

Poezia a sărbătorit pe *poetul Poeziei*. Păcat însă de faptul că au fost prezenți prea puțini *poeți*...și mai mulți *gură casă*. Am luat câteva interviuri.

Au fost și câțiva „împletitori de vorbe goale”, mari prieteni *închipuiți* cu Nichita, ca peste tot, de altfel, la astfel de manifestări culturale.

1 aprilie 1996. Eugen Ionescu[29] nu e un „absurdist” ci *un angoasat*, *un neliniștit genial*.

Zilele ploieștene m-au extenuat. M-a îndurerat, mai ales, *lipsa moralității* din cultură.

Literatura română are nevoie, în primul rând, de *un reviriment moral*. Pentru că o scriitură fără *valori perene* este *o nulitate*.

Avem nevoie de o nouă repunere în circulație *a ideilor imuabile*.

Atmosfera de afară îmi produce o slăbire a nervilor și o respirație grea.

Vara și iarna sunt anotimpurile în care nu mă simt deloc în largul meu cu sănătatea. Frigul prea

[29] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu.

mare și caldul prea mare îmi sunt deopotrivă defavorabile.

Tonul vocii mele începe să devină tot mai șters datorită oboselii fizice și mentale. Sentimentele și oboseala *șterg* sau *subțiază* vocea.

Romanul îi impune cititorului să gândească *în ritmul* scriitorului. Și de aceea tu explorezi gândirea autorului, universul lui interior *în ritmul lui* și nu *al tău*.

Citirea unui roman e un lucru *depersonalizant*. Tu înveți să fii *altul*.

Romanul se citește întotdeauna în planul cel mai de suprafață al conștiinței umane.

Imaginația și *inteligența* sunt planurile unde nu există *adevăr*.

Creațiile banale și, mai ales, cele umoristice sunt create la *suprafața* minții. Celelalte însă, cele profunde și grave sunt ale *durerii de sine* și ale *singurătății*.

Recuperez iarăși zile. 18 martie 1996. Nu am putut să dorm. Am adormit într-un târziu. Pe la 3 dimineața.

Am stat de vorbă cu Robert, fratele Gianinei. E obsedat de *conștiința păcatului* și *a Judecății de apoi*.

21 martie 1996. Astăzi am primit o scrisoare de la Marinela. Oh, Lady Durere! Nu vrea însă să îmi spună adevărul...
Mă simt însă atras de *dimensiunea dramatică* a situației ei. De aceea și sunt profund afectat...

Am stat de vorbă iarăși cu Robert până spre ora 12 noaptea. Am simțit lângă el o posesiune malefică. La un moment dat a început să tremure și să i se facă frică...

Pe de o parte, rugăciunea minții...iar, pe de altă parte...rasa canină...

O lume bolnavă în ființa ei...

27 martie 1996. Despre cinci zile în una singură. Am fost la Corabia. Discuții după Sfânta Liturghie. Rămas bun și încredere.

Paradoxul și creația. Despre „Jurnalul de la Păltiniș". Tudorel mi-a trimis prima scrisoare de la București.

Un vis. Doream să omor pe cineva care avea o față cadaverică. Acesta omorâse o altă persoană...și de aceea doream să îl omor și eu pe el.

Alt vis. Lia și fuga de lângă mine. Dracii își fac treaba din ce în ce mai bine în visele mele...

Mi-am adus aminte, când, într-o înserare ploioasă, am împrumutat prima carte de la bibliotecă. Era vorba de *Povestea vorbii* a lui Anton Pann[30]. Mi-a împrumutat-o doamna Geta.

29 martie 1996. Mă neliniștesc orele de melancolie pe care le traversez. Simt că mă suspend pur și simplu într-o stare de *inactivitate doborâtoare*.

4 aprilie 1996. Ultima zi de școală înainte de vacanța de Paști. Zi înnorată și plictisitoare. Despre complexitatea stilistică.

„din inimă
de inimă de roșu
scriu – frunza"

O vizitez pe Gianina.

5 aprilie 1996. Zi dedicată scrisului. Am corectat două nuvele scrise anterior. Sunt aproape mulțumit de ceea ce am făcut.

---

[30] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_Pann.

Astăzi, datorită lucrului, aproape că am uitat să mănânc. Am mâncat doar câteva gogoși și am băut o cană de lapte și asta pe la ora 18.

Despre puterea fabulației. Neputința exprimării.

Mă duc să fac o mică plimbare. Destinderea nu strică la nicio vârstă.

7 aprilie 1996. O zi cu soare. Bunica mea este în zi aniversară. Îi sărbătorim ziua de naștere, deși ziua ei de naștere e pe 5 aprilie. Atunci nu s-a putut.

Îmi pare rău că nu am să-i fac niciun cadou. Însă *iubirea mea* e *cadoul* ei.

Am visat că scriam o poezie în care mi se dezlega taina inspirației.

Când m-am trezit am scris poemul: *Despre o altă esență a adevărului*.

Miracolul miracolului – bucuria.

8 aprilie 1996. În urma unei emisiuni TV despre satanism am trăit o mare asuprire din partea demonilor.

Demonii mă îndeamnă să fiu *excentric* și *să detest* orice lege și măsură.

Până acum demonii mi-au *indus* sau *au vrut să mă convingă* de tot felul de stări: presiuni satanice pentru a accepta posedarea lor, stări eretice, de necredință, de ateism, presentimente ale nebuniei, neliniști de tot felul, stări de agitație, tensiuni erotice, un întreg carusel cu tendințe și sentimente sexuale, melancolii exasperante, sentimentul vidului interior, somnul oniric angoasant, frica demențială.

După vederea luminii dumnezeiești războiul interior cu demonii, la nivel de sentimente și gânduri induse de către ei, negândite de mine, a căpătat o amploare foarte mare.

Cea mai perfidă luptă a demonilor cu oamenii e aceea când îi împing să se autodistrugă, să se sinucidă, deodată, într-o secundă sau să se distrugă pas cu pas printr-un mod de viață extremist, demonic la culme.

Răutatea este o stare de neliniște fără ochi.

9 aprilie 1996. Trei momente. Călătoriile îmi fac rău câteodată. Ca acum. Nu mă simt în largul meu. Scriu în sala de așteptare de la Roșiorii de Vede. În jurul meu sunt oameni adunați de loc *la întâmplare*.

Marțea Patimilor Domnului. O zi pașnică dar tristă. Cerul e înnorat.

Sunt în drum spre Alexandria. Am auzit la radio că Părintele Constantin Galeriu conferențiază la casa de cultură din Alexandria și mă duc să îl ascult. Tema: *Mielul pascal*.

10 aprilie 1996. Miercurea Patimilor. M-am întors acasă.

Am văzut ieri, după conferința Părintelui Galeriu (plină de surprize frumoase), Icoana făcătoare de minuni din Biserica *Adormirea Maicii Domnului*. Cea care a plâns.

M-am dus cu Mihai Alin și cu prietena sa. Cu această ocazie, l-am cunoscut pe părintele Dumitru Lazăr...și, la *Vecernie*, când a slujit, am văzut, pentru o clipă, în locul lui, lumina dumnezeiască.

Ion a venit la mine, ca să îmi spună că are „o boală de cap” primită la contactul cu un posedat de diavol. Adică o mare durere de cap, o migrenă.

Și eu am trăit de câteva ori această experiență demonică: dureri de cap din senin, fără să existe niciun motiv. Cum au venit așa au și plecat, dar după ce m-au chinuit câteva ore.

Am dat 450 de lei și am primit 5000 de lei. Am fost iertat la casa de bilete de 50 de lei pentru ca să nu schimb pe cei 5000 de lei. Dumnezeu îți va da însutit!

Pentru ca să trăiești ai nevoie de *înțelegere* și de *dragoste*. Înțeleg aceste lucruri din ce în ce *mai profund* și *mai simplu*.

La Denie, din nou, am cântat „dincolo de mine”. Nu e nicio metaforă! Am trăit o stare duhovnicească plenară, în care am cântat cu o forță și într-o stare mai presus de înțelegerea și de puterea mea.

11 aprilie 1996. Joia Patimilor. E 7. 30 dimineața. Mamaia e dusă la cimitir. Am retrăit un vis. Însă m-am trezit cu dureri de cap din cauza lui.

Cum îmi aduc aminte de ceea ce am visat? Ispitit cu ideea reîncarnării.

Limpezimile spiritului îmi influențează în mod pozitiv gândirea, scrisul, gustul pentru viață și cititul.

Când ascult un cântec popular simt fiorul etnicității mele.

Dacă nu aș fi fost român niciodată cred că nu mi-aș fi înțeles numele așa de bine. Cum să înțelegi pe *Dorin*...dacă nu trăiești *dorul*, nemăsurabilul *dor*?

În *Dorin* stă *Streinul*. Nu există decât *un dor strein*.

Scriu încet și cu mare greutate în momentele de față.

12 aprilie 1996. Vinerea Patimilor. Sunt fericit însă astăzi, pentru că am scris în *stare de har*. Însă sunt și trist...

În veșnicie voi pleca cu lucruri încă *nespuse*...

Prohodul s-a slujit în liniște. Am cântat cu două străni. După aceea am băut o cafea la Puiu. O discuție cu Cristi și Edi.

Știu: oamenii nu pot vedea viața interioară decât prin cuvinte.

13 aprilie 1996. Căldura minții. Simt că mi se curățesc mintea și gândurile. Am o efervescență a gândirii uluitoare.

Sunt stări de spirit pentru un mistic, care nu mai pot avea cuvinte.

Sunt cu 50 de minute înainte de miezul nopții. Aștept primul strigăt de bucurie pascală. *Hristos a înviat!* Scriu acest lucru cu lacrimi de bucurie și de fericire dumnezeiască.

Adevărul eminescian: *Unde voi găsi cuvântul care să-mi exprime adevărul?!*

Ouăle roșii: *semne ale durerii* în ziua Învierii Sale.

Roșul învierii Domnului trebuie transfigurat în lumina Sa.

Bucuria acestei clipe este imensă, inimaginabil de mare. Bucuria acestei clipe vine de dincolo de timp, din slava lui Dumnezeu.

Un mistic vede în fiecare clipă un miracol.

Dimensiunea iubirii este infinită.

Am luat lumină din Lumină.

E 4. 14 minute dimineața. Primele picături de speranță ale anului se pot vedea curgând spre pământ. Afară miroase a gust de reavăn, de iarbă încolțită, de lemn îmbibat de praf peste care...plouă...

Natura întreagă are un parfum de pască abia sfințită.

Am luat trei lingurițe de pască și o gură de vin. După ce m-am împărtășit.

Am găsit lângă perna mea un iepuraș dormind...

Ouăle au gust de înviere din morți.

14 aprilie 1996. E ora 10. 10 dimineața. Zi de Paști. Afară e zăpadă și e frig.

Însă mi s-au întors la streașină rândunelele! Sunt în număr de șase. Stau pe firul de la antenă. Nu se stingheresc de prezența mea, fapt pentru care le pot privi în voie. Oare mă mai țin minte de anul trecut?!

Două sau trei dintre ele s-au născut și au crescut tot aici: la streașina marchizei noastre, direct în fața geamului meu.

15 aprilie 1996. Au apărut din nou în mine tentațiile negative.

Am visat un diavol, sub o formă umanoidă dar totuși animalică, care a vrut să mă sufoce. A încercat să mă strângă de gât dar nu a avut atâta putere. Mă strângea de gât nu ca *un bărbat* ci ca *un copil*. M-am rugat în vis și a plecat de la mine.

Acest vis mi-a reamintit de un altul, de un coşmar din copilărie. Atunci am visat că o mânușă uriașă m-a prins în palma ei și a vrut să mă strivească. Însă am fost scos din acea mânușă într-un mod minunat.

Dar și de un altul: am visat un diavol, care mergea pe vița de vie, de la bolta lui finu Mihai, pe sub streașina casei. Era de forma unui animal rapid, care a vrut să mă îngrozească și care a pierit în fugă.

Însă visul de astăzi a avut *o liniște* a lui în mijlocul pericolului. Deși el mă strângea de gât, eu

eram liniștit. De parcă nu se întâmpla nimic rău cu mine...

A nins din plin noaptea trecută. N-am putut să mă duc la Biserică.

„E nebun cine nu crede într-o suprastructură". Bunicul meu Marin a devenit *un filosof al zăpezii*.

„Ce faci noaptea să nu scrii ziua!". Proverb în familie. Ce bine e să ai o bunică! Îi aparține.

Viața de afară – o viață cu sensul ascuns în ghete.

Scriu pentru ca *să nu mă uit*.

Numai geniile sunt *contestate*. Restul e ușor...

Am *cuvinte simple* pentru mine. Ceilalți mă gândesc, cel mai adesea, în *cuvinte banale*. Însă când gândești banal, scrii și vorbești aidoma.

16 aprilie 1996. Marțea Luminată. E ora 2. 28 dimineața. Trăiesc din plin *gustul* și *mirosul* hârtiei scrise, hârtiei muncite, hârtiei care mă poartă.

Ion este la mine.

Monologul e cea mai bună exprimare a mea. Întoarcerea la origini.

Aș dori să scriu la *puterea de expresie* a gândirii și, mai ales, a simțirii mele. Mă tem însă că nu voi avea cititori *prea mulți* pentru așa ceva.

17 aprilie 1996. Miercurea Luminată. Visul de azi noapte. Eram, împreună cu cineva, într-un oraș imens și locuiam într-o odăiță cu perdea la geam.

Străzi largi, mașini, pietoni mulți... La un moment dat m-am îndrăgostit de o fată, pe care o cunoșteam însă nu știu de unde.

Am intrat cu ea într-o Biserică, am vorbit, ne-am împrietenit, am sărutat-o.

Doream ca să doarmă la mine în acea seară. Îmi aduc aminte că aveam un pat mare, alb...

Deodată s-a schimbat cadrul, decorul și am început să citesc o carte. Eram conștient în somn de valoarea cărții, știam să citesc și am citit mult timp.

Istoria filosofiei.

Primul reactor atomo-electric românesc: la Cernavodă.

18 aprilie 1996. Joia Luminată. M-am visat ca fiind filosof. Avem o barbă neagră, mare și vorbeam unui auditoriu numeros.

Era interesant faptul, că atunci când le vorbeam acelora, îmi vedeam *starea interioară*. Eram plin de liniște, de pace interioară.

Nu mai știu *ce am spus*...dar am reținut *starea*.

100 de ani de la cel care a spus: *Nu!* Tristan Tzara. „Cel trist în țară".

Dacă *iubești să scrii* atunci *spui adevărul*.

Durerile mele de cap se transformă, uneori, în *obiectele de studiu* ale cititorilor mei. Însă nu mulți dintre ei înțeleg asta...

21 aprilie 1996. După 3 zile de după. Duminică. Ultima zi din vacanța de Paști.

Vineri am avut the party. Tudorel a împlinit 18 ani și și-a făcut majoratul.

Mâine plec la școală. O veste tristă: Mitică a avut, în America, un accident de mașină și a decedat. Va fi îngropat la București. A murit un doctor dentist excepțional. Nu pot însă să mă duc la înmormântare, pentru că sunt la școală.

22 aprilie 1996. Cel mai frumos vis din ultimul timp. Un vis romantic. Am visat că m-am îndrăgostit de o fată, cu care am avut tot felul de experiențe

plăcute. Aceasta a venit cu tatăl ei la mine. Am avut cu ea o aventură amoroasă după multe peripeții.

Numai că în acest vis m-am visat pentru prima dată având o altă înfățișare, cu chipul unui alt bărbat, dar pe care mi-al asumam drept *al meu*, deși știam că *nu sunt eu*.

În același timp cu mine se îndrăgostise și vărul *Țopescu*, de o altă fată.

Toată întâmplarea visului s-a petrecut la mine acasă deși nu cunoșteam nimic din ceea ce vedeam în jur.

Însă, când m-am trezit, m-am trezit fredonând pe *Nothing Else Matters* al lui *Metallica*, care nu avea nimic de-a face cu *romantismul* visului.

23 aprilie 1996. Zi de marți. Sfântul Gheorghe. Dimineață am fost la slujbă la Odaia. Masa prinoaselor a fost gustoasă.

Însă, la Biserică, vine o tânără țigăncușă foarte interesantă. Un fel de *Maitrey românească*. Mă fascinează felul cum arată.

Apoi am fost la școală până la patru.

După aceea am trecut pe la Gianina și am primit de la ea coli de scris.

Nu-mi place orarul pe care îl am la școală. Nu îmi place nici mâncarea de la cantină, nici căldura de afară, nici stresul zilnic și nici durerile de cap pe care le am la cămin de la unul sau altul.

Acum e 7 seara. Nu am cu cine să ies în oraș. Am vorbit cu Adina.

24 aprilie 1996. Zi cu soare. Citesc Pascal și Noica.

Când liniștea este *o așteptare*, așteptarea devine *creație*.

Cum ia naștere...delirul? Ce mecanism cranian are?

25 aprilie 1996. Am visat o slujbă de înmormântare și un mare cortegiu funerar. M-am trezit tocmai când mortul era dus într-o capelă. Nu știu cum murise...dar era umflat și îmbrăcat în negru.

Cred că astăzi îl îngroapă pe Mitică.

Un al doilea vis. Tot o înmormântare. Minuș era cel înmormântat.

Însă, la un moment dat, când nu se aștepta nimeni, mortul a deschis ochii și și-a mișcat maxilarul. Mi s-a făcut frică...

Am visat și un al treilea vis. În acesta fusesem alungat de acasă...

Vremea: devastator de caldă și de plictisitoare.

În aceste zile ni se alege noul episcop.

Îl citesc pe Bergson[31]. Despre energie.

Bolile mintale și legătura lor cu sufletul.

26 aprilie 1996. Zi călduroasă. Pentru astăzi: Schopenhauer și Brâncuși[32].

Mă fascinează *naturalețea* și, în același timp, *dimensiunea criptică* a sculpturilor brâncușiene.

Uneori prefer mai bine *mizeria* decât *transpirația*.

Sunt prea îndurerat. Despre degradarea stării spirituale.

Școala devine, din ce în ce mai mult, *o povară* pentru mine. Pentru că am mult de citit, mult de scris...și acolo fac multe lucruri pe care *deja le știu*.

Fapt pentru care mă prefac că *nu le știu*...pentru ca să mimez starea celui care *le...aude prima oară*.

---

[31] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Henri_Bergson.

[32] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C8%99i.

Cred că aş valorifica tot acest imens timp pierdut de o mie de ori mai bine în fața unei coli de hârtie.

Nu mai am prieteni. Am doar singurătate cu carul.

Lupt, în sfârşit, cu mine însumi.

Am pictat cinci planşe...dându-mi *largheţea interioară* la iveală.

27 aprilie 1996. Împreună cu Mihai Alin ajut la strana Bisericii *Sfânta Parascheva*. Ne-a solicitat părintele Ion Obretin.

L-am visat pe Petre Daniel. Am mâncat cu el mere şi floricele de porumb. Apoi am plâns împreună. Bineînţeles: în vis.

L-am cunoscut pe preotul Florin Petrescu, al doilea preot de la Biserica *Sfânta Parascheva*.

Monica şi-a făcut majoratul. La 12. 13 m-am întors de la Valentin. Am dormit la el. 31. 500 lei.

28 aprilie 1996. Zi de duminică. Am visat nunta lui Petrică. La un moment dat invitaţii i-au luat la bătaie pe lăutari.

Imagine „memorabilă” din vis: ginerele, *Mitraş* al nostru, adică *Petrică*, vomită pe pragul casei.

Promisiunile sunt aripi de fluturi care nu se văd în noapte.

Iarăşi sunt cu nervii la pământ, pentru că sunt foarte obosit. Am dureri de inimă aproape irezistibile câteodată. Oboseală peste oboseală. Cine *să înţeleagă* şi *să ocrotească* această *imensă oboseală* a mea?

Orice lucru mă irită. Am repulsie faţă de zgomote, de bădărănii de tot felul. Mă înfurii din

motive *aparent minore* pentru unii, dar de *mare josnicie morală* pentru mine.

Și asta pentru că mi-e greu să trăiesc printre oameni care nu au nimic de-a face cu delicatețea, cu religiozitatea, cu marea sensibilitate, ci pentru ei culcatul cu cineva, băutul, fumatul și prostia sunt *delicatețea* lor.

Cameleonismul și prostia, invidia și gelozia, minciuna și mita ordinară stau mână în mână aici. Le-am învățat *de la surse*.

Uneori gândesc cataclismic. Pentru că abia rezist...

De durere, umblu fără rost pe străzi necunoscute, mai mici sau mai mari, doar cu scopul de a privi, de a uita, de a fugi de ceea ce văd și simt în jurul meu.

Urăsc publicitatea dar am nevoie de ea ca de aer.

2 mai 1996. Am fost la Gianina, apoi la doamna Băețica. A plouat toată ziua. Conversația cu Ioana Băețica m-a îmbătrânit cu încă o zi.

Citesc poeme ale lui Vasile Voiculescu[33].

Mariana, secretara. Sunt tot mai sceptic și mai dezgustat.

Simt că îmi pierd entuziasmul. De fapt lupt pentru ca să nu mă contaminez de *sila de a scrie*, de *repulsia de a merge mai departe*.

Sunt nevoit să fac compromisuri cu mine însumi.

3 mai 1996. Zi călduroasă. Vineri. Mă simt liniștit și fără vreun gând de a scrie ceva. Astăzi nu mă interesează decât să...*trăiesc*.

---

[33] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Voiculescu.

Literatura nu se scrie *în* extreme ci *între* extreme.

Adevărul ultim al scriitorului este taina operei sale.

Orice perfecțiune este o imperfecțiune perfectă.

5 mai 1996. Zi de duminică. Numai că acum e unu dimineața...Fac *o lecție de pronunție* cu Valentin.

Despre „viitoarea mea locuință". Școala înțelepciunii. Despre cum e „la înălțimea înțelegerii".

Dimineață a plouat. Acum e o liniște calmă și reconfortantă.

„Simplitatea este însăși perfecțiunea".

„Purificarea de cuvânt".

„Forma perfecțiunii este extrem de simplă. Aproape insesizabilă".

6 mai 1996. După visul de azi m-am trezit fără *poftă de viață*. Este o vreme înnorată și ploioasă.

Găsesc „Pădurea spânzuraților" a lui Rebreanu[34] drept *o carte mistică*. Am fost exaltat până la extrem când am citit-o.

Românii nu știu să-și aprecieze cum se cuvine *literatura* și *arta lor proprie*. Acesta este unul dintre marile noastre *vicii morale*.

7 mai 1996. *Înțelegerea* este *personală* și *intransmisibilă*. Trebuie să înțelegem cut toții acest lucru. Acesta e motivul pentru care un om nu va fi înțeles niciodată *în mod total*.

[34] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Liviu_Rebreanu.

Trăim într-o continuă *neînțelegere* cu tot efortul *înțelegerii* noastre.

8 mai 1996. Sentimentele se repetă. E un joc al iluziilor. Despre „titanismul dăunător”.

Soarele este spre asfințit. Raze târzii se propagă prin fereastră. Orele de curs sunt spre sfârșite.

9 mai 1996. Zi plină de indispoziție. Se pregătește terenul de tenis. E la modă: *Omu' bun și pomu' copt*.

În oraș avem parte de *o misiune de evanghelizare*. Un pastor american. Se împart broșuri și se fac invitații prozelitiste.

Este cald. Bate un vânt ușor. Citesc *Bhagavad Gītā*[35].

Ora de Noul Testament. Despre „invazia țânțarilor”...„care nu este amintită de *Apocalipsă*”. Citat *autorizat*...

10 mai 1996. Întrunire la *Marin Preda*. Dureri de cap și plictiseală. Detest „intelectualii de hârtie”, care vorbesc despre ce nu cunosc și care scriu despre ce nu se petrece cu ei.

Din când în când mă apucă frisoanele. Transpirația mă inundă. În această oră aș vrea să mor. Este prea multă *indiferență*...

12 mai 1996. Am visat niște șerpi uriași. Îi vânam împreună cu cineva.

Sentimentele trăite în somn: teamă, repulsie, silă, curiozitate.

Un alt vis, de data asta preaminunat. Într-o casă imensă, care se pierdea *în nori* sau, mai bine zis, *în*

---

[35] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Bhagavad_Gita.

cer, l-am întâlnit pe domnul Ilie Mocanu, pe Maestrul meu.

Îl văzusem, mai întâi, mergând pe bicicletă. A ajuns la această casă, la acest *turn* de fapt, cu multe etaje, cu sculpturi în lemn și marmură și cu o mulțime de cărți...și l-am văzut tot urcând...în cer...

Mă bucuram să văd cum se duce la Domnul. Cum se urca în cer...

În alt vis, cred că separat de acesta de mai înainte...am visat că cineva mi-a oferit o cravată. Mergeam pe o stradă anume și am început, deodată, să șchiopătez. M-am așezat pe o bancă...

Când am deschis sacoșa pe care o aveam în mână...am găsit în ea două cravate.

Revin la visul cu șerpi: niciun șarpe nu m-a mușcat. Casa era lângă o cale ferată. Avea ferestrele spre răsărit.

Noaptea visului era neagră, agasantă, dureroasă... Străzile orașului erau goale...

12 mai 1996. Zi de duminică cu ploaie. Am stat toată ziua de vorbă cu Ion și cu Valentin. Vrând să pun niște manuscrise la locul lor am avut senzația că văd ceva...

Despre problema *clarității* și a *lucrului simplu*.

Există forme de viață...și numai pentru o clipă.

13 mai 1996. Focar de infecție. Citesc „Arta de a muri" a lui Mircea Eliade[36]. Stau la camera 4.

Despre „cum mă rog". „Impertinență totală".

Nu mai văd armonia și echilibrul. Am ochii roșii.

Toate gesturile *fade* ale unei întregi „lumi"...
Iluzia te urmărește din umbră.

---

[36] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.

Adevărul e în primejdie, îmi spune Narcis.

Tudorel mi-a trimis o altă scrisoare. „Și lacrimile...”.

16 mai 1995. Deznodământ fericit.

Ideea personală – rodul tuturor acumulărilor.

Ideea se formează de la sine.

17 mai 1996. Iarăși *festivism* la *Marin Preda*.

Încep să am lacune tot mai mari în memorie. Adică să uit tot felul de lucruri banale sau să...ezit la lucruri pe care le știu pe de rost, din instinct.

Ieri, spre exemplu (ce oboseală, Dumnezeul meu!) abia mi-am adus aminte cum se zice la...*bujor*.

Dacă m-ar auzi un tâmpit că nu știu ce e ăla *un bujor*...sau mai știu eu ce altă dată, din mulțimea cu care sunt încărcat până la refuz, ar râde cu gura până la urechi.

Însă el nu știe că eu uit...de atâtea câte știu și de multa oboseală și nu din ignoranță crasă, bolovănoasă.

Poate că îmi fac prea multe probleme.

Umblu cu mâinile prin propria mea singurătate ca printr-o apă neagră.

Lupta mea e una dusă la nivelul sângelui. Mă lupt cu tot ce îmi repugnă interior.

În clipa de față, spre exemplu, îmi pare rău că am început să scriu. De ce? Am un sentiment profund de *autodistrugere*. Sunt o bombă cu ceas...

Nu poți să scrii *estetic*, atunci când durerile atroce te fac *să urlii*. Estetica e pentru curve ce pozează angelic.

Poate că nu merită nimeni atâta sacrificiu.

20 mai 1996. Citesc Vasile Andru[37]: „India văzută și nevăzută".

22 mai 1996. M-am săturat zilele astea de *indianism* și *mitologie*. Și, cu toate acestea, am o putere nebună pentru studiu și experiențe.

Citesc *Demonii* lui Dostoievski.

21 mai 1996. Cu acces la realitate. Filosofie. Am gustat „un minut" de timp.

Cei fragili sunt insensibili pentru veșnicie.

„O lumină neagră".

Filosoful este *esența* dintre *două anotimpuri*.

Eu nu am limită decât pe Dumnezeu.

23 mai 1996. O seară calmă și singulară. „Gândul îndrăgostirii".

„Nu mai pot fi lucid când iubesc".

„Am o dimensiune înspăimântătoare"...

Scriu dintr-un instinct al morții, al suferinței, al dragostei. Mă îndrăgostesc continuu de tot ceea ce înțeleg.

„Atingând punctul grav".

24 mai 1996. De ziua numelui τ.

Un șarpe a mâncat o broască. O libelulă a fost prăjită de soare. Ion a venit la Turnu.

E o zi cu soare...și cu teză la română.

26 mai 1996. Cântecul lui Vishnu[38].

---

[37] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Andru.
[38] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Vishnu.

Din nou: „cunoaște-te pe tine însuți”.

Două buburuze și o albină s-au așezat astăzi pe cămașa mea.

Citesc, în tandem, Poe[39] și D'Annunzio[40]. Pentru unii ei nu *rimează*...Pentru mine, da.

Pentru mine există locuri „speciale” pentru scris. Masa lui Valentin mă liniștește, spre exemplu. A mea mă neliniștește. Însă scriu pe amândouă...

Criticii trec foarte repede peste *intimitățile* operei. Și tocmai acestea sunt aspectele *definitorii* ale unei scrieri. Adică *de ce* și *cum* ai scris.

Blestemul „iraționalului”.

Genii care scapă vs. *Genii ratate*.

27 mai 1996. În somn m-am luptat cu sufletul meu.

Citesc Frithjof Schuon[41]. Despre islam.

Corupția și birocrația. 10 mii de lei stricăciuni.

„silă față de viață”

28 mai 1996. Zi ploioasă. Am fost la Gianina. Am bătut la mașină „noua limbă” pe care am inventat-o.

„o nouă înțelegere”

Singurii poeți ai României pe care îi recunosc ca *tutori* ai mei sunt Mihail Eminescu și Nichita Stănescu.

28 mai 1996. Despre „cornul de rinocer”.

---

[39] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Edgar_Allan_Poe.
[40] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gabriele_d%E2%80%99Annunzio.
[41] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Frithjof_Schuon.

Mi-a revenit pofta de mâncare. Am mâncat însă multă înghețată în ultimele zile și am băut mult suc. Nu m-am omorât și cu mâncarea în sine...

„să vină timpul răscumpărării”

„Muntele. Liniștea sufletului”

„Vederea interioară”

„Copilul”

„răzvrătirea”

„revirimentul interior”

Sinele – abisul ființei umane.

29 mai 1996. Zi înnorată. Și, pe o asemenea zi, am un alt tandem: citesc Epictet[42] și Epicur[43].

„cartea neviolabilă”

„împărăția ironiei”

„Să scelerăm (?!) vorbind de Blaga!”. Dictonul discuției de seară. Ora de română...și dincolo de ea.

„realitatea cameleonică”

Întânirea cu sportivitatea: baschetul.

30 mai 1996. Întâlnire de *geniu* cu *geniul*. Citesc Baudelaire[44]: *Florile răului*. Cu el m-am simțit *la mine acasă*. Nici nu e greu să *rezoneze* cu mine poemele sale în starea în care mă aflu...

„Acasa mea este la mine însumi”.
Destinul geniului: *suferință* și *neînțelegere*.

---

[42] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Epictet.
[43] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Epicur.
[44] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Baudelaire.

Suntem în zile electorale. Votul pentru primărie.

Citesc alt tandem: *Toamna patriarhului*[45] cu *Pivnițele Vaticanului*[46].

„cruzime rafinată”

1 iunie 1996. Zi de sâmbătă. Moșii de vară.

Am visat un extaz. Am intrat într-un tunel cu lumină și umbre. La capătul tunelului s-a deschis o ușă. Am văzut o lumină *difuză*, apoi una *plină*.
În fața spiritului meu a apărut globul pământesc ca un planiglob. Și am văzut...și România pe acea hartă!

„Degenerarea ideii”

„Enigma goală”

Misterul nu e *un loc gol* ci *o prezență*.

Se consideră greșit faptul, că între *mister* și *labirint* se poate pune *semnul de egalitate*.

„Să nu îți impui să fii ceva! Fii ceea ce ești. Și atât”.

2 iunie 1996. Zi călduroasă. Ziua votului. A murit însă bunica lui Paul. În toamnă reia cursurile.

„Recăpătarea cotidianului”

„Stihialitatea”

4 iunie 1996. O zi plină de inimă. Citesc Kafka[47].
„transfigurarea realității”

---

[45] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Garc%C3%ADa_M%C3%A1rquez.
[46] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Gide.
[47] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Franz_Kafka.

„Și aerul se face *mai fragil* privindu-te!”...

6 iunie 1996. Citesc D. D. Roșca: *Existența tragică*[48].

„sănătate mentală”

9 iunie 1996. M-am trezit vorbind în limba italiană. Timp de câteva secunde am înțeles la perfecție limba. A fost un miracol!

Mi-am luat la revedere de la Maestru. M-a sărutat pe amândoi obrajii.

„Reacție negativă”. Profesorul Pană.

Mă înfioară adesea *caracterul banal* al multor femei. Ori *nu se cunosc* ori *sunt indiferente față de cine sunt*. Păcat că unele sunt doar *frumoase*...

Și, la fel, mă enervează să fiu socotit *misogin* (mi-a trântit-o în nas profesoara de română, când am comentat *zidirea în zid a Anei*)...când eu nu urăsc *femeile*...ci doar *defectele* lor. La fel urăsc *defectele bărbaților* și nu mai trebuie să zic de *ale mele*.
Cum *să plac*...ceea ce *mă urâțește*?!

O altă viziune a romanului.

11 iunie 1996. Pelerinul care propovăduia în curtea țiganilor. A dormit la ei în cele din urmă. Era o atmosferă cu totul ieșită din comun...pentru că toată strada se adunase să îl vadă...și să-l asculte...

Adrian m-a anunțat că a ieșit ediția de probă a cărții.

Am stat de vorbă cu Liliana. Și ea e de părere că „nu trebuie să-ți cunoști defectele”. Atunci ce trebuie să faci: să *îți tămâiezi* imperfecțiunile?!

[48] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_Ro%C8%99ca.

Iubesc femeile pentru că nu le înțeleg. Probabil asta e *o frază plăcută*...

12 iunie 1996. Mă simt *mai aproape* de cuvinte...Camera mea însă e *ca un sepulcru*, care îți dă *fiori de libertate*.

Meditație și efervescență intelectuală.

Locul acesta e *un loc deschis* pentru *inspirație* și *înțelegere*.

Am mers pe un drum, pe cel de lângă gară și am avut senzația că, în cer, este unul paralel cu acesta. El-Zorab[49].

Moartea – *o componentă* a vieții.

Mulți, pe Dumnezeu, Îl pierdem și Îl regăsim continuu.

Nu cred că există *ateism*! Există doar *iubire întoarsă spre altceva*.

Geniile se atrag. Ele sunt *mari* tocmai pentru că știu că *sunt mari*, pentru că *știu cine sunt*.

Nu se poate explica inexplicabilul în cele din urmă...

Operele mele nu sunt opere *de geniu* ci *operele unui geniu*.

Scriu dintr-un impuls interior care mă devoră cel mai adesea.

Eu sunt pentru experiențele *complexe* și *autentice*.
Cel mai mare *aflux de viață* îl simt când creez. Atunci sunt numai *eu* și *Dumnezeu*.

Despre „jocul cu măști”.

---

[49] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/El_Zorab.

A fi un geniu nu e *un merit* ci *o responsabilitate* dramatic de scump plătită.

Suntem predestinați la nemurire.

14 iunie 1996. În plină noapte de îndoieli și incertitudini.

„sentimente prea personale”

„poezia supraexprimării”

„Poezia mea este *o inițiere* în ocultismul uman”.

Sunt *prea lucid* și *prea complex*.

Eu *sunt* pentru că *m-am experiat*.

Îl citesc pe Don Quijote[50], cu ale sale *mori de vânt*.

„din tărâmul disperării”

Omul este atât de *puternic* încât *mută timpul* și este atât *de mic* și *de slab* încât este *răpus* și de *un zbor de fluture*.

16 iunie 1996. Am visat că m-am căsătorit în fața episcopului cu o femeie. Am trăit, din plin, emoția sfântă a Cununiei. Episcopul ne-a pus mâinile pe cap în semn de binecuvântare.

Al doilea scrutin de alegeri. O noapte liniștită și demnă. Se aude doar mersul stiloului meu pe hârtie aidoma unui cântec de jale...

Cărțile se scriu *doar* cu stiloul!

Mă simt bine dispus și plin de viață. Mă simt bine ca niciodată.

---

[50] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Miguel_de_Cervantes.

17 iunie 1996. Am reînceput lucrul la roman. Lucrez cu multă plăcere și bucurie sufletească.

Scrisul este o rugăciune fără cuvinte.

Textul *Rânduri de temperament* le-am scris la lumina lumânării. Citite de neavizați...se pot constitui într-un întreg scandal.

Oamenii se înspăimântă când se întâlnesc cu ei înșiși. Însă, în primul rând, când le spui *cum arată*...înainte ca ei să constate, pe propria lor durere, că *ai dreptate*.

„Nu poți înțelege decât în măsura în care *ești*”.

Fiecare moment e o sublimitate.

Oamenii nedormiți cât și cei *morți de foame* sunt adevărate *pericole sociale*.

Nu pot *să urăsc*! Știu numai *să iubesc* și *să râd drăgăstos*. Nu pot *să urăsc* și *nu vreau să urăsc*.

Dacă taci prea mult începi să înțelegi *sunetul necuvintelor*.

Am citit, deodată, pe Nietzsche[51] și Byron[52] și comentarii despre Goya[53]. Bineînțeles că am privit, îndelung, tablouri ale sale...

M-a străpuns forța orgoliului lui Nietzsche, ironia, sarcasmul lui Byron și fantomaticul, lugubrul picturii lui Goya. Adică *satanism la puterea a treia*.

Am lucrat vreo 60 de pagini astăzi, cu storurile de la geamuri lăsate. În umbră aproape. Mă simt nu *obosit*, ci *prea obosit*. Am creat astăzi *ca un titan*.

---

[51] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.
[52] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Gordon_Byron.
[53] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Francisco_Goya.

Or să aibă toate aceste cuvinte ale mele vreun *impact* în inima cuiva? O să înțeleagă cineva drama, oboseala, fervoarea mea de a mă dărui, în cuvinte și imagini, unei *întregi lumi*?

Acum stau aidoma unei umbre care veghează în noapte. E dulce acest sentiment, foarte dulce: de a te simți *împlinit la maximum*. E *straniu* ca moartea și *dulce* ca sărutul.

20 iunie 1996. Am revizuit 4 pagini. Sunt însă neliniștit și mâna îmi tremură. Tot ce am creat azi mi se pare că *nu e bun*. Doar câteva fraze mi-au plăcut.

„O carte *terminată* este *o boală învinsă*", spunea Nichita [Stănescu]. Experiez acest lucru de fiecare dată: și când scriu și când citesc.

Cărțile neterminate îmi stau pe inimă.

Neputința trebuie biruită prin încordarea voinței.

Cu toate că muncesc enorm aș munci și mai mult. Însă nu sunt *numai spirit*...

23 iunie 1996. Zi bonomă. Am scris toată ziua la roman. Din nou lucrez cu perdelele lăsate. Nu suport lumina, pentru că nu mă lasă să mă concentrez. Scriu într-o căldură și transpirație nebunești.

Merg încet și mă gândesc la final.

Stilul meu este lax, lipsit de încordare și profund luminos. Vreau să scriu și *altfel*. Va fi, sper, și acel timp...

O, Doamne, umple-mă de lumina Ta, Dumnezeul meu!

24 iunie 1996. Nu știu cum vine asta, dar mă relaxează această *disperare* care vine în mine...și care se clădește în jurul istoriei din roman. E o stare în

care, deși simt că *nu pot face nimic*...totuși *fac multe*, pentru că scriu mai departe.

Mă simt un pământ minat, gata oricând să sară în aer.

Încep să văd în minte întunericul unor tenebre adânci.

Nimeni nu-și merită *prețul posterității*.

Prețul pentru istorie e *un preț fals*. Nimeni nu merită să sufere pentru ca să intre în paginile ei. Și așa *intrăm în istorie*...doar pentru *puțini* oameni.

25 iunie 1996. Aseară, vrând să fac *un poem*, am ajuns, în cele din urmă, să scriu *un teatru scurt*.
Am inclus ideea poeziei și a teatrului în roman.

E ora două după amiază. Am atins în mine *planul absurdului*. Trăiesc o atmosferă incendiară. Acest plan este *prea nejustificat* pentru cititorii de astăzi. Cred că trebuie să mai treacă încă un secol ca să se poată citi, cu înțelegere, așa ceva.

Am ascultat *Simfonia a IV* a lui Beethoven. Cele 4 note repetitive.

„cuvântul subțiat la maximum”

Poezia, încă, are *prea multe* de spus în problema muzicii.

26 iunie 1996. A gândi numai despre tine însuți este o nebunie a disperării.

Eu gândesc numai ceea ce simt.

27 iunie 1996. Am terminat prima parte a romanului. N-am putut să găsesc *un titlu*, pentru că am prea multe idei...pentru *acest titlu*.

Am visat că Ion s-a întors acasă. Avea fața brăzdată de o zgârietură.

Ascult sunetul nopții prin sufletul cuvintelor.

În fiecare noapte gust farmecul poeziei numai contemplând în întuneric.

Îmbrățișez cu sufletul meu orice piatră, orice fir de iarbă, orice sentiment și trăiesc o pace a nemuririi.

Nu e nimic mai frumos ca această *liniște*, unde totul se dizolvă în culoare, într-o culoare fără nume și fără cuvinte.

E totul atât de sublim! Atât de inimaginabil. De unde să mai am *cuvinte*?!

În această *răpire a contemplării* de multe ori uit să mai vorbesc, uit să mai scriu, uit și simplul fapt că sunt *om*. Atunci sunt doar *vedere*, înțelegere, bucurie sublimă.

[Mihail] Eminescu reprezintă ființa mea *neînțeleasă* iar Nichita [Stănescu] ființa mea *înțeleasă*, în esență niciuna înțeleasă.

Sufletul meu cuprinde întregul univers și încă mai e loc.

Inima mea nu uită pe nimeni dar se uită pe sine.

În spirit revăd tot ceea ce am trăit și ce n-am trăit.

Sufletul meu a rămas și va rămâne pentru totdeauna *tânăr*. Numai că această *tinerețe* a lui mă costă zilnic ani de îmbătrânire continuă.

Trăiesc stări plenare în care nu mă pot opri ca să nu iubesc tot ceea ce există.

30 iunie 1996. Zi călduroasă de duminică. Trăiesc o frică indeterminată, fără substrat. Bineînțeles: demonică.

Când ajungi să îți fie frică de tine însuși ești *al nimănui*. Și eu am ajuns să trăiesc această frică: de a fi *al nimănui*.

Zgomotele îți provoacă traume. Limbajul intră în starea de melc. Mintea capătă culoare neagră. Lumea își pierde sensul. Tu îți pierzi sensul...

În această stare te simți *nepersonal*. Așa se explică diferența dintre *acțiune* și *nonacțiune*, dintre *voință* și *nonvoință*.

Limitările *reale* sunt cele care vin din interiorul nostru.

Cea mai dureroasă luptă, cu sângerări nevăzute, e cea cu tine însuți.

Matisse[54] – ușa neagră. E starea pe care o trăiesc acum.

1 iulie 1996. Sunt la 102. O nouă perspectivă. Am o forță inexpugnabilă pentru scris și citit.

„sufletul sufletului"

„revenirea cuvintelor"

De la un timp ceva minunat se petrece cu Icoana lui Hristos din camera mea. De câte ori o privesc îmi văd, pe chipul Domnului, starea sufletească reală pe care o am atunci.

Chipul Lui se întristează sau se luminează pe măsură ce eu mă luminez sau mă întunec.

Pe chipul Lui, ca într-o oglindă, îmi privesc sufletul.

2 iulie 1996. Ziua Sfântului Ștefan cel Mare. „Conexiuni inspirate".

---

[54] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Henri_Matisse.

Am avut *o deschidere* a sufletului. Am văzut din nou străfulgerări de lumină dumnezeiască, sub forma unor scântei. În zona superioară a capului.

„liniștea veșniciei”

Liniștea duhovnicească pe care o trăiesc produce rezonanțe în mine atunci când sunt concentrat în rugăciune.
Însă aud, totuși, foarte vag muzica veșniciei.

Geniile muzicii cred că au gustat cu toate cel puțin o secundă din această muzică a veșniciei lui Dumnezeu.

Este solemnă și atotcuprinzătoare liniștea veșniciei în spiritul meu.

4 iulie 1996. Ziua neînțelegerii. Când geniul poate fi socotit *un nebun* sau *un fanfaron*.

Am doar două gânduri care se războiesc în mine. Când vor face pace?

Sufăr din cauza celor orbi și răi.

Nu merit însă să sufăr din cauza prostiei și intoleranței unora.

5 iulie 1996. Am dorința de Absolut.

Nu cred în Sisiful care nu atinge niciodată Absolutul. Sisif e o abstracțiune.

Trec prin traume interioare ireparabile.

Numai eu și Dumnezeu suferim în inima mea pentru tot ceea ce trăiesc.

7 iulie 1996. Mă incită nu *actul* ci *misterul actului*.

Tot ceea ce nu e spirit e degradant.

Caut extrema misterului unic.

În principiu *nu neg nimic* ci doar *reașez lucrurile*.

Mizez întotdeauna pe *irealizabil* decât pe *facilul ignobil*.

Uneori încerc să surprind, să văd, să scriu, să înțeleg, să trăiesc lucruri care mă dor într-o notă disperantă.

Nu forțez lucrurile! Ele mă forțează pe mine. Sunt afectat de orice este sublim.

Eu scriu cum pot și în orice moment disponibil. Mă exprim cum pot atunci și cu tot ceea ce am la îndemână. Nu *oficializez* secunda creației ci o trăiesc ca pe un fapt cotidian, ca pe *clipa vieții mele*.

Creația, pentru mine, nu e *un ritual* și nicio *terapie*, ci *o trăire efectivă*. Trăiesc actul creației ca pe *cevaul normal* al existenței mele.

De aceea nu mi se pare că fac *un lucru ieșit din comun* scriind ceva. Și, de multe ori, îmi dau seama doar post factum de *intensitatea* cu care am creat la un moment dat.

Dacă regret ceva este aceea că ziua nu are mai multe ore pentru ca să studiez și să creez. Am devenit de-a dreptul *vicios* în ceea ce privește *ritmul alert de muncă*.

Urmăresc o idee cum urmărește un copil avionul pe cer. O privesc până devine *invizibilă*...

Cred că universul în esența lui este foarte simplu.

Omul e atât de simplu încât nu te poți uita prin el.

Dacă cunoști sensul ultim al actului totul devine banal.

Când știi *ultimul lucru* nu mai ai nevoie de raționamente.

Posibilitatea de *revedere* a drumului parcurs este *probabilă* pentru că nu mai este, în mod neapărat, *necesară*.

Întotdeauna găsesc câte ceva de care pot să mă entuziasmez.

În lumina lui Dumnezeu nu mai e *entuziasm* ci *bucurie deplină*.

Când liniștea harului se așterne nu mai ai ce să-ți dorești.

Destinul meu: adâncirea în liniștea supremă.

8 iulie 1996. Am atins, din grabă, cu plasa pe care o aveam în mână piciorul unei tinere și am simțit piciorul ei ca și cum l-aș fi atins cu mâna...

Dumnezeu și viața pulsează în fiecare lucru.

De trei ori am auzit pe câmp glasul unei tinere care cânta...M-am uitat în jur și nu am văzut pe nimeni. Însă cântecul ei era *prea îngeresc* ca să nu fie *real*.

Sunt pentru filosofia aforistică. Aceasta cuprinde totalitatea în detalii.

Îmi place că nu merg doar pe o singură direcție. De aceea, de fapt, nu îmi plac discriminările.

Am privit un copac. În prima clipă l-am văzut ca pe un monstru. În a doua clipă copacul devenise o femeie moartă.

Oricât aş merge de repede întotdeauna stelele mă întrec. Cerul merge înaintea mea şi eu nu pot să-l înving.

Am simțit cum drumul mi se scurgea într-un singur punct. Dreptele paralele se întâlnesc numai în acest punct.

Paşii vântului mă urmau trecerii.

Ca și când câinele mă cunoaște din totdeauna...

Eu gândesc peripatetic dar adâncesc lucrurile stând pe loc.

Dafina. Persevernața întru genialitate.

Apare din...*naşterea* dimineții?

Totul fascinează pentru cine știe să privească.

11 iulie 1996. Trebuie să ai ce spune pentru ca să fii scriitor.

M-am născut ținând minte. Astăzi mi-am adus aminte de o imagine de la vârsta de 4 luni.

Într-o zi, și mai mult: am visat lumina intrauterină.

M-am născut ieşind din cutremur. Cea mai mare mulțumire este pentru această clipă: pentru minunea de a fi scăpat de către cutremurul din 4 martie 1977.

Orice ating se clatină.

Contemporanii mei suferă amarnic de *sărăcie spirituală*. Şi față de ei mă străbate cel mai crunt sentiment: că *nu îi pot ajuta...ca să se ajute*.

Romanul a rămas cu mult inferior picturii. Şi asta din cauză că romancierii uită să dea ceva *veşnic* şi *plin de viaţă* umanităţii.

Criticul literar al zilelor noastre îşi zideşte, cu obstinaţie, propriul său edificiu mortuar doar pentru ca să se închidă în el.

Creatorul de artă este singurul care poate spune, în cunoştinţă de cauză, *adevărul* şi *valoarea* operei sale. În afară de el nimeni altcineva nu mai poate să facă acest lucru *cu inimă curată*.

Mă revoltă incultura din cultura noastră. Peste tot observ doar mătreaţa utilitarismului, ochii veseli şi plini de tâmpenie ai ipocriziei, vanităţile păsăreşti, prostia de animal şi incompetenţa sfidătoare.

Mă *închid în mine*...sau alţii *fug de ei*?

Mă macină perfecţiunea şi drumul dus până la capăt.

Când am să mor am să fiu ucis de dorul perfecţiunii.

Sunt un ghem de întrebări şi de nelinişti, după cum spunea Tuţea.

Paradoxul vieţii este neliniştea ei.

Cuvântul e un vehicul. Valoarea operei constă în *necuvintele* ei.

Există un moment în care nu mai contează nimic.

Omul ajunge să se distrugă pe sine însuşi. La un moment dat el nu mai *creează* ci se *autodistruge*.

E groaznic să văd că în mintea mea există *virtualitatea constantă* care mă împinge spre *boală* şi *moarte*.

Încă mă folosesc prea mult de erudiție. Cred că e un lucru meschin.

12 iulie 1996. Proclam, împotiva lui Dali[55], că fundamentul universului este *linia*. Totul este linie. Astăzi am văzut în spiritul meu acest lucru. Prin cornul său de rinocer trece linia. În afară de linie nu există adevăr.

Pe când mergeam, am văzut o femeie rezemându-se de un copac. Atunci am avut revelația *prezenței sufletului* în trupul ei. Am văzut cum sufletul ei *se odihnea* în materie.

Tot femeia...Linia curbă.

Roata nu *înaintează*, ci *se întoarce*.

Cuvintele ajung până la suflet și se întorc fără el.

14 iulie 1996. Am dureri de cap și de stomac îngrozitoare.

Aseară, Monica Anghel[56] a luat *Cerbul de aur*. L-a meritat cu multe aplauze. Cred că prin ea s-a făcut *dreptate* muzicii românești. Verdictul juriului merită tot respectul meu.

15 iulie 1996. Mi-am cerut moartea pentru prima oară.

Pot să mor și nu știu cine va plânge pentru mine.

De la un timp am un presentiment foarte ciudat. Am „certitudinea” că voi muri tânăr. Cred că nu voi trece de 33 de ani.

Dacă omul nu e veșnic atunci trăim degeaba.

---

[55] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Salvador_Dal%C3%AD.

[56] Idem: http://www.monica-anghel.ro/cv.html.

19 iulie 1996. Sunt foamea de-a înfăptui imposibilul.

Astăzi am visat două sentimente: *gelozie* și *ură*.

Doi câini doreau să mă sfâșie. Aveam în mână o carte și, ori de câte ori încercam să mă îndrept spre ei, cu cartea în mână, cei doi câini începeau să mă latre, dar ca și când ar fi vorbit omenește.

Dacă îndepărtam cartea de ei, pe care o aveam în mână, câinii lătrau normal.

Al doilea vis. Călătoream într-un tren. Într-o gară am văzut cum o familie era sechestrată acolo, nu avea haine, era înfometată și plină de multă tristețe și durere.

Al treilea vis. Am văzut-o pe Anca, așa cum este ea în realitate.

Al 4-lea vis. Am mâncat caise de la niște *rude* ale mele, pe care nu le cunoșteam tocmai pentru că acele rude nu există de fapt.

În toate cele 4 vise am vorbit, am gândit, am fost conștient de mine însumi, fără ca să existe vreun detaliu fictiv despre persoana mea.

E seară. Plutesc pe ape mișcătoare.

Când cuvintele se nasc *întuneric*...

25 iulie 1996. Am visat un tablou pe care nu l-am văzut niciodată și nicăieri. Într-o gară, am vorbit cu un domn, care mi-a mărturisit că *nu a mai reușit să stea în fața tentației de a nu vorbi cu mine*.

În tren, mi-am corectat o nuvelă, pe care am cam rescris-o. Totul era cât se poate de real. Mă comportam în vis ca în viața reală.

De la domnul cu pricina am primit un calendar turcesc, adică ceva ce n-am văzut niciodată. Însă, în loc să îl păstrez, am rupt în două calendarul primit.

Când l-am rupt am avut impresia că am văzut calendare englezești, coreene, japoneze, franțuzești, germane...lucru care nu m-a interesat niciodată.

Știam cine sunt și ce vreau. Oriunde m-am dus, am mers ca și când aș fi făcut-o dintotdeauna, deși nu cunoașteam locurile.

Cu toate acestea știam unde trebuie să ajung și ce trebuie să vorbesc, fără să confund persoanele, lucru care mă mira și pe mine în somn că puteam să îl fac.

Înainte să adorm, datorită oboselii, am avut halucinații.

27 iulie 1996. Visul de dimineață. Stau pe pământ și contemplu cerul. Un cer negru. Deodată văd o mașină zburătoare ultraperformantă, aidoma unui disc enorm.

O contemplu. Era imensă...Îmi tăia respirația! De fapt îmi rețin respirația de frică. Se coboară deasupra casei mele... Când a trecut pe deasupra casei s-au auzit țipete...

Și atunci am cugetat: „E ultima clipă a universului?!”...Cu asta m-am trezit...

Aseară am revizuit până târziu la roman.

7 august 1996. Am visat o piesă de teatru românească. Actorii: doi bărbați și o femeie.

Nu am văzut piesa niciodată în realitate. Mi-a adus un sentiment de liniște și de relaxare.

O piesă numai pentru mine...

Dialogurile îți aduceau liniștea de care are nevoie un scriitor aflat în vacanță.

Păcat însă că această unică reprezentație teatrală s-a pierdut pentru totdeauna!...

8 august 1996. Privesc pe fereastră. Cerul este alb ca o coajă de ou. Privesc prin două geamuri coșul sobei de pe casa vecină. Parcă e un turn de apărare, un ostaș de cărămidă ce înfruntă timpul.

Pe o margine a lui, acum, stă un porumbel negru.

Când vreau să adorm, din patul meu, privesc acest coș ca pe o ființă umană. Îl privesc îndelung... Mi-a ajuns un prieten...

12 august 1996. Trăiesc o stare sublimă.

13 august 1996. Am visat „fundul Adelei”, pe care Dali l-a pictat. Am început să mă iau la întrecere cu Dali și în somn?! Liniile paralele...

Imaginea avea s*oliditate* și nu *senzualitate*.

Am visat un act sexual sistematic. Imaginile se derulau cibernetic. Înregistram senzațiile mental și eram conștient de implicarea mea de la distanță.

O nouă confirmare a liniei, care trece printr-o femeie, tăind-o în două, de sus și până jos.

14 august 1996. A murit dirijorul și compozitorul Sergiu Celibidache[57].

15 august 1996. Îmi sunt insuportabile clipele astea de stagnare. Stau și aștept răsăritul de soare.

Ieri am visat o cutie goală, pe care doream să o ascund.

Am primit o scrisoare de la Adrian.

Mi-am lăsat mustață.

Am visat că am părul lung și mustață, după ce mi-am lăsat mustață. Am văzut mai mulți prieteni...

Fratele lui Flori s-a înecat și Gigi e la spital.

Înainte ca să apară electricitatea în sat, bunica mea Floarea a visat cum se plantau stâlpii. Bineînțeles: nici nu știa cum arată...

---

[57] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sergiu_Celibidache.

L-am prins pe bunicul meu Marin, astăzi, că se ruga lui Dumnezeu. De unul singur. Oare se roagă când e singur?! Nu m-a văzut însă că am avut indiscreția să *îl spionez*.

Însă m-a uimit rugăciunea unui...*necredincios*, așa cum se declară el. Atunci e de bine!

16 august 1996. Am visat-o pe Venus din Urbino[58] în fața oglinzii. Era magnifică. Un semn aparte de precizat: avea pielea de culoare roșu deschis.

Rolul scriitorului în societate e acela de *a clarifica* realitatea societății. Pirandello[59] spunea că societatea nu are *o realitatea* a ei și noi *i-am dat-o*. Noi, scriitorii.

Opera de artă e oglinda în care omul se privește și se poate recunoaște.

Astăzi: o zi în care soarele a plâns, puțin, cu lacrimi de ploaie.

Îl creez pe Satana acum, pentru că el se va confrunta cu Avramie în „noaptea luminoasă". E vorba despre „Păsări spre cer".

17 august 1996. E ora patru dimineața. M-am trezit cu dureri de măsea. Între timp am scris o pagină și am citit din jurnalul lui Tolstoi[60].

Cred că sunt aproape de ceva *foarte nou* în nuvelistică.

Mă agasează foarte mult incomunicabilitatea care există, peste tot, în țara noastră, în această stare de criză. Se accentuează din ce în ce mai mult criza morală și, mai ales, cea valorică.

---

[58] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Venus_of_Urbino.
[59] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Luigi_Pirandello.
[60] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lev_Tolstoi.

Nu mai suport mediocritățile însă mă bucur să le descopăr insuficiențele. E o zi dureroasă și cu suflet trist.

Pe 10 august 1996, într-un acces de furie și de durere enormă, am ars 200 de poeme pe care le scrisesem. Și erau unele dintre cele mai bune poeme de până acum.

20 august 1996. Între 18-20 august 1996 am fost la Corabia. Am accelerat tipărirea cărții.

Pe 19 august 2010 am improvizat, timp de două ore, poezie sub stele. Adică până la patru dimineața...

„Dedicație pentru sânul tău”. Actorul. Regizare excelentă.

„Lasă-mi un perete pentru un poem!”. Camera goală și Tosca. Adică mi-a cerut să îi creez, pe un perete al camerei, un poem. Să i-l scriu pe zid...

Vorbind despre inițiere.

Despre „mustățile verticale” ale lui Dali.

21 august 1996. În vis: concurs, examen și îmbrățișând trupul unei femei la trezire.

Când iarba crește, vântul suflă și cerul e albastru...eu sunt *tânăr*.

„când înflorește, bambusul moare”

25 august 1996. Zi de duminică. „Visul este repetabil”. Am visat din nou că aveam „puterea” de a suspenda lucrurile în aer. De a le ține în aer...

„Televizorul închis”. Trezirea în noapte.

Mi-am adus aminte de 31. Gabriela. „Visul din umbra frunzelor”.

„îmbrățișarea unei idei”

„cuvintele devin *obiecte de lux*”

Frumosul e cu mult mai puțin decât sublimul.

„Trebuie să dorești tot ce poate fi mai imposibil”.

26 august 1996. *Situațiile noi* sunt *stări de spirit noi*.

„*permanentizarea* aduce cu ea *relativizarea*”

Teatrul – sentimente decăzute.

„imprevizibilul activ”

27 august 1996. Zi călduroasă. Se aude cântecul rândunicilor.

Dezbracă-ți haina = fii tu însuți

Visul. O singură roșie și un șarpe. Două cărți.

Conversația – sensul clarificării.

„ține în mână enigma”

„poemul redus la un cuvânt”

Se repetă 28.

Readucerea aminte – stăpânire de sine și concentrare.

Japonezul – o privire a detaliului. „Noi trecem ușor peste clipă”.

Aproape de obiect nu se percep detaliile. „Trebuie să fii *departe* pentru ca *să poți să vezi*”.

29 august 1996. Efort mental – seninătate trupească.

Factorul de influență. Apa.

Ochiul – caracterul spiritual al persoanei.

Adeseori mă îndrăgostesc de privitul ochilor, tocmai pentru *viul* lor.

Am o privire de pictor și o mână de scriitor.

„ochii nevăzutului”

„infinitul dezirabil”

Metafora – desinență spirituală.

Esențialismul pe care îl dezvolt, ca manifestare spiritual-culturală, e o reducere a realității la *ideile fundamentale* și la *prezența totală a omului*.

Caut:

a) *desfășurarea* prin timp a persoanei;

b) să merg *din mine* spre *în afară*;

c) nu *actul* este important ci *consecințele lui ultime*;

d) limbajul exprimă inexprimabilul;

e) redescoperirea fundamentală a demnității personale;

f) sunt contra faptului banal ca *act banal*;

g) omul prezentat prin el însuși;

h) folosesc toate curentele și mișcările culturale ca potențiale drumuri spre *datele prime*, spre *esențe*;

i) *experiența personală* înseamnă *decojirea ideii*.

În acest sfârșit de mileniu suntem puși în situația de a ne redescoperi ideile, valorile și idealurile care privesc persoana umană.

Trebuie să ieșim din lada de gunoi a indiferenței.

Ieșirea constă în propria noastră *experiență de-a fi*.

Definiția teatrului – un râs care mă doare.

Surmenajul intelectual amplifică sentimentul de vinovăție.

Visele de peste noapte sunt ideile semiconștientizate ale zilei respective.

E uimitor faptul că *uităm*. Astăzi am găsit o însemnare făcută de două ori într-un manuscris.

Când am recitit manuscrisul am fost plăcut suprins de această situație: am scris niște rânduri, pe care, fără să le învăț, le-am scris aidoma peste ceva timp.

Concluzia: ideile personale nu se despart niciodată, în mod total, de cugetarea noastră.

30 august 1996. Visul. Mă găsesc într-o țară străină, căreia nu îi știu limba și nici unitatea monetară. Însă cineva mă ajută.

Primesc ajutor...fără să știu să comunic cu cel care m-a ajutat. *Limbajul umanității* funcționează!

La începutul frunzei
secundele memoriei
adorm.

Începutul și sfârșitul sunt prezențe *indiscutabile*. Ceea ce *se discută* este timpul dintre ele.

Superstiția: un mod simplu de a fi *atotștiutor*.

Legendele devin *axiome* când nu se caută axiomele.

Românii sunt temperamente calme și sentimentale.

Geniul românesc se exprimă cel mai bine prin plenitudinea sentimentului. Rațiunea și voința intră în acțiune în momentele grelelor încercări.

Germanii au genii ale voinței, francezii ale intelectului. Românii au genii ale sentimentelor sublime și plenare.

Nimeni nu a știut mai bine ca geniile românești să exprime *de neexprimabilul* naturii, al omului și al universului.

Românii, ca nimeni alții, au știut să caute dincolo de frumos și de cuvânt *sufletul omului*.

Sufletul românesc a găsit *subtilitatea curgerii râului* tocmai în curgerea râului și *o inegalabilă intraductibilitate* în însăși esența sentimentului pe care l-a exprimat.

Geniul românesc nu va fi înțeles cu adevărat decât de națiunea română.

Noi, românii, îi putem înțelege pe toți ceilalți, însă, cu adevărat, pe noi nu ne poate înțelege nimeni. Suntem prea complecși pentru a fi simpli.

Simplitatea rezidă în perfecțiune. Cine este *perfect* pare *simplu* în tot ceea ce face tocmai pentru că este *transparent*. Însă despre el nu se poate spune nimic.

Tăcerea e gradul ultim al înțelepciunii umane.

Sufletul românesc și-a păstrat rădăcinile originare în piatra muntelui și în iarba câmpiei de la sine. Vitregiile istoriei nu i-au putut schimba cu nimic destinul. Avem un viitor predispus măreției.

Descifrarea spiritului românesc e destinată teologiei și apoi culturii. Ne revine astfel nobila misiune de *a rafina* valorile perene ale națiunii române.

Suntem printre rarele națiuni ale lumii care avem dimensiunea spirituală tocmai în perimetrul

esențialității. Privim răsăritul de soare nu *din afară* ci de la distanța de unde *spiritul devine lumină*.

Privirea din sine – adevăratul chip.

Eu folosesc cuvintele nu ca *semne fonetice* și nici ca *vehicule ale exprimării*. Le folosesc ca pe însăși *exprimarea exprimării*. Din cuvintele mele nu mai rămâne până la urmă decât *lumină*.

Inițierea atinge întotdeauna esențialitatea.

Când vreau să afirm ceva devin inexprimabil.

Lumina, în ea însăși, nu e contradictorie.

Există cuvinte, care, în momentul exprimării, te fac să fii demiurg.

Alte însemnări. Regăsite. 13 martie 1996. Unul dintre motivele scrierilor mele este *începutul*. Îmi place *să încep*, apoi doresc, de fapt, *să spun ceea ce am de spus*.

Voia bună – un tonifiant pentru zile grele.

Gânditorul nu poate fi niciodată liber.

Mircea Eliade spunea: „simt chemări". Eu spun: *mă simt chemat*...Ceea ce înseamnă că nu simt *chemări difuze* ci *personale.* Dumnezeu e *Cel care ne cheamă*.

Heidegger[61]: „aruncarea în lume". Aidoma *ideilor* mele.

Sistemul ideii sau *ideea sistematică*. Pe un perete era scris *o idee* a lui D. D. Roșca.

Dicton de zile negre: cine se înfrânge se are pe sine.

---

[61] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger.

Lipsa intuiției cosmogonice. Privește înapoi!

Un cititor bun trebuie să se pregătească *spre înțelegere* și nu *cu înțelegere*.

A citi este *o asceză interioară*. De aceea, cei care nu citesc nu cunosc lucruri cu durerea minții și a inimii.

Despre cum e să fii un ateu. Extrema întunericului.

Muntele liniștirii.

Ideea străinătății.

„A început să-mi facă rău dragostea”.

„Omul este ceea ce nu știe despre sine”.

„existența de sub cuvinte”

15 martie 1996. Am avut revelația *pământului nou*. Se dezgroapă din mine părți imense în care nu am călcat niciodată. În acest pustiu mă regăsesc pe mine însumi *cu totul străin* și *de neexprimat*.

Am văzut în mine *liftul* lui Eliade. *Sus* sau *jos* e tot una atunci *când mergi*.

Am văzut „neantul existenței”. Momentele de vedere ale acestui neant este „o pace adâncă”. Din acest *mare neant interior* ies *marile capodopere* ale lumii.

16 martie 1996. Evidența râsului.

„anticreația și drama imposibilului”

„Nimic mai urât ca faptul de *a nu putea trece*”.

În actul creației trebuie să fii tu singur.

„inventarea problemei”

„distrugerea cochiliei de fier și apele liniștii”

„aprofundarea problemelor”.

Despre melancolie.

„împreună cu tot ce sunt eu”

18 martie 1996. Nu știu când am să găsesc *ideea*, care să-mi servească, pe tavă, *sensul*.

În numele inexprimabilului rezidă tocmai *înțelesul*.

Cu Adina despre „vraja indianismului”.

Pe urmele fascinației mă pierd într-o lume *vaporoasă* și *incitantă*.

Problema *autenticului în artă* și cea *a regăsirii de sine*.

19 martie 1996. De oamenii geniali trebuie să te apropii numai *umilit* dar *cu inima curată*. Și *umilința* față de ei e tocmai *rezonarea* cu forța lor personală.

21 martie 1996. Am găsit în mine „locul tăcerii”.

Autenticitatea distruge orice retorism.

Nu există limite pentru adevărul ființei autentice.

23 martie 1996. Nu poți fi *un adevărat scriitor*, dacă, de câteva ori în viață, nu ai tentația de a distruge tot ceea ce ai creat. După aceste *încercări* te întorci *mai puternic*. Astfel știi cum e *să renunți la tine însuți*.

Gândul consolării: mâine poți spune ceea ce ai de spus.

Cuvintele capătă greutate pe zi ce trece.

Astăzi mi-am văzut umbra. *Cât de goală ești cu plinătate!*, mi-am zis.

Am văzut cum *culoarea* se transformă în *neculoare*.

27 martie 1996. Setea de a ști neștiutul.

Cum e *să îți asumi*.

4 aprilie 1996. În tren m-a salutat un necunoscut. Mi-a zâmbit. A fost cel mai frumos dar pe care mi l-a făcut cineva de curând.

Sunt bolnav de excentricitatea reamintirii. Îmi aduc aminte lucrurile care *subliniază* trecerea mea prin viață.

Nu schimba *starea* poemului!

21 aprilie 1996. „Sunt punctul unde se adună planeta”.

„imaginea care nu se vedea era mai frumoasă”

22 aprilie 1996. Am visat că pictam. Aveam un șevalet mare și o paletă bogată în culori și un penel lung. Eram îmbrăcat în negru.

10 mai 1996. „privirea din mine spre mine”

19 august 1996. Am avut intuiția inexprimabilului.

Inevitabilul nu se aude decât prin timp mergând.

Victoria trebuie să treacă, mai mereu, printr-o aparentă *înfrângere*.

Gustul alcoolului – melancolia amară a păsării de fum.

Încet nu-i *suficient de repede*.

„cuvânt contraofensiv”

Pista falsă trebuie socotită *adevărată* până la elucidare.

Privirea pătrunzătoare. Despre efortul înțelegerii.

„am ascultat în mine”

14 septembrie 1996. *În polemici se beau incertitudini cu litrul*. Această ideea a luat ființă după ce *am omorât* un poem. O dedic tuturor discuțiilor mele polemice, care s-au țesut *de dragul elocinței*.

„În rolurile mici se văd actorii mari”

25 ianuarie 1996. *Putința de a gândi* înseamnă întotdeauna *o nouă pedeapsă*. Gândirea e o pedeapsă indiscutabilă în sine însăși.

Contemplarea lucrului aduce minții *gândirea* ce nu se poate spune prin cuvinte.

Uneori mă văd în situația de a limita *temperatura cuvintelor* de teama de a nu face un atac de cord.

13 august 1996. „democrația hermeneuticii”

Mai bine decât nimic – ceva.
Mai bine decât ceva – mai mult.
Mai bine decât mai mult – și mai mult.

Cuvintele sunt *discutabile* tocmai pentru faptul că sunt la îndemâna tuturor.

Limbajul criptic. Adică niciun rând pe care îl scriu nu e *la întâmplare*.

Eu spun, că *omul este o deschidere închisă*. Constantin Noica spunea că e „închidere ce se deschide”.

23 august 1996. Fiecare ramură a cuvântului se exprimă plurivalent.

Îmi caut semnul de întrebare cu o insistență demiurgică.

Regăsirea în semn – indefinirea actului unic.

Filosofia este o eternitate a liniștii interioare.

28 august 1996. Motoul oglinzii: „Să nu-ți pierzi timpul așteptând *extraordinarul*! Mai bine ieși *în așteptarea* lui. Nu ești întotdeauna *un mare poet* chiar dacă *ești*”.

Victoriile plac învingătorilor numai când ele sunt mereu altele.

O idee moare atunci când ea este înțeleasă.

Un gând se aprinde când un sentiment ia foc.

Aroma seninătății – mirul de sub liniștea frunții.

Când ideile mor viața devine o idee trecută în posteritate.

Idealul este *absurd* pentru că este *naiv*. Și este *naiv* pentru că este *ridicol*. Și e *ridicol* pentru că ești *prost*.

Ochiul interior – locul unde se formează *informația genetică* a spiritului.

Prudența micșorează erorile. Însă o viață fără erori este *un ideal utopic*.

În momentul în care o idee a devenit *infinită*, ideea nu-ți mai aparține.

Sunt idei care te înrâuresc pe tot parcursul vieții tale. Acestea sunt idile tale generice.

31 august 1996. Mortificarea ideii. Cu adresă la esențialitate.

Înghețarea peregrinării. O idee devine *stabilă* de la o anumită vârstă.

Dezlipirea de *ideea motoare* degajează atmosfera interioară însă limitează consecințele.

Despre factorul pozitiv al cataclismului.

Nu este grea *legea* ci *libertatea*.

O evidență este întotdeauna *un plus de claritate*.

Despre ciocul de barză. Aeroportul ontic.

1 septembrie 1996. Astăzi scriu doar haikuri.

Cântecul – sunetul nevăzut.

Am trăit din nou clipa nașterii din lumină.

Paralelismul proiectului.

Moai: *cultul strămoșilor* în Insula Paștelui.

Nevederea – umbrele peșterii. Cu adresă la *mitul peșterii* al lui Platon.

Auzindu-mi cuvintele m-am mirat. Era vorba de *o nouă existență*.

Primul episcop al Teleormanului: *Galaction Stângă*. A fost hirotonit astăzi.

Clepsidră de
aripi
(viitorul)

Duc lupta *care creează* și nu pe cea *care distruge*.

Drumul până la esențialitate e rugăciune.

Ochiul nebun – culoarea.

Există întotdeauna un *mai presus* de *mai presus*.

Nu sunt *omul paradoxului* ci *al inimaginabilului*.

Senzația cilindrului gol.

Extenuarea: întotdeauna o limitare.

A fi scriitor – a rămâne neatins de timp.

Numai învingătorii pot spune *ce este viața*.

Trăiesc numai pentru spirit.

Nu au *gusturi bune* decât *îndurerații de sublim*.

Înapoi se ajunge înțelegând.

2 septembrie 1996. Visul. Trenul concupiscenței. Ochii sortiți râsului spre plâns. Când ești mai aproape de viciu decât de tine însuți. Ploile cad spălând trupurile de tină. Tu – funcționalitate inversă. Un vis foarte rar.

Uneori ești nevoit să spui lucruri din *mai presus de tine*.

Tentația alergării fără scop.

Oamenii sunt născuți pentru contemplarea luminii.

Oamenii care *nu gândesc* sunt obsedați de faptul că *nu știu*. E de-a dreptul ridicol.

O idee se naște plângând. Ca și un om.

Despre armonia interioară a cuvântului.

Nu cred în *vorbitul degeaba*. Întotdeauna cuvântul are sens.

Dansul – o plantație de linii.

Albul varului – sentimentul pierderii de sine.

Metafora – sentimentul devenirilor interioare.

Afară plouă. Ploaia este un calmant al nervilor obosiți când e însoțită de liniștea de după.

Semnul ortografic este *accentul personal*, pe când semnul de punctuație este *negarea acestui accent*. O contradicție in extenso.

Libertatea de a visa – ieșirea din cerc.

Intuiția – o alunecare în inexprimabil.

Marile intuiții au fost așteptări îndelungate.

Ochiul scriitorului: un ochi purificat prin apele cuvântului.

Scriitorii unt *sacerdoții cerului*. Ei poartă în sufletul lor *derivarea desinenței* Logosului

dumnezeiesc. Inima lor este *euharistia împărtășirii cu esențe*.

Între *rațiune* și *cuvânt* este *o perpetuă declarație de dragoste*.

La *înălțimea exprimării* nu mai sunt cuvinte. De aici începe *metalingvistica*.

Anarhistul este un unilateral vanitos.

Pentru ca un cuvânt să redevină el însuși trebuie să posede verticalitate.

Singurătatea – un argument pentru nonalienare.

„inadecvarea principială”

Nu atenta la demnitatea umană! Orice *insultare* a ei este *o luptă cu Dumnezeu*.

În spatele ușii de fier, în candelabru, ard flăcările luminii.

Când cuvintele nu vor mai reprezenta *nimic* vom redeveni *oameni*. Bineînțeles: în mod apofatic.

Pe Dumnezeu Îl găsim necăutându-L. Pentru că El *ne caută* mai mult decât ne căutăm noi pe noi înșine.

Mi-am reamintit *visul germinării*.

Matisse, *Dansul*. Patru femei, prinse de mână, dansează pentru fertilitatea pământului. Un ritual magic străvechi.

Mă obsedează din visul de azi dimineață ochii femeii aceleia suferinde. Râdea ca să primească câțiva bani aruncați în scârbă. Matroanele aveau o frumusețe cariată de vanitate.

Extremismul, oricare ar fi el, are *mască socială* în loc de *față umană*.

Ipocrizia – un râs caduc.

Când vorbesc despre *travestiți* mă pălmuiește *o silă estetică*.

Apolinicul – formele *incurabile* ale vieții luxuriante.

Orgiasticul – abundeța sentimentului de *savurare* a plăcerii.

Pentru o clipă am înțeles ce înseamnă *să fii bătrân*: mi-a tremurat mâna stângă.

Glasul plural al interiorului (vocile adâncului).

Uneori e foarte greu *să te pronunți*. Și asta, nu pentru că nu ar exista cuvinte...

Am văzut *un evantai de lumină*. Din nou revelația *liniei în mișcare*.

Sunt momente în care, pentru lumina din suflet, trebuie să plângi un ocean de lacrimi.

Bucuria – o enigmă fericită.

3 septembrie 1996. Visele nopții trecute m-au uimit. Prin intermediul lor am făcut câteva *interrelații* care îmi scăpau în realitate.

Visul – un timp fără memorie.

1. În fața morții. Saltul care nu ne poate reuși. Despre cum e să nu poți face nimic.

2. Când îți lași iubita prietenului. Invitația de adio. Întotdeauna un învins pe aripile frumuseții. Lasă loc pentru cuvântul *iarăși*.

A merge – o problemă de recomandare.

3. Prietenul dintr-o noapte stranie. Nu căuta *să afli*, ci caută *să înțelegi*.

Dimineața – o urmă a timpului.

Privește-mă! Sunt *fumul* nopții trecute!

4. Cărțile de vizită. Nu *sunt* înainte *de-a fi*. Se întâmplă toamna. Și totuși în sobă arde focul.

5. Nu *iubesc* ci *aleg*. Femeile invizibile.

Instinctul – un mod de-a înțelege *palpabil*.

Fascinația dansului – meandrele aripilor de iederă.

6. Privindu-te...nu te mai aud! Extazul formei. Alăturarea de sufletul vieții. Întotdeauna o similitudine. Cuvintele afectate.

Astăzi am avut parte de prima ceață a anului. E sublim! Un fum de apă îmbrățișând natura...

„trebuie doar *să se întâmple*”

7. Pisicile negre. O mașină demarând... Nu găsesc, întorcându-mă! Și noapte...

Pădurea posedată de diavol – spiritul romantic.

Afinitățile spațiale

Impresionarea

Într-un sentiment există *un limbaj unic*. A-l înțelege este o problemă de *introspecție permanentă*.

Cuvintele au *un drum spiritual anume*. Ele nu se aranjează pe foaie decât după acesta. Scriitorul trebuie să aibă doar *intuiția* lui.

4 septembrie 1996. O zi călduroasă după lacrimile ploii.

M-am trezit în brațele „fantomei”. O apariție întotdeauna *misterioasă*.

Râsul nopții.

Pietrele au gustul mâncării.

Timpul riscant.

Lacrima râsă.

Cel mai mult și mai mult îmi displace să fiu...doar *o mână de cuvinte*.

„când te trezești îți pare rău”

Să îți pară pur și simplu *rău* de culoare.

Limbajul universal.

Am scris crezând că *scriu* și eu, de fapt, *gândeam*...

„dialogul informativ și afectiv”

Conștientizarea – decodificarea simbolurilor.

Influxul nervos.

Armonia universală.

Ritmurile cosmice.

Conturarea ideii.

Culoarea sentimentului.

Când Dumnezeu *te iubește* ești *un Iov*. Și asta pentru că suferința e *un privilegiu* și nu *un cataclism*.

Sărutul brâncușian și *fundul uman*.

5 septembrie 1996. Vise.

1. Preotul dealurilor. O Euharistie profanată. Sub semnul anatemei.
2. Paharul galben. Un as și o damă. O carte probabilă.
3. Ultimul tren. Un risc asumat.
4. Mașina de la mijlocul drumului. Omul care întreabă.
5. Biserica fortuită. Fereastra umbrelor albe.
6. În orașul ceresc. O soție și un copil. Clarviziune. În brațele compromisului. Gustul interzis. O imagine de arhivă.
7. Viitoare mamă. Linia pântecului. 10-3. Mă cunoștea fără ca eu să o cunosc. + sau - și copacul cu struguri.

Capodopera – urmele spiritului rămase peste timp.

6 septembrie 1996. Un spirit neliniștit este *un imn* adus umanității.

8 septembrie 1996. Zborul prin ferestre.

Afară – vânt și pete de sânge.

Am intrat într-o noapte cu *ferestre deschise*.

Din orizontul întunericului *se prevede* lumina.

9 septembrie 1996. Macbeth[62] blestemând lumina?

Visul – un pumn de cartofi.

Linia este contaminată de cuvânt. (lacrimi)

[62] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Macbeth.

Moise – geniul, Aaron – purtătorul de cuvânt (parabola).

„limpezimea ideii”

Obsesiile apar din nou: fereastra, peretele, sentimentul ultrafin, instinctul puterii...

Capodopera începe *la sfârșitul* și nu *la începutul ei*.

Nici Eminescu, nici Nichita, nici Meșterul Manole nu și-au întrecut capodoperele. Să fie oare *o carență tipică* nouă, românilor?

10 septembrie 1996. Astăzi mi-am visat viitorul. Am văzut lumină. Sunt fericit.

„drumul nu are niciun final”

Ochii Infernului. Ranchiuna are o privire perfidă la culme.

„sângele sufletului negru”

Discutarea procentelor.

Ideea de subtil (ochii).

Discuțiile avute m-au relaxat într-un mod admirabil. Trăiesc o liniște interioară imperturbabilă. Sentimentele pe care le trăiesc acum sunt cu totul și cu totul deosebite.

Sunt momente în viață în care *ai vrea să ajuți* dar *nu ai cu ce*. Sunt cele mai *nedrepte momente* pe care le trăiesc.

În iubire se privește prin ochi.

„abisul rațiunii”

Sentimentele se clădesc pe certitudini interioare.

Diversiunea prin cuvinte. Actul al III-lea al vodevilului. Melodramă în extensie.

„cântecul frunzelor de vânt”

Astăzi am trăit *o liniște supremă*. Sunt *bucuros* și *simplu*.

Scrisoare anotimpului.

Eu scriu după cum simt că trebuie.

Analiza cuvintelor. Despre sintaxa foneticii.

În urmă cu câteva luni am descoperit *un nou limbaj* pentru că am descoperit *un nou alfabet*. Alfabetul poartă numele: *nuanțele sentimentului*.

De ce? Pentru că el nu transmite *cuvinte* ci *sentimente*.

Despre fixațiile instinctuale.

Am făcut câteva schițe pentru sculpturi și tablouri. Mi-au reușit neașteptat de bine.

Prima schiță: *Îngerul singurătății*. Cred că ar fi magnific în piatră. Ar trebui să aibă 3 metri înălțime. Ar fi *un cadou suprem* dacă aș putea să îl fac, să îl sculptez.

11 septembrie 1996. M-am simțit extraordinar simțind mustul strugurilor strecurându-mi-se printre degete. Căldura lui era ca o sărutare a tăcerii depline. M-a entuziasmat nespus culoarea lui inexprimabil de vie. Astăzi veșnicia a coborât în trupul meu pe deplin.

Lacrimi incomunicabile.

Am vorbit o oră *despre sublim*. Atenția ascultătorilor mei m-a emoționat până la cuvântul din mine.

Geniul are întotdeauna puterea de a face ochii oamenilor să plângă de uimire.

O nouă intuiție extraordinară. Am avut o descoperire a minții. O imagine uluitoare. Am văzut o derulare a unui roman inimaginabil. Nu speram să privesc o așa splendoare.

Geografia viselor. Despre visele paralele.

Două vise, la distanțe diferite, care au același cifru. Confirmarea prin coincidență.

Regăsirea în fetiș – ideea ipotetică.

Saturația prin liniște.

Alcoolul visului de toamnă. Simboluri: vinul, roca, conul. Experiența celui de al doilea simț.

Eternitatea este imperturbabilă ca o statuie.

12 septembrie 1996. Visele de azi-dimineață au fost uluitoare. Am visat prieteni, prietene și rude cu care am discutat îndelung.

Interesant este faptul că i-am visat la adevărata lor *stare sufletească*, cea pe care o au în prezent.

Acest *ciclu de vise* e *un unicat* pentru mine.

1. Mâna tăiată pe jumătate. Cu adresă la bunicul meu. Premoniție a morții.
2. O pungă goală. Un cadou pentru un prieten: Petre Dumitru.
3. Fata din vis. *Mă iubea* pentru că credea că *mă cunoaște*. Sunetele nopții.
4. Un prieten pesimist. Ochiul plâns: Tudorel Ionescu.

5. Prieteni de nerecunoscut. Cineva mi-a spus că „m-am schimbat enorm”. Prima replică.

6. Un furt de obiecte simple. Lacătul de la ușă.

7. O vizită surpriză: Adrian Biolan. Două cărți tipărite. Just time. Sărutul de sub titlu.

8. Ultimul tren. O nouă apariție a acestui simbol. Nu am alergat după el ca data trecută. L-am așteptat relaxat...și m-am urcat în el...

13 septembrie 1996. Cel *mai mare* și *mai dureros* eveniment al zilei: mi-am tuns pletele.

În prima parte a zilei a plouat mult. Acum e liniște...

Pătura sfâșiată în două. Amintire din vis. Mioara.

Influențe asupra visului fonic.

Foamea ideilor. O nouă descoperire în sfera *culinară* a intelectului. Apetitul visceral.

Alb, negru, roșu, galben: paleta florală a maturității. Posesiune integrală.

Câinii lătrând
pasărea albă
a morții.

14 septembrie 1996. Visul. Forma nudului, a sânului și a torsului. Liniile iubirii...

Roșu transcendental: titlul noului meu volum de poeme.

Atenuarea semnificației.

Vizualizarea sentimentelor. Funcțiile memoriei și ale imaginației.

Sentimentul colectiv și sentimentul subconștient. Experiment.

Instinctul sexual și repulsia rațională conștientă. Experiment.

Terțul exclus. Sentiment și rațiune. Experiment.

15 septembrie 1996. Visul – anticipare a limitei.

Negrul și roșul.

„Apele neființei totale”.

Suportul rugăciunii și ființa totală.

Intimitatea ideii. Momentul exprimării.

17 septembrie 1996. Iluminare onirică. Am descifrat *noaptea solară*.

Doi este mai mic decât *unu*. Sistemul analogic.

Trăiesc din nou *o perioadă de lichefiere*.

18 septembrie 1996. Am făcut parte din cortegiul poetului.

Îmi consemnez visele pentru experimentele analogice.

19 septembrie 1996. Lumea esențelor este *o lume invizibilă*. Ea este *viața prin excelență*. Ea se află în tot ceea ce există. Pentru a accede la ea trebuie să treci *dincolo de tine însuți*...

Nimic nu este deschis ochiului.

Geniul sondează nebunia și nu invers.

Cifrele sunt dependente analogic.

20 septembrie 1996. Despre H.

21 septembrie 1996. Tunelul luminii.

Focul distruge pentru ca păsările să își ia zborul.

O capodoperă este un centru indescifrabil.

Dedesubt există orice.

23 septembrie 1996. Am visat-o pe mamaia Floarea moartă. Era pusă într-un sicriu, care era acoperit cu o pânză albă.

Lângă sicriul ei erau alte două sicrie. Poate trei...

În jurul sicriului ei erau mai multe cruci vechi. Nicio cruce nu era scrisă de curând, adică nicio cruce nu era a ei.

Am tot căutat o cruce nouă și nu am găsit niciuna. Cearșaful meu de pe pat acoperea unul dintre sicrie.

La un moment dat i-am mirosit picioarele fără ca să vreau. Miroseau frumos. Nu erau picioarele unui om mort, care intră în descompunere. Nu erau picioarele *unui cadravru*, ci *ale unui om viu*.

M-am bucurat atunci că se petrece acest lucru. Însă, când mi-am dat seama că picioarele ei par *vii*, atunci mi-am spus mie însumi că *ea e vie* și *nu moartă*.

După un timp...bunica mea a înviat...S-a întors pe partea stângă în sicriu și a cerut...*apă fiartă* ca *să bea*.

A spus că „*acolo*, astfel de apă se bea”...

Cineva aflat lângă sicriu, posibil o femeie, a început să țipe. Se înspăimântase de revenirea ei la viață. Când a auzit-o pe aceasta țipând și bunica mea s-a cutremurat.

Atunci am fost ferm convins că ea putea să-mi spună cum este...*dincolo*.

Am întrebat-o, ca și când acum nu mai era *bunica mea*, ci *un locuitor al altei lumi*, cerești...și ca și când, ar fi înviat numai pentru puțin timp...și s-ar fi întors în cer: „Cum este lumea ta?”.

Și ea mi-a răspuns: „Este ca un oraș imens, pe care nu-l cunoșteam dar pe care acum îl cunosc”.

În mod inexplicabil, auzind ce îmi spune, mi s-a făcut pentru prima dată teamă...după *învierea* ei. Atunci am conștientizat, cu adevărat, că ea *revenise de dincolo*, din cer, și că este *o prezență a eternității* printre noi.

Și când ea a început să vorbească cu mine nu am mai putut să articulez niciun sunet. În starea asta, de profundă cutremurare evlavioasă, m-am trezit.

Ferestre sparte. Zborul prin ferestre. Din nou...

Incendiul din noapte.

25 septembrie 1996. Intuiția drumului din *sfârșit* spre *început*. Ochiul analogic.

26 septembrie 1996. Am descoperit *Cabala*[63] și odată cu ea și mistica *rațiunii în acțiune*. Mă fascinează *independența* pe care o proclamă. Individualitatea este un tabu.

27 septembrie 1996. Melodia sinapselor. Premoniția evenimentelor ulterioare. Cele trei linii.

29 septembrie 1996. Alergarea pentru demnitate.

M-a primit în casa ei din mister.

Luciditatea. Restrângerea meditației în ochiul de cristal.

O continuă nuanțare a temelor și a ireversibilei întoarceri a timpului. Idee eminesciană.

Vechiul – matricea lingvistică a *noului*.

Punctul de influență.

2 octombrie 1996. Sinele dintr-un măr.

În numele numelui. Despre *introvertit*.

---

[63] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cabala.

Durerile dor numai când au un nume.

Am un program supraîncărcat. Mi se cere o atenție profundă.

În aer există *o teamă sensibilă* care mă înnebunește.

Ieșirea din tipar este strategia *ființării libere*.

„se lasă noaptea eternă...”

Trecând prin cuvinte se ajunge *la roșu*.

Marele mister este un act de *o incomensurabilă iubire*.

Sacrul susține misterul în acțiune.

Conversații sub limitele rațiunii.

5 octombrie 1996. Imaginea abisului intern. Cuvântul imperfect...

Perfecțiunea este *o convulsie* permanentă.

Copilăria este *un simbol* al sfințeniei.

Libertatea interioară nu distruge *sensul*, ci îl face *invizibil*.

Culorile trebuie *determinate* din ele însele.

O imagine nu prezintă *realitatea* ci *o concepție despre realitate*.

Orele trec monoton. Fructele intuiției se stafidesc în copac. Îmi sacrific timpul *uitării perfecte*.

6 octombrie 1996. La inițiativa ei iubitoare și care m-a surprins, poeta și scriitoarea *Gianina Săvulescu* a devenit *Nika Dora*, adică *Cea prin care Dorul învinge*.

Trei pictograme.

Formele senzualității sunt perfectele gânduri ale păsării timpului.

Nimic nu zboară mai frumos ca perfecțiunea.

7 octombrie 1996. Visul. Pe un deal am văzut un labirint, un labirint de încăperi. M-am plimbat prin el ținând în mână legăturile cu care purtam după mine un porc și o capră.

Toate încăperile erau nou construite. Nu cunoșteam nimic. Undeva, într-o cameră, am văzut talpa piciorului unui bărbat adormit.

Lucrul unic este inexprimabil.

Despre ridicarea vălului și privirea ușilor.

A început să se formeze între noi un sentiment nou: cel *al finalului*. Suntem tot mai uniți metafizic.

Învățăm să ne numim demnitatea. Discuțiile sunt formele prin care ne analizăm reciproc. De ce o facem acum mai mult ca niciodată?!

Personalitatea implică *forță* și *respect*.

Simpatia este o formă de asimilare.

Ion mi-a vorbit despre lupta Îngerilor, despre cinci călugări fără capete, despre Biserici albe și despre Sfânta Filofteia și copilul care întreabă.

Sentimentul fluid.

Sentimentul colectiv este *efervescent* și *copleșitor*. El se propagă pe o dimensiune extremă, *delirantă* a spiritului.

Suferința face sufletul *sensibil*, nu *permeabil*!

Prostie, ignoranță, superficialitate. Mă îngrozesc...

Exprimarea exclude *semnificația*.

9 octombrie 1996. Negarea mi-a atins spiritul. Începe să intre în mine întunericul. Lumina mea este incomodată de demoni, care mă atacă, mai ales, noaptea.

Fărâmițarea în idei (sinele).

„independența comuniunii”

10 octombrie 1996. Urechea lui Prometeu. Dubla exprimare.

Tentația sărăciei absolute.

Spiritul se înduhovnicește tot mai mult în mijlocul mizeriei.

Singurătate copleșitoare și timp gol. Viața mea și-a început drama.

Presimt viitorul dar nu pot să-l *certific*.

Sensul este din viață *spre* viață. Semnificațiile lui însă sunt multiple.

Frica permanentă este unul dintre apendicele vieții sociale. Cordonul ombilical refuză să fie tăiat definitiv.

O lume sferică este *o lume totală* și nu *o lume închisă*.

12 octombrie 1996. Am visat o nouă înmormântare. Fiorul acela lugubru mi-a pătruns adânc în memorie. Aproape că sunt paralizat psihic de noul avertisment.

Sufletul meu este nefericit până nu se va liniști întru iubire. Parafrază la Fericitul Augustin, desigur.

Ieri am dat un poem cu dedicație unui prieten de școală. Din 6 poeme, el l-a ales pe *cel mai estetic* și *mai calm*.

De aceea, îmi pare nespus de rău când cititorii mei îmi preferă mai mult *florile* decât *lacrimile*.

Această dedicație mi-a accentuat durerea. Am înțeles cât de prost *se simte* marea poezie.

Înțelegerea este pentru cei puțini.

15 octombrie 1996. Fata Morgana[64] și Ulisse[65].

Dimineața de astăzi a fost foarte plăcută. Trezindu-mă din vis am adus *tandrețea feminină* în realitate.

16 octombrie 1996. Sentimentul principal este suspendat de obsesie.

„Eu *caut* pe cineva care *mă privește*".

Două pictograme secrete.

Merg pe un drum pe care uit să-l parcurg. Misterul vieții.

Între două lumi se nasc doar *păsări paralele*. Acestea două se pot întâlni numai din cauza unei *întâlniri providențiale*.

Esențialismul – lumea care aparține lucrurilor.

Ideile mari se nasc spre a nu fi înțelese.

Din mult nu se înțelege *puțin* ci *imens*.

Esențialismul nu exclude *realul*. El arată artei cât *real* există în artă.

---

[64] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Fata_Morgana_%28mirage%29.
[65] Idem: http://it.wikipedia.org/wiki/Ulisse.

Astăzi am trăit o revărsare abundentă a sentimentelor mele în intelect.

18 octombrie 1996. Geniul este puterea umilinței.

Astăzi am fost trist...

Îmi pare rău că nu mai pot să citesc mult. Cursurile sunt plictisitoare și exasperante. Zi și noapte, deasupra mea, planează aceeași teamă a neprevăzutului. Mă agasează enorm formidabila mediocritate din preajmă...

Fără genii umanitatea nu ar putea să aibă acces la sublimitate. Iar fără Sfinți viața noastră ar fi irespirabilă.

Esențialismul este *experiență*. El exclude *retorismul* și *ideea goală*, netrecută prin tine.

Contrariile se întâlnesc în ele însele născând unitatea.

19 octombrie 1996. Inspirația – o gură de lumină paroxistică.

Dimineața de azi își caută aripile în ochii luminii.

Am citit șapte cărți de poezie fără să am nicio reverberație din partea lor. O poezie *inexplicabil de mediocră*. Pentru ce pângăresc numele sfânt de *poet*, dacă nu au *lumină*?

20 octombrie 1996. Din această zi de duminică sunt *singur*. Am fost exclus din „familie”. De acum sunt *al meu însumi*.

22 octombrie 1996. „Omul nu-și poate împlini idealurile sale în totalitate”.

M. și A. Obsesiile mele.

Depărtarea de *apropiere* este un sentiment pe care îl simt cu acuitate.

23 octombrie 1996. Sunt ajutat de purtarea de grijă a lui Dumnezeu în tot ceea ce fac. De aceea am o putere de muncă covârșitoare. Învăț rapid totul. Am mintea foarte *liniștită* și *liberă*.

Astăzi am visat-o pe L. Mi-a făcut o propunere. Punctele de maximă intensitate.

25 octombrie 1996. Am visat că înotam într-un râu. La un moment dat am rămas singur și am întâmpinat necazuri pe care, în cele din urmă, le-am trecut. Apa era grea. Aproape vâscoasă...

27 octombrie 1996. Am visat trei surori. Una dintre ele era prietena mea fără ca eu să știu asta. Însă am intuit că ea *trebuie să fie prietena mea*, numai din modul voluptos în care m-a sărutat.

Am îmbrățișat-o, i-am mângâiat sânul stâng (când am făcut-o am gândit că e *mare* și *proaspăt*)...și mi-a cerut să facem dragoste în public. Am refuzat-o însă...

S-a supărat enorm, crezând că *nu o plac*...Însă eu aveam sentimentul că *nu pot să fac dragoste cu o necunoscută*.

Ceea ce m-a fascinat însă la *prietena mea din vis* a fost *sensibilitatea ei devastatoare* și *formele voluptoase*.

Însă dracul desfrânării, în vis, bineînțeles...a fost cel care mi-a pictat, cu lux de amănunte...această *prietenă voluptoasă*...

Trei pictograme.

30 octombrie 1996. După multe zile de stres m-am trezit, în sfârșit, refăcut. Mi s-au limpezit o serie de sentimente trecute și, probabil, și viitoare. Am înțeles tot mai multe lucruri despre mine și familia mea. Cineva trebuie să își învingă sângele prin suferință și demnitate.

3 noiembrie 1996. O pictogramă.

M-a devorat zâmbetul înfiorător de plăcut al acestei dimineți.

Oamenii sunt sinceri, uneori, din foarte multă nesinceritate...Ajung sinceri...după ce s-au săturat *să mintă în neștire*.

Trupul femeii – un ochi al iubirii.

Nu *contrariile* se atrag ci *identitățile*.

Creația este *viața pură* a artistului. E viața în care se simte *liber de sine*.

7 noiembrie 1996. „Nu vom veni niciunul din trei”.

O pictogramă secretă.

Am început să scriu un nou volum de poeme. Este o perioadă incendiară.

Deodată, totul, a intrat într-o mare tăcere.

12 noiembrie 1996. Frunza de arțar. Un eveniment al tăcerii în cuvinte.

Sărutul – o ofensă adusă trecutului.

„tremurul sublim al spiritului care anunță iubirea”

Visul. Examenul era în fața mea iar eu eram oriunde. S-a dat subiectul. Era vorba despre o minune a Domnului...din care am auzit: *El S-a cutremurat...*

Nu am știut ce să scriu. Am plecat ca să caut răspunsul, deși eram în mijlocul examenului. Mergeam, căutam...Nu știam prea bine *ce*...și *de ce*...

Când m-am reîntors, examenul era pe sfârșite. Eram printre cei mai puțin pregătiți. Nu scrisesem nimic. Eram agonic în mine însumi.

Am început să scriu. Nu știu ce am scris. Nu știu de unde mi-a venit ideea să scriu, atâta timp cât plecasem (și nimeni nu m-a obstrucționat nici *la plecare*...și nici *la întoarcere*) de la examen.

Numai că simțeam cât de *dureroasă* e această *înaitare în scris*...și conștiința *limitei de timp*.

16 noiembrie 1996. Lumina dumnezeiască a covârșit trupul său, al domnului Ilie Mocanu. Ea emană din trupul său în mod *natural* și *vizibil* din punct de vedere duhovnicesc. Stând lângă sine *am trăit* și *am înțeles* la propriu: cum *iradiază* lumina dumnezeiască din Sfinții Săi.

În spirit înălțimile sunt numai *absolute*.

Pipăind înțelesul sunt ca un orb care găsește o monedă căutând-o prin iarbă.

18 noiembrie 1996. Ioana Băețica[66] mi-a spus: „Ai mâini numai pentru *rugăciune* și pentru *scris*”.

„să oprim visul în noi”

M-au impresionat până la lacrimi partiturile pe care Ioana Băețica mi le-a cântat la pian. Am primit cadoul ei cu sufletul plâns...

21 noiembrie 1996. Visul de azi. Cerul era luminos. Am început să joc fotbal cu niște copilași. Eram stăpân pe minge și pe șutul la poartă.

Ajungând acasă, am găsit niște prieteni care mă așteptau. În bucătărie, pe două reșouri (de ce nu pe *aragaz*?!), se făceau cartofi prăjiți și biscuiți înmuiați (o altă curiozitate).

Valentin tocmai făcuse baie. Mihai era în pat.

În bucătărie, pe un piedestal, apare un bust congelat de femeie. Îl privesc cum se dezgheață. Mi se face frică.

Bustul începe să-mi vorbească...și, printre primele lucruri îmi spune: *Voi m-ați omorât!...*

---

[66] Idem: http://www.mylove.go.ro/poezii_ioanabaetica.htm.

Repetă aceleași cuvinte lugubre...Niciunul dintre noi nu vrea să vadă bustul *revenit la viață*.

El cade de pe piedestal și alunecă...după noi. Bustul decongelat de femeie ne urmărește...Toți trei suntem disperați.

Bogăția spirituală și literară a veacurilor trebuie analizată foarte meticulos, dacă vrem să mergem mai departe în înțelegerea noastră și a lumii în care trăim.

22 noiembrie 1996. După o zi de creație fericită, visul pe care l-am avut a fost un remediu pentru speranță.

Prietenul meu mi-a făcut cunoștință cu prietena lui. Ne-am bucurat împreună de entuziasmul și de jovialitatea prietenei lui pentru că ne-a entuziasmat pe amândoi.

Seara, am dormit câte trei în același pat. L-a sărutat și pe el și pe mine. Am dormit liniștiți...

27 noiembrie 1996. Ultima parte a visului pe care l-am avut a avut o amplitudine care m-a uimit.

Eram în camera mea...și am trecut, prin geam, zburând ca o pasăre...fără ca să îmi pierd forma umană a trupului și semnalmentele personale.

Ținta mea era Absolutul. Tatăl meu dorea să mă lege, cu o funie, de infinit.

La un moment dat s-a rupt un copac și, odată cu el, și funia cu care eram legat...Funia s-a rupt în două părți egale...

Eu am dorit atunci ca să leg funia ruptă. Mi s-a deschis pământul, și o văd pe mama sudând, în interiorul pământului...Era împreună cu sculptorul, cu David Iosif.

Afară – timpul este plin
de somnul ploii.

30 noiembrie 1996. Visul: mă aflam într-un oraș imens. M-am întâlnit cu L. I-am cerut să îmi spună despre A. Ea și-a udat lacrimile de durere.

Într-o cameră am găsit o altă femeie. L. s-a supărat că am găsit-o, în această cameră, pe această femeie.

Piciorul celei de a doua femei era *apolinic* și *fierbinte*.

O pictogramă.

Am început al patrulea nivel al conștientizării.

Ființial încep să devin *rece* și *înghețat* în idei.

Obsesia permanenței. *Cineva* mă privea din colțul drept al camerei. Simțeam acest lucru în mine însumi ca *o frică persistentă*, ca *o teamă frivolă* și *angoasantă*.

Dacă priveam acel colț al camerei, dacă mă îndreptam spre el, dacă îl priveam față în față, credeam că sunt *apărat* de iminenta lui *aruncare asupra mea*.

Privindu-l în ochi pe acest drac aveam *certitudinea* că *mă înfrunt* cu el. Numai prin faptul că *puteam să-l privesc* mă simțeam *în afara fricii*...

...Dar colțul drept al camerei se deschise, deodată, și din el ieși un nimic de formă neagră.

Acesta ieși prin ferestră și se scurse în afara camerei. Acum, cineva mă privea din afara camerei. Era aceeași frică...

5 decembrie 1996. Visul. La un moment dat am ajuns într-o cameră imensă, împreună cu un alt bărbat. Într-un colț era un pat imens. În restul camerei: deșeuri menajere...

Pe deasupra noastră zburau niște insecte mari și murdare. Era un depozit nefuncțional, părăsit.

Amândoi am decis că trebuie să mergem să facem baie. Baia avea o intrare strâmtă și un hidrofor în formă de rachetă, pus nu *deasupra* căzii ci *în cadă*.

Când ne-am întors în camera noastră, apare o femeie îmbrăcată murdar, o prostituată. În fața noastră, fără rețineri...își îmbracă chilotul. De fapt s-a *dezbrăcat* și *s-a îmbrăcat*...dar noi am văzut numai

cum *își îmbrăca* noul chilot...deși am fost prezenți la tot acest demers intim.

Ca și când am fi privit totul din afară...sau ca și când ele nu ne-ar fi văzut sau le-ar fi fost indiferentă prezența noastră, apar mai multe femei care fac același lucru: se schimbă în fața noastră.

Apar mai mulți bărbați, atmosfera se animă...și îmi dau seama că eu nu exist în acea cameră...dar că eram *o vedere* care *conștientizează* tot ceea ce se petrece în ea.

Intră și o pereche de îndrăgostiți...unde, până acum, femeile și bărbații intrau separat. Începe o muzică lăutărească...și un joc aprins între toți necunoscuții din cameră.

Apar și niște copii de țigani, care aleargă unul după altul, printre picioarele celor care jucau...

Însă, în timp ce aici se juca nebunește...mi-am adus aminte că geaca mea...e la duș. Că am uitat-o acolo.

Fără ca să trec prin toată această lume petrecăreață, îmbrăcată ba prea sumar, ba ca de operă, dar văzând tot ceea ce se petrece acolo, ajung în baie, într-o cameră alăturată, unde apar sub forma mea.

Din baie îmi iau actele și banii, pe care (mă mir și eu) nu aveam cum să le fii uitat aici, pentru că venisem doar cu hainele, care acum erau pe mine.

Am venit să le iau...pentru ca să nu îmi fie furate de cei din cameră. Însă niciunul din cameră...nu ajunsese în baie...sau nu știau că există baie lipită de acea cameră imensă, care era mai mult o scenă, un ring de dans sau un mare restaurant...

Mă dematerializez întorcându-mă în cameră...Trec printre toți ca fiind o conștiință văzătoare, un ochi care constată...

Și aici văd un grup de femei, cu totul altele (nimeni nu mai juca), care simpatizau tânăra pereche, care doar ea mai rămăsese din hărmălaia de adineauri, pe când, un alt grup, era împotriva lor.

Deși nimeni nu spunea, în mod direct, pentru ce *simpatiza* sau *detesta* acest cuplu...deodată, a început un conflict între cele două tabere.

Când a început bătaia, eu m-am materializat în afara acestui imobil și am văzut, deasupra lui, o firmă iluminată.

Atunci mi-am dat seama că prezența mea acolo fusese...*o eroare*.

7 decembrie 1996. Visul. Eram în Biserică cu T. La sfârșit am fost *miruiți*. Mă bucuram să-l văd...

11 decembrie 1996. Visul. Cineva ne dă afară din clasă. Toată școala iese pe hol.

Bogdan se enervează și vrea să lovească pe cineva de lângă mine. Îl lovește pe acesta. Se uită la mine și îmi zâmbește. Îmi spune: „Pe tine nu te lovesc!". Îmi cere să îl sărut. Îl sărut pe ambii obraji.

Cei care erau în hol sunt luați de niște ofițeri militari pentru pregătire.

Eu mă sustrag ordinelor și evadez de undeva. Alerg...Însă alerg *foarte încet* în comparație cu modul în care *aș dori* să alerg.

Încep să alerg cu spiritul mai degrabă decât cu trupul. Ajung *să văd cu sufletul* sau *să fiu cu sufletul*, doar cu sufletul...și ajung într-un oraș imens, unde văd niște bildinguri imense.

Aici, în loc să mă mai gândesc la toată fuga asta nebunească de până atunci și la faptul că eu sunt *doar spirit* și că *am evadat*...începe să îmi planific lumea. Cum aș dori eu să exist. Cum să fie lumea în care *vreau* să trăiesc...*Aș dori* să trăiesc.

Și îmi dau seama că sunt în faza de a mă pregăti pentru un nou roman...și nu pentru ca să fug, să fug continuu.

Îmi dau seama că am o imaginație bogată...dar că mă rețin...Nu îndrăzneam să mă aventurez prea mult.

Însă, fără ca să știu *de ce* și *spre unde* mă îndrept, plec din orașul acesta maiestuos...pe un drum *total nou*. Simt că e *un lucru nebunesc* ceea ce fac eu. Ar fi trebuit să rămân acolo....și eu plec...

Am halucinații datorită oboselii. Găsesc însă o bicicletă. Pedalez în continuu...și ajung în fața unei borne kilometrice, unde, în loc să găsesc date despre *viitorul* parcursului meu...găsesc *o pungă de semințe*.

Semințe negre, prăjite....Gust din ele. Însă îmi dau seama că nu sunt *pentru mine*...ci *pentru săraci*...și *le pun la loc*.

Merg mai departe, întâlnesc alți doi bicicliști în această pustietate, care doresc să îmi ia punga. Deși pusesem punga de semințe la loc...când m-am întâlnit cu cei doi eu o aveam la mine.

Însă cei doi, fără explicații, nu îmi mai iau semințele...pentru că ajungem lângă un râu. Instinctiv, cei doi se dezbracă și se aruncă în apă ca să facă baie.

Acum îmi dau seama *ce căldură imensă* e în această pustietate. Apar și alți tineri. Deodată, lângă bicicleta mea, a apărut o femeie tânăra cu părul blond.

Îmi spune că este...*soția mea*. Eu doream să ne continuăm drumul...însă ea a intrat într-un ochi de apă, cumva ferit de apa în care se scăldau toți.

Am intrat și eu după ea. Am înotat până la ea și am îmbrățișat-o. Apa devenise, dintr-o dată, una imensă.

Soția mea...devine suplă și senzuală în brațele mele. M-a strâns în brațe și m-a sărutat fierbinte. Tocmai când a făcut asta, mi-am dat seama, că, cu adevărat, ea este *soția mea*...deși știam foarte sigur că...*nu o cunosc*. Intimitatea ei față de mine m-a dus la această concluzie.

S-au auzit voci din spatele nostru. Toată imaginea s-a eclipsat...Nu mai era nimeni în jurul meu. Eram din nou singur...

Există în noi *sentimente* sau idei care nu se regăsesc în conștiința noastră. Adică de care nu suntem conștienți.

16 decembrie 1996. Visul. Într-o sală imensă erau șase cai în linie. Caii erau albi și frumoși. Un al șaptelea sta în fața celor șase.

Cel de al 7-lea cal vine în fața mea și mă privește. Ochii lui mă urau. A început să alerge după mine. Dorea să mă calce cu copitele și să mă muște...

A plouat dureros și calm. Acum citesc filosofie românească. Am o colecție în 6 volume. Mă simt *nefiresc* și *trist* pentru acest Crăciun.

Astăzi am plâns ascultând o colindă. M-au umplut lacrimile fără să vreau...

E uimitor faptul că rămânem atât de *curați*, totuși, și *plini de sensibilitate pentru lucruri sfinte*, în mijlocul atâtor *murdării inexprimabile*...

Ieri am terminat de scris: *Cosmologia esențelor*. Este o carte în care am trecut în revistă punctele de bază ale *esențialismului*. Consider această carte *o hartă spirituală* a universului meu interior.

Cobor tot mai mult, prin ceea ce experimentez și scriu, *între oameni* dar, mai ales*, în interiorul lor*.

Scriu privind *interiorul oamenilor* sau *din interiorul lor*. Adică scriu: ceea ce e *esențial* în oameni.

Devin un scriitor *al întregii lumi*, prin aceea că îmi asum, pas cu pas, tot mai mult *lumea*.

Îi exprim *pe ei* și *pe mine* în același timp. Gândesc *ca toți* și *ca mine* în același timp.

Și e uluitor să văd, cum *mă regăsesc* în oameni, cum mă regăsesc în toți cei pe care îi urmăresc pentru ca să scriu despre ei, cum mă regăsesc pe mine însumi, de fiecare dată, împreună cu specificitatea fiecăruia. Mereu îmbogățit, înnobilat de sentimentele, visele, trăirile lor.

23 decembrie 1996. Visul. Într-un oraș am găsit mai multe femei care *mă doreau*...dar pe care *nu le cunoșteam deloc*.

Am trăit cu ele tot felul de lubricități apetisante. Atingeri vulcanice. Am discutat îndelung...deși nu păreau niște femei *prea vorbărețe*.

Pielea lor însă era foarte moale (m-a uimit acest amănunt!), încât se mula pe degete. Acum găsesc că erau *dizgrațioasă*...însă atunci mi se părea *interesantă*.

Nu îmi plăcea însă cum mă sărutau. Săruturile lor îmi erau neplăcute. Ele mă inițiau tot felul de

lucruri perverse...presupunând că eu *nu le știu* sau că *îmi e rușine să le cer de la ele*.

Aveau toate sâni mari, chiar foarte mari unele, fese apolinice, sclipitoare, torsuri întotdeauna negre, deși nu toate aveau părul negru.

Deși, inițial, nu cunoșteam niciuna dintre aceste femei dezlănțuite, care păreau că mă cunosc și că vor să facă dragoste cu mine tocmai pentru că *mă cunosc într-un mod special*...nu pentru că eu le-aș fi plătit... ajung în fața unei femei, care părea *ultima* (ultima la ce?!)...și aceasta a fugit de mine...

Începe să alerg după ea...și în timp ce alergam după această femeie trăiam sentimentul că *o iubesc* și eu, că *sunt nebun după ea*...

Ultima femeie urcă într-un bloc cu 10 etaje...

La un moment dat mi-am dat seama că nu mai *alerg* după ea...ci că *zbor* după ea.

Și, în zborul meu, mi-am dat seama că nu mai sunt *eu*...ci *un liliac imens*, care zbura după...o femeie.

Deși eu zburam, eram un liliac...am zburat nu pe afară...ci pe scări...ca și când aș mai fi fost *om*. Am zburat pe deasupra fiecărei scări în parte.

Așa am ajuns la etajul 10: fără să ating scările sau pereții. Când am ajuns la etajul al 10-lea însă mi-am dat seama că nu mai sunt nici *un liliac*...ci *un spirit*, o forță personală care caută ceva...

Ajungând la etajul al 10-lea, mi-am dat seama că la etajul al 9-lea am găsit o ușă deschisă și că, în hol, era întuneric.

La etajul al 10-lea am găsit o altă ușă deschisă și o bicicletă. Am auzit zgomote pe scări. Prima mea tendință a fost să rămân pe loc...dar am luat-o pe scări, în zbor...ca să văd cine urcă...

Îmi plăcea nespus de mult că pot să zbor...pentru că puteam să merg *mai repede*...sau, mai aproape de modul în care *aș fi vrut să mă deplasez*: enorm de repede, ca gândul.

Pe scări însă, în loc să îmi găsesc iubita...pe femeia pe care credeam că *o iubesc*...și care mă iubea și ea...fapt pentru care eram uluit că fugise de mine în mod inexplicabil...găsesc o adolescentă la ieșirea din bloc.

Pe lângă adolescentă, văd alți doi adolescenți, un băiețel cu o bicicletă...și, ca și când aș fi trecut cu viteza luminii pe lângă adolescenta care cobora din bloc...o mai văd încă odată pe aceasta, ieșind din bloc...deși eu trecusem pe lângă ea...o văzusem ieșind din bloc...și apoi i-am văzut pe cei din afară. Iar acum...o revăd...

Așa că eram tot duh, tot spirit zburător. Însă, în mod inexplicabil, eu, spiritul, i-a sărutat pe toți pe gură (e a doua oară când dracii vor să mă învețe în somn...*atitudini homosexuale*)...în afară de adolescentă.

Însă, după sărut...și după ce o văd pe adolescentă (cine e...*adolescenta*?!) îmi dau seama că e zi, e soare...și că eu, acest spirit, această forță...nu mai am aceeași putere aici, afară...ca în acest bloc cu 10 etaje (de ce *zece*?!).

Nu mai am putere să zbor. Abia puteam să mai zbor, prin aer, la distanța de 1, 5 metri față de pământ.

Îmi dau seama, acum, în această situație, că sunt *un om cu...aripi*. În jurul meu apar tot felul de oameni, care erau uimiți că...puteam *să zbor*...deși eu înțelegeam, cu durere, că nu mai pot să zbor...că pierdeam această calitate de *ființă întraripată*.

Din neunde a apărut Teodor și mi-a citat ceva dintr-o carte a lui Origen[67]...având în minte ideea că astfel *mă ajută*.

Avea în mâini o carte deschisă și mi-a citit din ea. El mi-a spus că sunt *cuvintele lui Origen*.

Eu însă mă zbuciumam ca să zbor, ca să mai rămân în zbor...deși eram conștient că nu voi mai putea zbura *niciodată*.

Și visul meu a luat sfârșit, când eu, epuizat de atâtea eforturi...și având sentimentul că nu mai pot să zbor, că nu mai pot să zbor *niciodată* (ca și când, până atunci, aș fi zburat *în mod continuu*), am căzut pe spate, în iarbă...și priveam un cer albastru fără margini...

Contactul ultimelor trei zile cu mizeria Bucureștiului, cu orgoliul celor de aici și cu

[67] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Origene.

indiferența care *tronează* pe străzi...și printre oameni, m-a îndurerat enorm.

Trupurile celor care cerșesc, aceste trupuri *răsfrânte*, care cerșesc pe străzi mizere, au început să mă obsedeze. Îmi strică liniștea interioară.

Mă urmărește și acum zgomotul delirant al metroului, al tramvaielor, al colindătorilor.

Și totuși, astăzi, i-am mulțumit lui Dumnezeu cu multă bucurie pentru faptul că *exist*.

O copilă de numai 8 ani m-a făcut să plâng...cum nu am mai plâns de mult...Seninătatea și bucuria din sufletul ei mi-a străpuns inima în lacrimi...

26 decembrie 1996. Visul. La un moment dat am alergat după o mașină. Era condusă de o femeie. Nu s-a oprit...

Am ajuns acasă obosit. Am întâlnit-o pe Ioana și pe Gianina. Ioana mă iertase iar Gianina avea ceva ca să îmi spună.

Însă, pe un câmp imens, am întâlnit-o pe *insensibila* de mama. Nu era *supărată* pe mine (asta doar în vis!) dar era *tristă*.

Am ajuns în întunericul unei păduri... Aveam o forță inimaginabilă...Și aici mi-am amintit că *lumina luminează întru întuneric și întunericul nu a cuprins-o pe ea...*

Am privit înapoi: câteva lumini într-un întuneric dureros. Eu făceam parte dintr-o lume căreia *îi păsa* și *se pătrundea la inimă* pentru...ceea ce vedea *în afara ei...*

Acest Crăciun a fost binecuvântat cu *ninsoare* și *armonie*.

Adagio. 9 decembrie 1996. Visul. Am vizitat împreună cu I. câteva Biserici. Am retrăit labirintul.

În labirint, de această dată, nu am mai ajuns într-un *palat*...ci într-o *bibliotecă*. Aici am găsit o carte pe care el *o cunoștea* și pe care eu *nu am vrut să o citesc*.

În fața unei Biserici, am văzut mai mulți preoți, îmbrăcați în veșminte și multă lumea adunată în jurul lor. Am auzit pe cineva zicând *binecuvântarea mică*.

Ca să ajung la această priveliște religioasă a trebuit să călătoresc cu un tren.

Am ajuns în altă parte, într-o curte vecină și am luat doi struguri de la tanti Florina. Unul *alb* și celălalt *negru*. Amândoi *altoiți*. Aveam ideea că *îi împrumut*...deși ea *mi-i dăruise*.

Când am intrat în curte mi-am dat seama că plouase...deși eu am stat numai afară...și nu am simțit nicio apă curgând pe mine.

Rufele mele, din cauza vântului, care însoțise această ploaie inexistentă, căzuseră în noroi...

Cămașa mea cea roșie...și pijamalele mele cele verzi...erau aruncate lângă stâlpul de telegraf din curte. Tot în noroi. Noroiul se formase deși...nu plouase mult...De fapt nu plouase de loc...dar existau lacuri...și hainele mele în noroi...

Lângă ele, lângă hainele căzute lângă stâlp, era o revistă porno...aruncată în ploaie. Cineva alerga după mine...

28 decembrie 1996. Am recitit câteva pagini dintr-o *Filocalie* și am ajuns...să nu mai văd și să nu mai aud nimic...

De când am ieșit din această stare dumnezeiască...aud în urechi, de fapt în adâncul meu...o muzică aproape *imperceptibilă* și *indescifrabilă*...dar plină *de măreție* și *dulceață dumnezeiască*.

E ca un clocot imens de ape...

L-am reîntâlnit pe Jung[68] în *Jurnalul* său. Visele lui, multe dintre ele, îmi sunt cunoscute și mie. Nu am găsit în *Jurnalul* său lucruri *prea speciale*.

M-au entuziasmat însă ceea ce el numește drept *viziuni*. *Prea personalul* lor mi-a plăcut mult.

Și, cu toate acestea, Jung e doar *un savant* care mi-a spus câteva *lucruri subtile* și nu *un inițiat în tainele lui Dumnezeu*, adică *un om duhovnicesc*, cum e *Părintele meu duhovnicesc*: Ilie Mocanu.

---

[68] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Carl_Gustav_Jung.

Jung îmi spune numai despre *o parte* din cele *de aici*...Părintele meu, Ilie, mă duce *în cer*, pentru că îmi vorbește despre cele care *se văd întru sfințenie*, întru curăția inimii.

31 decembrie 1996. Un ciclu de vise:

1. Marius și Loredana furau cărbuni din fântâna [?] tatălui meu. Am intrat și eu în fântână.

Însă, fântâna, atunci când cobor, devine asemenea unui *turn de Biserică*, și eu cobor, de fapt, în Biserică, pe niște schele, așa cum le folosim noi pentru a picta turla...

Dar Biserica e într-o mină de cărbuni și eu găsesc aici cărbuni, în format mic, ca și când *ar fi fost pregătiți* pentru a fi băgați în sobă.

Deși coborâsem după cărbuni...am plecat fără să iau vreo lespede cu mine.

Atunci mi-am dat seama că eu am coborât în fântână...doar pentru că *mi-a plăcut ideea*.

2. Bunicul meu avea o mașină cu care ajuta la transportul în comun.

O imagine asociată cu o altă imagine, din copilăria mea, când am mers o dată cu el, cu tractorul...deși el nu a făcut niciodată muncă de *șofer de autobuz*.

Am alergat după el. A oprit și m-a certat pentru că *am alergat după el*.

Alergatul după ceva...a început să devină o constantă în visele mele.

Bineînțeles, tataie m-a primit cu dragoste în autobuz...spunându-le tuturor, cu mândrie, că *sunt nepotul lui*.

Aici am discutat cu un bărbat necunoscut. Nu mai îmi reamintesc ceva...dar am vorbit îndelung...

3. Murise o femeie în vârstă. Știam despre moartea ei și de aceea m-am dus la înmormântare.

Am intrat într-o casă cu un coridor imens. În prima cameră, în care am intrat la întâmplare (aici mi-am dat seama că nu cunosc nicio femeie *moartă de curând*) i-am găsit hainele.

Toate erau negre.

În a doua cameră am găsit *forma trupului* ei...pentru că ea fusese *incinerată*. Pe masă, însă, am văzut *o mână omenească*...și, lângă ea, *o lumânare*...

Însă mâna aceea părea a fi *mâna unui Sfânt*, adică *Sfinte Moaște*. Atunci mi-am dat seama că așa arată mâna Sfântului Ioan Gură de Aur, pe care o văzusem într-o fotografie.

Deși am conștientizat ce înseamnă *mâna* de pe masă...nu m-am apropiat de masă...ci am plecat...

Am intrat într-o a treia cameră (tot nechemat de nimeni) și aici am găsit-o pe bunica mea Floarea, împreună cu alte haine ale celei decedate...și incinerate...

Cu toate că ea fusese incinerată...eu trăgeam nădejde să particip la înmormântare.

Însă, fără să îmi dau seama cum am ajuns acolo, deși așteptam funeraliile...mă văd într-o cameră, închis, deasupra unei pivnițe.

Această pivniță fusese elogiată de mine în ciclul de poeme *Simfoniile negre*...și mi-am amintit de acest lucru!

Am uitat de înmormântare. Am început să meditez la ceva care mă interesa foarte mult.

Însă, la un moment dat, mă văd privindu-mă din afara trupului meu...în timp ce mă rugam. Într-o secundă *am ieșit în afara mea*...și, când m-am întors în mine...m-am văzut ca și cum m-aș fi trezit din somn...deși eu mă rugasem până atunci.

Mi-am privit patul. Era neatins!...

Cineva m-a ajutat să ies din această cameră obscură...și am trecut de la *rece*...la *foarte cald*...

De aceea am presupus că *e vară*...deși nu aveam nicio coordonată temporală.

Acum îmi dau seama că, decât foarte rar, am trăit în visele mele *într-un timp anume*.

Eu văd foarte mult spațiu, oameni și lumi întregi în culori, în culori foarte vii, cu amănunte uneori debusolante...dar *fără timp*. În afara timpului.

Am, de multe ori, conștiința de sine, cel mai adesea de fapt, rareori sunt altul...și, de la un timp, tind să mă văd și din *afara mea*...un fel de poveste despre mine...în multe feluri.

Mă văd acasă, în curtea păsărilor...și, în mijloc, văd o mașină clasică de tipărit, un tipar viguros, care avea trei caturi...și care era acoperit cu o pânză albă, de un alb *foarte alb*.

4. Eram la școală, la ora de *Biologie*. Mi s-a cerut *caietul de notițe*...pentru ca să primesc notă.

Pentru că îmi schimbasem caietul de curând...i-am dat profesoarei un caiet nou, pe care îmi luasem notițe de două ori, la două lecții, la ultimele două lecții...

Însă, înainte ca să i-l înmânez profesoarei...mi-am dat seama că *nu e caietul meu*...ci *al lui Valentin*.

Profesoara mi-a spus că am...*media opt*. Eu însă am protestat, și i-am spus că mai fusesem cu caietul la corectat, anterior și că ea cunoaște acest lucru.

S-a uitat în caietul ei cu evaluările noastre și apoi mi-a spus: „Ai dreptate! Îți dau media zece!”...

Am fost bucuros. Colegii m-au privit cu invidie și cu emoție în același timp, pentru că îndrăznisem să o înfrunt.

Însă, fără să se termine ora, mă văd în fața liceului. Privesc o paradă a liceului, care aducea mai mult cu *un cortegiu funerar*.

Cineva mă salută și îmi dă un obiect pe care nu-l cunosc. Ajung în fața internatului: e refăcut. La fiecare etaj găsesc pe hol câte patru scaune și o masă din lemn nefinisat.

De la un anumit etaj iau un manuscris personal. Nu știu cum ajung în curte...însă aici îl văd pe părintele profesor Marian Ciulei jucându-se cu niște copii. Îi învăța să paseze mingea de la unul la altul.

Îmi era teamă să nu mă oprească și să mă întrebe despre manuscris.

5. Pe stradă mă întâlnesc cu un grup de colindători. Aceștia îmi cântă câteva colinde nespus de frumoase.

De aici însă nu mai înțeleg nimic. Apar în mintea mea numai fragmente de realitate, imagini care se fărâmițează continuu...

Aud voci, strigăte de bucurie...Cineva fluieră...

Și apropo de acest ultim vis, în care am trecut de la o mare bucurie...la o lume interioară plină de lucruri contrariante...

Trăiesc uneori acest lucru: în anumite momente ale zilei, când oboseala mă inundă...sau când eu cobor foarte mult în mine fără să mai vreau să ies afară...să mai vorbesc...să mai discut cu cineva...uit să mai vorbesc sau uit firul discuției din cauza acestor voci, pe care le aud în mine însumi.

Sunt momente, iarăși, când am mirosul și auzul atât de ascuțite încât miros și aud tot felul de nuanțe, de voci, de intensități...

Pur și simplu, în fracțiuni de secundă, trec de la o sensibilitate *normală*...la una *cu viteza luminii*...în care mă simt, acționez, gândesc, intuiesc, simt lucruri într-un mod foarte accelerat...

Și iarăși îmi aduc aminte, de un moment trăit pe la 12 ani, când am început să rostesc cuvintele, în afară, când vorbeam...și le auzeam, ca un ecou, în adâncul meu, în mintea mea, până se estompau...Când auzeam vocile într-un relantiu debusolant...

De la această *încetinire* a auzului...sau a simțămintelor...am ajuns astăzi la *o accelerare uluitoare a lor*...trăind, *în mod comprimat* lucruri, pe care, fără doar și poate, cineva care nu a trăit astfel de stări interioare...nici nu crede că există posibilitatea trăirii lor.

O săptămână de zile am trăit atunci sfâșierea asta lăuntrică tulburătoare: spuneam un cuvânt pe gură, îl rosteam...însă în mine se auzea acel cuvânt din ce în ce mai încet, ca și când ar cădea piatra în fântână...eu trăind cu încetinitorul, un glas, în mine...după ce spusesem lucrurile cu multe clipe înainte...

Nu am spus însă nimănui despre ceea ce s-a petrecut atunci...

Nu mai mă suportam...

Însă toată această stare interioară s-a atenuat așa cum se atenuează durerea de măsea, după ce te nenorocește cu durerea o zi, două...

Astăzi am avut ideea să creez *o hartă a viselor* mele. Pentru că am început să cred că temele visurilor mele au *un mod episodic* de a se derula. Cred că aflu, pe zi ce trece...ceva anume...

Puse cap la cap...toate lucrurile încep *să aibă sens*...chiar dacă nu toate *au sens*...sau, peste nu știu cât timp, îmi dau seama că au *un alt sens* sau *mai multe*...

Însă, acum, dacă aș putea să leg fiecare temă de...una centrală...poate am să înțeleg...spre ce mă îndrept...în toate visele mele.

Da, știu, că sunt multe lucruri drăcești în ceea ce visez...Însă pe mine mă interesează nu *de ce visez ceea ce visez*...ci *lucrurile pe care le visez*, legătura dintre ele.

Mă interesează: *de ce trec* de la un vis la altul, de la o temă la alta...și am sentimentul că *mă îndrept spre ceva*, spre un ceva pe care *trebuie să-l aflu*?

1997

3 ianuarie 1997. Prima zi a anului a fost un poem pentru L.

M-am visat, pentru prima dată, într-un loc necunoscut. Eram căsătorit și locuiam într-un bloc înalt.

Am călătorit cu un autobuz și aici am întâlnit-o pe mătușa mea Mariana.

Între două persoane spirituale inconvenientele nu sunt *retractabile*.

De ce oamenii religioși sunt *mai orgolioși* decât cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu? Poate că au înțeles, în mod prost, că El *le aparține* numai lor.

În starea sufletească de acum nu mă pot bucura de *un an nou*. Mă bucur numai de posibilitatea de *a mai exista* încă un an...

Îmi pun tot mai mult problema situației interioare *a oamenilor răi*. Întrebările mele sunt: Cum *se simt*? Cum *rezistă*? Ce trebuie să fac *pentru ei*?...

Asta înseamnă că am devenit tot mai puțin *indiferent*. Și aceasta, pentru că trebuie să îi iubesc *pe același plan al vieții* cu mine și cu prietenii mei.

Oamenii știu mai mult decât ar putea spune vreodată.

Numai oamenii *învinși* pot spune *ce au pierdut*.

Învingătorii sunt *oamenii cuminți*.

4 ianuarie 1997. În timp ce copiam un manuscris, am început să aud o muzică difuză, apoi din ce în ce mai *concretă* în mine însumi. Am ajuns la o lumină divină și la o orchestră întreagă, care cânta *o simfonie nemaiauzită*.

Nu trăiam decât *muzică*. Nu auzeam decât alămuri, instrumente de percuție și...viorile...Viorile erau înalte, lungi, abisale.

Tot corpul meu era concentrat la maximum. Îmi țineam ochii închiși și contemplam muzica divină pe care o auzeam în mine.

La un moment dat am deschis ochii ca să văd, dacă atunci când deschid ochii simfonia i-a sfârșit.

Simfonia însă nu a luat sfârșit.

Nu știu cât am trăit această stare, foarte concentrată, dar am trăit sentimentul că am ascultat simfonia de la cap la coadă, pentru că a fost un început...și un sfârșit al ei...

Finalul a fost dureros, măreț, dar liniștitor.

Când muzica a luat sfârșit nu am mai văzut în mintea mea decât cuvinte de mulțumire rostite către Dumnezeu.

El mi-a arătat, încă odată, o măreție fără seamăn.

În ultimele zile am sughițat foarte mult. Nu...nu cred în superstiții!

6 ianuarie 1997. Am visat un scorpion închis într-o cușcă de sticlă, deși, în realitate, nu am văzut niciunul. Părea să fie *bolnav*.

Cineva îl îngrijea dându-i să mănânce furnici. Furnicile intrau la ei printr-un urdiniș. Erau șiruri de furnici care se îndreptau spre el...

Furnicile însă se urcau pe scorpion iar el se ridica și se scutura de ele. Era nervos la culme. Nu suporta nici cel mai mic zgomot...

Aseară am fost potopit de influența demonilor. M-au făcut să simt că mintea mea este *izolată* de conținutul lucrurilor. Din acest motiv mintea îmi era *blocată*. Simțeam că nu mai pot *raționa*, că nu mai pot gândi *de niciun fel*...

Bunica mea Floarea Picioruș mi-a povestit visul ei, pe care l-a avut astăzi: 5 ianuarie 1997.

„Mergeam pe un drum spre răsărit. Eu eram la *jumătatea drumului* iar tu (vorbea despre mine) erai *aproape de sfârșitul drumului*.

Pe marginea drumului copacii erau rari. Iarba exista din plin: era verde și plină de viață.

Lângă mine a apărut o fetiță îmbrăcată în alb, cu mânecile largi. Alerga, cu brațele larg desfăcute, și dorea apă. Nu i-am dat *apă*! Nu dorea să bea *de la mine*...ci *de la tine*.

Lângă tine au apărut două fetițe identice, cu cămăși albe și fote negre. Și ele doreau să ia apă de la tine. Eram amândoi pe partea dreaptă a drumului. Fetițele aveau părul castaniu...Nu le-am văzut picioarele. Însă parcă zburau”.

După ce mi-a relatat acest vis al ei de astăzi, mi-a vorbit despre un alt vis, din tinerețea ei.

„Pe un deal m-a fulgerat cerul. Am rămas în poziția asta și am cerut ajutor prietenului meu, cu care doream eu să mă căsătoresc pe atunci. El nu m-a ajutat. A spus că *nu trebuie să fiu aici*”.

7 ianuarie 1997. Visul de azi. Împreună cu Mariana și cu Anca am ajuns lângă estuarul unei mări. Ele au sărit în apă imediat. Le plăcea să se bălăcească în apă. Apa însă era murdară.

M-am dezbrăcat și eu, silit de insistențele lor, și am sărit în apă. Am traversat apa cu repeziciune și am ajuns la capul celălalt al estuarului.

După mine a sosit și Anca. Mariana a rămas undeva, în estuar, pe la mijlocul apei.

În fața mea se deschide marea și un cer violet. Știam cât de *adâncă* e apa numai privind-o. Mergeam pe țărmul acelei mări.

Anca înota în apa de la malul mării dar aceea era plină de nămol. În estuar, apa fusese mică...dar, la mal...și eu am dat de nămol la fund. L-am simțit cu picioarele...

Marea avea o culoare neagră, cu o tentă verde, ceea ce făcea ca apa să pară plină de reflecția soarelui în prag de apus.

Am intrat în mare cu gândul ca să o străbat. Însă valurile mi-au oprit înotul și m-au readus pe țărm. M-am regăsit lângă Anca pe malul mării.

M-am trezit din visul ăsta *tulburat* și *obosit* și am simțit nevoia ca *să adorm din nou*. După un sfert de oră sau mai puțin...am adormit din nou și am visat:

Eram într-o clădire imensă și mergeam pe un culoar. Pe partea stângă erau *uși închise* iar pe partea dreaptă *ferestre închise*.

Culoarul se termina cu o ușă care dădea în afara acestei clădiri imense. Am alergat spre această ușă, care dădea în afara clădirii imense.

Am alergat spre ușă! Când m-am apropiat de ea...ușa s-a deschis singură. Am ieșit *în zbor* din clădire...și nu *mergând*!

Mâinile mele deveniseră aripi. Universul din fața mea, cel în care eu zburam, era înnorat, plin de violet și negru.

Din partea dreaptă a apărut un copil îmbrăcat în alb, care mi-a surâs. Mi-am dat seama că e *un Înger*. Copilul a traversat, în zbor, prin fața mea, eu fiind tot în zbor. Avea părul blond și cârlionțat. Asta mi-a atras privirea.

În nord era întuneric. Eram atent ca să văd ceea ce se întâmplă. Deodată, din spate, aud fâlfâitul aripilor unei păsări... Îi aud guruitul...și îmi dau seama că e un porumbel. Un porumbel alb, care a venit în zbor (simbol al Duhului Sfânt?) și a trecut prin mine, din *spate* spre față. M-a stăpuns...A zburat *prin mine*!...

Cu această imagine m-am trezit...și când m-am trezit am pus instinctiv mâna în locul unde, în vis, porumbelul trecuse prin mine. Și mi-am dat seama că acel loc mă durea într-un mod foarte plăcut.

De ce am pus imediat mâna în locul pe unde a trecut porumbelul? Pentru că înainte ca să mă trezesc, porumbelul a trecut prin mine și...*mi-a atins inima*. Ieșind din mine s-a pierdut în lumina care venea din răsărit.

M-am trezit și m-am simțit liber, senin, fericit...pentru că acest al doilea vis, prin finalul său, mă umpluse de har.

Și îmi aduc aminte, că nu mai știu când, am scris versul: „păsări trec prin mine spre alt tărâm”...

Porumbelul a trecut prin inima mea și a ieșit prin omoplatul mâinii drepte, cu zece centimetri mai jos de baza gâtului.

Universul devenise *sferic* iar eu eram de trei ori privitor al acestui univers. Vedeam, în 3 ipostaze, ceea ce se petrecea cu mine în vis.

9 ianuarie 1997. Visul. Împreună cu Valentin am intrat într-o curte și apoi într-o casă imensă. Nu aveam invitație. Ne era frică să nu ne prindă gardienii care apărau acest imobil.

Într-un apartament m-am revăzut cu o femeie. Aici l-am găsit și pe un poet, care ne-a recitat din versurile sale. Pe de o parte, poetul era în carne și oase și ne vorbea...dar îl vedeam, pe de altă parte, și pe un monitor de lângă noi.

În această casă căutam *ceva*...fără ca să știm *ce*. Tot căutând...m-am trezit...

10 ianuarie 1997. Visul. Eram într-o curte imensă. Cineva a vrut ca să mă împuște dintr-o mașină.

Deodată mă văd împresurat de oameni în negru. Ca să scap de ei a trebuit să escaladez un gard imens, pentru ca apoi să merg pe acoperișul unei case...

Ajung în fața unui spital. Apare Luciana, însoțită de Ion. Merg cu Luciana în camera unde era repartizată. Aici mai erau alte trei femei care vorbeau.

Lumina camerei era slabă iar mirosul straniu. Ea s-a așezat pe scaun. Am întrebat-o *ce are*. Mi-a surâs și și-a ridicat mâneca de la mâna dreaptă. Avea trei leziuni care supurau.

A început să râdă. Mi-a spus că *e ceva minor*...

Fața însă îi era palidă iar ochii misterioși. Față de ea aveam un sentiment de *compasiune* amestecat cu unul de *dragoste conjugală*, deși eram conștient că *nu îmi e soție*.

Am ajuns în camera mea de lucru împreună cu doi domni. Aceștia s-au întins pe patul meu. Unul dintre ei era magician. Despre celălalt nu știam nimic.

Apariția lor m-a făcut să fiu curios. Privindu-i însă mai atent, deși ei nu mi-au spus nimic, mi-am dat seama că sunt doi vrăjitori, care fac vrăji împreună cu demonii.

Magicianul avea ochi negri. Lângă oglinda mare din camera mea aveam un tablou nou în care nu am recunoscut pe nimeni.

I-am arătat tabloul. L-am rugat să scoată din acel tablou ființele ipostaziate acolo....și să le facă să fie *reale*.

Deși știam cu cine fac ei vrăjile...totuși i-am cerut să le facă...

A început un vânt puternic...Un uragan...Se auzeau sunete sinistre din Iad...Eram deplin conștient de faptul că eu îi cerusem să facă *o minune satanică*.

Mi s-a schimbat culoarea camerei: mai închisă. Vedeam ca prin ceață...Magicianul a început să își schimbe înfățișarea. Cei din tablou...s-au scurs în camera mea, devenită ca o toamnă cețoasă și rece...și au devenit *oameni reali*.

Magicianul ajunge ca un schelet...Până la urmă doar un craniu...dar care producea toate aceste apariții și schimbări miraculoase.

La un moment dat vântul acela a vrut să mă spulbere...și mă vedeam ținându-mă de sobă...ca să nu mă ia acel curent devastator din camera mea, devenită un întreg univers în derută, în disoluție...și să mă ducă în abisul Iadului.

Mă țineam de sobă...și, în același timp, mă miram cum pot să fac asta, pentru că mă țineam foarte lejer de sobă, doar cu o mână...ca și când m-aș fi încălzit la ea...și nu ca și când aș fi luat-o în brațe...

Magicianul, devenit craniu și care, mai apoi, s-a rematerializat a întins o mână spre mine... Mi-a atins mâna stângă. Am tresărit! Mă simțeam însă apărat dinăuntru împotriva tuturor vrăjilor lui.

Rațiunea nu îmi era blocată. Eram conștient de mine însumi, că mă luptam, de fapt, cu demonii...și că dezlipirea mea de sobă ar fi însemnat...ducerea mea în Iad. Însă, cu toate acestea, nu eram *panicat*...însă nu doream *să mă despart* de sobă.

După ce a trecut totul...întreaga mea cameră s-a restaurat la forma inițială...și, ca și când mi-ar mai fi

trebuit probe, că tot ceea ce se petrecuse în cameră era *lucru drăcesc* de la cap la coadă, l-am întrebat pe magician dacă *crede în posesia satanică*.

Și el, în mod surprinzător, mi-a spus, că *nu crede*. „Ai citit Biblia?”, m-a întrebat el. „Da...”, i-am răspuns eu stingherit, „O am aici!...”.

Am căutat Sfânta Scriptură printre cărțile mele și, în loc de una, am găsit patru exemplare. L-am luat pe al patrulea și l-am deschis.

Când însă am ridicat ochii din carte...musafirii mei dispăruseră.

Visul însă nu s-a oprit aici, ci a continuat...Îmi readuc aminte doar o mașină, care face o cotitură...și o doamnă care așteaptă...

Mă văd apoi pe un plan înalt și văd, de la acea înălțime, în fața mea, o mulțime de case. Într-o curte văd niște porumbei albi. Aveau niște cuști speciale...

15 ianuarie 1997. Visul. Bunica mea era într-un pat alb. Capul îi era acoperit cu un batic alb. Am socotit că e pe punctul de a muri și am început să plâng.

Într-o altă cameră era doar capul ei, care îmi vorbea.

În afară de mine însă toți ceilalți *se distrau*.

Stam înconvoiat, cu fața la pământ și plângeam. Afară era viscol. Erau curioși însă copacii: aveau frunze verzi dar și uscate.

Îi strigam numele bunicii mele și îmi spuneam: „Cum a fost cu putință *să moară*?!”.

Cu pumnul drept amenințam aerul care mă înconjura. Înainte să moară însă...a apucat să îmi spună *cuvintele de rămas bun*.

Am întrebat-o atunci, dacă *îi e frică de moarte*. Mi-a răspuns *afirmativ*. I-am spus *să nădăjduiască în Hristos Dumnezeu, Care o va ajuta*. I-am promis că *mă voi ruga pentru ea mereu*.

Și atunci mi-am zis: „Dacă va ajunge în Iad, am să mă rog lui Hristos ca să o scoată de acolo, pentru bunătatea pe care ea mi-a arătat-o de când m-am născut!”.

Zilele fără ea erau plânse. Aveam un sentiment ciudat de *amputare* al ființei mele. Nu mai aveam pe

cine să iubesc...și *îmbrățișam în gol*...Îmbrățișam aerul pentru ca să o îmbrățișez pe ea...și nu îmbrățișam pe nimeni.

Însă, la un moment dat, am văzut-o printr-un gard. Era într-o curte imensă. Era ea: cea de dinainte de moarte.

Mi-a spus: „Credeai că *am murit*? *Am văzut* că *ai plâns pentru mine*...”.

A început și ea să plângă...Plânsul ei era dureros, cu spasmuri înăbușitoare...

Am început să plâng și eu. Eram bucuros să o văd...dat am mers mai departe. Nu m-am oprit ca să *o îmbrățișez*...pentru că acum eram bucuros, că știam că *trăiește* în lumea lui Dumnezeu.

Un alt vis. Așteptam să intru la examenul de admitere la facultate. Am întâlnit un bărbat nebărbierit, dimpreună cu prietena lui.

Stam într-o curte cu paturi albe. Fiecare pat avea lenjeria curată.

Acest bărbat mi-a dat o adresă. Prietena lui mi-a zâmbit. Mergând pe stradă am găsit un ziar și o stemă ruptă. Îmi era frică, pentru că m-am aplecat și am luat aceste lucruri pe care le-am găsit.

Ne-a urmărit un polițist. Ne-a cerut să ne legitimăm. Însă prietenul meu l-a ucis pe polițist... Când a murit polițistul, atunci mi-am dat seama că era din plastic. I-am luat îmbrăcămintea polițistului din plastic.

I-am aruncat pistolul într-un bazin cu apă. După toate aceste „fărădelegi” am intrat într-o Biserică până la ușa naosului. Aici am întâmpinat o barieră. Biserica era în lucrări de renovare.

Când am vrut să ieșim din Biserică, pronaosul s-a transformat într-o imensă groapă neagră, din care țâșneau, răsăreau coloane de piatră.

Biserica s-a transformat într-un imens craniu în cele din urmă...

16 ianuarie 1997. Am visat o eclipsă totală de lună. Pe cer existau, totuși, stele...

17 ianuarie 1997. Am visat o posedată de diavol. Avea ochi mari și înrăiți. Bunica mea era speriată de ea. Demonizata a început să alerge după o mulțime de oameni, care aștepta ceva...

Eu și bunica mea am luat-o însă pe un alt drum. Drumul ocolea...El trecea printr-o pădure. Știam unde trebuie să ajungem.

Acasă mă așteptau câteva persoane pe care nu le cunoșteam. Cu foarte multă greutate am recunoscut două persoane, de sex feminin, din cele care veniseră la noi. N-am recunoscut niciun bărbat.

Am ieșit afară din casă. O femeie spăla. Era îmbrăcată în negru. Părea să fie *în doliu*...Însă îmbrăcămintea ei contrasta cu noțiunea de *doliu*. Avea colanți strâns lipiți pe trup. Îi ieșea fundul în relief.

Pe o stradă am găsit un bărbat și am mers împreună cu el. M-am trezit îmbrăcat în *cerșetor*. Am cerut unei cunoscute ceva de lucru. Aceasta mi-a întors spatele și m-a batjocorit.

Atunci am lepădat hainele de cerșetor și m-am îmbrăcat într-un costum negru. Într-o piață imensă am dat de o catedrală cu o înălțime înspăimântătoare. Am trecut de catedrală și am luat-o pe o stradă adiacentă. Strada era fără sfârșit...

Adaos. 12 ianuarie 1997. Un alt vis. Eram într-un bloc cu 10 etaje. Am urcat până la etajul al 10-lea (ca într-un alt vis) și de acolo am coborât la etajul al 2-lea.

Aici am întâlnit-o pe Bianca, pe care nu am mai văzut-o de când era o copilă. Își împlinise visul de a fi *balerină*.

18 ianuarie 1997. Aseară, stând pe scaunul meu, pe care îl ocup mereu când merg la Dora, am simțit, în spate, o mână care m-a atins.

După modul în care m-a atins nu părea să fie nici *de bărbat* și nici *de femeie*. Era vorba de o mână *stafidită* și *păroasă*...

Am știut toate acestea privind în spiritul meu... Adică era vorba de un demon...

2 februarie 1997. Timp de 4 ore și 35 de minute, ieri seară, am lucrat la o nouă *capodoperă* a mea.

Am scris totul ca într-un delir. Nu am tăiat niciun cuvânt! Azi am făcut doar *mici adaosuri* la text.

Ceea ce am făcut acum se poate face doar o dată la un secol sau două. Însă nu i-am găsit încă titlu piesei mele dramatice. Marele meu *privilegiu*...

Am început să îmi formez semnătura. Începe cu *omega* și se sfârșește cu *alfa*, pentru că e *de la sfârșit* spre *început*. Și între *omega* și *alfa* e Crucea Domnului. Aceasta e semnătura mea!

Mă întorc, tot mai mult, *spre oameni*. Mă umplu de iubirea lor. De iubirea de a-i cunoaște, de a-i înțelege tot mai mult...

E o mare luptă ca să te lupți împotriva a ceea ce ești.

7 februarie 1997. I-am găsit nume capodoperei mele dramatice: *Ezeu*. I-am vorbit despre ea Fericitului Ilie. Când vorbeam noi...s-a ars becul...

8 februarie 1997. „Trăiesc la marginea universului”.

Mintea îmi este invadată de tot felul de imagini, atât *bune* cât și *rele*. Fantazez continuu. E ca și cum *totul se varsă în mine*, ca la Jung.

15 februarie 1997. Am patru proiecte de roman în inimă. Să mă ajute Maica Domnului ca să le pot face. Astăzi, chipul ei din icoană, mi s-a părut *cel mai frumos* și parcă *mi-a zâmbit*.

După ce l-a citit pe Hafiz[69] cel vechi, Valentin mi-a spus: „Ești un Hafiz *mai mare*, al nostru!”.

---

[69] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Hafez.

Dora mă ajută foarte mult prin dragostea ei. Doamne, ce m-aș face fără *prieteni*?!

Sunt fericit că exist. Sau că exist având inima *plină de bucurie*. O spun, acum, cu mâna pe inimă.

22 februarie 1997. Am visat o lucrare poetică întinsă, care *mirosea* foarte bine *a capodoperă*. În ea erau trei versuri numai pentru mine, ca și cum nu fuseseră scrise decât pentru ca să le citesc eu.

Primele două erau compacte, scrise unul în altul, pe când al treilea era distinct...și era cel mai important pentru mine.

Când m-am trezit, m-am trezit neliniștit...pentru că nu Îl mai simțeam pe Hristos Dumnezeu în mine...și pierdusem rugăciunea...

23 februarie 1997. Mi se întâmplă întotdeauna lucrurile cu *totul altfel* după cum eu mi le doresc. Toate par să curgă *anapoda* în viața mea, însă asta doar la prima vedere...

Când privesc lucrurile mai atent, din lăuntru și retrospectiv, văd ce *sens*, ce *providență dumnezeiască* e în fiecare lucru pe care îl trăiesc.

Cei care ar trebui să mă înțeleagă mă ignoră. Trec neobservat și acest lucru mă sufocă. Uneori îmi vine să țip pe străzi adevărurile pe care le simt...

Însă înțeleg, o, cât de mult!, că nu eu sunt *de vină*, ci cei care nu au nici ochi, nici urechi, nici mâini...cu care *să mă înțeleagă*.

Prea puțini oameni *se privesc* continuu în *oglinda conștiinței* lor. Prea puțini merg *după* conștiința lor. În rest: *melancolici* sau *pierduți în vise*.

Mi-am sărbătorit *Glossa* pe care am scris-o. Îi mulțumesc Maicii Domnului, pentru că ea m-a ajutat ca să o încep și să o termin.

E un poem *divin*, dar *dureros*...

Sunt considerat, uneori, *naiv* de către *oameni proști*...pentru că trăiesc după conștiința mea.

Uneori *râd* în locul *plânsului*. Pentru ceilalți este *mai plăcut* acest *mod al suferinței*...Așa se întâmplă când *orbii* sunt *buricul pământului*.

Îmi leg toate speranțele de iubire: de iubirea lui Dumnezeu și de iubirea oamenilor. Pentru că cred că *a suferi din iubire* înseamnă *să plâng ca un om fericit*, cu *suferința adâncă* între coaste.

A simți viața, iubirea și binele înseamnă a trăi în harul Sfântului Duh.

Ceea ce nu se face prin Hristos este un lucru schingiuit.

A iubi înseamnă să faci până și *păpușile* să plângă.

27 februarie 1997. Am visat, pentru prima dată, o țigancă. Era tânără și cu ochi albaștri. Am făcut dragoste cu ea. Asta înseamnă că demonii vor să mă învețe să am tot mai multe *aplecări sexuale* spre alte etnii.

Definiția păcatului, potrivit cărții *Facerea*: „a fost frumos la privit și bun la gust”.

Trăiesc întru harul și iubirea lui Hristos, plin de focul Sfântului Duh, închinându-mă Tatălui ceresc, iubirea Treimii arzându-mi trupul și înnoindu-mi-l.

Filosofia adevărată este numai a gândului însuși.

Realitatea este o conștiință foarte cuprinzătoare.

28 februarie 1997. Mă simt *imens* și *foarte mic* în același timp. *Imensitatea* stă în spiritul meu. Faptul de *a fi mic* se datorează *neînțelegerii mele*.

Sunt și vreau să fiu *om*. Mă adresez unor oameni *originari*.

Eu nu creez pentru *paiațe* și nici pentru *oameni ideali*. Oamenii care mă vor citi *există*...însă *nu oriunde*.

Am recitit rândurile pe care Nichita [Stănescu] le-a scris pentru mine. Sper să le împlinesc în viața mea...

Vreau să recitesc geniul lui Shakespeare. Am nevoie de sublimul lui întuneric profund, de caracterul tenebros al personajelor sale și de scurgerea sângelui pe care o simt în ele. Shakespeare, în toate personajele sale, e o forță a naturii în stare plenară.

Refuz să mă gândesc la viitor. Trăiesc clipa prezentului cu maximă *prezență* și *luciditate*. Am devenit *lucid*, ca o rază de soare care taie văzduhul.

Puterea cuvântului și, mai ales, mânuirea lui *ca o armă* e *vitalitatea* scriitorului.

Jurnalul meu este o fugă prin clipa spiritului.

Crima și pasiunea.

1 martie 1997. Mă simt un centru al cercului. Din centru plec spre oriunde. Din oriunde mă întorc la mine. Și aduc prăzi, mâncăruri fine pentru suflet.

Punctul se concentrează în el însuși până când centrul nu va mai încăpea în sine însuși.

Am făcut în trei ani ce alții nu pot face nici în trei vieți. Însă toată această muncă imensă e harul lui Dumnezeu. Eu nu am făcut nimic...decât *să îmi fac treaba*.

Pândesc gândurile ca un animal de pradă. Un gând este *o lume virginală*.

Iubesc crepusculul. În ochii lui îmi pierd întreaga făptură. Jocul umbrelor lui mă devoră. Simt

cum, dacă aş face un salt în aer, aş prinde tăcerea penumbrei.

A trăi înseamnă să guști de la *pântecul ascuns* al lucrurilor.

Îi simt în mine pe strămoșii mei. Prin mine ei se pot bucura dincolo de propriile lor morminte.

Tăcerea mormântului este o discuție cu viața.

Nu pot exista decât *oameni murind*. Nu există *oameni morți*.

Cred nespus de mult în *mântuirea omului*. E singurul *lucru sfânt* pentru mine.

Mă găsesc bolnav de *obsesia timpului*. Timpul este cel care *mă schingiuiește* pe mine în orice secundă. El îmi topește clipele și mi le toarnă în ureche. Doamne, ce disperant e să trăiești!

Fața omului este expresia demnității și a purității lui.

Frumosul e natural. Sublimul e lucrul în fața căruia plângi cu friguri.

Consider *muzica rugăciunii* drept singurul *remediu continuu* împotriva morții. Rugăciunea *dizolvă* moartea în noi.

Rugăciunea nu e *cuvânt*. E *urlet* sau *adorație*.

E bine să mănânci numai cu spiritul. *A mânca* înseamnă *a nu-ți ajunge*.

Deși am *sânge războinic*, în duhul meu doresc cel mai mult *pacea* și *încrederea* între noi.

4 martie 1997. Nu *forma* e aceea care mă exaltă ci *viața* care țâșnește în umbra ei.

În ochii *languroși* sau *reci* ai prostituatelor poți afla, adesea, secretul unei iubiri care *se deconspiră* continuu.

De fapt, ne mințim pe noi înșine. În cuvinte, ne furăm unii altora *neștiința*, care ne apasă simțurile ca o migrenă dezarmantă.

Un gât de femeie trebuie să fie *autoritar*. El nu trebuie să se plece decât în fața lui Dumnezeu. Numai așa *o femeie*, poate fi *soția* unui *bărbat*.

Măștile sunt întunericul nostru interior. Sau frica noastră...

Tăcerea e un ochi închis.

A fi puternic înseamnă *a fi dăruit*.

Ceea ce este *natural* este văzut de spirit cu obiectivitate.

Melancolia este *tristețea* sprâncenelor, a ochilor și a buzelor.

Ignoranța naturală este *o stare de trăire pură*. Nu și cea care se numește *prostie*...

Iubesc pentru că sunt *viu*.

Muzica e un univers în expansiune. Îmi plac unduirile grave, zbuciumul, țipătul muzicii, adâncimile sale infinite, cascadele și peșterile ei, dar trăiesc în pacea florilor și a mieilor.

Este uimitor! Viața mea e un paradis în care culorile se întrepătrund cu sentimentele și cu liniile universului...

Nu pot *să exprim* decât *ceea ce m-a atins* și *nu m-a omorât*...

Nevinovăția oamenilor este formată din *iubirea* și *iertarea* din tot sufletul.

Cu cât suntem mai departe de frumusețe cu atât ne alegem materii dure.

Frumusețea e *fragedă* numai în obiectele care sunt *scăldate în lumină*.

Frumusețea trebuie pusă în evidență prin voința formei.

Sensul este pulsul vieții.

Un romancier genial trebuie *să cunoască* și *să intuiască natura*.

Manierismul subtilizează frumosul, în loc să îl lase *în stare pură*, făcându-l să fie *mort* pentru spirit.

A cuprinde în puține cuvinte este *idealul* fiecărui filosof.

Nu există decât *imagini simple*.

Natura este *facilă*, dar *umple*. Manierismul artistic e *un labirint gol*, care nu te duce nici la oameni și nici la contactul cu cosmosul.

Natura e înțeleasă numai de *oamenii originari*, adică de cei care s-au regăsit pe ei înșiși în harul lui Dumnezeu.

5 martie 1997. Privindu-l pe un prieten, am observat în buza lui superioară arhetipul păsării perfecte.

Mintea trebuie să se unească cu inima, *să coboare* în inimă pentru ca să se nască minunile.

6 martie 1997. Am visat că mama, ajutată de un demon, dorea să mă omoare prin otrăvire. Nebunia latentă...

Sublimitatea culorii se obține prin condensarea ei organică.

Datele viselor mele le păstrez în sensibilitate, în memorie și în conștiință.

De când am început să fac schițe ale expresiilor fețelor umane mi s-a revelat o altă față a lumii.

Interiorul omului parcă mi se revarsă în privirile sale, în obrajii săi, în buzele sale, în sprâncele sale...

O întreagă istorie personală mi se face cunoscută printr-un gest, printr-un surâs, printr-o crispare...

13 martie 1997. M-am îndrăgostit în vis de o fotografă. Făcea fotografii și era și manechin în același timp. Avea părul blond și era de naționalite franceză.

Am văzut-o, pentru prima dată, într-un alai de nuntă. A intrat într-o casă. La intrare i-a căzut din mână portofelul de culoare albă...

La nuntă ne-am privit pătrunzător. Când a ieșit din casă mi-a spus, în franceză, că *a găsit ceea ce căuta*. I-am răspuns tot în franceză.

Vrând să plece, am îmbrățișat-o. Nu a făcut nicio sforțare...

Dispare atmosfera orașului...și apare un decor idilic. Iarbă, copaci, liniște... O privesc. Își dezbracă bluza. Îi văd sânii: albi și puri. Privindu-i, îmi dau seama că *e virgină*. Ea mă îmbrățișează. Tăcem...

M-am trezit cu *îmbrățișarea* ei pe trup...

14 martie 1997. Am întâlnit un copil, care putea să țipe până la gradul de a nu-l mai putea auzi. Un țipăt ascuțit...

15 martie 1997. Cineva *a deplâns* viața pe care am să o trăiesc. O, nu, nu are nicio *umanitat*e gestul său!

În extaz, mintea e *mai presus* de rugăciune. Mărturia Sfântului Grigorie Palama. Mi-am adus aminte de neputința de a știi *cât e lumina* și *de a o cuprinde*...

19 martie 1997. Am visat un ceremonial de *primire* al poetului. Numai că el *sta în umbră*...

Am căzut în pătratul cercului.

Viața prosperă prin *nevăzut* și ne înfioară prin *inevitabil*.

7, 5, 1, 14, 9, 14, 1.
4, 15, 9, 14, 1.
13, 9, 8, 1, 5, 12, 1.
7, 1, 2, 17, 9, 5, 12, 1.

20 martie 1997. Atracția sexuală este *o intuiție* a plăcerii.

Am visat un oraș pe care nu l-am cunoscut niciodată.

„Eu sunt *umbra* piciorului tău”. O parafrază la secvența *picioarelor lungi*.

21 martie 1997. Casa din interiorul casei. O nouă incursiune în labirint. Ușile se deschid, intru, caut, găsesc. Sunt îndrumat spre vechea mea obsesie. Nu mai știu însă *să ies* din labirint.

22 martie 1997. Visul. Era noapte. Alergam după cineva. Un bărbat, un bărbat în umbră, cu pălărie neagră...

Eram într-un oraș frumos dar cu oameni plictisiți. S-a deschis un gang. Bărbatul în negru a intrat acolo. Era tăcere...

Mi se făcea frică la fiecare pas la meu. Deodată am fost absolvit de frică. Am primit o lanternă. În drumul meu am găsit o groază de vechituri.

Câte un țipăt din când în când...Pereți negri. Umbre care surâdeau...

Ajung la un sistem de scripeți, care deschidea niște trape. Un grup de copii trece aidoma unui cârd de șoareci.

Atunci mi-am dat seama că sunt într-o Biserică subpământeană...Însă această Biserică era un compromis ortodoxo-catolic în materie de pictură.

Am văzut, pe pereți, zugrăviți Sfinți și Îngeri. Maica Domnului era impozantă. Peste tot: trandafiri roșii.

Puteam să trec prin spatele altarului ortodox. Bărbatul s-a pierdut cu totul din privirea mea. Se pare că el avusese misiunea să mă aducă aici.

Când să ies din Biserică mă întâlnesc cu o prostituată. Îmi înlănțuie gâtul. Mă trage spre ea. Este înfierbântată de prezența mea.

Mă trage spre un drum ferit și aici întâlnesc o altă prostituată: de culoarea santalului.

Însă cele două încep să se bată pentru mine...deși erau prietene. Încetează bătaia...și, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, merg cu cele două prostituate dintr-un loc în alt loc.

E vorba de o încăpere spațioasă. Prima prostituată, printr-o schimbare greu de înțeles, îmi devine *prietenă* și îmi spune că *nu vrea să facă sex cu mine, ci vrea să mă privească făcând sex cu cea de a doua*, cu *femeia de santal*.

Deși, eu, cu accepțiunea ei, trebuia să o înșel, prietena mea (prima prostituată) avea *o față radioasă* sau *își masca sentimentele*.

Cred că sub pielea tăbăcită a prostituției stă o virginitate extraordinară, greu de înțeles la prima vedere, și pe care o intuiesc numai aceia, care pot să facă din oameni *o cuvioasă rugăciune* către Dumnezeu.

Pentru mine, de multe ori, visul e o formă de *analiză* a *realității distilate* de către sufletul meu.

23 martie 1997. Am visat o nuntă în care nu se căsătorea nimeni.

Un accident rutier. A fost accidentat un bărbat în locul bunicului meu. Bunicul meu a lipsit un minut...și, în locul lui, a fost accidentat un altul.

A nins, dimineață, un strat de 15-20 cm și s-a topit până în seară.

La spital ningea, însă, lângă fereastra clasei mele, era soare.

Natura umană este un instinct al neprevăzutului.

27 martie 1997. Visul. Priveam un perete. Acesta s-a despărțit în două și am văzut *marele vid*. Am avut un extaz în care am văzut cum mi s-a deschis cutia craniană.

În această *ieșire în afară* am văzut o ființă umană oribilă. Avea o jumătate de metru înălțime, de culoare neagră, extrem de tristă și de urâtă. M-a prins de mână...Nu puteam să scap de ea...

A vrut să îmi vorbească dar nu a putut. Și acum, am în mine spaima și plânsul acelei ființe pedepsite, chinuite, singure...care mi-a cerut ajutorul...

Un alt vis. Am visat-o pe Iuliana S. și, când ne-am întâlnit, ne-am sărutat picioarele, reciproc, ca în tradiția indiană. Emilia era supărată pe mine. Se simțea trădată...

Păstrez senzația *de plăcere* și *de căldură* pe care mi-a adus-o sărutarea picioarelor.

Doamne, dă-mi ziua libertății cât mai curând! Sporește geniul meu, dă-mi puterea să fac minuni cu cuvântul, prin cuvintele pe care le scriu, dar nu mă uita!

Întoarce-mă la dragostea Ta, la rugăciunea cea dinăuntru întotdeauna. Spre sfințenia Ta mă cheamă și mă urcă, Hristoase, Dumnezeul meu. Urcă-mă spre lumina Ta, spre slava Ta cea nepieritoare.

Dezrobește-mă de *munca de creație* atunci când Tu vei vrea și când preabuna Ta înțelepciune va considera că *e timpul*.

Mi-e dor de Sfânta Liturghie, de post și de rugăciune și nu le am. Mi-e dor de *simplitatea*

credinței și nu pot să o am. Mă simt gol dar plin de Tine în același timp.

O, Doamne, umple-mă din plin de harul și de iubirea Ta, Dumnezeul meu, umple-mă din belșug! Fă să se arate în mine izvorul vieții celei veșnice, pentru ca să am și să trăiesc cu mintea veacului ce va să fie!

30 martie 1997. Îmi pare rău, Nichita [Stănescu], căci despre tine vorbesc astăzi mulți *neaveniți*!

Frumusețea este *urâtă* când ascunde sub ea *necurăția*.

Când m-am întors, în personalul de Roșiori, am găsit scris pe rama geamului, de un necunoscut: *Dorin* și *XX*. Nu cred că e nimic întâmplător...

Un poet belgian spunea: „personajul pozitiv trebuie să fie *un plus*".

31 martie 1997. Iubesc și răul *mă paște* din umbră.

O, Doamne, fă-mă nebun de dragostea Ta, de iubirea Ta pentru oameni! Întru lumina Ta mi-ai dat odihnă. Facă-se voia Ta întru mine și du-mă pe mine la vederea luminii Tale întotdeauna, întru iubire multă.

În durere, oamenii se unesc prin *lacrimi neplânse* iar în dragoste prin *iubiri neimaginate*.

Viitorul este cea mai puternică armă a noastră. El ne lasă fără glas.

Clipa cea va veni este inimaginabil de frumoasă dacă știi să o trăiești.

2 aprilie 1997. Baia, prosopul gazdei...și respectul meu pentru cuvânt față de *împăratul*.

3 aprilie 1997. Azi dimineață am visat-o pe Ioana. Era trupul ei, dar sufletul altei femei. Mi-am dat seama din prima...

8 aprilie 1997. Eram la școală, stam pe scaunul meu...și deodată *mi s-a deschis* urechea stângă...și auzeam ca un zgomot de rachetă. Parcă plecam în stele...și zgomotul se întețea...

Mi-a fost teamă să nu mi se spargă/deterioreze timpanul...

O, Doamne, dă-mi o liniște abisală, ca o ninsoare a frunzelor de lămâi!...

11 aprilie 1997. Am fost la Fericitul Ilie. Este într-o stare gravă cu sănătatea. Marea mea *lumină pământească* este bătută de *vântul timpului*!

O, timp nemernic, ce ucizi măreția!

O, necruțător timp, ce ne usuci trupul pentru ca să ne naști sufletul în Împărăția lui Dumnezeu!

Sunt bucuros că a apărut *manuscrisul luminii*. Are 130 de pagini.

La plecare l-am întrebat: *Care este cel mai mare lucru al unei vieți de om?* Și el mi-a răspuns: *Să faci ceea ce îți dorești cel mai mult!*

Și Fericitul Ilie a adăugat: *Nu mi-e teamă de moarte! Îmi pare rău de soție și de fiică, că le las singure...*

14 aprilie 1997. Doamne, dă-mi nemărginirea supremă, văzul vederii Tale! Alătură-mă Îngerilor Tăi, Dumnezeul meu, Iubirea mea și Nebunia sfântă a inimii mele. Umezește-mi inima cu ploaia harului Tău, cu fericirea vederii Tale.

Nu mă uita, Nemurirea sufletului meu. Slava inimii mele este bucuria poruncilor Tale. Râvna iubirii Tale mănâncă inima mea.

Inima mea plânge după Tine, Iubitul meu, Fericirea mea supremă, Dumnezeul inimii și al doririi mele.

Vino la mine și smerește sufletul meu! Eu nu am pus încă primul pas al îndreptării mele. Eu nu am privit întru Tine, Sfinte al Sfinților!

Cunoașterea necunoașterii Tale fă să rămână întru mine! Căldura iubirii Tale fă să-mi înghețe gândurile mele cele rele.

Doamne, Dumnezeul meu Cel Preafrumos, iartă-mă pentru că nu exist mereu întru Tine și Tu întru mine!

Iartă-mă pentru că nu mă arunc în brațele Tale cu toată ființa mea!

Iartă-mă pe mine nerecunoscătorul și mult prea vinovatul!

Doamne, schimbă *noaptea mea* în *zi*, *iadul inimii mele* în *ziua învierii Tale*.

Întru iubirea Ta fă să sângere inima mea de bunătate și de iertare!

17 aprilie 1997. Visul. Eram într-o încăpere unde era o mulțime de oameni. Aici vine tatăl meu și cu un alt bărbat înalt, necunoscut mie.

Era și Fericitul Ilie de față. Tatăl meu îl sechestrează pe Dumnezeiescul Ilie și pleacă cu el.

Pe mine mă ținea captiv acest bărbat venit dimpreună cu el. Avea o forță mare. Reușesc însă să scap din brațele, din strânsoarea acestui bărbat și alerg după tatăl meu, care îl ducea cu el pe Fericitul Ilie.

Îi strig în gura mare tatălui meu: *Să fii blestemat!...*Și am spus-o de atâtea ori încât am răgușit...

Străzi pustii. Durerea mea nu era văzută de nimeni. Mi se luase de la mine pe Fericitul Ilie, și iubirea mea pentru el era enormă...fiind gata să mă bat cu tatăl meu pentru el.

Ajung într-o cameră, unde întâlnesc o bonă stranie. Aceasta în loc să îngrijească de copil...căuta să îl omoare.

Ei îi spun că *Fericitul Ilie a fost prins*. Mă privește cu un aer plictisit. Îmi dă, totuși, un răspuns evaziv.

Mă văd pe un drum, împreună cu un prieten. Începe să plouă. Ploaia părea că curge dintr-un *craniu* și nu *din nori*.

O ploaie vâscoasă, ca sângele. Până la urmă îl găsesc pe tatăl meu. Era beat...și Fericitul Ilie nicăieri!

Îl iau la bătaie până când nu mai poate să se ridice de jos. L-am lovit cu picioarele în coaste și cap și îi strigam în continuu: *Cum ai putut să faci asta?!...*

Am avut sentimentul profund că l-a omorât pe Fericitul Ilie...și de aceea l-am bătut pe tatăl meu până când a început să îi curgă sângele din gură.

Eram epuizat și îndurerat enorm...Eram plin de lacrimi. Și văd, la un moment, ura tatălui meu pe mine, ochii lui plini de ură...cu toate că nu a mai îndrăznit să se ridice de la pământ.

M-am trezit cu *durerea ucigătoare*, că tatăl meu îl ucisese...pe Fericitul Ilie...

22 aprilie 1997. 3 + 4.

Când sunt excentric mă joc cu *pleonasmul* morții.

Răutatea *pietrifică* pe când dragostea *coagulează* gândurile.

Mirosul primăverii este *adormitor* din cauza *obișnuinței* copacilor de a naște flori alb-roșiatice.

Durerea naște plăcere în propria sa *delimitare* de spațiu.

Scrisul este *urma* pe care *o intuiește* vederea.

Mersul pe jos îmi *tocește* auzul. E ca și cum m-aș topi ca o înghețată cu căpșuni. Sucul de astăzi a fost *proteic* și *dogoritor* în același timp. Cred că cuvintele nu mai au decât *suprasensuri*...

Liniștea derutează mașinile chioare ale viselor de dimineață.

A vorbi despre mine, în cele din urmă, este o intrare în mitologie.

Gândurile nobile au *o sfiiciune* adânc umană.

A ucide e o semnificație *goală de sprijin*.

Trăim o vreme în breasla scrisului când *omul turmei* îl confundă pe *păstor* cu *oaia turmei*.

A fi incisiv – un mod de a-ți roade ciolanul propriei satisfacții.

De rău se înnebunește ca la o cafea. Bei și ți se tot face *sete de disperare*.

Salvador Dali *mi-a furat* numele pentru că *mi-l poartă*.

Scriu din indiferenta nevoie de-a vorbi.

Adevărul nu cucerește! El umilește...

Minciuna e votată cu amândouă mâinile de către civilizație pentru că civilizația este votul mincinos al inconsecvenței.

Disperarea nu-și are decât meritul de *a veni la urmă*.

A vibra – a fi în măsură *să absorbi* fiecare secundă.

Maturitatea e un semn al declinului.

Poamele acre sunt merele pârguite din vreme.

Scrisul, uneori, e ca și cum ai rupe gâtul unui cal cu...*o omidă*. Însă ce fel de *omidă* e aceea, care *călărește* o întreagă pajiște în zori de zi?

Să nu inviți la masă *tăcerea*, *indiferența* și *intoleranța*! Ele sunt cele trei surori *vitrege* ale *discuției de dragoste*.

A minți, până la un punct, e la fel de ușor cu *a spune adevărul*. Numai că atunci când ai *adevăruri prea vii*...orice adevăr stă sub semnul unei presupuse minciuni adevărate.

Călătoresc imaginar fără oprire. E ca și cum aş trăi *viața tuturor*. Eu sunt *ca toți* și *ca nimeni*.

Disocierea e o problemă *de orgoliu* sau *de cumințire*.

Nu-mi plac certurile din prostia clipei.

O soluție nu *se caută*! Ea *se găsește*.

De la o carie dentară poți învăța *mirosul*. De la o floare *asfixierea*. De la o bancă goală...o bătrână care zâmbea la glumele mele.

Cățeii străzii sunt lătrăturile timpului.

23 aprilie 1997. Sângele nostru este *viu* și *vijelios*.

Obsesia mea cea mai mare e *libertatea*. Vreau să fiu liber ca *faptul de a respira*.

Când sunt *spirit* nu mai pot să văd decât *lucruri asemănătoare*.

Astăzi ne-a prins ploaia pe drum și vântul ne-a răsfirat părul în toate părțile. Am fost ca să îmi cimentuiesc o măsea. Am fost bucuros dar și trist.

Calvarul are sentimentul *dependenței* de trup.

24 aprilie 1997. Îl citesc pe Dali și îmi beau cafeaua.

Vânt, ploaie, soare...Parcă nu am mai fi *noi* ci *altcineva din noi*.

Am început să slăbesc în continuu.

26 aprilie 1997. Am fost la moară pentru uruială. Stând lângă mașina ce măcina i-am ascultat *cu plăcere* și *destindere* uruitul *aproape asurzitor*.

Era *lung* și *chinuitor*. Dacă aş fi fost enervat cred că aş fi auzit doar *o gălăgie periculoasă*.

La un moment dat nu mai am auzit tot acest *zgomot tihnit* ci *o muzică dumnezeiască*...Am ascultat-o cu răsuflarea tăiată. Când s-a oprit maşina, am pierdut și acea pace a inimii mele, pe care o aveam în mijlocul la atât zgomot.

Însă mirosul acela *brutal de natural* al măcinatului proaspăt...mi-a readus liniștea în simțuri...

27 aprilie 1997. Am scăpat de *obsesia invizibilului*. În urma mea nu e nimic. Am gusta iarba și cerul cu nesaț.

Reflecția are nevoie *de timp* ca *de sine*.

A săruta înseamnă a simți corpul celuilalt *agățat* de sufletul lui.

28 aprilie 1997. E 10 dimineața. Afară e o zi călduroasă. Este a doua zi de Paști. Hristos a înviat!

Un gugustiuc cântă în primul copac al casei mele. Aștept să îmi beau cafeaua. Am de rescris la manuscrise.

Timpul e dogoritor și epuizant. Pentru că tot ce e *mare...te arde...*

29 aprilie 1997. Dragostea cere o umilință de sine.

Două săruturi sunt două *linii paralele*. Fiecare linie își are *istoria sa*.

Doamne, învinge-mă cu iubirea Ta cea nemăsurată! Ajută-mă să-mi împlinesc făgăduințele și să Te cunosc pe Tine, Treime Preasfântă și mai presus de toată înțelegerea.

Fă-mă, ca trăind în harul Tău, să vorbesc și să mă mișc întru Tine pururea. Iubirea Ta să mă spele mereu de păcate. Dulceața milei Tale să mă mângâie mereu, Dumnezeul meu! Pentru că fără Tine nu sunt nimic.

În aceeași secundă omul iubește, speră, urăște, e singur, e neliniștit, e îndurerat, e sfârșit, e liniștit, e *tot* și *nimic*. Acesta este *omul*, dragii mei!

Jurnalul meu va fi întotdeauna *o piatră de sminteală* pentru oamenii fără bun simț și mici la inimă. Dușmanii mă vor iubi și mai mult din cauza lui, iar prietenii se vor înspăimânta și mai mult că nu și-au dat seama *cât de mare sunt*.

Există *o cutezanță* care e cel mai mare grad de *noblețe al spiritului*: a face tot ce poți pentru *a-i înnobila* pe oameni.

Plăcerea ucide organele aperceptive.

Nu pot să sufăr *ticăitul ceasului*. Mă scoate din propria mea *tăcere meditativă*...și mă aruncă *în grabă*.

Nu pot să suport timpul care *îmi suspendă* contemplația.

Nu-mi place statuia lui Mihail [Eminescu] din parc! Nu are deloc *contemplație*. E *un metal fără spirit*.

Mi-aș dori, după moartea mea, ca această casă, de la Scrioaștea, în care eu am copilărit și trăit multe momente abisale de pace, să devină *un muzeu al spiritualității* și *al culturii române*.

Îmi doresc un mormânt simplu, însă o statuie măreață, aici, în fața casei acesteia, care trebuie să fie *casa mea memorială*, pe care să se scrie *cel mai frumos vers* al meu: *Gândul tău e un sărut de femeie frumoasă*.

30 aprilie 1997. O revistă numai pentru mine, acum, ar fi *o eliberare extraordinară*. M-a durut sângele însă la comemorarea lui Mihail [Eminescu] de astăzi.

Ion are probleme oftalmologice. Am fost cu el la policlinică.

Am mâncat ridichii de primăvară și salată. O salată verde face, uneori, cât 10.000 de cărți proaste. Este o realitate!...

Următorul volum de versuri am să-l scriu pe stradă. Vreau *să văd* și *să aud*. *Pipăirea vederii* însă e *benefică* și *ridicolă* în același timp.

Voi vedea cel mai aproape *de tine* și *mine*. Adică voi ridica atenția la *un detestabil al evidenței*.

1 mai 1997. Simt nevoia *solidificării* ideilor mele artistice. Arta mea trebuie să își formeze *contururi reprezentative*.

2 mai 1997. O zi este *fericită* dacă eu sunt *fericit*.

În iubire, mereu, trebuie *să urci* la persoana iubită. *A coborî* persoana iubită la tine înseamnă *a o ucide*.

3 mai 1997. Am revisat un vis. Într-o vale: o casă dărăpănată. Jur împrejurul ei: lacuri. Eu treceam cu cineva. Lângă casă: un pod de ciment peste care trec dincolo. Pod îngust. Dincolo de pod, de acest pod *ca o încercare* este *un câmp verde*.

Boala lumii noastre: suntem bolnavi de *neliniști închipuite*.

5 mai 1997. Liniștea mea este *înțelegere*. Și înțelegerea înseamnă *o dezmărginire* a persoanei tale pentru *a îngloba* pe cât mai mulți.

Reciprocitatea în bine este *ortodoxia ontologică* a persoanei.

M-au apucat din nou amețelile și durerile de inimă. Mă simt foarte slăbit iar căldura de afară îmi face cel mai mare rău în stare asta.

Dușmanul meu de moarte este *insolația*. Transpir enorm și mă doare capul. Creierul meu *vâjâie* ca *un zmeu de hârtie*.

La înmormântarea ei, Valentin a simțit *prezența spirituală* a unei femei decedate. Simțirea ei era o liniște, o căldură, o iubire personală.

A aflat mai apoi că era vorba de *o femeie credincioasă*. Adică legătura iubirii reale *trece dincolo* de marginea existenței noastre creaturale din această lume.

6 mai 1997. De la un timp am descoperit în ființa mea un alt fapt dureros: *mișcările creierului*. Am dureri, amețeli și greață. Uneori vomit. Nu mai suport alcoolul, pe care, de fapt, îl beau doar în compania lor.

Mișcarea în cerc.

Mă bucur dumnezeiește să văd *creșterea în Hristos* a prietenilor mei. Sunt florile mele cele cu bun miros.

Doamne, dă-mi puterea de a înțelege voia Ta cea sfântă, care se face în trupul și în sufletul meu! Dă să înțeleg iubirea Ta cea atotizvorâtoare.

Eu sunt sluga Ta cea atotneînțeleaptă și mă port continuu în păcatul neascultării. Eu sunt lepra zidurilor Tale celor sfinte și mă plec în fața iconomiei Tale cu mine, Iubirea mea cea preafrumoasă.

Nu mă lăsa în disperarea de a nu Te avea pe Tine, Hristoase al meu, Dulceața inimii mele! Mai bine omoară-mă decât să Te lepezi de mine.

Fă-mă nebun, fă-mă rătăcitor prin lume, dă-mi blestemul damnatului dar nu pleca Tu, nu mă părăsi Tu, Lumina ochilor mei.

Lumina mea, ajută-mă ca să Te îmbrățișez din toată inima și cu toată viața mea. O, Nebunia mea cea Preasfântă și Preadumnezeiască, ajută-mă să înving în mine tot păcatul prin nebunia cea preasfântă a Crucii Tale, ca să trăiesc, întru răstignirea patimilor și a poftelor, în dreptatea Ta cea pururea nouă!

Tu m-ai luat din moarte și m-ai făcut viu. Tu m-ai adus la Tine. Tu m-ai învățat tainele Tale.

Ascultă rugăciunea mea, pentru ca să preamăresc veșnic preamarea și preacurata și preaminunata Ta iubire de oameni.

Întru bunătatea iubirii Tale, Dumnezeul meu, ridică-mă din patul incertitudinilor și al patimilor mele și mă miluiește!

Mă incomodează din nou lumina. Mai ales becul după o anumită oră a nopții. Nu mai vorbesc de zgomote și de muzica dată aiurea. Trăiesc o fierbințeală mare în tot trupul și, mai ales, la nivelul capului și al inimii.

Doamna Floarea, soția Fericitului Ilie, mi-a spus astăzi, într-un mod clarvăzător: „O să ai *diamante* atunci când nu o să mai ai *nevoie* de ele”.

Spre seară am mâncat înghețată și am băut suc de lămâie. Îi spuneam lui Valentin despre ceea ce trebuie *să se întâmple* cu un om în viață. Despre cum să înceapă un mariaj. Despre cum să trăiască. Despre cum trebuie să ne simțim făcând toate acestea...

Stam cu Valentin sprijinit de un suport din fier, un rest de gard de fapt, și priveam în colo și încoace.

Am privit în sus și am văzut soarele care lumina vârfurile unor plopi. Frunzele erau *puse în valoare* de ultimele raze ale soarelui.

I-am spus atunci: „Așa este cu *cei mari*: ei sunt *în lumină* iar *cei mici...nici nu se văd*!”.

Și ca și când nu ar fi înțeles că eu am vorbit despre ceva mistic, despre viața noastră după moarte, mă întreabă:

„Dar partea *cea întunecată* a vârfului?!...”

Și îi răspund și eu tot *teluric*: „Partea aceea...e președintele, parlamentul, mafia din România etc.”...

Și am râs amândoi!

Am dormit după amiază, pentru că nu am mai putut să stau treaz. M-am trezit însă *transpirat* și *delirând*. Eram *supraexcitat mental*. Vorbeam fără să

îmi dau seama ce...A trebuit să treacă un timp...ca să îmi revin...

Mi-am spălat picioarele astă seară într-o găleată. Am avut senzația că mă spăl în lapte de vacă, pentru că a fost o atingere foarte tandră a apei...

De când am început să scriu teatru am tendința ciudată, pe care nu o aveam până acum la asemenea cote, de *a imita* pe toți și pe toate.

Nu în fața cuiva în mod neapărat, ci creez personaje având în mine atât fizionomia lor, construită cu minuțiozitate, cât și glasul lor, modul lor de a fi, de a merge...adică o întreagă pleiadă de lucruri foarte realiste.

Acesta e motivul pentru care, uneori, mă simt *o lume* și nu *un om*, pentru că aceste personaje de teatru sau cele din nuvelele și romanele mele au foarte multă realitate. Se comportă ca niște ființe vii în mine.

Și eu știu glasul, modul lor de a fi, de a se manifesta foarte distinct...ca un imitator care știe inflexiunile vocii multora.

Deși am scris *cât o mie* tot nu mă simt *atât de esențialist* pe cât mi-aș dori. Cu cât mă apropii de ceea ce știu că trebuie să fac cu atât simt că nu am scris nimic, că sunt la început. Și asta mă face, ca iar și iar să scriu, să scriu *mult* și *bine*.

Dacă eu am găsit că la baza universului stă *linia*, vine Hegel[70] și îmi spune că linia este un „infinit rău”. Însă linia e *drumul veșnic al vieții*.

7 mai 1997. Am visat *erotic*: o femeie de 40 de ani și alta de 20 de ani. Cea tânără însă era hermafrodită. I-am promis că-i scriu. Nu știu însă, în vis, unde *se trimit* scrisorile.

Spre seară, iarăși de la oboseală, căldură și surescitare, am avut o stare de delir și de fata morgana. Doar eu o vedeam lângă mine...

---

[70] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Georg_Wilhelm_Friedrich_Hegel.

8 mai 1997. Am visat o harababură de vis. Eram într-o lume...în care toți aveau să îmi spună *ceva*...dar nimeni nu îndrăznea *să o facă*.

Cei care se apropiau de mine, deși doreau să îmi spună *adevărul*, veneau și îmi spuneau, în cele din urmă, tot felul de *tâmpenii*.

Adică nici în vis nu eram departe...de *realitatea de afară*, unde una au în inimă...și alta îți spun pe buze...

Urăsc la culme *instabilitatea*. Mă enervează ceea ce mă ține pe loc.

A fi străin este *mai rău* decât *a fi liber*.

Frica abisală răsare din adâncul nostru. E frica care ne subjugă rațiunea, care ne bulversează imaginația.

Îndepărtarea e întotdeauna *o neliniște*.

Dorul de străin este numele meu. O, Doamne, câtă înțelepciune cobori în mine din fiecare mișcare a frunzelor și a ochilor!

9 mai 1997. Când nu-ți mai pasă de ceea ce ești, atunci devii *tu însuți*.

Sexualitatea este *rațională* pentru că finalitatea ei este *procreația*, omul, care e *rațional*.

12 mai 1997. Viața de familie are subtilități multiple. Numai gustând din ea poți să afli acea *dulceață suavă* dar și *puternică* a sentimentului că *ești al cuiva*.

Ca *să înțelegem* trebuie *să uităm* detaliile.

Ce mai înseamnă *moarte*, când simt că mor pe zi ce trece? Cu fiecare pas simt că mor. Cu fiecare surâs simt că mor. Cu fiecare atingere a unui lucru simt că mor. Moartea se *aseamănă cu mine* la fiecare pas și la fiecare răsuflare.

13 mai 1997. Am visat că trăiam într-un sat cu o populație plurală din punct de vedere religios.

Intrând într-o biserică greco-catolică am întâlnit o atmosferă stranie. Diaconii erau înalți și cădelnițau fără cădelniță. Credincioșii, puțini la număr, se închinau haotic. Toți erau bolnavi spiritual.

În partea mea dreaptă era o femeie întinsă pe un pat, care își aștepta moartea. Spasmurile ei te înfiorau.

În pronaos, un bărbat era grav bolnav. Când unul dintre diaconi a trecut pe lângă mine i-am văzut laba piciorului și genunchiul: erau osoase și albe.

Aerul bisericii era închis și tăios. Fețele oamenilor erau schingiuite și demonice.

Când am ieșit din biserică am găsit un tată, care dorea să îmi facă cunoștință cu fiica lui. Acesta era ortodox.

În el, în comparație cu cei din biserica greco-catolică, am simțit lumină, liniște, încredere și omenie. M-am bucurat că i-am întâlnit! Fără ei eram pe *un pământ mișcător* din punct de vedere spiritual.

Doamne, întru desfrânarea inimii mele vin la mulțimea milelor Tale și mă rog Ție: facă-se voia Ta întru lumea Ta, Doamne!

Eu cad în fața luminii Tale. Fie, Doamne, ea întru mine *răstignire* și *înviere*! Eu sunt cel ce Te-am vândut, dar tot eu sunt și cel care Te caut. Eu sunt curvarul fiu al rătăcirii, dar tot eu sunt și cel ce vin la Tine cu umilința sufletului meu.

Doamne, fără Tine nu suntem nimic iar cu Tine am biruit lumea. Aruncă acest nimic al meu și vino, Tu! Vino, Tu, Doamne al luminilor și sălășluiește-Te întru ascunsul meu!

Arde-mă cu lumina Ta spre viață. Strălucește-mă cu iubirea Ta spre lumină. Curățește-mă spre ziua învierii.

Cuvintele mele Te caută spre a Te înțelege și Te găsesc de necuprins. Inima mea Te caută cu nesațiu și Te găsește mult prea de dorit. Mintea mea Te caută întru înțelepciune și Te găsește fără sfârșit de înalt.

Eu nu sunt iar Tu ești, Doamne! Eu nu sunt iar Tu umpli neființa mea pentru viața veșnică.

Am schimbat stiloul. Celălalt mi s-a rupt. L-am aruncat pe geam cu toate că scrisesem cu el atâtea minuni.

Poezia pură pare *naivă* tocmai pentru că puritatea ei nu e niciodată *naivă*.

O minte goală de simțire, plină de meschinării și de falsitate nu poate gusta niciodată *subtilitatea* poeziei.

14 mai 1997. Când spiritul se manifestă prin trup în mod puternic el îți reliefează personalitatea.

Fertilitatea spiritului e formată dintr-o *bogată* și *variată* manifestare a *mișcărilor* sale.

Două pictograme secrete.

$3x + 5x^2y^2 = n^2$

$S = \frac{P}{N} . K$

Aud și *văd* în spirit mai mult decât pot explica.

Fragmentul ucide *întregul* în spirit.

În spirit, totul merge în cerc.

15 mai 1997. Rafinamentul e o lecție de curaj.

Pisicile au *simțul responsabilității* în gheare. Ele cad întotdeauna pe propria lor viață. Și acest lucru îmi este foarte bine cunoscut. Orice *cădere* a mea e o *cădere în gheare*.

Stau în poziția de atac 24 de ore din 24. Sunt în *pânda* vieții mele, în zbuciumata mea viață, care nu-și găsește liniștea.

Îmi este furată, mereu și mereu, *liniștea*...deși eu nu *fur* liniștea nimănui. De aceea fiecare zi a mea este o răsuflare *tăiată* cu sabia.

Nepublicarea mea *mă descurajează*, însă tot ea *mă întărește* enorm. Și cum să mai *public* acum, ca *un debutant*, când am deja atâtea lucruri scrise?

Dacă vei *ierta* trecutul, viitorul te va ignora.

16 mai 1997. Visul e cel mai mare producător de mituri.

Sfântul este chintesența iubirii.

Tăria de caracter constă în formele neregulate ale naturii.

O carte nu poate fi citită cu adevărat decât *în singurătate*. Pentru că ea este *o viață criptică* pentru *o atenție încordată*.

Băutura trebuie să aibă *un scop etic* și nu unul *practic*.

Voința nu poate înțeleasă decât ca *voință umană*.

17 mai 1997. Când nu mai ai nicio speranță tot ce întreprinzi e *disperant*. Dar când apar certitudinile, când apar *da-urile*, atunci simți cum răsare soarele în inima ta și ești *înfocat de bucuros*.

Să nu lași timpul să vindece! Vindecarea e a momentului.

Merg pe muchie de cuțit spre propriul meu *izvor* interior.

Am traversat prea multe *etape literare* în foarte scurt timp. Romantismul, parnasianismul, realismul, clasicismul, fovismul, dadaismul, impresionismul,

expresionismul, suprarealismul, cubismul etc. m-au făcut *luxos*, *grețos* și *inuman de plin*.

Însă *starea creativă* spre care mă îndrept eu e ceva foarte *ponderat*, *ascetic* și *spațial*. Modul meu de a crea simt că nu trebuie *să abuzeze* de nicio parte a sufletului. Nimic în detrimentul omului!

Dacă ești *mistic*, atunci orice spui despre Dumnezeu nu e *Dumnezeu*, ci *tu*, cel care vorbești. Când nu vrei însă să vorbești despre Dumnezeu, atunci, de fapt, *vorbești* despre El.

Cotidianul mă atrage profund și asta prin *subtilitatea* lui, în care noi trăim și sperăm. Cred că am stat *departe de mine*, cum am stat, cu toții, *departe de noi*.

Până acum am creat pentru *cititori istorici* și nu pentru *cititori reali*. Munca mea viitoare e aceea, ca să îi împac pe toți prin exprimarea curată a *naturaleții* spiritului.

Cred că dacă voi fi *natural* cu oamenii, ei pot înțelege mai bine mesajul meu și prin aceasta își pot înțelege mai bine *cadrul* în care trăiesc.

Trebuie să afirm, din acest motiv, *cursivitatea comunicării*, fără întreruperi *spațiale* și *mecanice*.

Tăcerea, minciuna, falsitatea, frica nu pot *explica* nimic. Adevărul este singurul care *explică* și *cere* comunicarea.

19 mai 1997. Nimeni nu-mi poate lua *puterea*, *înălțimea* și *simplitatea* spiritului, pentru că ele sunt *darurile lui Dumnezeu*.

Stabilitatea este *înțelegerea* a ceea ce faci și vrei să faci.

Nu-mi plac oamenii care *nu știu ce vor*. Și îi iubesc pe cei *convinși*, *activi* și *necruțători cu ei înșiși* când vine vorba de *lucruri mari*.

Doamne, nu Te pot pierde niciodată! Tu ești cea mai mare încredere, nădejde și iubire a mea. Tu știi că acum mă spăl în *incertitudini* și *griji*.

Tu știi că acum inima mea e *îndurerată*. Umple-mă cu iubire și mă înalță. Umple-mă de lumina Ta prin focul curățitor al iubirii Tale și mă înnoiește.

Arată-mi *cum* trebuie să îmi spăl păcatele și *ce să fac* cu viața mea. Arată-mi cum trebuie să devin *preot al Tău* și ce trebuie să fac *cu scrisul meu*!

Fă ca toate ale mele să fie spre slava Ta, căci la Tine îmi e *nădejdea* inimii mele!

20 mai 1997. *Deșertăciune* mi se pare orice lucru frumos și însăși *bucuria vieții*.

Am visat că eram într-o clădire imensă, unde avea loc o petrecere. Toți se distrau. Eu am luat o sticlă de vin și am ascuns-o într-o scorbură de copac. Vinul era negru. Apoi am ascuns două sticle de țuică în spatele unui perete. Petrecerea se făcea în timpul nopții.

22 mai 1997. I

Ploaia căzând,
frunza de nuc plecându-și
aripa.

Eu privind.

II

Camera întunecată;
pe sufletul meu o
liniște plină.

Dumnezeu cântă.

III

Așteptând să văd;

tăcerea luând formele
ploii.

Iubirea mea este vie.

23 mai 1997. Chiar dacă nu aș vrea să înțeleg nimic, viața mă învață tot ce nu știu.

Cum poți *să termini* o carte și să mai ai *dorința* de *a începe* o alta?

30 mai 1997. Ieri, 29 mai 1997, am terminat *Seminarul Teologic* și mă simt *liber* de ceea ce poetul numea „cimitir al vieții mele".

Ultima oră a fost *anostă la culme*. Nimeni nu ne-a felicitat și tot *nimeni* nu și-a exprimat vreun *gând bun* pentru viața noastră.

Suntem pur și simplu *aruncați pe câmp*...adică *abandonați*.

Am visat aceeași femeie, pe care am visat-o și altă dată, care ne-a ajutat cu mâncare pe mine și pe I.

Această femeie era *o bunătate calmă* și *o inimă mare*. Astăzi ne-a dăruit o sacoșă albă și un covor persan. Din nou am văzut o cameră închisă, murdară și un pat dezorganizat.

De aici am ajuns într-un sat în care nu mai fusesem niciodată și am întâlnit aici un preot și pe dascălul său, care făceau o slujbă de pomenire la cimitir.

Am avut parte de o imagine gravă și tulburătoare. Crucile, cu toatele, erau din lemn și se pierdeau în ceață...Amândoi cântau foarte frumos. Tot satul era adunat la această pomenire, iar eu păream a fi *un străin*.

Am plecat din acest sat cu o căruță...pentru că am pierdut autobuzul, deși aveam patru bilete la autobuz...

Acum, la sfârșitul celui de al 5-lea an de liceu, am o putere de învățare extraordinară. Gândurile îmi sunt sintetice la culme. Aceeași stare de spirit am

avut-o și aseară. De ce am impresia, că uneori, anumite lucruri, *se repetă* într-un mod tulburător?

3 iunie 1997. Am citit niște amintiri despre Mihail [Eminescu]. Înțelegerea traumelor lui mi-a acutizat propriile dureri. Nu vreau să fiu *superstițios*, dar cred că voi avea *o viață dureroasă*...

Acum am un zâmbet *trist* și *rece*. Și simt că doar puțin din lava care clocotește în mine *a mânjit* foaia...

Am visat o cadă plină cu apă, care da pe afară și un televizor fărâmat, pe care îl purtam în brațe...

Să nu se uite, vă rog: ideile sunt *mai mici* decât *omul* care le-a emis!

Mihail [Eminescu] a căutat să spună multe lucruri, într-un mod concentrat, într-o singură operă.

Eu am căutat și caut să scriu, în fiecare operă a mea, câte ceva despre mine, pentru ca numai citindu-mi întreaga operă să ajungi la mine, la *minele integral*.

Îi stimez, îi iubesc și îi cinstesc pe cei care au făcut din viața lor *o lecție de iubire*.

Toate geniile au avut *geniu* însă nu toate au mers până la capăt cu *explicitarea lui* sau cu *exprimarea lui*. Mulți *au tăcut*...înainte de termen...Și înțeleg de ce unii au renunțat la *a mai crea*, pentru că și eu trăiesc tentația asta în mod recurent.

În artă, cel mai important lucru e *să ai caracter*. *Marile opere* au acest lucru: *o verticalitate înspăimântător de umană*.

Romanul trebuie să rămână *un document de viață* și *de încredere*.

Luciditatea e lovită adesea de *tentația* disprețului.

Până la urmă cred că viața e *o ratare câștigată*.

Îmi palpită vena de sânge de deasupra ochiului. *Infarctul* sau *comoția cerebrală* mă însoțesc prin imprevizibilul lor oricând *posibil*...

4 iunie 1997. Mă dezgustă *cuvintele reci* spuse la telefon de o inimă cândva *fierbinte* pentru mine.

Am dat prima sesiune la BAC. Doamna Cosac m-a alintat pe păr și m-a strâns în brațe. Prietenia și iubirea dânsei mi-au adus *o siguranță puternică*. Pentru că așa mă agăț eu întotdeauna: și de ultima *fărâmă de funie*.

Ana Maria mi-s apus aseară, că *nu voi avea o femeie care să mă merite*. Ea nu știe că eu *am deja una*...

O mână care *mă blestemă* este o mână care *mă alintă* în cele din urmă.

Urăsc *solipsismul* femeilor. Ele cred că lumea e numai aceea care *le intră lor în cap*.

Oamenii practici sunt *animalele de forță* ale planetei. Însă fără oamenii de spirit...lumea ar fi *o birocrație a stresului*.

5 iunie 1997. Orice discuție este amenințată de *riscul naivității*. Se vede că nu putem să scăpăm niciodată de *ceea ce am fost*.

L-am visat pe părintele director Marian Ciulei. Am avut cu dumnealui o discuție despre *filosofie* și *mistică*, care a durat destul de mult...și pe care nu am avut-o niciodată în realitate.

M-a întrebat dacă am citit mistica lui Dali, a lui Bruner și a unui mistic german, luteran, căruia i-am uitat numele.

La discuția noastră au mai participat doi bărbați și Valentin. Ceea ce mă surprindea era însă mizeria

camerei în care noi discutam și covorul roșu, neîngrijit, care se derula spre ușă.

Un alt vis. Vândusem camera bunicilor mei unei familii bogate, care avea doi copii. Am găsit-o pe soția acestuia bătând-o pe fetiță pentru că făcuse o poznă.

Și când asistam la această scenă, am spus că vânzarea camerei a fost *o mare greșeală* pe care am comis-o.

Am vorbit cu fina Tudora în somn. E pentru prima dată, după ce ea a murit, când o visez că *vorbim*.

Mi-a spus că *îi pare rău că nu mi-a dat mie casa și curtea*, pe care finul *dorea să mi le dea spre moștenire*.

Și alt vis. Am fost la Gianina/Dora cu Valentin și am început să caut prin însemnările ei. Am găsit versuri și lucrări pe care nu mi le arătase niciodată. Imaginea foilor îmi este *clară* și *percutantă*.

Ea a venit, s-a dezbrăcat și s-a lipit de mine. Ne bucuram să fim împreună.

Nu mai caut să citesc *opere*, ci *artiști*. Pentru că omul de creație e *infinit mai mare* decât opera pe care poate să o producă.

Când începi să scrii, iubești cuvintele. Când nu mai ești novice în ale scrisului, începi să iubești viața.

Scopul vieții omului este să nu mai aibă nevoie de *modele pentru sine*.

În rest...aștept să dau *probele orale* la BAC. Trebuie să vorbesc *concis* și *convingător*.

E 9 fără ceva seara. Nu am dat nicio probă orală. Curbe de memorie și de afectivitate...

6 iunie 1997. Am luat 9. 80 la probele teologice. Am avut patru de 10 și un nouă. Nota de 9 e pentru că nu aș avea atât de multă *ureche muzicală*.

7 iunie 1997. Părintele profesor Ion Obretin a fost *singurul* profesor, care, la plecare, ne-a salutat. Ne-a salutat pe fiecare în parte...Tocmai el, cel care a fost *cel mai riguros* cu noi la ore.

Pentru această *onoare* pe care ne-a făcut-o, acum, la sfârșitul studiilor noastre seminariale la Turnu Măgurele, îi iert toate *greșelile* trecutului.

8 iunie 1997. Azi nu am fost la Biserică. Am rescris la manuscrise toată ziua. Simt nevoia să mă spovedesc și trebuie să îmi găsesc un nou duhovnic, pentru că părintele Gheorghe Marinescu e prea departe de mine.

Spre seară mi-am tăiat unghiile și am recitit din Tolstoi: *Anna Karenina*. *Naturalețea* și *delicatețea* imaginilor mă liniștesc. Mă simt ca *un fulg de zăpadă* pe pervazul ferestrei.

Despre antichitatea greco-romană și romantism.

Scrisul *fără realitate* mi se pare un exercițiu extrem de dăunător pentru mine. Mă întorc acasă și îmi pare bine.

Astăzi, bunica mea Floarea, mi-a spus că m-am născut cu un defect la ochiul drept. De fapt la craniu, pe care ea, pentru că capul copilului e *maleabil*, mi l-a remediat complet, în timp, tot mângâindu-mă...

Și asta, pentru că mama a vrut să mă avorteze dar nu a reușit. S-a chinuit două zile ca să mă nască. Oțetul crucii, se pare, mi-a prins bine și mi-a fost spre binecuvântare.

Dumnezeu mă învață ca să plec fruntea, tot mai mult, spre a-L putea vedea. El nu m-a uitat niciodată, pe când eu L-am uitat mai tot timpul. Când nu mai speram nimic am văzut bunătatea Sa.

Când nu mai întrezăream nicio scăpare, El m-a ajutat. M-a adus la odihnă.

În El am speranța și viața și El mă va conduce spre liniștea cea de dincolo.

De când am fost la Piatra nu mai pot să uit trei lucruri: câmpul verde și liniștea lui, calul acela voinic și pârâul cu apa lui cristalină.

Aș dori atât de mult acel loc încât nu știu ce să dau ca să-l am.

9 iunie 1997. Am visat că mergeam cu mama pe un drum necunoscut. Am întâlnit mai mulți prieteni pe drum. Aveam o bicicletă, un măgar și un câine negru.

Am intrat într-o curte, unde am văzut un vișin înflorit, un bărbat și o căruță plină cu paie.

M-am urcat pe bicicletă (habar am de când nu am mai mers, în viața reală, pe bicicletă) și am ajuns într-o clădire înaltă, împreună cu câinele.

La un etaj erau trei ferestre. Deschise. Le-am închis pe toate pentru că îmi era frică, ca nu cumva câinele să sară de la etaj...

Drumul mi-a fost *plăcut* și *răcoritor*. Îi fericesc pe oamenii ăștia de la Putineiu numai pentru apele lor, pentru apa care curge din belșug la cișmelele stradale...

La Putineiu aș trăi numai din apă și din maiestuozitatea sălciilor.

Imaginile și lacurile de aici sunt superbe. Păcat că oamenii nu le dau *importanță* și nu le găsesc *atât de frumoase* pe cât sunt.

Roșiile trebuie udate cu sensibilitate. Iar usturoiul te face aromitor. Trebuie să nu mănânci carne de miel și să păstrezi trei felii de pâine pentru mâine.

10 iunie 1997. Am strâns 11 pietre. Mă gândesc să fac o colecție de pietre cu forme interesante, seducătoare.

Semnificațiile pietrei mă tulbură. Și pietrele vorbesc! Le-am spălat îndelung și le-am ciocnit pe una de alta. Le-am auzit astfel glasul: glasul *tăios* și *tainic* al pietrei.

A început să tune din senin...Era senin până acum câteva minute!

Aștept *un răspuns* multe zile, pentru ca, în cele din urmă, când sunt cel mai puțin pregătit, cineva *să îl rostească* într-o secundă.

O carte este *o convingere*.

Cel mai frumos vers al lui Blaga[71] pare a fi: „Pe buzele ei calde *mi se naște* sufletul”. E vorba de poemul *În lan*, din volumul: *Pașii Profetului*.

Despre Mihail [Eminescu] *cel mai frumos* și *mai iubitor* și *mai dinăuntru* a vorbit Nichita [Stănescu]. Pentru că nu se pot *vorbi de bine* decât *doi prieteni adevărați*.

Iar *a fi prieten adevărat* cuiva înseamnă să ai, în tine însuți, valoarea cuvintelor pe care le rostești. Iar ei au *valoarea cea mai înaltă* în poezia română.

Pentru un geniu, arta este *o simțire a interiorului* celui care a creat-o. Tocmai de aceea geniile *se înțeleg* între ele.

Iar [Friedrich] Nietzsche avea dreptate când spunea, că geniile *nu împrumută*, ci *fură experiență*.

Însă pentru ca *să furi experiență*, adică *să înțelegi*, trebuie să fii tu însuți *o lume foarte cuprinzătoare*.

Un om care *se întreabă* nu are niciun *răspuns definitiv*.

11 iunie 1997. Oboseala este *o stare de potolire* a instinctelor.

---

[71] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

Romanul *Păsări spre cer* trebuie să fie un subiect foarte subtil.

Am prezentat, peste tot, *fanicul*, cu tot ceea ce ține de el și am pus în umbră *cripticul*, oricât de *tautologic* pare la prima vedere.

Lumina invadează în atmosfera romanului orice colțișor dar în spatele ei sunt tenebrele.

Mi-aș dori să prezint mai mult *tenebrele* decât *lumina*, pentru ca să se înțeleagă tot mai bine *dorința de viață* și *de mântuire* a eroilor mei.

Eu cobor în Infern împreună cu ele pentru ca să le înțeleg *căderea* și pentru ca, *să urc* apoi, împreună cu ele, la Dumnezeu.

E un proces creațional de mare fragilitate. Și, pe de altă parte, tot mai mulți înțeleg *întunericul*, care e *și în ei*, și mai puțin *lumina necreată*, care vine tocmai după ce te curățești de patimi.

Însă (asta e s*ublinierea* sau *subtextul* acțiunii romanului) lumina *izvorăște* în noi și o vedem *peste tot* și *în toate*, dacă *am gustat* Infernul și dacă *i-am tăiat capetele* din noi.

Neliniștea mea *mă asigură* de *neîmplinirea mea totală*.

Cunoașterea presupune *analiza* și nu *contemplația*. Însă *a cădea* în analiză înseamnă *a nu mai contempla întregul*.

Abundența explicațiilor și a caracterizărilor într-un roman aduc în fața cititorului starea *profundă* și *nevrotică* a realității.

Scormonirea și *despicarea firului în patru* îți servește pe tavă o realitate *cancerată* și o prezență *interiorizată* a realității.

A prezenta urâtul înseamnă *a uita* orice *prezență a frumosului* din persoana ta. Asta nu înseamnă însă că devii *un demon*, ci *o privire angelică* care nu suportă *murdăria*.

Cunoașterea nu are *aripi*. Aceasta o face să fie *o piatră de mormânt*.

Spațiul metafizic presupune contemplația. Cunoașterea cere rezultate *inverse* experienței cotidiene. Nu degeaba s-a spus cunoașterii că este *un domeniu luciferic*.

Mi-a scăpat de sub control, de multe ori, *scrisul*. Scriam dintr-o *abundență sentimentală*. Cunoașterea însă îmi impune *o răceală* și *o luptă* cu sentimentul. Ea mă provoacă la cea mai *cruntă luciditate*. Și mie tocmai de acest lucru îmi este *cel mai silă*.

12 iunie 1997. La umbra unui stog de iarbă am găsit un șarpe plictisit. Dintr-o intenție instinctuală l-am tăiat în două cu sapa iar apoi i-am spart capul. O victimă insolită. Mi-a fost teamă ca nu cumva, în timp ce sap, să mă pomenesc cu un cârd de șerpi...

Două milioane...și aveam o carte în limba germană.

E absurd *să crezi* absurdul ca Ionesco[72]. Cred că literatura lui e *o șaradă* pentru *a pierde vremea*. Însă, fără doar și poate, sub această *șaradă*, stă geniul său.

Problema mea cea mai mare sunt *numele personajelor*. Le găsesc mai mereu nume ori *prea complicate* ori *prea banale*. Eu nu am decât adeseori *o dreaptă măsură* și *o seriozitate maximă* în ceea ce privește *numirea personajelor*.

Trecând pe lângă boltă –
soarele se odihnea
în loc.

M-am simțit bucuros la culme că *mi s-a dat de mâncare*. Astăzi am simțit cel mai acut *prezența trupului*.

Sufăr și *rezist*. Viață de *artist român*.

---

72 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eugen_Ionescu.

Din nesperata limbă va fi numele volumului următor. L-am găsit pe când săpam la floarea soarelui și, pentru ca să nu-l uit, l-am scrijelit pe sapa bunicii mele.

Mi-am dat seama de complexa *muzicalitate* și *rezonanță* a limbajului pe care îl posed și vreau să le transcriu, pe cât se poate, pe foaia albă.

Voi prelucra teme folclorice în viitoarele mele poeme și voi încerca să *fărâm* ritmurile, pentru ca să recreez alte ritmuri mai expresive, mai pentru urechea interioară a cititorului prezent și în ton cu realitatea esențială.

Netrucarea *materialului prim* de către cuvânt înseamnă *purificarea* lui prin artă.

Arta literară se susține pe *tăria cuvintelor* cât și pe *flexibilitatea lor milenară*, conotațiile multiple fiind prima *încercare de înțelegere* a *pluralității lui Unu*.

13 iunie 1997. Este *esențial* tot ceea ce reprezintă *autenticitate* umană.

Visul, imaginea *calmă*, cât și cea *stranie*, descrierea peisajului, sentimentele și ideile religioase, morale, estetice, *impasul* cât și *făgașul normal al vieții*, toate *îndoielile* și *adevărurile noastre* trebuie să îl facă pe om *să se înțeleagă*.

Esențialismul meu, din acest motiv, exclude tragedia, drama continuă, neînțelegerea absolută, absurdul, haoticul peren.

El *explică* sau *autentifică* tot ceea ce înseamnă *vibrație normală* în om.

Scriitorul esențialist trebuie să-și exprime adevărul experienței sale *cât mai bine* pentru a dovedi *adevărul* experienței umane. Un efort continuu de *înțelegere*. O înțelegere dinamică, într-o perpetuă *schimbare* și *abisalizare*.

Eu nu dărâm *adevărurile imuabile* ci doar *recenzez* și *reformulez* înțelegerea lor.

Nu poți nega timpul, istoria, țara, nașterea, viața, dragostea, neliniștea, singurătatea, neputința, umilința, moartea, infinitul, Absolutul, Care este Dumnezeu, ordinea, tăcerea, drăgălășenia, râsul, plânsul, naivitatea, prostia, viciile etc.

Toate acestea există și reprezintă *realități umane* sau la care *omul se raportează*.

Respectul meu este *profund* și *clar* față de toate aceste *nume* și *realități esențiale*.

În jurul lor noi *pivotăm* și *ne exprimăm*.

Exprimarea adevărului, pentru un esențialist, trebuie să fie *sacră* și dacă spune adevărul atunci *respectă* umanitatea.

Nu sunt de acord cu *clișeel*e și cu *exemplificările* și *argumentele din afara experienței* ca atare. Arta esențialismului este *o problematizare* și *o reliefare organică*, procesuală.

Automatismul în artă este *detestabil* și *fals*. *Epurarea limbajului*, iarăși, e *un viciu de exprimare*.

Cititorul trebuie să rămână nu *impresionat* ci *răscolit* de ceea ce citește.

Cu cât limbajul este *mai practic* cu atât efectul este *mai repercutant* iar punerea problemelor *mai sigură*.

Caut să pun probleme *indirect*, prin derularea acțiunii. Mă pretez la completări *inopinate*.

Arta, fără *scop etic*, nu îl *înalță* pe om.

Eu subminez *efectul prin act* și nu *actul prin efect*.

Nu omor un personaj pentru ca cititorul să omoare, la rândul său, pe cineva în realitate, ci omor

un personaj pentru ca cititorul să își dea seama de consecințele *nefaste* ale actului criminal.

Viața nu *se exclude* pe sine, așa cum o face arta.

Nu accept *arta mică*. Pentru mine e *un nonsens* să creezi artă fără să fii *un geniu*, adică un om care simte, prin toți porii ființei lui, *ceea ce face*.

Uneori mă gândesc la *esențialism* ca la *bulele de săpun* cu care mă jucam pe când eram copil. Și asta, pentru că *esențele* sunt *atât de fine*, încât, uneori, *de abia se văd*.

Între *ascuns* și *revelat* există o pojghiță extrem de subțire. Tocmai aici *șochează* geniul: el materializează *ceea ce nu se vede* într-o *concretețe palpabilă*.

Nu accept condiționările *unui sistem* sau ale unui *curent literar*. Esențialismul nu este *un curent literar* ci *cupola* sub care orice *curent literar* sau *sistem artistic* este *văzut în profunzime*.

Esențialismul nu este *dator* niciunui curent literar și nu *solicită* niciun alt ideal în afară de *bucuria de-a fi om*.

Tot ceea ce ar *uni* esențialismul cu un alt sistem creațional este *ceva forțat*.

Criticul literar, în aprecierea *producțiilor esențialiste*, trebuie să plece de la *evidențele scrierii* și nu de la *scopul acestora* sau de la *geneza lor*. Ele își conțin atât *geneza* cât și *mesajul*.

Scrierile mele tind spre redobândirea omului ca *om*. În acest sens privite, scrierile mele au o acută *necesitate religioasă* și *morală*.

Nu pierdem niciodată *totul*! Chiar și în cele mai de jos faze ale decadenței noastre ne păstrăm

demnitatea de *a fi oameni*. Tocmai de aceea eu folosesc orice experiență pentru *a tinde spre om*, spre *omul împlinit în Dumnezeu*.

Esteticul este *o forță a exprimării* și *o punere în evidență* a comunicării. Latura estetică în artă, pentru mine, e *o formă de comunicare* și *de comuniune*.

În artă, pentru ca morala să fie *acceptată* trebuie să fie *estetică* și pentru ca etica să fie *solidă* trebuie să fie o estetică *extrem de veridică*.

Proclam *forța lucrării* în: *conținutul etic*, *problematica moral-practică* și *reliefarea estetică*.

Lucrările mele tind să prezinte *fiecare clipă* a omului. Eu scriu în orice moment al zilei sau al nopții și nu mă interesează decât *surprinderea clipei noastre*.

Lucrările mele trebuie catalogate după *impunerea lor ontologică* și după formulele prin care prind *realitatea experienței*.

Intuirea stării de spirit e prima treaptă în *înțelegerea* lucrărilor mele artistice. Urmează apoi *străvederea conținutului* și *sinteza problemelor* diseminate în text. În urma acestui demers *ți se sugerează scopul*.

Consider *caracterul* scrierii drept cel mai desăvârșit *apostol* al scriitorului. Glasul caracterului scrierii este *inconfundabil* și *inimitabil*.

Când ai înțeles că limbajul este *o minciună*, nu mai poți minți decât *nevorbind*.

Obsesia femeii de 40 de ani.

14 iunie 1997. Am mâncat lapte cu orez de pomenirea morților. Un deliciu *prea bun* pentru ca *să-l pierd*.

Între timp am aflat că nașa știe să cânte și că ea a visat *o lumină* și *un trăznet*.

Iarba a fost înaltă și acum mă dor picioarele de la muncă și de la mersul mult.

Drumul de azi cu mașina mi-a descoperit semnificații noi ale porumbelului. Trebuie să săpăm de două ori porumbul. Încă o remorcă. Pe un stâlp de telegraf am văzut *o bufniță* sau *o cucuvea*.

Am ajuns frânți de oboseală și ne-am spălat la cișmea. Veceul lor din grădină l-am spoit în alb și l-am dezinfectat.

Apoi masa, masa tăcerii și a băutului. Numai că înainte de acestea, Silviu a mâncat 3 kilograme de banane și le-a aruncat numai două părinților lui.

Am învățat aici, la Putineiu, să sap cu liniște multă, să mă rog în cimitir (asta chiar îmi place!), să mănânc cu cea mai mare discreție, să repet de trei ori același lucru, să-mi încălzesc și să îmi fierb laptele precum ciobanii la târlă, să fac complimente cu sarcasm. Pentru început, cred că sunt un elev *enervant de silitor*.

Neliniștea pasională.

Niciodată nu trebuie amestecat *oțetul* cu *fierea*!

Cel mai mult și mai mult *iubesc*/adică *detest* certurile dintre soți. E un soi de *amuzament trăznet*. Tocmai de aceea când *trăznește*...plec de acolo...

Să te ferești de *femeia la menopauză*! E *o cisternă de motorină*, care s-ar putea să ți se *reverse* în cap.

Când știi *să urli* este *de ajuns*...

15 iunie 1997. Ziua de Rusalii...și ploaie. Deasupra capului meu un nor în formă de covrig. Vântul mi-a suflat de câteva ori pălăria din cap.

Pe mașină cad picături mari de ploaie și o face tot mai albă. Am mâncat cu greață. O ceartă pentru *bolnavi* a fost inevitabilă.

Trebuie să curățăm un sac de porumbi. Prea multă indiferență. Aici am început să mă îmbolnăvesc de la atâtea *tăceri mocnite*.

O femeie țipă afară. Ploaia a încetat.

Arta *cizelează* și *maturizează* limba. E foarte greu să înțeleagă acest lucru *oamenii practici* sau *bișnițarii de tarabă*.

Mi-am rupt umărul de la genți, pentru că a trebuit să le car 3 kilometri. Vișinile au o pârguire stranie...și am mâncat poame. Muștele sunt niște avioane cărora nu le plac adversarii like me.

Pe picioare am urme de bube de la ierburile pe care le-am tot *prășit* și prin care m-am tot *colindat* zilele astea.

Puii de găină mor ca trăzniți și mama vine de la poartă cu vițeaua fără să mă întrebe de vorbă. De fapt, e adevărat, eu nici nu exist...Sunt *o realitate inexistentă*...

Afară, vântul, e *o lighioană roșcată*. Apropo de *roșcate*: au mai întotdeauna *pistrui*.

Vrei să vezi ce face *sexualitatea* din femei? Cele în vârstă, când stau pe scaun, în public, tind să își depărteze picioarele...nu numai *în mod inestetic*...ci, cu precădere, *explicit sexual*.

Cele tinere, nemăritate, sfioase, își strâng fusta și picioarele...pentru că știu că *depărtarea picioarelor*...e *o invitație la viol*.

Am asistat la o scenă inedită în gară la Salcia: o țigancă, plecată de acasă fără copilul căreia îi dă țâță (am *presupus* asta...), își vărsa laptele din sânul drept, fără nicio jenă, în spatele unei bănci.

În jurul ei, fără nicio *sclipire*, alte cinci țigănci care fumau. Alta, după ce a terminat prima ca să se

mulgă, a început să își pieptene părul în public, indiferent dacă îi zburau, oriunde, fire de păr, și și l-a legat cu...*fundă roșie*.

Un limbaj obscur îl lasă pe om cu gura deschisă. Morala: numai ce e *greu*...*deschide* gura.

Cel mai *năucitor* pentru un copil e să simtă *cât nu le pasă* părinților lui de el.

Furie amestecată cu sânge. Câinii latră a sacrilegiu. Iar eu nu mai pot să dorm de atâta putere a vieții.

Înnebunirea din bunătate.

Arta *dizolvă* inima și o face *invizibilă*. Tocmai de aceea îi detest pe ipocriții care spun că *mă cunosc*...fără ca să *îmi citească*, de la cap la coadă, *invizibila mea inimă* pictată în fiecare rând pe care l-am scris.

Cel mai detestabil animal al acestei nopți a fost un câine, al vecinilor, care timp de 10 minute a lătrat de 422 de ori. Când a tăcut...mi s-au *descrețit* nervii.

Și, cu toate acestea, e ziua de pomenire a lui Mihail [Eminescu][73]. Am aflat astăzi de cele două lăzi: *manuscrise* și *caiete*, care au plecat de la Slavici[74], la Maiorescu[75], apoi la Academie[76].

Îi mulțumesc anticipat celui/celei care se va îngriji de manuscrisele mele. Nu *eu* am nevoie de ele ci *poporul meu* și *lumea întreagă*. Și ceea ce veți face, veți face pentru *lumea întreagă* și *pentru artă*.

16 iunie 1997. Două pupeze, cu aripi colorate, treceau peste câmp. M-am trezit *îndurerat* și *confuz* și femeia visului meu era o amăgire.

---

[73] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu.
[74] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ioan_Slavici.
[75] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Titu_Maiorescu.
[76] Idem: http://www.biblacad.ro/Eminescu.html.

Un preot privea copiii din genunchi și-mi cumpărasem o hartă de doi metri. Căderea sfârșitului. Lacătul și telefonul. Și o femeie, o alta, era însoțită, într-o mașină, de un robot. Până la urmă *robotul* s-a dovedit a fi *o babă dementă*.

Picioare lungi și ciorapi supraelastici. O lume fantastică și înnegurată.

Tolstoi mi se pare că ține lucrurile pe loc, le amplifică și le consolidează degeaba, fără finalitate.

Explicațiile sale, care vor să-l facă *profund* pe om, omoară, de fapt, *profunzimea* expunerii sau îi dă profunzimii *o nuanță fadă*.

Îi plac *discuțiile în roman* la fel ca și lui Dostoievski, pentru ca *amabilitatea parșivă* și presupusa *intelectualitate abisală* a personajelor sale să amâne, în mod continuu, adevărul lor existențial.

Ceea ce eu puteam spune *într-o frază* ei spun *într-un capitol*, motiv pentru care și urăsc *divagațiile* lor multiple.

Nu au *decență* în gândirea lor și fac din *banalitate* un veșmânt pentru durerea de ochi.

Nu sunt *greoi* în înțelegere ci, dimpotrivă: *simpli* și *prea pătimași*.

Nu, în niciun caz nu neg *genialitatea* lui Tolstoi și a lui Dostoievski! Însă exclud forma lor de *autenticitate* și iresponsabilitatea lor vizavi de publiciul cititor.

Am impresia că nu le-a păsat de cei care îi vor citi...ci ei au construit în *indiferență totală* față de *omul viitorului*.

Asta mă face să pierd foarte mult timp cu ei, pentru ca să citesc cărțile lor într-adins *complicate*, când lucrurile exprimate sunt *foarte simple*.

Salvador Dali a mizat excesiv pe *sexualitate*, pe *orgoliul absolut* și pe *puterea sa interioară de geniu*. Fapt pentru care cred că *a uitat* sau *nu a știut* niciodată *acuratețea* și *simplitatea inefabilului*. El a pierdut tocmai mâna Divinității îndreptată spre el.

Acum fac *o cură de sănătate* și *o listă de păcate*.

17 iunie 1997. Apa a devenit *sare*. Doamne, dă-mi speranța *de-a nu muri*!

În fiecare moment *mă încearcă* tăcerea. Ah, ce remediu pentru *un somn* care *nu există*!

18 iunie 1997. Am făcut citația. Îmi pare rău de perii lui albi...

Romanele de geniu ale rușilor, ale francezilor, ale englezilor și ale spaniolilor au prea mult *frac*. S-au stilizat atât de mult încât n-au mai putut să prezinte decât *oameni ideali*, utopici.

Tocmai de aceea nu suport *aura* personajelor lor de două parale, pentru care nu arată niciodată, din interior, cum *se nasc* acestea.

Mă umplu de rușine presupunerile lor existențialiste, pentru că fac din om *o potârniche de lux* și nu *o rază de soare căzută în trup*.

Și acest lucru s-a întâmplat la ei din cauza *negării trupului* și *a necunoașterii profunde a sufletului*.

Psihologia genială a personajelor occidentale se bazează pe *instincte* și pe *patimi*. Nu intuiesc *esența transcedentală* a ființei umane, care iluminează persoana umană, adică *prezența harului dumnezeiesc în oameni*.

De aceea personajele create de către ei sunt *epocale* dar nu *autentice*. Nu ajung *în străfundurile* ființei umane ci rămân la *edulcorata*, la *pesticida* lor existență.

Consider autenticitatea drept *reflexul naiv* al adevărului. Și cred că nu vom uita niciodată *adevărul*, dacă nu vom uita faptul, că *numai o inimă curată* este *ușa* prin care adevărul *coboară* în viața noastră și *ne străluminează*.

Tresar la cel mai mic zgomot. Acest lucru i se întâmplă și bunicii mele. Există în noi *o atenție* și *o*

îngrijorare acută, care ne face să fim *atenți* și *foarte sensibili*.

Au revenit *transpirațiile grele* și *căldura înăbușitoar*e. Când ies afară în soare simt că leșin. Soarele meu *interior* este *lumina* lui Dumnezeu.

Morala e o chestiune de *contramandare* a patimilor, pe când *dogma* e o piatră pe care stau spiritele mari. Neliniștea mea nu e niciodată *a dogmei*, ci *a moralei*. Aici greșesc ca un om ce sunt. Aici intru în coliziune cu sfera extrem de vastă a conștiinței mele.

Am momente când rămân *o minte vidă*. Nu mai există nimic acolo, nicio imagine, niciun gând...și parcă mi-e teamă să admit acest fapt, această existență *deșertică*, această *goliciune* a minții.

Pe termen lung, cred că nu aș suporta să nu mai am nimic în minte...și nici în memorie. Cel mai devastator ar fi dacă aș rămâne numai cu o imaginație necenzurată de nimic și fără conștiință și memorie. Ar fi ca în chinurile Iadului.

Când nu mai am nimic în minte nu mă simt în stare de *lucruri mari*. De aceea, când mă prind obsesiile în această stare, trăiesc o acută stare de teamă, de descurajare. Mi-e frică până și să vorbesc, să mărturisesc cine sunt și ce vreau.

Ies din această stare *autistă*, singularizantă, rugându-mă, cu ajutorul prietenilor, a bunicilor mei, cu ajutorul a ceea ce creez.

Nu știu de unde dar îmi găsesc continuu forța de a lupta, de a trece peste tot felul de *obstacole interioare*. Pentru că toate *obstacolele reale* sunt *înăuntru* și nu *în lumea fizică*.

Confesiunea e *o mână întinsă* și *practică* pentru liniștire. Liniștirea presupune *reînvigorarea* persoanei noastre, reapariția bucuriei, a seninătății, a dragostei. Fără aceste *lucruri fundamentale* omul este *o minune vândută* incoerenței.

Noapte înnorată și fulgere. A trecut o stare de liniște și va urma o alta.

În fața porților, a decedat părintele meu duhovnic Ștefan Cimpoeru. A fost primul meu duhovnic. L-am uns și l-am îmbrăcat în veșmintele sale preoțești după sfânta rânduială ortodoxă.

Doamna preoteasă Daniela (*de fapt Constantina*, pentru că *Daniela* îi spunea el) a fost bucuroasă ca să ne aibă în preajmă: pe mine, pe Ion, pe Gabriel, pe Ionuț. Eu am venit cu Valentin. Viorel este la examene.

Când l-am uns, trupul îi era încă cald. Nu am avut niciun fel de greață. Din gură îi curgea sânge. Pe față i-am pus un sfânt aer albastru. Maria, fiica lui adoptivă, e la București.

S-a stins *o lumină* a satului meu. Acum câteva zile, în poezia *Goarna pământului*, scriam cuvintele:

„Cântă boii apelor,
cântă a veșminte de preot gol
și pus pe iarbă”.

Aceste versuri m-au surprins și pe mine atunci când le-am scris. Când a murit el, mi le-am reamintit, imediat, pe acestea...ca și când le-aș fi scris *pentru el*.

Ion a visat ieri noapte, că un călugăr îi împrumuta *numai* cărți negre.

N-am putut să plâng la moartea lui. Îmi pare rău însă că *nu mi-am cerut iertare* părintelui Ștefan înainte să moară. Se pare că eu îmi cer iertare numai *prea târziu*...

Fiecare pierdere, fiecare om iubit pe care îl pierd, *se afundă* tot mai mult în sufletul meu. Ele *sapă* o fântână *nelămurit de adâncă*.

Apa adusă *la lumină* e urma tuturor pietrelor aruncate în mine de către oameni.

În plâns, râsul trebuie să știe *să nu mai plângă* ci *să înțeleagă*.

Bucuria răsplătirii strică caracterul de *recunoștință* al faptei făcute. Nu poți să fii *recunoscător* și să primești *să fii răsplătit*.

Răsplata nu mai presupune *o continuare a faptei* ci *o mulțumire* printr-o faptă aidoma ei.

Ca să îi construim, în mod continuu, *un monument* artei trebuie să distrugem ideea că *arta este un monument*.

19 iunie 1997. Noaptea de priveghi a părintelui Ștefan. Ne-am rugat pentru el îndelung...și am fost singurul care a stat până dimineață, până când au venit alții.

Am mâncat gogoși cu mult zahăr și am băut apă după miezul nopții.

Dar mirosul ficatului său bolnav îi iese pe gură.

Cu un preot înalt, sculptural, cu o barbă rară, dintr-o parohie din apropiere, m-am întreținut la discuții.

Disimularea altora nu mă mai *sfidează* ci *mă dezgustă*.

Încrederea mea nu se leagă de *idei* ci de *atitudini*. Atitudinile nasc ideile.

Femeile se jelesc sau plâng pentru ca să atragă atenția asupra lor.

Bucuria e vitriolată de invidie, care o întunecă.

Bărbatul își asumă *deficiențele* femeii și, când el moare, ele ies, într-un mod dezamăgitor, la lumină. Un sentiment de *răceală* a început să se formeze între mine și dânsa. Pentru că onoarea e, în sens prost, *mai presus* de prietenie.

O cafea fără niciun efect. Somnul mă acaparează. La *clipele de cumpănă* vin *dușmanii* și nu *prietenii*. Cei din urmă te iubesc *foarte mult*, într-atât de mult încât decid ca *să nu te mai viziteze*.

Însemnele de pe cruce au fost șterse și a fost repictată. Fundul mortului l-am șters cu apă și am turnat pe trupul lui ulei. Tronul era prea greu pe umărul meu.

Un compliment *grețos* sau *inutil* e un exercițiu debil de *farsor popular*. Asta pentru că m-am săturat de *automatisme lingvistice* și de *lamentații teatrale*.

20 iunie 1997. Înmormântarea a savurat *fastul* și *ignoranța*. Muzica își scârțâie viorile și acordeonul.

Pentru unul dintre preoți *a fuma* era *o liniștire*. L-am sărutat pe amândouă părțile și ne-a asigurat de *rugăciunea sa*.

Am mâncat în fugă un aperitiv și două sărmăluțe la pomana părintelui Ștefan. Trebuie să plecăm la Turnu Măgurele.

Coroanele au fost puse, în grabă, în clopotniță. Doamna începe să aibă o personalitate *mândră*, care nu i se cuvinte deloc. Încearcă să fie tocmai *opusul* femeii care a fost până acum.

Am plecat la Turnu Măgurele pe o ploaie torențială, care ne-a prins tocmai sub pod și care a început la puțin după ce s-a terminat îngroparea părintelui Ștefan.

Valentin mi-a strâns în brațe sacoșa cu manuscrise, care era la el, și mi le-a salvat de la înec.

Am ajuns la gară plouați ca vai de noi. A fost *cea mai grea ploaie* pe care am suportat-o din plin.

Am întâlnit pe drum copaci rupți și rafalele de vânt mă orbeau pur și simplu.

În tren (salvarea mea de răceală!), l-am întâlnit pe Augustin, fiul doamnei Cosac, care se întorcea de la București. Văzând că pantalonii mei erau uzi până dincolo de genunchi...a scos din geantă o pereche de blugi, m-am îmbrăcat cu ei, mi-am schimbat și ciorapii și am ajuns cu bine la Turnu.

În tren am băut bere, dar avea un gust de bolercă. Vinul de nuntă al lui Miloş, pe care el l-a lăudat din plin, ne-a mai încălzit puțin.

Mi-am găsit gazda acasă...și încerc să scot frigul din oase. Sunt mort de foame și cu încordare în mine pentru examenele finale de BAC. Cu 70.000 de lei sper să trăiesc 10 zile și să închei bacalaureatul cu bine.

Monotonia camerei și tot felul de gânduri. O cană cu apă.

Mă enervează că moldovenii nu știu să aibă *măsură* în vorbe și gânduri.

Am amânat o certitudine.

Mi-a plăcut fiica șoferului și am văzut-o pe mama Luizei. Am văzut-o însă plângând.

Și Cornel, adventistul, ca să pună și el *o întrebare stupidă*, m-a întrebat: Care mână *i se rupe* preotului când moare?

Ce îi învață, frate, pe ăștia la *adunare* despre noi?!

Monumente de prostie.

22 iunie 1997. M-am întâlnit cu Dora și s-a bucurat mult. Ioana însă e *mai sensibilă* decât *insensibilitatea* pe care o afișează.

Eu nu fac altceva decât *să mă consum enorm*, atât de mult încât nici nu mai știu *măsura lucrului*.

Truismul e *moda zilei*. De fapt trebuie să știi să *scuipi frumos* și *să lâncezești lasciv* pentru ca să fii *social*.

Viața e formată din multe *jocuri periculoase*, la care *riști să pierzi*...și când știi foarte bine *răspunsul*.

Întotdeauna m-a uimit dexteritatea cu care femeile *înmoaie* și cele mai dure cuvinte.

Tare mi-e, Doamne, moarte
și pieziș
mă uit la
dimineața revederii!...

Poezia este o fotografie a sufletului.

În artă se râde și se plânge din tot felul de *nimicuri*. Preferabil *nimicuri nepreferabile*.

Ca *să taci* ești nevoit să știi să spui ceva.

Nu știu de ce ne temem *să ne plagiem* pe noi înșine!

Prefer *o moarte paradoxală* unei morți *atroce de liniștită*.

În limba română nu trebuie *să ai limbă* și *nici cuvinte*. Ceea ce contează este *să ai o inimă* care *poate fi dăruită*.

Poeziei nu-i lipsește nimic. Ei îi lipsește doar *vorbitorul*.

România este *o stare poetică*. Ea nu poate fi confundată decât cu particula...*dor*.

Cărțile nu gândesc. Ele arată *o stare de spirit*. Eu așa citesc cărți: ca pe niște *stări de spirit*.

Viața artistului e *să fie al orișicui*.

Așteptarea e cel mai *insistent*, uneori *groaznic*, sentiment de *așteptare*.

Orice om *iartă* pentru că *iubește*.

Învăț ca într-un refugiu. Parcă sunt oaia care păzește țarcul.

Imaginea poetică e una *accidentală*. Ea *lovește* acolo unde *nu te asiguri*.

O bătaie cu pietre este un mod de *a fi prost*.
O bătaie cu cuvântul e un mod de *a fi frenetic*.

Ca să termini ceva trebuie *să te îmbeți* de *beția finalului*. E cel mai bun *orizont de așteptare*.

Nu există *posibilități sociale*. Există numai *compromisuri sociale*.

Când îmi este frică cel mai mult încep să râd.

Vorbesc mult și sunt tare ironic, ca un plâns care nu-și găsește albia râului.

Presimțirea istoriei naște întotdeauna moarte.

Nu mi-e teamă *să mor*. Mi-e teamă numai *să nu mai pot vorbi*.

Am fost, împreună cu Doina, la o nuntă, unde nu fuseserăm invitați. Era și gazda mea acolo, ajutând la bucătărie. Am dansat *cu sete* și *cu șarm*.

Am primit trei de 10 la BAC...fiind făcut, pentru a doua oară, *misogin*.
Însă cum să urăsc *femeile*, când eu urăsc doar *defectele tuturor* femeilor și bărbaților la un loc și, în primul rând, *defectele mele*?

În limba română nu suport să mi se dea *sfaturi obtuze*.

23 iunie 1997. Pași *ticsiți* și *comozi*. Când am mâncat astăzi m-au durut dinții. Vorba lui Kierkegaard[77]: „momentul de vrajă suprem, cel mai bogat din viață, *se învecinează* cu moartea”.

---

[77] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/S%C3%B8ren_Kierkegaard.

Inima e *naivă* la culme. Tocmai de aceea putem să fim *frumoși*.

Dacă nu-mi plac *prostia*, *cochetăria* și *lamentațiile* feminine și asta înseamnă *să fii misogin*, atunci n-am ce face: *urăsc* tot ceea ce *nu îmi place* din *orice femeie*.

Orice însemnare e *o libertate în plus*.

Sfârșitul lumii înseamnă *transcenderea* ei.

La o reuniune nu poți minți decât *serios*. Te *ține* costumul și cravata.

Adevăratul *scop* al jurnalului meu de față este acela de *a nu avea un jurnal* ci *o viață de vorbit*.

În căutarea frumosului trebuie *să guști* și din *mizeria* durerii. Tocmai în această *plăcere* a experienței *zace* lumina și înțelepciunea.

Trebuie să-i arătăm omului patimile sale, *să le despicăm* până la silă, dar să nu uităm faptul, că dincolo de ele se află *adevăratul om*.

De aceea vorbesc și despre *tăcerea celor tăcute* și despre *lumină* în același timp.

Îmi place să primesc scrisori scrise *dintr-o răsuflare*. Sunt adevăratele *însemne* ale *omului de conștiință*.

Eu am prieteni care *mă neliniștesc* cu iubirea lor. Îmi dau prea mult, mai mult decât *pot duce*. De aceea orice contact cu ei este *o neliniște a plinului*, *o traumă a inimii suprapline de emoție*.

Dacă *aș uita* nu aș mai scrie nimic.

Un scriitor *se dăruie*, nu *se îndurerează*.

Drama, *tragedia* și *comedia* sunt *jocurile de măști* ale omului.

Apuleius[78], *Măgarul de aur*: „Copilul va fi *divin* dacă *taci* / Și *uman* dacă *dezvălui secretul*”.

Ora 24. Am fost într-un mediu rău famat: la *discotecă*. Mese și scaune fărâmate, transpirație, alcool, tutun și mizerie. Oameni de la periferia culturii și a civilizației, împărțiți în: țigani, șomeri, elevi, studenți, tineri necăsătoriți, fete venite la produs.

Vârsta de 30 de ani e *o limită înțeleasă de la sine* pentru frecventarea discotecii.

Dansatori blazați, mișcați de apetitul sexual sau de băutură. Rivalitatea pentru *grațiile* sexului frumos se practică la greu și chiar *se impune*, ca să nu pari *neiubitor*.

Profitorii și *meschinăriile* sunt la ele acasă. Pentru o sută de grame de alcool se face orice: de la *cerșit* până la *furat* și *sex neprotejat*. *Sexul oral* e ca *mâncatul înghețatei*: ceva foarte rapid...

Picioarele și sânii femeilor sunt *substantivele* care ies în evidență. Hainele mulate pe trup și lipsa sutienului sunt la modă.

Atât fetele cât și băieții practică *moda cerceilor în ureche* și *a rasului în cap*. *Pletele* sunt și ele *bunuri estetice*.

Blugii sunt preferați mai înainte de orice. Rar mai vezi o fată în fustă iar în picioare, sunt încălțate cu pantofi cu toc mat.

Astăzi seară însă, o pereche insolită, care se desprindea în mod evident din *peisaj*, mi-a *încălzit* inima.

Ea: în rochie roșie, mini, cu fustă mini neagră, încălțată cu pantofi cu toc înalt, de culoare neagră.

El: în cămașă albă, cu pantaloni și cu pantofi negri.

Iar când o femeie știe *să îl pună în evidență* pe un bărbat, atunci femeia devine ea însăși o persoană care *se definește* pe sine.

Zâmbetul lor m-a emoționat și m-a făcut să roșesc. Era un cuplu de îndrăgostiți.

Morala ține *de spirit* și nu de *curtoazia socială*.

---

[78] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Apuleius.

Îi iubesc pe oamenii care fac un lucru *cu toată pasiunea*. Numai așa știi *că trăiești*.

24 iunie 1997. Un tren care nu mai avea linie. La fel ca în *parabola păianjenului*: drumul său este *sub el*. În fața lui este *necunoscutul*. Un vis.

„Și cel mai frumos vers are *ritmul întrerupt*", spunea Edgar Allan Poe. Se pare că frumusețea îți taie și *respirația* cuvintelor.

Uneori am un râs sarcastic la culme. E ca *o gâlgâire* care nu poate fi oprită.

Spre exemplu, aseară, am pierdut, dintr-un foc, patru prieteni și încă un alt prieten din cauza lui. Și, Doamne, era doar *un simplu fel* de-a râde!

Pe de altă parte însă: ce prieteni cu *sentimente profunde* am...dacă un singur cuvânt le *eclipsează*, în mod *iremediabil*, „dragostea" pentru mine!

Numai că sarcasmul meu e durerea pentru *invidia* și *intoleranța* pe care le provoc...înainte ca să termin trei fraze.

Sărutul ține până la foame.

Energia mea, cu preponderență, *o arunc* în versuri.

Am făcut baie. După care, iarăși Poe: „Ceea ce numim *un poem lung* este, de fapt, doar *o succesiune* de *poeme scurte*, adică *de efecte poetice scurte*". Cu alte cuvinte: cât de puțin *suferim* poezia!

Tot Poe: „Melancolia este deci cel mai *legitim* dintre toate *tonurile poetice*".

Tot dorul *rămâne* al nostru. Tot *durerea elevată* este aceea care *ne înalță*. Și ce să avem mai mult decât propria noastră suferință?

Poezia e o pierdere de suflet.

Ora 24. Oamenii sunt *legați* prin fire nevăzute și nu pot fugi unul de altul. Pământul nu e un loc *de*

scăpare și orice urmă de *evadare* se dovedește, în cele din urmă, *falsă*.

Poezia și *somnul* sunt singurele *reprezentante* ale copilăriei în omul matur.

Poezia trebuie să fie *un impuls* și, în același timp, *o plăcere emoțională*, pe când proza își propune și este până la urmă *o emoție estetică*.

Trebuie să începi cu poezia ca să ajungi la roman. Romanul e *ultima împlinire* a scriitorului.

Muzica mă face să surâd. E o bucurie care *se învecinează* cu eternitatea.

Dumnezeu e singura *oglindire abisală* a omului.

Eu sunt *ortodox*, *român* și *artist*. Dacă uit aceste trei lucruri sunt *bun de spânzurat*.

Eu sunt *un străin cu casă*. Un străin care se simte *acasă* în orice limbă a lumii și în orice inimă de om care *simte plenitudinal*.

Adevărata mea *Mamă* este *Maica Domnului*. Puritatea sa preabinecuvântată m-a luminat și m-a ajutat întotdeauna. Ei mă plec cu inima și cu mintea mea acum și pentru toți vecii.

Sunt *un dor* între Dumnezeu și oameni. Pentru că sunt *dar*.

25 iunie 1997. Am aruncat în stânga și în dreapta poezii. Însă *s-a călcat* pe lacrimile mele în stânga și în dreapta. Mulți oameni nu știu să respecte nici cel mai mic *act de tandrețe* care li se face.

Am scandalizat și m-am jucat. Sunt într-o permanentă *euforie poetică*. Versul meu *s-a întinerit* și își înalță fruntea către soare.

Am venit doi sub o umbrelă. Și, cu toate acestea, am schimbat două perechi de ciorapi.

Istoria se scrie *cu iubire* și *fum*. Când iubirea nu mai știe *să fumege*, fumul își scrie de unul singur istoria.

Lângă poemele în facsimil ale lui Mihail [Eminescu] m-am simțit *mai aproape* de eternitate. Ce pagubă că această ocazie s-a irosit...ca *secundele frenetice*!

26 iunie 1997. Am răsfoit câteva pagini de literatură *proastă*, care se consumă acum în România.

Ah, sfânta mea țară, ce păcat că ai atât de puțini oameni *pentru artă* și...atât de mulți oameni pentru...*pierdutul timpului*!

Nu cred că aș putea să public niciodată *măgăriile* pe care le-am citit la edituri românești de „prestigiu”.

Castanii mă adumbresc cu umbra cerului.

Eram *mult mai înalt* decât glumele lor...

La ora 2 dimineața eram la petrecerea ei de majorat. De la transpirație la dans...și de la conversație...la multe poeme gratis. Numai că ele nu știau că acele lucruri, atât de *ușor* (la prima vedere) apărute pe foaie...erau *sufletul meu* care *se scria* pe foaie.

27 iunie 1997. Cel mai umil mod de *a fi* este să nu fii prezent decât...*pentru unii*.

28 iunie 1997. Nisipul fierbinte și apa rece mi-au făcut bine. Am fost la Olt, pe o plajă în câmp. Un suc și o apă minerală sub soare: o adevărată binecuvântare.

Nu știu cum să le mulțumesc celor care mă iubesc. Sunt un copil prea răsfățat și plin de capricii.

Fericitul Ilie, Gianina/Dora, doamna Cosac, Valentin, Ion sunt cele mai frumoase *nestemate* ale mele. Ei sunt *liniștea* mea și *lacrimile dulci* ale inimii mele.

De multe ori simt că *abuzez* de bunătatea prietenilor mei. Și asta mă îndurerează.

Niciodată o confesiune nu e la fel.

Mi-e teamă de viața bunicilor mei. Ei sunt *moralul* și *sprijinul meu*. Fără ei sunt al nimănui.

Vreau ca tataie să-mi dea moștenire casa și curtea de la Scrioaștea. Casa unde eu am copilărit trebuie să rămână a istoriei, a patrimoniului național.

Nu le pot ierta părinților mei *indiferența* cu care mă tratează. Acum, când am nevoie de ei, ei nu au nevoie de mine. Le trebuie *o mare minune* ca să înțeleagă cât de *nebuni* sunt când *se luptă* cu Dumnezeu și *mă urgisesc pe nedrept*.

Doamna Cosac mi-a sugerat să urmez Facultatea de Teologie la Pitești. Însă nu simt să fac asta. Trebuie să merg la București, pentru că am nevoie de *lucrul în bibliotecă* și de *cadru propriu* pentru cărțile mele.

Trebuie *să studiez* și *să creez*. Munca manuală mă epuizează prea mult și îmi taie timpul pentru creație.

29 iunie 1997. Imaginile viselor mele sunt niște *sinapse fosforescente*.

Se pare că sufăr de insomnii fără leac.

Mi s-a întâmplat adesea să fiu *fascinat* de oameni care au călătorit mult. Însă repausul este forma care *mă îngrașă*. Cum *să scriu*...dacă *nu stau locului*?

Scrisul e concentrare în tăcere.

Mai mare decât geniul este *Sfântul*. Și toți trebuie să mergem spre acest lucru.

Spiritualizarea artei sper să înceapă odată cu mine. E prea multă *ipocrizie* și *diletantism* în arta prezentului ca să nu o iei razna.

Perenul unei lucrări este *proporția* temperamentului.

Citeam la Nichita [Stănescu] versul: „când te-ai trezit *te sculptam* în cuvinte". Reprodus după *natura sentimentului*.

Detest manierismul, fapt pentru care nu pot să citesc un volum imens al lui Saint John Perse[79]. *Esteticul pur* e o stare de spirit pentru *zburătoare*.

Starea mea de creație e *starea de iubire*.

Citind despre Buddha[80], mi-am adus aminte că *iluminarea* o ai *într-o clipă*, dar că *desăvârșirea creștină* se realizează *într-o viață de om*.

Doamne, Te rog să-mi dai *timpul de pe urmă* numai *pentru rugăciune*!

Lasă-mă, ca după tot ceea ce am de scris, să mă întorc la *simplitatea mea* și la *plângerea păcatelor mele*!

Fă ca sfârșitul vieții mele să fie *nașterea mea*, ziua mea de naștere întru Împărăția Ta. Amin!

Ca *să recunoști* păcatul trebuie *să-i analizezi* consecințele.

O glumă nu trebuie să aibă *umor* ci *caracter*.

O caricatură trebuie să fie *o senzație* mai mult decât *o percepție*.

---

[79] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Saint-John_Perse.

[80] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Buddha.

Ritmul unei lucrări este dat de *starea poetică*.

Diferențele de ani dintre soți sunt ori *romantism* ori *probleme financiare*. Și în cele mai puține cazuri *indiferență*.

Fustele lungi *au nevoie* de picioare lungi.

Medalia *se aruncă* în sertar. Ea nu se poartă pe piept.

30 iunie 1997. Am revisat un vis. Sunt lăsat într-un cimitir...în timpul nopții...

Când am băut apă din frigider mi s-a părut că *văd* un șoarece. Deși nu era niciunul...*i-am simțit* răceala pe piciorul meu stâng.

Cel mai mult și mai mult oamenii se tem de adevăr.

Lumea e *coruptă* nu atât din cauza *slăbiciunii* ci *a tentației slăbiciunii*.

1 iulie 1997. În timp ce veneam azi-noapte de la Fericitul Ilie am văzut *o pisică* inexistentă.

Bem o bere rece, domnule! Am terminat și bacalaureatul. Cu calificativul: *de admirat*. E replica lui Valentin. Suntem în gară...

Mai am puțin din Valéry[81] și apoi citesc *viața romanțată* a lui Balzac[82]. Dacă fac asta înseamnă că sunt *încă tânăr*...

Freud[83] spunea că *iubirea se spune pe sine* și *se scrie de la sine* și că, ceea ce este în afara ei nu este decât *vorbărie*.

Însă, după aceea, el a mai scris o sută și ceva de pagini de *vorbărie*, deși putea să închidă cartea

---

[81] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.
[82] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Honor%C3%A9_de_Balzac.
[83] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud.

acolo...făcând ca această carte să coste, la prețurile de astăzi: 10 mii de lei.

Lumea e *prea* comică. Bucurați-vă!

Lumea nu mai știe cum *să-ți scoată* cămașa și să treacă *la acțiune*.

Patimile lumii sunt *evidențe mișcătoare*. Da, ați ghicit: o analogie cu *viermii mișcători*!

Între *cel care privește* și *cel care uită*, cel care uită e mai meschin decât cel care înșală.

Facem literatură *de dragul prieteniei* și folosim *sfințenia verbului* din cauza faptului că suntem *oameni reali*.

Cineva s-a dat drept *prietenul meu* pentru ca să îmi ceară bani.

2 iulie 1997. Sunt în marea vacanță. O, libertate minunată! Vișinile sunt pe trecute și trebuie culese iar astăzi am mâncat caise.

M-am tuns și ras în cap. Fapt pentru care sunt mai frumos ca Dali la 22 de ani și mai plinuț la trup.

Când mi-am făcut fotografii pentru facultate, fotografa m-a atins *delicat*...și *mi-a zâmbit*. Cât iubesc gesturile *cu gust*!

Sunt în zilele opțiunii.

A fi ateu înseamnă a nu mai avea *cuvintele* în acord cu *sentimentele*.

Tinerețea artei e *o sărbătoare*. Apoi începe, de fapt, *lucrul*...

Am vărsat, din greșeală, cana cu apă rece. Împreună cu Valentin voi merge la Vede, ca să facem baie. E ora 6 seara...

Ora 21. 30. Ne-am întors de la scăldat...unde am prins un răsărit de apus de soare...pe deasupra lanului de porumb. Câteva glasuri de pasăre...dar în pădure n-am văzut animale.

Concluzie: *o pădure fără animale* e *o pădure fără copaci*.

Am cules flori. Îmi plac florile în neștire. Alături de *umbra iepurelui*, *rodul pământului*, *lumânărică* și *ciocul berzei*...am luat și alte flori de pădure cărora nu le știu numele.

Stând jos, am văzut, deodată, un alt soare: un soare care lumina în pădure. Mi-am adus aminte de povestea bătrânului călugăr care a văzut *pasărea Paradisului*.

O lumină care mă ținea dincolo de timp.

Valentin iubește mai mult *arta* decât *natura*, mai mult *omul* decât *primordialul*. El a făcut un buchet de flori unde a inclus *moartea* și *bătrânețea*.

Am luat și un buchet de sunătoare înflorită. Mă simt *reconfortant* deși sunt *puțin obosit*. Plimbarea asta mi-a făcut *poftă de mâncare*.

E frumos să te plimbi în doi și să discuți *orice* și *oricum*, așa cum am discutat cu Valentin. Ion e mai mare decât noi ca vârstă și are capul lui. Gândește altfel ca noi. El nu se mai bucură *ca un copil* ci *ca un adult*.

Apa a fost *mirositoare a pește* și *călduță*. Am mai strâns încă 11 pietre. Le-am ales pe îndelete.

I-am arătat lui Valentin 3 insulițe pe care să le ascundă în inimă și să apeleze la ele când are nevoie.

Mă simt bine evadând...și fiecare loc nou mă *înfrumusețează* la maximum.

Cred că dacă aș face pe fiecare zi măcar *o oră de plimbare* aș fi *mult mai bun la inimă* și *mai înțelegător cu oamenii* decât sunt.

Nu există *tăcere* mai mare ca *fericirea*. Aceasta nu *doarme* niciodată.

3 iulie 1997. Visul. Valentin mă trecea peste un râu în brațe. Apa era lină...dar urma o cascadă. Am atins apa cu piciorul. Gestul acesta a fost foarte tandru.

Toți au intrat în cascadă. Eu am fost ultimul. La baza acesteia am simțit senzația de *pierdere în gol*.

Mama dormea la umbra unor ierburi. Era cu spatele la mine. Am deschis ușa. Am intrat.

La ieșire am vrut să încui. Cheia era foarte specială. Era apartamentul Ioanei. M-a privit cu o față luminoasă dar parșivă.

Am discutat diverse lucruri.

Cel mai uluitor lucru din acest vis e că el...are *atmosfera* romanului la care scriu.

Este *esențial* și ceea ce *încă* nu știi că este *esențial*.

L-am trecut pe Paul Valéry în fugă și catadicselile lui m-au scârbit. Pentru că a crea un poem ca *să știi că e un poem* este *o insultă* adusă vieții.

Nu poți *să crezi în mister* dacă *tu îl creezi*. Cum mai poate fi ceva *misterios* sau *mare*, dacă e un lucru pe care *îl cunoști la perfecție*?

Muzica interioară e *un sentiment* al vieții.

Valéry vrea să-mi spună că trebuie să stau 20 de ani ca să scriu un poem și după 20 de ani, în niciun an, să scriu poeme cât să fac un volum.

Nu sunt de acord! Eu sunt de părere că trebuie să scrii 20 de volume de versuri într-un an...pentru ca în 20 de ani să ai de ce să te bucuri.

Dacă viața trebuie *înțeleasă*, scriitorul trebuie să o prezinte ca *neînțeleasă*. Astfel nu se va *altera* nimic din ceea ce este ea.

Omului îi e teamă să se înfricoșeze *mai mult* decât o face *în mod curent*.

Omul nu vrea să scape *definitiv* de teamă. Ci vrea doar *să o uite* în unele momente.

În istoria literaturii, Victor Hugo[84] e un geniu pe care l-au plâns geniile. Valéry și Ionesco i-au găsit nod în papură și chiar papură lipsă. Și, o, Doamne, câte greșeli facem cu toții!

Balzac m-a învățat că banul e *realitate*, după cum *realitatea* e *coperta cărții* și nu *cel care a scris-o*.

Mă atrag amorurile lui Balzac. A cunoscut perversiunea iubind-o și stând cu ea în pat. M-a făcut să râd *cu distincție* de cât a putut să le lingușească pe femei în scrisorile sale.

Și asta, pentru că și Dali, și Stalin, și Balzac...au făcut *seminar teologic*?

Adulterul și minciuna la Balzac au rafinament regal. Cărțile lui *au fast* și caracterele pe care le-a creat sunt *rapide* și *singure*.

A cădea *în om*...nu e *o căutare*, ci acest lucru *se petrece de la sine*. La Tolstoi însă, și la Dostoievski, *căderea în om*, intrarea în lăuntrul omului a fost *un act premeditat*. Ei au dorit-o!

Balzac credea în *unitatea totului*, ca și mine, și am căzut amândoi, poate în mod inevitabil, în *particularul totului*.

Eu cred, cu tărie în faptul, că persoana în întregime *nu ajunge niciodată* pe hârtie.

Ne amăgim că știm totul despre Shakespeare, Goethe sau Eminescu. Știm foarte puțin din fiecare.

---

[84] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Victor_Hugo.

Oamenii mor *foarte bine* când mor. Și așa greșim *prea mult* fără să vrem.

Un roman participă la orice. El știe să asigure *funcția nativă* a spiritului. Zarul este aruncat când vrei *să existe* lumea.

Ceea ce este *o ființă umană* rămâne *o amprentă unică* și *inconfundabilă*.

4 iulie 1997. *A dori* o femeie înseamnă *a o cere de la ea însăși*.

Am întâlnit doi cățe i care se jucau. Sentimentul este *al meu*...informația este *a dumnevoastră*...

Cel mai aproape *de adevăr* a fost poemul de azi al Dorei. E unul dintre *cele mai frumoase daruri* care mi s-au făcut vreodată.

Cele trei femei din tren și libidoul lor.

O femeie, mai bine zis *o tânără fată*, mă privea insistent. În tren. Mi-au plăcut ochii ei negri. Mi-a spus că mă cunoște de la Turnu Măgurele. Eu n-o cunosc...

Întotdeauna doamna Cosac a făcut *o înghețată bună* și *o mâncare excelentă*.

Ideile mari se nasc și din *nereușite*.

Dacă visez: idealizez.
Dacă îmi place: iubesc nespus.
Dacă privesc atent: disec.
Dacă vreau să iau: nu pot să aleg...

Am o reticență din copilărie: nu-mi place să fiu *contrazis fără bun simț* și nici *certat cu duiumul*. Un sfat bun, zis ochi în ochi, e pentru mine ca *un zâmbet drăgăstos*.

Inspirația readuce *măreția*, pe când starea de har *o nuanțează* în tot timpul.

Instinctul puterii e o dorință proporțională cu *exaltarea plăcerii*. Adică *îți place...în forță...*

Limbajul aparține *temperamentului* mai mult decât *stilului*.

Orice *privare de voință* e *o îngustare de repaus*.

Experiența *nu se împrumută* ci doar *se capătă făcând greșeli*.

Odată cu „zilele Balzac” am descoperit în mine *societatea* și *moravurile*. Durere, durere, durere...și de trei zile m-au *invadat* personajele. Doamne, sunt ca niște insecte care îmi sug viața!

Personajele mele sunt niște *ființe reale*. Ele mă obsedează în fiecare moment al vieții mele.

Am trăit o stare preaminunată, care m-a scos din toată plictiseala. Într-o clipă m-am simțit *un om fericit*. Eram la cină. Valentin e încă la mine. Pleacă mâine, cu trenul de zece.

Un soț pentru trei femei este o fugă înăbușitoare. *A rezista* e *o conduită de curaj*. O temă frugală.

Iubirea mea *devorează*...dar nu *distruge*.

Orice efort înseamnă oboseală. Pentru un roman îți trebuie *mâncare*, *plimbare* și *odihnă*. Inima mea vulcanică sare repede calul, obosindu-se peste măsură. Ce mă fac cu ea?! Fără ea nu aș fi știut nimic din viață.

Scriitura e influențată de viață. De aceea nu cereți *lucruri mari* de la *o viață fără necazuri*.

Religia nu e *o experiență printre altele* ci *o parte integrantă*, fundamentală din om.

Bătrânețea nu aduce înțelepciunea. Ea *coagulează* doar experiența. Bătrânețea este o tinerețe *răcită*, o friptură băgată la frigider.

5 iulie 1997. Oboseala e o trecere spre hieratic. Mă simt obosit și, în același timp, cu prea multă putere. Nu știu dacă voi scrie copilăria mea. Până acum nu am trecut de această *fază* a vieții mele.

Doamne, dă-mi puterea *să mă înving*! Ajută-mă să câștig de trei ori mai mult *pariul cu viața* și *cu eternitatea*!

Unii mă vor *căzut* și *învins*. Mi se doresc *doar decepții* în viață...Ce trist să gândești despre cineva, numai în *termenii nesimțirii*?!

Omul este *obraznic* din *lipsă de putere*. Și când o are e *netrebnic* din *lipsă de prevedere*.

De vorbă cu Balzac: „Marile pasiuni sunt *rare* asemenea *capodoperelor*". *O mare dreptate* e întotdeauna *o mare experiență*.

Tot Balzac: „O operă de artă riscă să fie *stricată* de-o prea mare *intensitate* a pasiunilor artistului".

Eu cu acest lucru am început. Scriam și nu înțelegeam nimic. Nici acum nu înțeleg mare lucru din ceea ce scriu dar cred că intensitatea e o problemă în domeniul *ținutului în lesă* a cuvintelor.

În *Seraphita*, Balzac, cu setea lui de absolut, își distruge opera într-un mod sublim prin *îndepărtarea* de ceea ce este *firesc*.

Putem să *creăm* dar să nu trecem *peste om*.

Iată un lucru în care mă intersectez cu Balzac: „Când un artist are nefericirea de *a fi covârșit* de

pasiunea pe care dorește să o exprime, el nu e în stare s-o redea, întrucât a devenit *însăși* acea simțire în loc *s-o oglindească*. Arta ține *de creion*, și nu *de inimă*.

Când *te domină* tema, îi ești *sclav*, și nu *stăpân*. Te afli în situația unui rege asediat de poporul său. A resimți *prea intens* în clipa când trebuie *să săvârșești* înseamnă *răzvrătirea* simțurilor împotriva aptitudinii *de a înfăptui*”...

Și iarăși *sentimente comune* cu Balzac: „M-am dus ieri să ascult *Simfonia în do minor* de Beethoven[85].

Beethoven e singurul om care mă face să știu *ce-i invidia*. Aș fi dorit să fiu mai curând *Beethoven* decât *Rossini*[86] sau *Mozart*[87].

În omul ăsta se află *o putere divină*...

Nu, mintea scriitorului nu îngăduie asemenea *desfătări* întrucât ceea ce zugrăvim noi e *mărginit*, determinat, iar ceea *ce-ți aruncă* Beethoven e *nemărginit*!”...

Starea financiară a familiei mele e foarte proastă. Un milion cinci sute de mii de lei datorie în bancă, împrumutați pentru studiile mele iar lumina (60.000 de lei) e încă neplătită.

Porumbul e nesăpat iar via este nelegată în întregime. Nu mai mi-am cumpărat nimic nou de trei ani de zile. Ce am *nou* e de la mătușa Mariana și de la prieteni.

Și eu nu pot să o ajut pe bunica mea pentru că vreau să mă pregătesc pentru facultate.

O sărăcie care *mă dezgustă* și mă face *veninos*. Însă *înfierarea* mea...*mă devoră* tot pe mine și nu pe alții.

Certurile vin de la bani și se reîntorc la ei. Eu înțeleg *sărăcia* pentru că ea *îmi mănâncă* sănătatea precum un vierme.

Nu-mi permit vacanțe, plimbări, haine noi, cărți, tratament medical, experiențe inedite. Dar îmi

---

[85] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.
[86] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gioachino_Rossini.
[87] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Wolfgang_Amadeus_Mozart.

permit *muncă*, multă muncă, care va rodi în ani...Și va rodi *uluitor de frumos*...

Ar fi trei locuri pentru facultate: București, Pitești sau Craiova. Piteștiul are liniște dar am nevoie de București. Nici nu cunosc Craiova dar ar putea să fie un al treilea reper.

Montesquieu[88], cu malițiozitatea lui. Una de la el: „Legile sunt *o pânză de păianjen* prin care muștele mari trec și în care cele mai mici se prind”.

Cel mai urât mod de *a înjosi prietenia* e să vii să-i mănânci mâncarea și doar atât.

Vis. L-am certat pe Tudorel pentru *uitarea* sa și a sărit revoltat. De frica poliției m-am ascuns într-o vie. M-am speriat de un copilaș cu umbrelă. Într-o casă se petrecea o reuniune de burlaci.

Mi-am recunoscut acolo foști colegi de clasă: Marius Bulagea și Ciprian Danciu. Ultimul mi-a întins un platou de sărățele.

6 iulie 1997. Mă pregătesc pentru facultate. Uneori mă amuză faptul că mă gândesc insistent *cum să intru la facultate*, când, în mod fundamental, nu am nevoie de ea. Și totuși am...

Spre seară a plouat puțin și acum lumina e luată. Îmi fac însemnările de față la lumina unei lumânări. Astăzi am rescris la manuscrise.

Dimineață am fost la Biserică. Astăzi e duminică. În cameră însă mi-au intrat niște muște oribile de care nu știu cum să scap mai repede. Pe lada patului am două buchete de flori de pădure. Ele sunt singurele *dovezi de delicatețe* din preajmă.

În jurul patului meu stau întinse manuscrise, cărți și caiete. Nu știu dacă mă voi învăța vreodată să fac *o curățenie perfectă*.

Îmi place să le am lângă mine mereu...chiar dacă mulți cred că *sunt alandala*. Eu știu de unde să

---

[88] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Charles_de_Secondat,_baron_de_Montesquieu.

iau fiecare foaie și carte care îmi trebuie, deși, pentru unul care ar intra în camera mea, ele sunt *aruncate aiurea*.

Am în minte cinci romane. Acestea mă neliniștesc la culme. Eu vreau *totul* sau *nimic*. Cea mai mare dramă e să știi că *poți să faci ceea ce vrei* și *să nu ai timp îndeajuns* pentru mai nimic!

7 iulie 1997. A început *delirul* examenelor! Trei lecții în zece zile fac treizeci și eu am numai 26.

Părul îmi crește pe fiecare zi și firul mi s-a întărit. Frica de *chelie prematură* și-a spus cuvântul.

Afară: rafale de vânt. Un cer când *luminat*, când *turbat*.

Îmi voi face o viață după ceas. Voi începe cu ziua de astăzi.

Am început să am perturbări optice. Văd lucruri care mă sperie.

După o oră de somn. Voi dormi, la un anumit interval, de câte trei ori pe zi. Mă simt lucid.

Am visat un cuplu care s-a certat și apoi s-a împăcat. Am primit o rețetă pentru longevitate. Într-un perete alb era o gaură de șobolan. Acest fapt mi-a atras atenția.

Din copilărie am o teamă profundă de *imperfecțiune*. Am considerat de foarte multe ori tot ceea ce am făcut ca *imperfecte*, chiar dacă nu mai aveam nimic mai mult *de spus* sau *de făcut*.

Acest apropiat examen mi-a readus la suprafață această teamă care mă cocoșează. Ea îmi provoacă o teribilă luptă cu mine însumi...pentru ca toate lucrurile să fie *perfecte*.

Trebuie să găsesc *nume complete* personajelor mele. E o nouă traumă a perfecțiunii. Cum de gândesc

toate lucrurile de pe lume...și nu știu *să le găsesc nume* personajelor mele?!

Îmi trebuie însă *nume plenare*, cu *rezonanță* și nu *orice fel de nume*.

Marile decepții sunt singurele *acte personale* care *ne împing* la creație.

Deși sunt scriitor, și psihologia e o parte internă din munca scrisului, psihologia *ca știință* îmi este cea mai urâtă.

Aceștia, psihologii, găsesc tot felul de motivații ale faptelor noastre și explicații bizare...dar nu și *esențialul*.

Spre exemplu Karl Leonhard[89] a făcut din literatura universală *un coș de gunoi*.

El afirmă că scriitorii de geniu nu au reliefat *persoana umană* ci personajele lor au fost *simple simulacre ale acțiunii*.

Se dovedește a fi *prea puțin înțelept*, ca să vorbesc eufemistic, și *un călător pe un drum închis*.

Eu nu mă mai rog *să știu* ci *să știu să sufăr*. Fiecare moment al vieții mele mă afundă în *cunoașterea suferinței*.

Fără această cunoaștere interioară a suferinței, fără ca suferința să fie *în fiecare latură* a persoanei mele, rugăciunea mea nu ar ști *să iasă* din mine *spre* Dumnezeul meu.

8 iulie 1997. Când nu mai sunt *prezențe*, tentațiile ucid prin *halucinațiile* lor.

Jurnalul meu trebuie privit ca *o persoană care se destăinuie* și nu ca *o sumă de idei*. O persoană are și lucruri *mai puțin importante pentru toți* dar *vitale pentru ea*.

Nici biografia autorului nu este *adevărul absolut*.

Viața mea este *o nesiguranță continuă*.

---

[89] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Karl_Leonhard.

Nu-mi place să depind de un altul și tocmai acest lucru mi se întâmplă. Viața mea este socotită mereu *o carte de joc* sau *un preț ieftin*.

Rațiunea nu te învață *să aștepți* ci *să ucizi*.

9 iulie 1997. Mă neliniștește de câteva zile problema *locului de muncă*. Însă cât îmi va mai permite acesta să fiu *un om al spiritului*?

Cu cât mă gândesc mai mult la o soluție cu atât mă simt *mai neajutorat*. Nu mai găsesc *forță* în mine (pentru că sunt *obosit*...și *dezamăgit*...) ca *să sper în viitor*. Sunt *prea decepționat* de oameni, de afaceri și de preeminența banilor în orice relație.

Când văd că *totul se cumpără* în societatea noastră...cum să nu fiu trist?! Și cu toate acestea nu pot să renunța la *lumea mea genială* pentru *bani*. Ar fi *o masacrare* a conștiinței mele.

Dacă *puterea spiritului* s-ar extinde în întregul cosmos, lumea ar fi de un milion de ori *mai frumoasă*.

Uneori e bine să ai *un viciu*, care să te învețe ce înseamnă să dorești *să nu mai ai niciunul*.

10 iulie 1997. Case subpământene, în care locuiau mai mulți copii. Școli transformate în internate. În spatele unui geam, subiectele de examen cu nume și lacăte.

Dansam și eram fericit de nefericire. Mi-am reîntâlnit prieteni și profesori. O doamnă drăguță ieșea în evidență, E visul de până în 11.

Azi trebuie să recuperez.

Intensa contemplare a unei imagini duce la *îmbolnăvirea* ei estetică.

Îi pizmuiesc pe cei cu *romane lungi* și pe cei cu *bărbi lungi*. Încă nu sunt în stare să-mi pierd vremea atât de mult timp. Poate că nu am trecut la subiectul *atât de mult sperat*.

Sufăr din cauza necomunicării. Acum văd cât de mult am nevoie de prieteni, de *oameni dialogici*...și nu de *orice fel de pălăvrăgeală*.

Nu am niciun timp liber. Seara cad frânt de oboseală.

Programul meu zilnic, în aceste zile:
8-15: pregătire pentru facultate;
15-18: somn;
18-20: repet lecțiile de peste zi;
20-21: copiez manuscrise;
21-23: program TV;
23-24: însemnări sau citit;
24: stingerea.

Însă astăzi nu m-am odihnit nicio oră. E *un program de carceră* viața mea.

Și, cu toate acestea, sper în viitorul meu la Dumnezeu. Sper în *bunătatea* și în *înțelegerea oamenilor* vizavi de mine.

11 iulie 1997. Visul. În gară am o geantă în mână și o cușcă. Trebuie să bag cușca în geantă și acest lucru îmi ia ceva timp. În jurul meu: patru femeie bătrâne. Mă cert cu două dintre ele.

În spatele gării se bea suc. Se cumpără câte două pahare. Îmi dau seama că am lângă mine o prietenă *suplă* și *cât mine de înaltă*.

Încep să valsez cu ea pe gheață. Gheața avea întreruperi. Mă lovesc de piciorul unui alt patinator și...port un tur, în spate, pe gheață, o femeie necunoscută.

Urc niște trepte. Am încercat să bag în geantă și un halat pătat de gâniați/găinați dar până la urmă l-am aruncat sub o bancă.

În învălmășeala unui tren mă recunoaște o tânără cât mine de înaltă, drăguță, puțin grăsuță, cu sâni proeminenți, păr ondulat...și mă întreabă dacă *o recunosc*.

Eu îi spun că *nu* și ea îmi spune că *am dreptate*. Îmi spune că mă cunoaște din anul I de liceu. Eu tot nu-mi amintesc de ea.

Îmi cere o scrisoare a ei. Apare un bărbat cu puțină chelie și acesta nu îmi spune nimic. Îl întreb dacă e *tatăl ei* și ea îmi spune că e *unchiul ei*.

Atunci i-am privit urechea dreaptă. Am văzut la ea un cercel de aur care *semăna* cu al mamei. Mi-am dat seama că e *o femeie bogată*...și s-a bucurat că *am remarcat* asta. Mi-a spus că e *de la Mihăiești*...și am avut *o stare de repulsie* când am auzit că *e olteancă*.

Ea s-a dus să bea apă. Unchiul ei a coborât să ia bilete. M-am despărțit de ei.

Când am vrut să mă reîntorc la prietena mea *cea suplă*...nu am mai găsit-o acolo unde o lăsasem.

Am găsit însă o cusătură și pe ea prinsă o piele de vulpe abia argăsită. Mă plimbam cu ea prin gară ca și cum ar fi fost un drapel. Când mă plimbam...m-a strigat o tânără pe nume. Nici pe aceasta nu o cunoșteam.

M-a invitat la ea într-o mașină-tonetă. Aici am găsit un copil de câțiva anișori. Era tare drăguț. Când i-am arătat cusătura pe care o găsisem mi-am dat seama că pierdusem pielea de vulpe.

Ei i-a plăcut cusătura și o dorea...iar pe mina m-a prins grija de blana de vulpe pe care o pierdusem.

Când am ieșit din mașina ei mi-am dat seama că...*ninsese*. Am găsit pielea de vulpe în prag...și pe ea puțină zăpadă.

M-am bucurat că am găsit-o, am luat-o și am plecat. Undeva se făceau fotografii la minut. Cel care fotografia îmi era prieten. N-am făcut nicio fotografie, pentru că acela fotografia *numai perechi*...iar eu nu aveam *o parteneră*.

A venit un al doilea fotograf. Nici acesta nu mi-a făcut nicio fotografie. Nu mai îmi reamintesc ultima părticică din vis.

Am mâncat caise. Pomii sădiți de către bunicul meu de curând au început să dea roade. Mă bucur când găsesc lucruri plăcute, cu gust și cu înțelepciune. Am mâncat în pijamale. Dacă învăț acasă, stau în

pijamale toată ziua cât și toată noaptea. Mă simt bine în seara aceasta.

12 iulie 1997. O trezire în zori stranie. Liniștea mea pare nepământească. Rugăciunea de noaptea trecută m-a unificat și m-a dus la lumină.

E o zi de sâmbătă cu puțini norișori. În curte e o acalmie totală. Fă, Doamne, să fie întotdeauna ca acum!

Aseară l-am visat pe Tudorel. Era slăbit, cu perciuni lungi și m-a îmbrățișat cu răceală. Era *distant* și *ironic* față de mine.

S-a așezat pe scaun în fața mea. Eu mâncam prăjituri...

Primele nume de familie ale personajelor din *Păsări spre cer*: *Pesca*, *Flora* și *Jele*. Pentru cele trei familii în descendență de sânge.

Pesca: pentru a arăta că sunt *pescari* și pentru a-i da conotația de *conductor* lui Manole.

Flora: o idee indiană. Se deschide la infinit.

Jele: personaje fictive, care sunt tipul *ideii de plâns*.

Cred că numele românești pot fi *mai expresive* decât cele rusești sau spaniole. Voi dovedi acest lucru în viitorul apropiat.

13 iulie 1997. Mă trezesc noaptea. Urmări nefaste. Mă împiedic. Prind trenul în ultimul moment.

Sunt transpirat. Aranjez cu „nașul” ca să *mă treacă cu vederea*. Tariful: 3000 de lei pentru 3 stații.

Mă întind pe canapea.

Închid ochii. Ațipesc puțin. Cobor.

Pământul e plouat și e nor. Prin iarbă trec cârduri de broaște.

Calc cu frică ca să nu omor niciuna. Mă dor ochii. Mi se pare că am călcat una...

Într-o vale e un ochi de apă superb și un...copac...Scenă de geniu pentru un pictor!

Mănânc caise scuturate cu țigla. Găsesc un ciocan de fier cu coada îndoită. Văd câteva flori

nemirositoare și o tânără cu un păr viguros mergând pe bicicletă.

Mâncare frugală. Consultații referitoare la grâu. S-a făcut o producție bună. Trebuie să luăm de la Putineiu 3000 de kg de grâu pentru „patru pogoane” de pământ *dat la asociație*.

E doar...*avansul*. *Lichidarea* ceva mai încolo. Nu găsim transport. Nici măcar unul nu dorește să ne ducă până la Scrioaștea cu grâul.

Între timp...*așteptare*...sau *așteptare între timp*.

La Biserica din Putineiu, Dumnezeu a trimis un preot remarcabil: *Florian Țânțaru*. Am avut un schimb de idei și impresii cu dumnealui.

Drumul înapoi se face pe „căldură mare”. Simt că mă sufoc...dar n-am ce face. Ajung în gară...și iar nu i-au bilet. Nici nu am avut nevoie, până la urmă, de el.

Stau pe bancă. Cel care dorește să bea apă de la fântână, cel mai adesea, nu folosește *cana* ci bea cu gura direct de pe buza *citurii*.

Însă o doamnă de la Salcia, căsătorită la București, nu ia nici cu cana apă, nu bea nici cu gura...ci *bagă sticla* în citură, da, acolo de unde bem cu toții...spălând-o *diafan*.

Moda se introduce *pe jumătate* în viața noastră. Trece o mamă cu fiica ei.

Mama: poartă moda *anilor de sărăcie*.

„Domnișoara”, adică *fiica*, în *indiferență totală* față de mamă, e în roșu...pentru ca toți să *o soarbă* din priviri.

Se vorbește *liniștit*. Se caută termeni *remarcabili*. Uneori se folosesc și *înlocuitorii*.

O tânără femeie are o malformație la mâna dreaptă. Să te ferească Dumnezeu de așa ceva, cititorule!

Urc în tren...și i-au loc în picioare. Doi tineri țin geamul deschis pentru ca să își menajeze mâinile. Un bărbat cu mustață neagră le interzice fumatul pe coridor, pe motiv că nevastă-sa *e gravidă*.

O discuție sagace despre *afaceri*...cât și despre prăpădul pe care l-a adus *ploaia cu piatră* recentă.

Din cușetă apare o tânără domnișoară pe care o privesc cu atenție. Îmi vine *să o îmbrățișez*...dar mă

abțin *din civilizație*. Coborâm. Cărarea până acasă este *prăfuită* și *fără peripeții*.

Cei care se laudă cel mai mult și mai mult cu suferința sunt oamenii care *suferă prea puțin*.

Cioran l-a găsit pe Dostoievski drept „viguros”, pentru că acesta *a trăit suferința*.

Nici eu nu voi ajunge vreodată la idealul meu de *a fi om*.

Viața nu poate și nu va fi înlocuită niciodată de *cuvinte*. Între *cuvinte* și *viață* limbajul este *însuflețirea*.

Retorica *ține* în perioadele de involuție.

O societate prosperă când gradul ei religios și cultural e *direct proporțional* cu bogățiile ei și cu modul lor de valorificare.

Ești *bogat* când știi ce înseamnă *să muncești* și cum este să muncești ca să strângi *ban cu ban*.

Pentru a fi sărac ai nevoie *doar* de *multă melancolie*.

Cerșetorii sunt cele mai frumoase exemple de *idealism practic*. Când totul se cere *valorificat*, aceștia vor ca totul *să fie risipit*.

Dacă aș fi dorit să fiu *liniștit ca nesimțirea* m-aș fi afundat în mediocritatea care domnește cam peste tot.

Am văzut oameni care vorbesc cu animale, copaci, păsări, obiecte, cuvinte...Concluzia: în fața acestora nu poți să fii niciodată *vinovat*.

E *un gest preabinecuvântat* să ajuți pe un om. Mai ales atunci când el *nu ți-o cere*.

Nu știu dacă *prea puțin* a devenit vreodată *prea mult*.

14 iulie 1997. Visul. Pe străzile unui oraș mergeam cu trei geamantane și cu trei glastre cu trandafiri roșii. M-am întâlnit cu Victorița, apoi cu Ioana, pentru ca, după un timp, să mă reîntâlnesc cu Victorița și apoi cu Ioana.

O căutare fascinantă...

Unicatul fascinează tocmai prin aceea că nu i se știe *rețeta perpetuării*.

La noapte am să învăț. Lupt cu plictiseala și cu neputința bolii.

Ora 24. După un somn de 6 ore. Un vis straniu. Într-o clădire antică sunt cinci călugări. Al cincilea este conducătorul lor. Fiecare are o figură stranie.

Bărbi scurte, priviri tăioase...

La un moment dat cu toții sunt otrăviți. Numai conducătorul lor nu suferă nimic.

Când iese afară e stăpânit de *o umbră*. Din umbră iese *o mână* care îl transformă într-un...*pumn de oase*.

Pe această umbră scria: *Moartea*.

Pe când priveam ceea ce se petrecea...am devenit *fantoma* celui omorât. Trei sau patru oameni au început să alerge după mine. Unul dintre ei *m-a prins*...deși eu eram pentru ei...*invizibil*.

Când a vrut să mă țină...a trecut cu mâna prin mine. Au plecat cu toții...ca și când nu mă alergaseră până atunci.

Eu îi puteam vedea pe toți...pe când ei, se pare, că nu mă vedeau *în totalitate*, ci *parțial*. Sau *intuiau* că sunt *într-un anume loc*...

Urmează o noapte albă.

15 iulie 1997. M-am trezit la ora 10. Mi-am reamintit *personajele* viselor mele. Însă toate sunt *cunoscute*...și *reale*...

A început *conflictul* cu examenul. În mijlocul corupției mă aventurez ca *trandafirul* în mijlocul *spinilor*.

Valentin mi-a scris *rânduri de inimă*. Acest lucru mi-a dat *viață* și *liniștea speranței*.

Vai Marian Gigel este *un om de mare caracter*, *o voință bărbătoasă* și *o salutare de onoare*. Mă bucur că am avut un asemenea *coleg* la seminar.

Cerul este înnorat. Nu avem decât bani de pâine. O, josnică e societatea cu *sufletele curate*!

Astăzi m-am gândit să îmi vând versurile ca să obțin bani. Nu știu dacă Dora *ar accepta vreodată* acest lucru, ea, care nu vrea *să sufăr nicidecum* din cauza nenorociților de bani.

Mâine se împlinesc 10 zile de la începutul pregătirilor mele pentru examenul de intrare la facultate.

16 iulie 1997. Vom mânca peste câteva momente...*plăcintă cu mere*. Să ne scuzați că nu i-am pus scorțișoară! Va fi gustoasă.

Între somnuri l-am visat pe părintele Ștefan. Era puțin cam trist. Iarăși am visat o înmormântare în absența mortului.

Delicatețea e *o chestiune de ansamblu* și nu *de parte*.

I-am trimis scrisoare lui Valentin. L-am învățat ce înseamnă să scrie o scrisoare *pe placul meu*.

Tatăl meu, chiar acum, beat fiind el, ca de obicei, se laudă ca un nesimțit în fața mamei mele, care consideră acest lucru drept *ceva amuzant*, că o va f...pe o femeie văduvă. Ce greu e să fii *om simțit* când ai *capsa pusă*!

Bunica Floarea mi-a pregătit un aperitiv *extrem de estetic*. M-am săturat mai mult *din forma*...decât *din conținutul* mâncării.

Și asta, pentru că știe că eu sunt foarte atent la *detaliile mâncării* și la modul *cum îmi e servită*...mai mult decât la faptul *cu ce sunt servit*.

Când o femeie ucide cu un pistol înseamnă că bărbații sunt niște...*crime*.

Ca să fii *perfid* trebuie să ai *logica grețosului*.

17 iulie 1997. Orice mamă e un glob pământesc.

Mi-a plăcut zâmbetul unei actrițe. A ieșit de sub *o tristețe vulgară* ca *o lacrimă a soarelui de dimineață*.

Când nu mai căutăm *nimic* a început să ne fie *rușine* de noi înșine.

Mi-aș dori să fiu *nebun* pentru câteva zile. Să pot spune *orice* și să fiu iertat de către toți, pentru că...*sunt un nebun*.

Aș spune foarte multe *adevăruri în față*...multor *nesimțiți importanți*.

18 iulie 1997. *A învăța ceva* înseamnă să afli ceva pe care nu l-ai fi aflat niciodată, oricât ai fi trăit.

A început să nu mai îmi fie teamă...de *teamă*. Încerc să ascund *sentimentul de fericire* ca să nu mă *înspăimânte* și să stric totul. Aceste două stări de spirit: *teama* și *fericirea* nu trebuie să facă *excese* în următoarea perioadă.

E o zi de vineri care *îmi place*. Însă orice îmi place *se uită*...

După 3 ore de somn. Dacă omul ar dormi mai mult ar fi *mai frumos*. Multe neînțelegeri ale noastre pornesc de la acest lucru: de la *neodihna nesănătoasă*.

Nu e greu să faci un lucru. E greu să faci zilnic ceva în acest sens.

19 iulie 1997. Sfințenia este *acordul permanent* între *voința omului* și *harul dumnezeiesc*.

A fi om înseamnă *a voi binele* și *iubirea aproapelui*. Împotriva acestui sens este moartea și păcatul, păcatul și moartea.

E frumos să vezi *licărirea* unui foc în apă.

Începând cu noaptea trecută nu mai am somn. Din cauza lucidității nu mai pot să dorm. Pot să învăț cu toate că mă doare inima și mă simt tare obosit. Bunica mea îmi spune că asta mi se trage de la cafeaua de azi dimineață. Lumina e luată și îmi este foame.

Azi nu a plouat. Un vânt mare însă a doborât bolta de viță din spate și a răsturnat vasele puse în cârlige.

Am luat, pe întuneric, ultimele două caise din copac.

Când am aprins lumânarea mă gândeam ce înseamnă lumina asta *mică* pe lângă *imensa lumină* a cosmosului.

Îmi pare rău că nu pot pune zilele *pe hârtie*. Așa ar trebui să fie *un jurnal adevărat*.

Încep să-mi dau seama că *cea mai normală* viață a mea ar fi *sub o rasă de călugăr*. Așa este *adevăratul om* din mine: *un călugăr al liniștirii*.

20 iulie 1997. Visul. Îmi imaginam copaci, copaci înalți și viguroși. Am văzut stejarul, ramurile lui groase și frunzele. Lângă zidurile mănăstirii era liniște.

Văd un bărbat și o femeie care intră cu mine în discuție. Era vorba despre o femeie care avortase.

Avortase însă în curtea mănăstirii. Sângele și copilul care au curs din ea erau într-o găleată. Găleata a fost aruncată...în veceu...

Mamaia s-a dus astăzi la moară. Am cărat sacii la poartă.

Am mâncat fasole bătută. Pentru că a venit verișoara Anca și s-a gândit să facă *pe bucătăreasa*.

22 iulie 1997. Visul. Am fost lăudat de un episcop. M-a ascultat vorbind despre dogma Sfintei Treimi și a fost impresionat. Pe acesta l-am primit la mine acasă. L-am văzut făcând metanii lângă bibliotecă.

Un alt vis. Eu și cu Valentin ne-am dat cu sania. M-am întâlnit atunci cu Împăratul, cu Miloș, cu Chima și cu Bega într-un tren. Am trecut printr-un cimitir unde ne-au recunoscut două fete.

Un chef pentru cineva. Mi-am uitat sania pe câmp. Tocmai în tren mi-am dat seama că mi-am uitat sania.

Ca să fii *un om moral* trebuie să fii *un om religios*. Numai religia *certifică* morala.

Mila și bunătatea lui Dumnezeu ne înalță din mijlocul ruinei noastre. El ne dă *garanția iertării* prin *revenirea iubirii* Lui în noi.

Doamne, înalță-mă la iubirea Ta și mă miluiește! Doamne, nu îl uita pe robul Tău în plata păcatului. La Tine este iubirea și Tu mă vei îndrepta, Dumnezeul meu!

Când ajungem *să ne mustre păcatul*, am făcut *prima întoarcere* spre pocăință. Aceasta *luminează* și *purifică*.

Tot ce este *rușinos* în noi are nevoie de *recunoaștere* și *iertare*. În primul rând în fața lui Dumnezeu...

Am devenit *un artist* care, uneori, nu mai vrea *să fie om*.

Mi-e teamă mereu ca să nu greșesc. Și, peste tot, văd numai defectele mele. Uneori ajung să cred că nu mai am *nicio calitate*. Mă simt *străin* oriunde. Neliniștea e mereu în spatele meu.

Între două extreme e bine *să nu te pronunți* pentru moarte.

23 iulie 1997. Sunt secundat de un limbaj englezesc imperial. A început să-mi placă *duritatea galantă* a cuvintelor. E o operă de mare finețe.

Am mâncat chiseliță de boambe și mi-am schimbat lenjeria. Îmi pare rău că citesc romane proaste.

24 iulie 1997. Dacă *aș avea timp* aș trăi ca acum: numai și numai *pentru Hristos*, fără să mă mai gândesc la lucruri de tot felul.

Acum mă simt ca un copil. Hristos trăiește în mine și eu în El. Aceasta e *viața adevărata* și nicidecum alta!

Viața în rugăciune isihastă nu are *memorie* ci doar *un prezent continuu*.

Am stat sub nuc. M-am rugat lui Dumnezeu și am privit apusul de soare. Nu mi s-a părut niciodată mai frumos zborul rândunelelor.

25 iulie 1997. Am făcut curățenie în cameră. Miroase plăcut și mă simt confortabil. Cu excepția câtorva muște cu trompă neagră.

Sublimul este *o mirabilă conexiune* a imperfecțiunilor.

Sunt cu gândul la examene. Ele îmi vor distruge viața sau mă vor salva.

E foarte frumos și bine că mă reîntorc la *vechea mea viețuire*. Mă simt *în conformitate* cu *sensul lumii*.

26 iulie 1997. Când plouă mă simt mai respirabil.

Sunt impresionat de bărbații care sunt *siguri pe ei* și *calmi* în situații dramatice.

Bunica mea îmi confecționează o pereche de bermude.

Armonie familială.

A sta în lumină înseamnă *a fi în nemărginire*.

„Dacă îi iubești pe Sfinți trebuie să le urmezi viața". În timpul rugăciunii de seară mă gândeam la faptul: Cum de mă rog unor Sfinți cărora nici măcar *nu le cunosc viața*?

Ca ortodox este *o rușine mare*, că nu știu *toate viețile* Sfinților Bisericii. Din partea mea, acest lucru ar fi un gest de *minim respect*.

Când spui adevărul ai tentația *să devii ridicol*. Ea ca în cazul crizei temporare de nervi.

Omul *suferă* viața când ea nu îl mai suferă.

Omul nu poate suferi multa dragoste a lui Dumnezeu în mod continuu pentru că *nu îi rezistă*. Orice trăitor întru Dumnezeu e bolnav, e bolnav de *prea multă iubire*.

Și când are prea mult, omul își aruncă fericirea. Dar fiul risipitor poate *reînvăța* drumul spre casă.

De aici începe conținutul celui de *al 9-lea caiet manuscriptic* al jurnalului meu, care are două motouri:

1. Stendhal[90]: „Nu nesocoti nimic din ceea ce poate să te facă *mare*".

---

[90] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Stendhal.

2. Dorin Streinu: „Păianjenul moare. Ceea ce rămâne *vie* este *plasa* pe care și-a construit-o”.

27 iulie 1997. Am descoperit în palma stângă mai multe cruci. În chiromanție acest lucru e *o caracteristică* a geniului.

Pe la ora 6 după amiază...am avut senzația, din senin, că...*sunt femeie*. Acest sentiment m-a șocat.

Am văzut *cum se moare*. Am văzut răceala trupului...și cum rămâne trupul omului imediat după ieșirea sufletului său. De aceea mi-e teamă să nu fiu *ucis*. Am un presentiment *ciudat* al morții.

N-aș suporta să fiu otrăvit. Din partea părinților mei mă aștept la tot răul. Mama e plină de sadism. Mă poate omorî oricând din orgoliu.

De aceea sunt foarte atent la *ce mănânc* și *beau*. Voi alunga excesele și mă voi odihni. Dacă mor acum, lucrările mele se vor pierde cu totul. Trebuie să lupt *pentru mine* și *pentru ele*. Doamne, ajut-ne viața!

Preotul nostru se căsătorește pentru a doua oară.

28 iulie 1997. Puii mei de curcă seamănă cu SF-ul preistoric. Au niște trupuri mari și grele pe niște picioare lungi și subțiri.

Uneori sunt *invadat* de o mare *încărcătură emoțională*. Aceasta *mă scoate* din sfera acțiunilor mele curente.

Lucrul cel mai puțin solid al trupului meu e dentiția. Cariile și durerile de măsele și de dinți mă asaltează mai tot timpul.

Orice *situație neprevăzută* are *o indelicatețe* a ei.

Mamaia Floarea face plăcintă cu mere și gem de prune la ceaun. Tocmai aceleași lucruri doream și eu!

Îmi amorțesc mâinile foarte repede. Și asta de la multul scris...după cum mi s-au deformat și oasele de la degetele între care țin stiloul. Însă asta îmi provoacă frica...că *aș putea paraliza*.

Am găsit la Mihail [Eminescu], în *Oricare cap îngust*, următorul vers: „când dulci-i ochi pe linii or s-alerge”. Adică o victorie *a liniei* mele împotriva *cornului* prietenului Dali.

Căutăm *o țară pierdută*, *un limbaj pierdut* și *un sens pierdut*. Fiecare mare artist caută *să reconstituie* acest *triunghi primordial*.

29 iulie 1997. Astăzi: Casanova[91]. Trebuie să știi *să învingi* și să ai *instinct de învingător*.

O mare viață este *o nefericire galantă*.

Ca să știi să faci *complimente adevărate* trebuie *să vezi* lucrurile pe care trebuie să le spui.

Ceea ce este genial *înspăimântă*, *umilește* dar *înalță*.

A avea o inimă bună în orice situație a vieții *rivalizează* cu *a fi geniu într-o secundă*.

Viața cotidiană e *o lașitate cu mânuși fine*. Am început să îi miros *miasmele* înainte ca *să îi sărut mâna*.

30 iulie 1997. „Iubirea sufletului comunică trupului frumusețe”. O parafrază la Sfântul Ioan Gură de Aur. Iar ca să vrei *să fii Sfânt* trebuie *să îi ai prieteni pe Sfinți*.

31 iulie 1997. Am revisat unele vise anterioare. Unul nou: bilete de intrare la cantină și la discotecă. Întotdeauna la etajul I al unui bloc mă așteaptă o femeie îmbrăcată în rochie albă.

---

[91] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Casanova.

1 august 1997. Ca să fii *femeie* trebuie *să ai sâni*. Ca să fii *mamă* trebuie să știi *să îmbrățișezi la sânul tău*.

Cine alege de două ori același lucru nu poate fi decât un nebun sau un Sfânt.

Astăzi am vorbit cu Salvador Dali. Mai bine zis i-am spus prietenului meu Dali câteva lucruri din esențialismul meu și l-am detestat pentru câteva lucruri din teoria lui.

El nu poate să înțeleagă că e bine *să te doară* ceva ce te doare și să ajungi să intuiești *cum te doare* și până *când te doare*, dacă tot vrea *să te doară* acel lucru.

Dar, mai ales, i-am spus că e *depășit de timp*...și el a vrut *să mă arunce* într-un *ochi abia făcut*. Dar eu îl iubesc și îl iert și mă rog ca arta lui să nu fie *trecută* de timp.

Nu mai am hârtie de scris și mă tot agit. Cel puțin am văzut un sfârșit de soare extravagant.

Indecența este *o chestiune de afiș*. Prezentatoarea TV de astă seară dorea să scoată în relief ceva intrat *în putrefacție*. *Portocalele* i se stafidesc de tot iar dânsa crede că e *nemăritată*.

Impudoarea e *o posesie ilegală*.

Ora 22.00. Sunt într-o stare de oboseală avansată. Parcă aș visa...deși nu dorm. Halucinațiile se țin lanț de mine.

Cărțile geniale sunt *proaste* pentru manieriști pentru că sunt *organice.* Sunt ca niște plante care *cresc de la sine*, naturale și nu *flori artificiale*.

Îl aștept pe Valentin. Mi s-a făcut dor de el. Uneori cred că voi înnebuni fără prieteni.

3 august 1997. Caii mergeau în galop și în copac se auzea ecoul potcoavelor. O ploaie care m-a udat până la piele și doi cai, numai doi cai.

A venit Valentin și m-am bucurat mult. Două cafele tari...și o domnișoară ne-a servit în palatul episcopal. Am primit binecuvântarea PS Galaction pentru examenul de la facultate.

În drum spre casă am băut amândoi două sute de lichior de cafea...pentru ca să stăm de vorbă față în față. Asta când ne-am dat jos din tren...

Și, când să plecăm, am scăpat o femeie de la *un prezumtiv viol*...a patru bărbați.

Până acasă am venit pe jos, pe câmp...și am jucat teatru în doi. Am mers...și am interpretat roluri din mers. Sunt foarte obosit...dar n-avem chef de somn.

Visul: cele trei femei din gară. Lubric.

4 august 1997. Am jucat la loto. Însă, ca de obicei, nimic...

Am vorbit până la epuizare.

5 august 1997. Mâine împlinesc 6 ani de la reconvertirea mea.

6 august 1997. Se adâncesc *tăcerea* și *înțelegerea* mea. Doamne, Tu știi ziua mea de mâine. Ai milă de mine și mă călăuzește la voia Ta!

Ajung din ce în ce mai *natural*. Adică *cobor* la mine însumi.

Acum, în ziua asta, îmi pare rău că am început să scriu. Aș arde tot ceea ce am scris dacă nu mi-ar fi *teamă* și *rușine*. Și asta pentru că mi-aș dori...*să tac* și *să nu mai spun nimic*.

Astăzi am avut accese de furie. Nu am putut să mă controlez. Am țipat, m-a durut și am stat ghemuit, în rugăciune, cu fața la pământ, în întuneric. Domnul însă mi-a ridicat durerea mea.

Am mâncat curcan fript în usturoi, ciușcă fierbinte și pâine caldă. O mâncare extraordinară. M-am simțit ca *reîntors în timp*. Și acum mă văd copil și mâncând o asemenea bunătate de masă.

7 august 1997. Oboseală. O ciocolată, ca să terminăm mai repede.

Nu mai pot să mă închipui fără *fervoarea de-a crea*.

„Personajele [care sunt] *aproape de realitate* sunt *mai pitorești* și *mai sigure*": August Strindberg[92]. Am terminat *Întâmplări din arhipelag*.

8 august 1997. M-am întors de la București. Cărțile îmi strigau din vitrine: *Ia-ne cu tine!*

Vizitând o expoziție *mi-a rămas mâna* pe o statuetă superbă. Îmi venea să o fur...pentru că ar fi stat bine pe masa mea de lucru.

Mă *asaltează* sexualitatea și *mi se rupe inima* când am tot felul de *ispite sexuale*.

Am cumpărat poeme (o ediție mică) ale lui Apollinaire[93]. El mi-a readus *verva creației* și *frumusețea*. Mi-am redescoperit frumusețea mea virginală și am trecut la treabă.

Demarez lucrul la volumul al 16-lea de poeme, care va purta titlul: *Din pământul încă neinventat*. Trebuie să scot frumosul din mine.

Am cumpărat jurnalul lui Delacroix[94]...dar am pierdut două lucrări ale lui Baudelaire. Adică una *caldă* și două *reci*.

---

[92] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/August_Strindberg.
[93] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Guillaume_Apollinaire.
[94] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Eug%C3%A8ne_Delacroix.

După două ore. Încă odată decepționat de *mine* și de *arta mea*. Când omul *suferă* se *înalță* arta, iar când aceasta e *săracă* atunci omul e *înalt*. Dureri morale care mă chinuie. Trebuie să mă reîmpac cu mine însumi.

Din nou certuri cu părinții mei, care ne *agasează* continuu. Cel mai greu e să înțelegi că toate lucrurile au *un sens* care *ne depășește*.

9 august 1997. N-am putut să învăț. Afară a plouat și cerul e încă înnorat. Citesc din jurnalul lui Delacroix și îmi place să văd că adevărul iese la lumină de unul singur.

Mai am puțin și rescriu *Linia și cercul*.

Înaintez pe zi ce trece spre o tot mai mare *cunoaștere* și *finețe* a observațiilor.

L-am remaniat pe Hugo[95] și l-am lăsat în plăcerea lui pașnică. *Legenda secolelor* e o formă de surâs care te ajută să te bucuri. În schimb, Wagner[96], m-a indispus puțin cu *Olandezul zburător*.

Găsesc tot mai puține cărți în care *neprevăzutul* lor să mă bucure.

O însemnare de la Delacroix: „Lordul Byron[97] spune că atunci când scrie nu știe ce va urma, și că asta *nu-l neliniștește* câtuși de puțin".

Tot de la Delacroix: „*Adevăratul bărbat de seamă* câștigă când e *văzut de aproape*. Nu e nimic *uimitor* în faptul că oamenii superficiali, după ce și l-au închipuit a fi *de o altă natură*, precum personajele de roman, ajung foarte curând să considere că *e la fel cu toată lumea*. Cei cu simțire și gândire *vulgară* sunt totdeauna sau *în plină eroare* sau *în marginea adevărului*".

---

[95] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Victor_Hugo.
[96] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Richard_Wagner.
[97] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Gordon_Byron.

Trupul meu e *fragil*. E din ce în ce mai fragil în comparație cu ce înțelesesem eu până acum.

Operele lungi dau importanță. De aceea mă și uimesc continuu.

E o mare diferență între femeia care *te face să o poftești* și cea care *te face să o admiri*. Niciodată nu rămâi *cu prima*...

Galbenul e *urât* când e *sincer* și e *fascinant* când știe *să mintă*, pentru ca să acceadă la putere.

Poftesc *estetic* dar sunt *cast* la culme.

10 august 1997. E duminică, plouă și visele mele încep să se populeze. Apare *ideea concurenței*.

Totul *mă devoră* și am un simț *mult prea practic* al realității în același timp. Plec la Biserică. Vreau să-i arăt noului preot că *se poate baza* pe mine. E ora 8 dimineața și sper ca, spre seară, să pot scrie ceva frumos.

După slujbă. Slujba s-a încheiat prost și finalul a fost al meu. Trăiesc tot mai mult *sentimentul detașării* de ceea ce văd în jurul meu. Și sunt tot mai preocupat de *lumina esențialismului*.

Acum mă doare capul. Poate am mâncat prea mult. Mâncarea a fost gustoasă.

Din nou de la Delacroix: „Marii artiști pleacă dintr-un punct fix”. Sunt de acord cu el.

Dante, Delacroix, Dali, Dorin...

Lamartine[98] numea geniul: „roua divină”.

Plouă torențial și e aproape 8 seara. Mi-aș dori să fiu *englez în franchețe*, *francez în spirit*, italian în *muzica cuvintelor* și *dulce la suflet* ca arabii.

---

[98] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Alphonse_de_Lamartine.

Ai nevoie *de clasă* ca să nu fi *ignorant* și să știi *să fascinezi* când ceilalți *nu mai au cuvinte*.

Mă doare orice *prezență neașteptată*. Fără *excese* și *pierderi inutile*. Strictețea mă ține *proaspăt* și pot să văd *mai aproape de mine* și *în mine*.

Mi-e groază de neliniște și nu-mi place să mă calci pe unghii.

11 august 1997. Iarăși o zi tristă. Mi-am făcut analizele pe 5000 de lei. De fapt am dat 5000 de lei și am primit...4 iscălituri că sunt *sănătos tun*...așa cum îmi cere fișa medicală pentru dosar.

Nu mai suntem *corupți*...ci corupția *a devenit modul nostru de-a fi*. Fapt pentru care *a protesta* împotriva *actelor de corupție* e ca și cum ai cere unui agramat să știe Shakespeare. Tot tu pari *penibil*...și nu *ei*.

Am plătit pentru ca să nu mi se ia sânge. Cine știe ce boală mai pot lua de la seringa lor?!

Mi-au plăcut pepenii galbeni dar nu am mai avut bani să cumpăr. Doream doar câteva felii...nu unul întreg.

Abia am mâncat. Mă doare ultima vertebră a coloanei vertebrale. Abia mai pot să stau pe scaun.

Eu scriu ce *știu*, ce *simt*, ce *intuiesc*, ce *presimt*. Pentru mine aceste lucruri sunt ceea ce este *esențial*.

12 august 1997. Mai m-au lăsat durerile de coloană. Însă am fost asaltat de *demonul leneviei* în timpul rugăciunii mele de dimineață.

Repet pentru facultate. Când m-am trezit...nu mai mi-am adus aminte nimic din vis. De câteva zile am început să uit tot ce visez...în detrimentul a ceea ce repet peste zi.

Timp ploios. Nori alburii și înghețați. Deși nu am o mare voință de studiu astăzi...trebuie să mă trag de urechi *spre înainte*.

M-am plimbat prin grădină. Peisaj după ploaie. Am găsit doi pepeni cruzi în spatele viei și am mâncat doi struguri.

Sunt un om foarte *dotat* în zona râsului. Numai că mă obosesc prea mult *epuizările râsului*.

Râsul e *o inteligență practică*, care te secătuiește de forță.

Ultimul tur de scrutin. Cer tăios. Ora 23. Am mâncat acum câteva minute. Peștele a fost gustos.

Deși nu *miros bine* politica nu-mi plac *brațele atât de întins*e spre SUA. Dacă am stat vreo 50 de ani sub bagheta URSS, cât vom mai sta sub fusta SUA?

Sper să mă mint dar nu ne aduce niciun folos *alipirea* de America, dacă noi nu vom face ceva *cu* și *pentru noi înșine*.

Viitorul nostru? E compus din: șomeri, droguri, arme, prostituție, sărăcie etc. Pe aceste lucruri le vom primi *din plin* de la USA împreună cu *pierderea demnității noastre* și *a valorilor românești* din ce în ce mai *bagatelizate*.

O, sfânta mea țară România, destinul tău pare a fi numai acela de *slugă*! Nu ai conducători care *să te merite* și inimi care *să-ți cunoască* și *să-ți poarte* idealurile. Dacă i-ai avea, ai fi *atât de sublimă*, țara mea!

Îmi fac rugăciunile și mă culc. Noapte bună, sufletul meu!

România e *un dor străin*.

Încă nu m-am culcat. Afară greierii latră, probabil din cauza somnului. Am mai găsit la Delacroix o frăzuliță: „Oamenii care *strălucesc* n-au creat niciodată capodopere”. Ce adevăr! Forța

spiritului nu este o lumină pentru toți. Pentru unii ea poate fi *un întuneric neobservabil*.

Când vream să închid, o altă frăzuliță de la Delacroix: „*Lipsa de inventivitate* se sprijină oricând pe aceste pretinse *inovații*. *Descrierea*, care abundă în romanele moderne, este *un semn de sterilitate*”.

Da, să vină mai repede esențialismul și să dea libertate *simplității*! Pentru că *a inova* înseamnă a da loc liber *realității personale*.

Ultima a nopții e de la Poe: „Nu există *frumusețe cu adevărat rară* fără o anumită *ciudățenie* în ceea ce privește proporțiile”.

Știu foarte bine acest lucru din experiență. Eu m-am îndrăgostit numai de oameni, lucruri, cărți *ieșite din comun*.

13 august 1997. M-am trezit de dimineață din cauza unui glas de femeie. Era doctora veterinară. Unul dintre porci este bolnav (stă pe ciment și tremură) și a venit să îi facă injecție.

Am o minte fără margini în dimineața asta. Însă sunt plictisit și apatic.

În rugăciunea Sfântului Modest se spune că cei cuvântători *se îndurerează* pentru cei necuvântători. Mi-e tare milă de sărăcuțul pacient. Și asta nu pentru că e *al meu*, ci pentru că *suferă*, suferă și nu poate să ne transmită suferință lui. De aceea m-am rugat pentru el ca Dumnezeu să-l binecuvinteze cu mila Sa și să-l lase în viață.

I-am dat doamnei doctor prune din prunul de la fântână...iar mâine trebuie să îi facă o altă injecție.

După masă, am privit puțin la televizor. Apoi prefața cărții *La paradisul femeilor* a lui Zola[99].

Cât aș vrea să reîncep romanul și să-l termin! Acest roman e cea mai mare *povară* pe care o port cu

[99] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/%C3%89mile_Zola.

mine...în mine...Încă nu l-am *învins*. Încă nu l-am terminat și asta mă doare.

Societatea de acum e caracterizată prin *grabă*, *neliniște* și *tăcere*. Pot să spun, mai degrabă, că *frica* și *bucuria* de aici încep și aici se reîntorc.

Personajul esențialist va deveni o *problemă umană* cât de curând. Vreau să mă înving pe mine însumi în fiecare personaj căruia îi dau *identitate personală*.

Arta e o luptă continuă cu *insecuritatea* vieții.

Seara. Am mâncat unt de vacă și pâine de cuptor. Am terminat *Calderón de la Barca*[100]. La 50 de ani devine preot romano-catolic și schimbă *tactica* comediei.

M-am bucurat că la fotbal a învins *Steaua*. M-am bucurat ca în copilărie: cu mult entuziasm. L-am văzut cu tataie Marin.

Acum ascult jazz și mă răscolește sunetul. De n-aș fi *dor*, cum mi-ați spune, *scumpilor*?!

14 august 1997. E aproape 1 dimineața. M-am dedat la *istorie îndepărtată* și am citit în întregime comedia în trei acte: *Doamna Spiriduș* a lui *Pedro Calderón de la Barca*.

Între timp am început *Viața lui Galilei* (teatru) văzută de Bertolt Brecht[101].

Le observ *imaginația* sau *fantezia*...și cam asta e toată *construcția* lor. Aceasta e împănată cu *adevăruri utile*, cu *vorbe de duh*, cu *nimicării*, *sentimentalisme* și gânduri părut *raționale*.

Acțiunea se construiește. Ea nu există! Pe când fantezia doar *uimește* și nu *zidește*.

---

[100] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pedro_Calder%C3%B3n_de_la_Barca.

[101] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Bertolt_Brecht.

Pe scurt: mi se par *fade* pentru *astăzi* construcțiile lor, chiar dacă eu admir *genialitatea* și *unicitatea* lor. Construcția veche a devenit *caducă*...și noi căutăm *focul din tăciuni*.

Mâine trebuie să mă duc la Roșiori. Mamaia Floarea va face injecția la porc de una singură.

Bertolt Brecht: „Adevărul poate fi trecut *sub tăcere* sau rostit *în foarte multe feluri*”.

Figura lui poznașă mă face să îl compar *cu un circar.* Are urechile prea lungi. Însă adevărul lui e *un adevăr etern*.

Shakespeare, Beethoven și Michelangelo au fost genii care nu au putut *să se stăpânească*, să strunească prea bine șuvoiul din ei. Tocmai de aceea măreția lor constă într-un *prea plin care te dă peste cap*...și nu într-o *atenție la detalii*. Nu mai puteau să fie atenți din cauza *prea plinului lor creativ*.

Cu ei mă asemăn, și cu mulți alții, în multe puncte caracterologice. Frenezia noastră interioară, *șuvoiul de viață*...le poate părea celor *secătuiți de bucurie* și *de dinamism* drept *o frenezie nebunească*. Însă asta e incandescența omului care trăiește *profund*, *intens* și *definitiv* orice lucru.

Voltaire[102] scria în *Templul gustului* (citit recent): „Găsesc că toate cărțile sunt *prea lungi*”.

Însă el nu s-a referit la cei care cască de la 50 de pagini citite ci la cei care caută esențialul într-o carte și, când o citesc...și-ar dori *să fie mai mică*, adică: *mai concentrată*...și nu: *mai proastă*.

Venind spre casă, am privit o femeie în negru, care era pur și simplu *agățată* de un bărbat. El mergea cu mâinile în buzunare iar ea era agățată de el aidoma unei *rufe în cuier*.

Însă privind-o de la spate, pe lângă faptul că era *agățată* de el...avea și o mare depărtare între picioare

---

[102] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Voltaire.

și o distanță de la talpă la șold de un metru și jumătate. Adică: *o femeie interminabilă*.

În opera lui Brecht despre Galileo[103] există replica: „Adevărul este întotdeauna *copilul unei epoci*". Însă adevărul, deși poate avea *nuanțe* în diverse epoci, *transcende* orice epocă.

O altă replică de la el: „Nu *eu* am învins ci *rațiunea*".

Geniile istoriei au fost foarte *parșive*: au spus *trei lucruri importante* într-o piesă de teatru sau într-un roman...și apoi *bazaconii cât cuprinde*. Din punctul meu de vedere, trebuie să spunem *esențialul* și să lăsăm *șarada* la o parte.

Zeflemea lungă = teatrul cu dialoguri insipide.

Dramaturgii au înțeles un lucru capital pentru o piesă de teatru: oamenilor le place *vorbăria*...pentru că pare *digerabilă*. Și, în *vorbăria asta lungă*...aruncă și *sământa* lor: mesajul pe care vor să îl transmită.

Însă, pentru mulți privitori de teatru, care nu înțeleg mai nimic, *vorbăria*, *râsul tâmpit*, *pierderea timpului* e *tot ce contează*. Adică *cu ce rămân* după piesă...

În teatrul meu însă *rup* ritmul vorbăriei. Fac din orice cuvânt...*o adresă* bine definită.

O altă replică de la Brecht: „Încrederea *se pierde* când *se abuzează* de ea". Însă când încrederea e *familiaritate* și nu *necesitate*, termenul de *abuz* nu există în *dicționarul inimii*.

Idealul nu trebuie să se confunde niciodată cu *opera* sau *personajele ei*.

Dacă ai resurse interioare din belșug, stai liniștit! Fii mereu treaz și *apt* să-ți *modelezi* sufletul cu atenție.

---

[103] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Galileo_Galilei.

O după amiază toridă. Continui comedia: *Frica de morți*.

De câteva ori astăzi mi s-a părut că aud în camera mea *ticăitul unui ceas*. Și mie și bunicii mele ni s-a părut că *ceasul se aude în zid*.

Mintea mi s-a făcut deodată *lucidă*. Pot să învăț.

De la Horațiu[104] (citit astăzi):
„Un butuc de smochin, un lemn lipsit
de rost,
Eram cândva, când un dulgher
șovăitor,
Dacă să facă *un priap*[105] sau *un scăunaș*,
S-a hotărât pentru *zeu*[106]...”.

M-a lovit din nou Brecht: „*Sărăcia științei* se datorează, mai cu seamă, unei *bogății închipuite*”. Despre cum nu trebuie să îți închipui despre tine lucruri pe care *nu simți să le faci* și *nu poți să le faci*.

O altă replică: „Eu susțin, că *a ști să te bucuri* de tot ce-ți oferă viața este *o artă*”.

Brecht întoarce ironia și scrie: „Cine n-ar vrea să-și fie *stăpân* și *domn* măcar *odată-n viață*?!”. Cu alte cuvinte: e greu să râzi *de toți*, inclusiv: *de tine însuți*.

Încă o replică: „Vai și amar de țara care *are nevoie de eroi*”. Care vrea *să se legitimeze* prin *eroi*.

Adică *o linie* prin care poporul meu a trecut. Nonșalanța noastră însă constă în faptul, că noi ne luptăm cu noi înșine chiar și acum, când libertatea ne face cu ochiul.

---

[104] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Quintus_Horatius_Flaccus.
[105] Un penis în erecție. A se vedea: http://dexonline.ro/definitie/priap.
[106] Pentru un idol.

După ce și-a renegat ideile în fața *Inchiziției*, Galileo Galilei a spus: „E mai bine să ai mâinile *mânjite* decât *goale*”. Pentru că a negat de ochii lumii...

Și una de la Byron: „Marea artă urmărește *efectul*, produs indiferent pe ce cale”.

M-am spălat pe cap. Am terminat comedia la care scriam cu mare naturalețe. Sunt obosit dar mai citesc puțin din jurnalul lui Delacroix.

15 august 1997. Zi cu mare soare. Am lângă pat coșnița cu împărțanii[107] de la cimitir.

Mamaia a fost în zori la cimitir. Și asta, pentru că noi, românii ortodocși, nu ne-am uitat niciodată pe cei răposați. Bunica mea nu uită asta niciodată. Cred că e cea mai mare *lecție de credință* și *încredere* dar, în special, *de dragoste*.

Spre două ziua. Dacă oamenii ar ști *să se strâmbe în oglindă* ar ști *ce înseamnă teatrul*. Eu *mă strâmb*...pentru că *trebuie să creez personaje*.

La Biserică, am admirat rochia unei domnișoare și frezura alteia.

Montesquieu spunea undeva: „Două frumuseți *obișnuite* puse alături *își dăunează* una celeilalte. Două *mari frumuseți* se pun *una pe alta în valoare*”.

Mănânc doi morcovi...pentru ca să învăț lecția plină de evantai și de scorțișoară a celor doi morcovi...care nu se așteaptă să fie *îngurgitați cu discreție*.

Delacroix (o notă din 22 martie 1857): „Numai omul face lucruri *lipsite de unitate*. În natură sunt *unitare* chiar și *părțile rupte* dintr-un tot. *O ramură ruptă* dintr-un copac este *un mic copac complet*”.

---

[107] Lucruri alimentare împărțite/date milostenie la cimitir, pentru iertarea păcatelor celor adormiți, de către rudele lor.

E zece și ceva seara. Mintea mea căptușită cu bombe își revine. Îmi dau seama, spun eu, ce *complicat* te face *greșeala*...și ce *simplu* te face *asceza*.

Paradisiacii noștri Părinți erau *naivi la culme* pentru că erau *prea puri* și *prea viguroși în sfințenia lor*.

Noi, robii păcatului și ai erorilor de tot felul, suntem *slabi* dar *foarte inteligenți*.

O viață *a erorii* e una *a înțelepciunii*. Cine *a vrut să greșească* a început *să fie frumos*.

Viciul e o durere *suportată cu greu*.

Nu mai știu ce rus spunea, că *dracul e frumos*. Însă *căderea* îți dă să vezi *minciuna* drept *fermecare*.

Când voi muri voi spune, cu siguranță, lucruri care *nu se iau în seamă*. Mai întâi: că nu am făcut *mai nimic* din ceea ce *doream să fac*. Apoi: că nici nu am apucat *să trăiesc* viața pe care *aș fi vrut-o*.

Un dialog românesc e un curs de răspunsuri *fără complicații*. Românii nu complică lucrurile ca rușii, spre exemplu. Aceștia fac din dialoguri *filosofie* și nu *viață*. Noi facem *viață comunicată*, taifasuri de suflet, bucuria de a spune cuiva anumite lucruri.

Responsabilitatea e *o povară prea mare* chiar și *pentru tine însuți* darămite *pentru mulți*.

16 august 1997. M-am trezit târziu. Au reînceput visele cu amețeli, confuzii și neînțelegeri.

Am vizitat o familie pe care nu o cunoșteam, numai pentru ca să le fac o farsă. Mă spulberă vântul de pe o parte pe alta a drumului. Blocul se răsucește deasupra mea. Îmi este luată revista de vânt și e găsită de o femeie sărmană.

Mănânc caise crude. Aștept un tren care nu mai vine. Cu toate acestea mă simt, întru câtva, *relaxat*.

Spaniolii sunt ofticanți la culme pentru două lucruri: pentru *poveștile cu ghiotura* și pentru *scrisorile lor de dragoste*.

E aproape ora 12 noaptea și sunt neliniștit. Gânduri negre îmi răpesc liniștea. Mă simt o piatră aruncată de pe țărm în ocean.

Delacroix o dă înainte cu perfecțiunea, cu șlefuirea, cu modificarea și la 80 de ani. Ca și Voltaire. Însă eu cred că *perfecțiunea în artă* este mai puțin prezentă atunci când *o dorești* decât atunci când *n-o dorești*.

Oamenii nu vor deveni niciodată atât de desăvârșiți încât să nu-și facă niciodată niciun reproș.

Cred că presupusa noastră *idee de perfecțiune* e *o chestiune de gust*. Și gusturile se schimbă periodic.

17 august 1997. Iarăși sunt prea puturos. Mătușa Mariana și verișoara Anca mi-au făcut o surpriză extraordinară cu cadourile lor. Aveam nevoie de ele. Mă simt tot amețit la cap.

Mi-am reamintit visul de azi-noapte pe care îl uitasem. Zburam. Zburam lin și plăcut și eram privit de călători. Treceam cu ușurință până pe deasupra firelor de lumină electrică. Era fascinant să mă simt *o pasăre*.

Lucrurile mari sunt *gândurile mici* și...*un puhoi de trudă*.

Dacă Boileau[108] spunea, că „nimic nu e frumos în afară de adevăr", eu spun că: „fără adevăr, arta nici nu poate exista".

Delacroix: „Muncim nu numai ca *să producem opere*, ci și ca să dăm *o valoare* timpului". Autorul, din acest motiv, e *un timp al vieții sale*.

---

[108] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Nicolas_Boileau-Despr%C3%A9aux.

Nu pot să gândesc *mărginit* și *egoist* ca majoritatea. Mă dezgustă *egoismul utilitarist* pentru care se ceartă *toți* cu *toții*.

Alta de la Delacroix: „Bunul gust, felul de a gândi al unei națiuni depinde în mod ciudat de *al oamenilor săi de seamă*”.

Temistocle[109]: „Omul înțelept moare, tocmai când începe *să știe cu adevărat*”.

Delacroix, ultima replică: „*Prima calitate* a unui tablou este aceea de *a fi o sărbătoare pentru ochi*”.

18 august 1997. Am visat că m-am îndrăgostit de o chinezoiacă. Avea un trup creol splendid. Ea mai avea o soră și *am citit* dintr-un caiet al acesteia. De fapt n-am înțeles nimic...ci doar am privit literele chinezești.

Din nou chestiunea *trenului așteptat*...dar prins. Autobuzul nu m-a dus până unde doream eu. Aveam în mână o sticlă de vin Și am avut o relație amoroasă cu *iubita* mea din vis.

Am terminat ce aveam de citit și acum umblu prin casă enervat că nu mai am ceva care să-mi placă.

Când nu mai poți să faci ceva te enervezi din cauza a toate nimicurile.

Prea puțini oameni își mai permit să fie *nebuni lucizi*. Cel mai adesea sunt...*nebuni de legat*...sau *nebuni de proști*.

Cititorului îi place *să te știe* și *să te vadă suferind*. Atunci el se crede *mai bun* decât tine și *îți ignoră* lacrimile. Însă *lacrimile tale*...sunt și *lacrimile lui*.

---

[109] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Temistocle.

Talentele literare spun *tot ce știu*. Geniile literare spun *totul* din *tot ce nu știu ceilalți*.

O curvă *ieșită la pensie* îți va surâde foarte grațios la salut. Aceasta știe să primească orice cadou, fie el cât de mic, pentru că știe ce înseamnă *să te mai vadă cineva bine*...după atâtea *înjosiri* suportate de la tot felul de bărbați bădărani și perverși.

Îmi ard gândurile. Cuvintele îmi tresaltă în suflet. Imagini care mă obsedează și sentimente care mă încurcă. Sunt neliniștit dar încrezător în ziua de mâine. Suferința, care *mă asaltează* și *îmi mâzgălește* viața, tot ea mă și *purifică*.

Proza lui Mihail [Eminescu], ca a oricărui alt geniu, este *sfâșiată*. El nu poate povesti totul. El are doar *un anume fel de a povesti* ceea ce *îl interesează*.

19 august 1997. Teatrul e *o minte de nebun* sau *un nebun care minte inteligent*.

Ortodoxia este *omul*. Și asta se uită de la sine.

Când vrei *să termini* un lucru atunci el *de-abia începe*.

Adevărul afectiv e cel mai periculos.

Italienii sunt obsedați de *morți stranii* și de *căsătorii desfăcute*. Au femei foarte frumoase, vorbesc mult, prea mult de cele mai multe ori și au o îmbrăcăminte clasică.

Îmi trăiesc singurătatea cu multă zbatere.

Dacă aș muri acum, în afară de Dora/Gianina nimeni altcineva nu a mai *citit integral* opera mea. Așa că nimeni nu știe că *exist la asemenea intensitate*.

Vreau să scriu teatru. Visez romane. Iar poezie scriu mai tot timpul. De fapt nu scriu poezie *din când în când*...ci *trăiesc poetic* în mod neîntrerupt.

Chiar dacă îl iubești *enorm de mult*, tot nu poți să fii *responsabil* pentru moartea unui om.

Tataie Marin a făcut azi-noapte o nouă criză epileptică, cu intrare în comă, spasmuri, scrâșniri din dinți și spume la gură ca de obicei.

Când iese din această stare, după un somn scurt...nu mai știe nimic din ce s-a petrecut cu el. Noi îl ajutăm ca să nu își înghită limba și să nu moară asfixiat sau să nu cadă undeva unde să moară groaznic.

Mi-a sărit inima ca de fiecare dată. E incredibil însă cum se luptă cu sine pentru ca *să reziste* în viață. Luptă *pentru el*...pentru ca *să lupte* pentru mine.

Studiile mele stau în viața lui și pentru viața lui dă *un preț de suferință* enorm.

20 august 1997. Nu mă miră faptul că am visat frumos. E ora 5. 20 dimineața. Plec la București pentru ca să depun dosarul la facultate. Doamne, Tu știi ce va fi cu mine!

Mă dor picioarele...și n-am mâncat nimic toată ziua. De la nesimțirea de la secretariat și până la nesimțirea bucureșteană, cea *largă*...m-am umplut de *o scârbă chioară*.

O lume decăzută, o catastrofă în mișcare...Am râs și am plâns și la dus și la întors.

Peste tot cărți proaste, *nesperat de proaste*. Îmi pare rău că nu l-am cumpărat pe Verlaine[110]. Însă am luat poemele lui Baudelaire de la Dora.

Sunt înscris ca al 451-lea candidat și echivalentul e de 1 la 10. Rezultatele se dau pe 13 septembrie iar examenele sunt pe 5, 6 și 7 septembrie 1997.

Ion mi-a dat astăzi 50.000 de lei. A oprit pentru el 10.000 și mie mi-a dat 50.000 de lei.

---

[110] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Verlaine.

Îmi zâmbea cu nerușinare și încerca să îmi vorbească „a la oraș” când ea era o țărancă amploiată. Și la București sunt multe *doamne închipuite*, semidocte de vază, atât de multe încât ți se face rău.

Și, de atâta durere, astăzi era să mor. Dumnezeu mi-a trimis o femeie care m-a scăpat de la moarte. Era să mă calce trenul. Am amețit și am căzut pe linie. Și ea m-a ridicat...

21 august 1997. De atâta epuizare îmi pierd foarte repede gândurile. Epuizarea de tipul ăsta a distrus multe gânduri de-a lungul istoriei. În mașină era să îmi vină din nou amețeală.

Ion ar dori să locuiască într-o peșteră, în munte.

Dora/Gianina mi-a spus că atunci când mă citește pe mine și pe Hafiz trece *dincolo de cuvinte*. Literal: *Atunci nu mai văd cuvinte, ci sufletul vostru!*

Am recitat cu voce înceată niște poeme și Dora mi-a spus că o înspăimânt cu inflexiunile inimii mele.

Acum fierb porumbi de la vie.

Murim *mai timizi* decât atunci când ne naștem.

E seară. Ora opt. Sunt atât de obosit încât nu pot să adorm. Mă apasă o ușă de mormânt pe inimă.

Tăcerea *ucide* mai repede decât glonțul.

Am o poftă nebună să joc teatru. Și, în același timp, aș vrea să văd ceva frumos, foarte frumos, care să mă uluiască.

Neprevăzutul poate fi foarte *ironic* uneori.

Uneori trăiesc teama de *a fi foarte fericit*...și de a deveni *și mai fericit*...până la *explozia* inimii mele.

22 august 1997. M-am trezit luminat și complet refăcut. Visul de azi dimineață a fost de-a dreptul *medieval*. Oboseala care *mă cobora în mine* a pierit.

De azi începe drumul invers. Mai am doar 12 zile.

După două lecții am obosit de-mi vine să iau câmpii. Mintea mea e *o catastrofă ecologică* în clipa de față.

Astăzi am vorbit cu Baudelaire. I-am spus că naivitatea *s-a subtilizat* la culme în secolul meu. Subtilitatea, la el, *lipsește cu desăvârșire*.

Visul e cea mai *riscantă* parte a vieții.

23 august 1997. Nu mai pot să suport lumina și îmi vine să urlu din cauza durerii de cap. Am mâncat smochine și pere.

„Nu poți să fii și *Înger* și *om*”, spunea Sfântul Efrem Sirul[111]. Cuvintele lui mă umilesc și mă fac să plec dintre oameni. Însă nu mi-a venit timpul...

24 august 1997. Iar m-am trezit obosit și iar am uitat tot ceea ce am visat. Când uit ceea ce am visat am și mintea tulbure câteva ore după.

Însă, în ultimul, era vorba de un preot și de o Biserică. Nu mai țin minte detaliile...

Aș vrea să compun teatru, acum, chiar acum...Însă din punct de vedere fizic nu pot. Sunt obosit și nu mă pot concentra așa după cum aș vrea. Așteptare, teamă, emoție: toate la un loc. O liniște întunecată.

Stau cu cântecul trupei *Talisman* în mine. Cu: „singur, atât de singur...”. Ele mă fac să plâng, pentru că rezonează profund în mine.

Am rescris la jurnal. Efortul psihic m-a liniștit. E o seară tihnită. O seară fără fast, ca *un gol uterin*.

---

[111] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Efrem_Sirul.

Când trăiesc aceste *goluri de timp* mă simt ca în burta mamei.

O seară singură. Am privit un film cu o dramă psihologică. Și-a ratat viața afectivă dar și-a câștigat cariera de *cercetător istoric*.

Îmi apare în minte o seară, în care jucam fotbal și am căzut. Eram lângă ruscă...Și acel moment m-a făcut *să văd*...

Credința în Dumnezeu *m-a distilat* foarte mult.

Am început să mă cercetez, să mă privesc pe mine însumi cu o asemenea *detașare* de parcă vorbesc despre un altul.

Am început să văd în mine *stări vechi* ale ființei mele. Acest lucru mă uimește. E ca și cum aș locui împreună cu mai multe ființe sau, mai exact, cu mine la mai multe vârste...și fiecare vârstă și-ar păstra *conturul distinct*, propriu.

Și stau și mă gândesc, cum de pot să văd aceste lucruri, când memoria mea mi-a slăbit sau se modifică potrivit vârstei.

25 august 1997. Recitesc și am o minte clară. Însă presimt că la examen voi avea *o cădere de nivel*. Dar va fi spre binele meu. Sunt nerăbdător și gândul îmi este numai la acest *hop*. Trupul meu se răzvrătește împotriva regimului autoimpus de studiu dar fără acest lucru nu pot *înainta*.

M-am rugat sub nucul din vie, aici, în curte, la Scrioaștea. Pentru un moment, am simțit din nou dulceața și înălțimea filocalică intensă a vieții cu Dumnezeu. Adevăratul rugător e cel ce Îl vrea numai pe Dumnezeu și iubirea Lui.

Mintea se desparte de lucrurile materiale și se înalță spre unitatea Prea Sfintei Treimi. Se unifică. Drumul acesta e un miracol și o transfigurare a persoanei noastre.

Când mi-am ridicat ochii din carte, pentru o secundă, m-am înspăimântat de ceea ce am văzut. Parcă am văzut *puterea* și *prezența* lui Dumnezeu în tot ceea ce există. Acest moment *tainic* m-a înfiorat prin *măreția* lui.

Pentru mine, Sfântul Simeon Noul Teolog[112] e cel mai mare vorbitor de Dumnezeu. El a urcat, mi se pare mie, cel mai *aprins* spre Dumnezeu.

Spre seară a plouat. Cerul e albastru închis și foarte tăios. Vremea de afară mă înspăimântă prin coloritul ei. Am văzut multe ceruri ca cel de acum și de fiecare dată am fost șocat.

Am privit-o la televizor, din nou, pe Alexandra Nechita[113]. Nu-mi place însă un lucru pe care nu-l „vede" nimeni: nu știe *să explice* ceea ce face.

Progresele ei sunt progrese *coloristice* și *estetice* dar nu și *geniale*. Nu văd *geniu* în această fată. Și cred că știu ceea ce spun.

26 august 1997. Când Îl dorești pe Dumnezeu nu mai e nimic rău.

E spre ora 12 noaptea. A plouat. Acum e liniște. S-au comutat examenele. Mâine dimineață, la ora 4, plec spre București. Domnul să fie cu mine!

27 august 1997. Am prins personalul. E ora 3 dimineața. Acum sunt stăpân pe situație. Înainte însă să adorm am avut grețuri.

28 august 1997. A fost *o glumă*: examenele încep tot pe 5 septembrie. Numai că eu am venit la București degeaba.

Sunt obosit. Ieri am umblat ca un nebun prin oraș. Miza e de 1 la 5.

---

[112] A se vedea: Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș, *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog*, Teologie pentru azi, București, 2009. Poate fi downloadată de aici: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/.

[113] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandra_Nechita.

M-am întâlnit cu Iustin Manta la București, lângă facultate și m-a încurajat. Mă bucur când întâlnesc oameni *loiali* adevărului.

I-am privit însă pe candidații la Teologie și mi-a fost teamă să mă întreb de ce au venit pentru acest *solilocviu*. Sunt trist...

Orice carte a mea este *o stare de spirit în extensie*.

Încercarea de *a surprinde* pe cineva fără *a avea adevărul* e ca încercarea de *a prinde* soarele într-un tuci de făcut mămăligă.

29 august 1997. Azi e o zi în care dacă *te naști* nu îți pare rău.

30 august 1997. M-am trezit *obosit* și *dezgustat*. Parcă aș avea o mie de ani: atât *de obosit* mă simt. Aș dori să fac multe lucruri și niciunul. Mai mi-a trecut durerea de cap. Afară e un timp urât.

Mai sunt trei zile și parcă nu mai știu nimic din tot ceea ce am învățat. Însă uitarea mea înseamnă *o colosală oboseală*, pe care nu mi-o poate înțelege nimeni, pentru că habar au cât m-am epuizat pentru a crea.

31 august 1997. Duminică. Zi caldă. Am apelat din nou la vitaminizare.

Oamenii care gândesc au fruntea *ieșită în relief* și sunt oarecum *deformați la cap*. M-am gândit automat la Mihail [Eminescu] și m-am privit și eu în oglindă. A început să se observe acest lucru și la mine, adică această *deformare* a capului din cauza multei cugetări.

Mă gândesc uneori ce aș putea să scriu înr-un *jurnal perfect*?

Sonetele (citite astăzi) lui Shakespeare sunt parcă *însăși realitatea*. Sentimente, fapte *brute*. Sunt atât de *clare* încât m-am plictisit să le mai citesc.

Entuziasmul prelungit e, de multe ori, *sursa* multor erori.

Uneori prima impresie poate *greși*.

E târziu și totuși nu pot să adorm. Noaptea s-a strâns toată în mine și îmi pare de nesuportat. Patul meu e *prietenos* cu mine dar eu sunt *neliniștit*.

1 septembrie 1997. E ora 11 dimineața. Lumină și întuneric. Am o minte concentrată la culme și dacă ar fi așa întotdeauna aș fi *un munte de luciditate*.

Astăzi voi spicui *o barză de gramatică* și iese ce-o ieși. Am recitat câteva poeme de-ale mele și am devenit *groaznic de complex*.

Ora 3 după amiaza. M-am ținut de cuvânt! Am scris interviul pentru Nobel. Apoi am plecat în grădină, sub nuc, cu cerul în față și am mâncat struguri. Aici am văzut împerecherea a doi fluturi. Le tremurau antenele. Ea dorea să zboare...dar era lipită de el.

Nu-mi plac femeile în pantaloni și, mai ales, în blugi. Feminitatea le zboară...la contactul cu pantalonii.

Mă odihnesc cu sonetele lui Shakespeare în fața „marelui examen”. Sper să scriu mai puțin zilele astea, pentru ca să nu mă obosesc tare mult.

2 septembrie 1997. E 8 și ceva dimineața. Plouă și iar plouă. Sunt oarecum liniștit. Astăzi nu știu ce am să fac. Aseară m-am jucat cu scrisul de fabule, pe când astăzi cred că mă ocup de manuscrise.

Cel mai urât îmi e să îmi fac bagajele. Pare întotdeauna *tristă* plecarea mea.

3 septembrie 1997. Am mers mult. Am întâlnit-o pe Anca (studentă la Teologie) și m-a dus la o gazdă. Sunt sub presiunea nervoasă a examenelor și a faptului că nu mă simt bine unde sunt acum.

Am fost într-un parc, m-am odihnit pe o bancă...şi m-am liniştit puţin privind apa lacului.

Spre seară am intrat într-o biserică catolică. Aerul ei *mă stânjenea*. Mă simţeam *părăsit* între pietre înalte.

O, sunt singur, Doamne! Durere multă...şi starea mea de părăsire. În acest moment simt că *nimeni nu mă ajută*. Sunt *singur* şi *părăsit*.

4 septembrie 1997. Bucureştiul moare cu câinii în braţe, în braţele şoselelor. Merg pe străzi. Mă zâmbesc scurt. Fiecare bloc parcă *mă latră* şi *mă respinge*.

Eu mă înving întotdeauna atunci când nu mai există *şanse*.

Acum sufăr, sufăr cu dureri imense. Însă ştiu că aceste străzi goale mă vor iubi cândva şi aceste inimi sterpe se vor lovi de numele meu ca de *o bucurie* peste care *nu vor putea trece*.

Poemele mele ştiu cum eu *am plâns nemângâiat* şi *am disperat străzile* care *nu m-au vrut*.

5 septembrie 1997. Cu iubiţii mei prieteni. Am plâns şi am râs.

Examenul prim de la facultate a fost *o prostie emancipată*, pentru că s-a căutat *un subiect chiţibuşar* şi nu *un subiect de creaţie*, în care *să ţi se vadă personalitatea*.

Sunt trist. Deasupra mea stă un soare care îmi taie picioarele. Mă doare capul foarte rău.

6 septembrie 1997. Am plâns. Am făcut greşeli banale. Cred că *am pierdut* examenul de intrare la facultate.

Am uitat masiv, am primit subiecte lăturalnice şi am stat într-o încordare şi în spaţii care nu mi-au făcut bine. Epuizarea şi, mai ales, tristeţea mea lăuntrică, sfredelitoare, mi-au golit mintea...şi m-au făcut aidoma unui om *lipsit de nerv*.

8 septembrie 1997. Ora 12 noaptea. În Gara de Nord din București. Pentru că am pierdut trenul de seară, după ultimul examen, tocmai de aceea, împreună cu Valentin, așteptăm trenul de Roșiori ca vai de noi.

Am greșit până și ceea ce știam cel mai bine. Ultimul examen a fost un fiasco de zile mari. Datorită unor șicane *prietenoase* și, mai ales, a unuia dintre preoții asistenți, care m-a bănuit că *aș dori să copiez*, am trăit un blocaj mental, din cauza căruia nu am putut să mai îmi reamintesc nimic despre subiectul pe care trebuia să îl tratez.

Am stat, minute întregi, cu imaginea *intrării* lui Mihai Viteazul în Alba Iulia...însă nu mai mi-am reamintit *contextul* în care a ridicat catedrala, *marele subiect*, de fapt, al examenului ultim.

Adică ne-au dat o jumătate, trei sferturi de foaie...din toată *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*.

Atmosfera de acum a gării, care îmi întețește și mai aprig tristețea.

Două tinere se prostituează contra cost. În clipa de față, una dintre ele, face sex cu un bărbat care a căutat-o, undeva spre triaj.

Am văzut șobolani în gară și pe lângă buticuri, când am căutat un veceu.

Un bețiv își bate mama și o drăcuie. Un copil suge la sânul mamei lui. În timp ce pe peronul gării, la o distanță aproape de noi, un altul face sex cu o altă tânără, tot contra cost, patrula de poliție a gării, ca și când nu ar putea *să vadă* cât vedem noi, adică pe cei doi făcând sex...e ocupată cu escortarea unor aurolaci.

Un aer viciat...

În timpul examenelor am fost la Mănăstirea Antim tocmai în timp ce se săvârșea o nuntă. Mi-a rămas în minte ochii *călugărului poznaș*, care nu ne-a putut răspunde decât *în dodii*, în glume...la *întrebări foarte clare*.

Vulgaritatea e mizeria noastră cotidiană. Mizerie sufletească. Suntem *bogați în indecență*. Și simt cum mă îmbolnăvesc tot mai mult de boala asta.

E 8 fără 10 seara. Am mâncat mici și am băut bere la bâlci. Sunt arcuit ca o statuie.

Însă mă simt bine că sunt acasă. Fără zgomote. Fără tăceri parșive. Fără frivolități de duzină.

Octavian m-a invitat la el la Biserică. Am cunoscut-o pe Cristiana, soția sa. S-a bucurat că i-am întâlnit.

Bananele mi-au făcut bine. Sunt secătuit de forță...Însă în zilele următoare am multe de scris despre *experiența murdară* pe care am avut-o în exasperanta noastră capitală.

Scriu pe scurt și mă dor mult ochii.

9 septembrie 1997. Merg mai departe cu toată durerea în suflet. Umblu mereu după spații inefabile...

O preconcepție învinsă e *o poartă de intrare* în tine însuți.

10 septembrie 1997. *Marea artă* nu te *consolează*. Ea *te instruiește*, îți dă *speranțe tot mai mari*. Ea *te convinge* că nu ești *o eroare*.

Marea artă este un impuls pentru *a repara* în tine *ceea ce mai poți repara*, pentru *a te mobiliza* din nou *spre viață*. Asta am simțit când i-am ascultat pe Beethoven, pe Mozart, pe Chopin...

Am simțit că ei încearcă să mă entuziasmeze, să mă facă să iubesc, să mă facă liber.

Afară e înnorat și îmi place *să prind* tot sufletul prietenilor mei și *să îl sărut*. Astfel mă simt *mai puțin răstignit* și *mă umplu* de *odihna sperată*.

Adevărurile mele sunt o traumă imensă pentru viața socială. Mă simt ca *un vultur rănit* care e crezut drept...*furnică*...

Am încercat, de multe ori, să fiu *ca cel de pe stradă*, ca *anonimul* care nu iese *cu nimic în evidență*, dar nu mi-a reușit niciodată. Oricât aș vrea eu să nu fiu *eu*, să mă comport *în general*, ca *tot omul*...am *prea multă personalitate*, care *mă dă de gol*.

Eu gândesc în fracțiuni de secundă. Aceasta e *adevărata gândire*! Tocmai de aceea nu pot să suport pe cei *grei de cap*, pe cei cărora trebuie să le explici de zeci de ori...pentru ca să nu înțeleagă mai nimic în cele din urmă.

Ceea ce *se gândește bine*, se gândește *repede*. Gândirea nu are de-a face cu timpul și spațiul. Ea are de-a face numai cu *străvederea sufletului prin creier*. *Viteza* acestei *străvederi* e tot ce înseamnă *înțelegere*.

Gianina mi-a dăruit 30.000 de lei, un top de foi și două caiete mari. Nu știu cum să-i mulțumesc mai mult și ce cuvinte să-i spun. Fără ea aș fi *cel mai puțin fericit*.

Dumnezeu face viața mea *o continuă taină*. Nu știu de ce iubesc oameni *atât de diferiți*. Sfântul Simeon Noul Teolog, [Salvador] Dali, Nichita [Stănescu], [Vladimir] Maiakovski[114], [Charles] Baudelaire, [Mihail] Eminescu, [Emil] Botta și mulți alții, încap, cu toții, în sufletul meu.

Toți au ceva *în comun* dar fiecare e *un unic*, e *diferit*, nu e *ca ceilalți*.

Am citit azi câte ceva și cred că va veni în viața mea *o schimbare enormă*. Aceste schimbări, care or să vină în viața mea, *o să mă rupă de trecut* și o să mă facă să mă gândesc *numai la veșnicie*.

Să nu spuneți că nu este posibil, spunea Sfântul Simon [Noul Teolog], *să nu spuneți că nu putem să-L*

---

[114] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Mayakovsky.

vedem pe Dumnezeu în inima noastră, să nu spuneți că nu putem să ne mântuim! Eu cred în aceste lucruri! Eu știu că ele *sunt adevărate*.

Un jurnal e interesant, cu *adevărat interesant*, numai în *clipele supreme*. Însă fără toate *semnele* lui nu participi *la taina* celui care l-a scris.

Cărțile adevărate nu-ți mai dau nicio *șansă trecută*. Ele îți dau numai *o șansă viitoare*.

O credință adevărată nu numai că *face imposibilul* dar *îl și produce*.

Un Sfânt e *nebun* tocmai pentru că face *imposibilul* mai mult decât *posibilul*. Iar oamenii ordinari nu pot să se apropie de *imposibil* decât *cu uimire*.

Geniile uimesc pentru că *au forță de titani*. Deși, adesea se spune, că *titanii* sunt geniile care *trăiesc mai mult ca de obicei*.

Astăzi am înțeles că nu pot să spun *nimic* despre *viața mea*. Trecutul sunt *eu* și el *e mort*. Prezentul e *altul* deşti *sunt eu*.

Doamne, astăzi am înțeles că *arta nu se naște niciodată*! Ea este *o naștere* întotdeauna *nenăscută* și *născută*. E una dintre marile, fundamentalele *antinomii* ale artei.

11 septembrie 1997. Arta *ne deformează* sufletul, după cum și sufletul nostru *modifică* arta. E *o suferință reciprocă*, pe care ne-o asumăm *extrem de dureros*.

Citesc și nu mai înțeleg nimic. Cu cât gândesc mai acut, cu atât cad în gol, într-un loc unde nu mai pot să fiu apt de nimic...decât de *contemplare*.

Pe cât mă umplu de tăcere și de liniștea lui Dumnezeu cu atât văd tot mai pregnant, în mine și în

jurul meu, cum iadul *își deschide gura* tot mai mult și mai înfricoșător.

Mă simt părăsit. Nu mai știu cum să scriu în jurnal încât să par *credibil*. Cred că cuvintele îmi exprimă, acum, *tot mai puțin* starea sufletească.

În ultimul timp am trăit stări sufletești la pragul nebuniei, cu o mare singurătate, ucigătoare singurătate, unde *m-a lovit*, în mod cumplit, disperarea. Nu mai vedeam nicio speranță, nicio frumusețe, nicio liniște.

[Lucian] Blaga spunea despre frământările lui Kierkegaard, că în ele a fot și puțin *șarlatan* și nu doar *existențialist*. În această clipă, nu aș dori ca să se creadă despre mine că *mimez suferința*...când ea *mă îmbolnăvește sufletește*.

Căsătoria, preoția, munca de profesor, acum, nu mi-ar aduce niciuna *liniștea* pe care o caut, ci mi-ar adânci *neliniștea*. Însă nu mai pot să trăiesc cu *suferința* și *singurătatea* pe care le port în mine.

Simt că *mă prăbușesc*. Simt că mor. Nimeni nu mă crede că: *simt că mor*.

Am înțeles lumea numai datorită schimbărilor din mine însumi.

Am ajuns să gândesc și să mă ocup de lucruri care nu mă mai interesează nici pe mine însumi. Le gândesc și mă ocup de ele ca cei care, în tren, se ocupă de un rebus pe care, mai apoi, fără mustrări de cuget, îl aruncă.

Când eram la poalele muntelui, credeam că pe munte sunt numai *lucruri frumoase*. Credeam că aici mă voi umple de *toată cunoașterea*. Ajungând aici însă *mă simt gol*. Mai gol ca la început. Poate sunt *prea fericit*, domnule, doamnă, și *nu îmi dau seama*!

Când am sperat cel mai mult am avut cele mai mari decepții.

Motoul celui de al 10-lea caiet manuscriptic al jurnalului de față îmi aparține: „*Cel mai fericit om* este tributarul *celor mai nefericite întâmplări*".

12 septembrie 1997. *Versurile mele* sunt însăși *suferința mea*. De aceea mi-e teamă *să-mi recitesc* versurile. Pentru că un om suferind nu-și poate privi, cu plăcere, *rănile*.

Viața e *o gălăgie surdă*. Cu cât nu mai sunt tânăr cu atât îmi dau seama de acest lucru.

Oamenii care vorbesc despre perfecțiune *cu zâmbetul pe buze* nici nu le trece prin cap cât de *traumatizantă* e *îmbrățișarea perfecțiunii*.

Faptul de *a fi brutal în a spune adevărul* cred că se datorează nașterii mele. Numai un cutremur putea să mă nască *atât de viu*.

Inima e *cel mai frumos loc* în care pot *muri* și pot *învia* toate lucrurile pe care tu le-ai iubit și le iubești.

Dacă aș spune tot ce mi-a plăcut pe pământ, cu lux de amănunte, cu siguranță că *aș uita* să mai spun ce nu mi-a plăcut. Sau nu ar mai fi *interesant* să mai spun acest lucru...

Am fost dezamăgit, în mod continuu, de oameni care erau *dezamăgiți de ei înșiși*. Și ceea ce m-a durut cel mai mult a fost faptul că ei, cu bună știință, l-au lovit *drept în inimă* pe singurul lor *prieten*, care îi iubea *în mod sincer*...

Orice mare eveniment al vieții mele are *lângă el* sau *în el* o mare *dramă*, o suferință *penibil de neomenoasă*.

12 fără un minut noaptea. O, n-am să uit niciodată ce frumoase sunt rugăciunile în comun! De

aceea nu pot să mă rog *doar pentru mine*, fără ca să mă rog *pentru toți*.

Numai în comuniune, în dragoste și în ascultare reciprocă stă *mântuirea*, adică *în frumusețea noastră*.

Adevărata față a omului poate fi *mai frumoasă* decât aparenta *frumusețe*.

Dacă omul și-ar pune toate potențele *în act* am fi mai minunați decât *cele mai frumoase gânduri* ale noastre.

Acum îmi vine să zbor, să zbor către Dumnezeu. Pentru că sunt fericit, *prea fericit*...Unde? În mijlocul *destrămării*.

13 septembrie 1997. Nu respirați: rezultatul examenului meu se amână! Poate că la Teologie nu s-au *reglat* încă toate *conturile*, adică nu se știe *încă* cine *trebuie* să intre și *cine nu*.

Oamenii culturii care *mă populează* și de la care am *învățat enorm* (o listă rapidă, în fugă):

1. cei mai frumoși: Nichita Stănescu și Salvador Dali;
2. cei mai profunzi: Shakespeare și Beethoven;
3. cei mai nebuni: Baudelaire, Nietzsche și Kierkegaard;
4. cei mai excentrici: Picasso[115] și Monet[116];
5. cei mai suavi: Enescu[117] și Chopin[118];
6. cei mai înalți: Eminescu, Byron și Cervantes[119];
7. cei mai tenebroși: Emil Botta și Max Ernst[120], pictorul dracilor;
8. cei mai angoasați: Pascal, Eugen Ionesco, Beckett[121] (omul cu pălărie neagră) și Kafka[122] (maimuța care mănâncă banane labirintice);

---

[115] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.
[116] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Claude_Monet.
[117] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Enescu.
[118] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Fr%C3%A9d%C3%A9ric_Chopin.
[119] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Miguel_de_Cervantes.
[120] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Max_Ernst.
[121] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_Beckett.
[122] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Franz_Kafka.

9. cei mai îndrăgostiți: Hafiz[123] (poetul vinului) și Hokusai[124] (cel nebun după pictură).

Însă lista continuă: Van Gogh, Cézanne[125], pictorul femeilor albastre, de un albastru ultramarin (îmi scapă acum numele lui), Brâncuși, Stravinski[126], Mozart, Bach, Rembrandt[127], Verlaine[128], Rimbaud[129], Rilke[130]...

Ei m-au învățat multe *fibre* ale sufletului uman și multiple *coaste* ale artei și ale faptului de *a fi om*, pe lângă Sfinții mei. Adică niște *oameni morți*...m-au învățat *să fiu viu*.

Diogene[131] căuta omul cu felinarul. Eu nu mai îndrăznesc decât să caut *sentimente umane*, risipite pe ici pe colo. Bineînțeles, când întâlnesc *oameni*...e *o mare minune*. E adevărata *sărbătoare* a vieții mele.

Uneori am *aromă de putrezeală*, eu, tocmai eu, care am *o aversiune terifiantă* față de tot ce e *putred*, *corupt*, *mucegăit* în oameni.

Azi, spre exemplu, mă simt *un coș de gunoi* în care s-a scuipat în ciudă...

Ion vrea să mergem la munte, ca să mâncăm *o bună conservă*. Asta drept *consolare* pentru ultimele zile. Însă nu am *chef* de așa ceva.

14 septembrie 1997. Acum aș vrea să văd o piesă de teatru magistrală. O și văd...Preferabil?! Cu Florin Piersic în rol dramatic. Sau cu un altul ca el, care are *un înalt simț al singurătății*.

Singurătatea mea e una în jurul *marilor persoane* și valori spirituale, artistice și științifice ale lumii. Eu nu sunt *singur* pentru că nu am *cu cine comunica*, ci eu sunt *singur* pentru că nu am *destui*

---

[123] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Hafez.
[124] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Hokusai.
[125] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_C%C3%A9zanne.
[126] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Igor_Stravinsky.
[127] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Rembrandt.
[128] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Verlaine.
[129] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Rimbaud.
[130] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Rainer_Maria_Rilke.
[131] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Diogene_din_Sinope.

oameni cu care să comunic înalt, foarte înalt, cel mai înalt posibil.

Orice *mare idee* e *asocială*. Nu te poți încadra social, ca *o rotiță* într-un *agregat*, când tu ești *o altă mașină*, o altă lume, pentru care nu s-a inventat *o gramatică*.

Uneori scriu și mi se face frică de mine însumi. Am ajuns *să simt* și *să văd* și *să înțeleg lucruri* la care nu m-am gândit niciodată sau pe care nu le credeam *posibile*.

Inima îmi este foarte sensibilă datorită ultimelor șocuri. Tracasările asta cu examenele mă exasperează. Iar chestiunile familiale mă aruncă cu totul în aer.

Și, Doamne, cu toate astea, pe care *le trăiesc* și *le simt*, știu că toate au *un rost* la Tine! Pentru că nu se poate petrece cu mine și cu niciun om lucruri pe care Tu să nu le îngădui.

15 septembrie 1997. Mă enervez din orice...și, de enervare, nu mai îmi simt picioarele. Încep să tremur și nu mai știu de mine. Uneori mi se pare că plutesc în neant. O oboseală mormântală.

Nu cred că Dostoievski a scris *cea mai răscolitoare pagină a literaturii*. Simt că pot să fac *mai mult*. Simt că se poate spune *mai multe* din om, despre om...pentru om, în favoarea lui.

16 septembrie 1997. Bunătatea e un mod de a fi mâncat *de struguri*, adică *de către toți hoții*. Prostia e *o invazie* a cioburilor între stele. De aceea mă dor pe mine cuvintele de multe ori și nu mai pot să mănânc de atâta *chin* și *durere*.

Astăzi, ca să îmi treacă de toate, am spart lemne. Timpul e însingurat. Ziua de mâine îmi va *stabili* viitorul.

18 septembrie 1997. Da, s-a comis *marea greșeală* în ceea ce mă privește! Numai că nu pot fi *gol*, eu, *cel plin*.

19 septembrie 1997. În fața panoului cu note s-a produs o schimbare *radicală* în ființa mea, de care, probabil, o să îmi dau seama în zilele, săptămânile următoare. *O izbucnire* din lăuntrul meu, până în minte și conștiință.

Acum, în clipa de față, parcă sunt *drogat*. Până acum nu am știut niciodată *gustul înfrângerii*. Și astăzi l-am aflat *din plin*, într-un mod *brutal*.

Sunt nevoit să mă întorc din nou la *schemele mentale* și la *tipicul de doi lei*, numai *memorare*, pe care mi-l cer aici, ca să intru la facultate. E penibil!...Însă chinul meu *se acutizează*...și o iau, precum Sisif, de la capăt.

Nici nu mi-a trecut prin cap să fac *contestație*...deși mulți fugeau *să conteste* nota obținută.

O, Doamne, numai Tu știi de ce trebuie să trec prin durerea, nefericirea și rușinea asta! E prima oară când pierd un examen...

Mi-e nespus de greu, dar știu că Tu, Tu Însuți știi de ce trebuie *să mă afund* în această groaznică stare și să nu merg, de anul ăsta, la facultate! Ai milă de mine, netrebnicul și mă iartă!

Un vis simbolic: eu am rămas în Biserică iar ei au ieșit afară, bucuroși, și s-au dus să sărbătorească. Aveau în mâini pahare mari de cristal...

Un alt vis: m-a bătut o gașcă de naltangii. Loviturile lor însă erau nedureroase deși mă băteau la greu. Motivul: pentru că am stat de vorbă cu prietena unuia dintre ei.

Al treilea vis: unul erotic. Cu două femei, cu care dracii mă obsedează de ani de zile.

Al patrulea vis al acestei nopți: un spațiu verde...și bunica mea îl aranja.

Al cincilea vis (am dormit ca sedat): întâlnesc o femeie pe care nu o cunosc. Îmi vorbește obscen despre o alta. Limbajul era unul...iar statutul ei social era altul. Apoi îmi spune că *toate femeile care vin la Biserică sunt curve*.

Adică dracul, după ce că am pierdut examenul de intrare la facultate, acum mă extenuează cu *intenții perverse*.

Zbieretele celor care beau mă făceau să râd. Era o manifestare animalică.

Delicatețea însă și *valoarea* nu se înspăimântă de *nonvaloare* și *nereușită*.

Delicatețea e *o normă* a celor *înalți*.

„*A spune* înseamnă *a inventa*”. E de la Samuel Beckett.

Și tot de la el, în *Molly*: „În mine au existat dintotdeauna *doi bufoni*, printre atâția alții, *cel ce nu cere decât să rămână acolo unde este* și *cel ce-și închipuie că mai departe ar fi ceva mai puțin rău*”.

20 septembrie 1977. Mă reîntorc la Scrioaștea. Fac pașii *nefericitului*. Deși mă simt *anchilozat sufletește* trebuie să dau aerul că *rezist*. *Tentații crude* își înfig colții în mine.

Nimeni nu poate ajunge *sceptic* la *unele lucruri* sau la *cât mai multe* până nu gustă, *cu sete*, din dezamăgire.

Am spart din nou lemne. Mamaia Floarea se bucură că sunt acasă și nu la facultate, pentru ca *să aibă cu cine mânca și vorbi*.

În ultimele zile am discutat multe lucruri cu ea. A început să se gândească la publicarea mea...și caută

să mă ajute în scrisul meu. E amuzantă prin ceea ce face și cu multă candoare (pe care nu o știam), când încearcă să îmi relativizeze durerile, obsesiile, amărăciunea și rușinea pe care trebuie să o înfrunt, că eu, *tocmai eu*, nu am ajuns student *din prima*.

A venit și mătușa Mariana. A încercat să mă *consoleze*...și *mă bucură* acest lucru.

Timp închis. Strada e însă populată. E o zi de sâmbătă...și de început de toamnă. În lipsă de altceva am conversat cu Beckett. E o izbăvire binemeritată din marasm.

Spre seară: Guy de Maupassant[132]. De la el:
„Trebuie să privești tot ceea ce vrei să descrii *destulă vreme* și cu *destulă atenție* ca să descoperi *un aspect* care n-a fost încă *văzut* și *descris de nimeni*. În toate există o parte *neexplorată*...

Cel mai mic lucru *închide în sine* o fărâmă *de necunoscut*. S-o găsim”.

El a murit din cauza unor semne grave de dezechilibru psihic. Avea accese de *teamă*, se credea *urmărit* și vedea *fantome*. Moare la 6 iulie 1893.

Mă simt *singur* dar nu *părăsit*. Acum mi-e teamă de toate temerile de pe fața pământului. Cred că mor, cred că înnebunesc, că din întuneric iese ceva și sare asupra mea, că voi fi otrăvit, că nu voi publica niciodată.

Însă toate aceste *drăcii* ticluite cu grijă de Satana, pe care mi le introduce, ca și cu o pipetă, în fața imaginației mele, pier fără urmă când mă rog.

Atunci uit tot: orice grijă, orice frică, orice durere...și mă asaltează o bucurie și o pace dumnezeiești. Atunci nu mă mai simt însingurat și nefericit, ci iubesc pe oricine și curăția.

În *Expulzatul*, Beckett nu a uitat să scrie: „Întotdeauna m-am mirat [de] cât de *lipsiți de finețe* sunt contemporanii mei, eu, al cărui suflet *se frământă* din zori până seara, *căutându-se pururi*”.

---

[132] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Guy_de_Maupassant.

Numai că, dragă Samuel, pe contemporanii tăi *i-a durut în cur* de tine, cum îi doare și pe ai mei de mine! Baremi la asta suntem *chit*.

21 septembrie 1997. Pierderea examenului meu se leagă de...*o pană de memorie*. Trebuie însă să fii nebun, *prea nebun*, ca să socotești un om *deștept* sau *prost* în funcție de *memoria pe care o deține*, când noi *gândim cu mintea*...și *stocăm în memorie*.

Sunt acasă. Soarele tocmai răsare. E o liniște mută. Am început să îi pun fiecărui substantiv un adjectiv lângă el, numai așa: de frumusețea locului. Acum învăț faptul *să nu îmi pară rău*. Vreau și trebuie să ies din starea asta *de dezamăgire*.

Scrisul e *un adevăr* în mijlocul multor greșeli.

Ieri am vorbit și cu Esenin[133]. Își punea întrebarea, *fireasca* întrebare, dacă atunci când declamă versuri nu pare *un farsor*. Și eu cred că *i se părea*, tocmai datorită schimbării de *altitudine* și de *implicare* interioară.

Și eu i-am spus: *Dragă frate, poetul trece peste fiecare cuvânt scris. E normal să fie așa! Când îl declami, versul nu este de o mărime egală cu tine, pentru că tu, cel care naști versuri, ești mai mare decât toate versurile tale la un loc*.

Esenin însă tot s-a spânzurat...N-a ținut cont de cuvintele mele.

Cred că *cea mai simplă* și *mai frumoasă metaforă* a lui Esenin se află în poezia *Răspuns* (răspunsul său către mama sa) și este: „bănuții de ninsoare”. Nu credeam să văd vreodată atâta *fragilitate sentimentală* ca la Esenin.

22 septembrie 1997. Mi-am scris două scrisori, ca să nu uit *cum se mai scriu scrisorile* și...să nu îmi pară rău că *nu am consemnat starea* cu *care aș fi vrut să fiu îmbrățișat* în aceste momente.

---

[133] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Serghei_Esenin.

În rest: puțină teamă...și n-am mâncat decât o bucată prăjită cu puțină pâine. Mamaia nu e acasă și mi-a fost urât să mănânc de unul singur.

Vreau să vorbesc cu cineva, să îi spun orice, despre orice. Tu, cel care mă citești acum, trebuie să știi că sunt *o fire nobilă*, adică am *noblețea dialogului de suflet* și că împreună cu mine poți să discuți *mult* și *bine*! Te sărut și te aștept ca să vorbim!

Din când în când, ca într-un pastel, latră un câine. Însă un astfel de câine poate lătra la mormântul meu *a rugăciune*. Sau e *un privilegiu* ca să ai *cine să te latre* și acum...și după moarte...

Mi-aș pune la mormânt: Eu am crezut că viața e *ușoară*, cu toate *lucrurile grele* pe care le-am trăit.

23 septembrie 1997. Am început, într-o nouă carte, să îmi scriu povestea vieții mele, *autobiografia*. Și îmi dau seama că nu e *atât de ușor* să o scriu pe cât *speram* la început.

Nu mi-e greu să îmi pun viața pe foaie, ci greu îmi e să sintetizez ceea ce am de spus, să elaborez textele într-o formă inteligibilă, cu continuitate.

Rezultatul pozitiv însă al acestui demers e acela că *mă întorc la starea pură a vieții mele*. *Rezultatul negativ*: mă confrunt cu uitarea mea sau cu multele sentimente și dureri din jurul unor evenimente, lucruri care mă fac *să mă reîmbolnăvesc* de propriile-mi dureri.

Îmi e tare frig deși afară e cald, un cald de toamnă. Am un frig interior. Și bunica mea e bolnavă de aceste friguri interioare. Mâine cred că mă duc la Turnu Măgurele.

24 septembrie 1997. Plimbare după soare. Poate soarele va lumina și la mine mâine. Însă tataie Marin a avut astăzi de 5 ori căderi cataleptice. Dureri de inimă și de frică imense. Îl privim și îl ocrotim ca pe *un mort viu*. Știm amândoi că poate să nu se mai trezească din aceste spasmuri foarte dureroase...

25 septembrie 1997. Un vis cu dragoste. Am sărutat-o în lift. Avea numai mamă. Complicații erotice.

Am prima mea slujbă! Tataie Marin s-a dus să-l întrebe pe directorul Marin Peleașă, vecinul nostru, dacă pot preda *Religie* anul ăsta...și directorul tocmai căuta *Profesor de Religie*. Așa că am fost numit: *Profesor de Religie*.

Am să dovedesc că sunt *cel mai bun*.

Și asta nu e tot: voi avea în curând și *cerc profesoral*, pentru că Florin Mircea (fostul meu coleg de seminar, care a intrat la facultate, la București, de anul acesta), în acord cu *inspectorul școlar*, l-au stabilit pentru primul trimestru.

Așa că simt că mă reîntorc la viață, la una *activă*.

26 septembrie 1997. Am cules via. Și am primit două scrisori care m-au bucurat mult. Am mâncat bine. Am văzut un film bun. M-am rugat împreună cu John. M-au durut însă dinții îngrozitor.

A fost, în concluzie, o zi în care m-am simțit *om*.

Când ajungi *să te confunzi cu ceva* nu mai poți fi *apt* de nimic altceva.

Poezia adevărată nu se vrea scrisă.

Cel care gândește *să scrie poezie* e un farsor.

27 septembrie 1997. O zi plictisitoare. Faptul că nu mai citesc mult se vede din însemnările mele. Acum nu mai gândesc *atât de intens* ca în fața întâlnirii cu multe *surse majore* ale lumii.

Însă asta pentru că nu mai am multă energie mentală. Pentru că nu mai suport *prea multul*...deocamdată...Nu cred însă că o să-mi placă *prea mult* această stare de *nonactivitate intensă* a minții și a inimii mele.

Eforturi și iar eforturi. Am scurs mustul din putină. Eu am pus în butoi 19 vedre, restul nu mai știu. M-am spălat pe cap și am intrat în casă.

Mâine se resfințește Biserica. Fie ca părintele Ștefan să ne privească din Rai și să se bucure pentru asta!

De luni încep munca profesorală. Nu știu ce va fi, ce *schimbări* se vor petrece în mine. Mă bucur însă că pot să am contactul cu niște copii, pe care îi pot *ține în priză* cu ceea ce am să le predau dar și să îi *formez* pentru ceea ce știu că îi așteaptă. Nu cred că vorbește vreun profesor cu ei ca de la suflet la suflet.

Excepționalul jurnalului unui om nu stă numai în *cuvintele sale adânci* ci și în *rezistibilitatea* gândurilor și a sentimentelor sale.

Am ajuns să scriu *ca mine*. Mă mir că am umblat după mine *atâta timp*, când era foarte simplu, încă de la început, să scriu *ca mine*.

De aceea nu e o treabă *simplă*, ci una *foarte complicată*, ca să îți regăsești *glasul interior*, cât și *ritmul scrisului*, *stilul* și *topica proprie*.

Scrisul genial e *oribil de natural*. Dacă nu ar fi astfel, bunele și relele umanității nu ar fi *atât de convingătoare*.

Adevărul unei opere de artă e adevărul pe care nu ai vrut *să îl afirmi direct* ci l-ai *metaforizat*, l-ai transformat într-o *idee transpersonală*.

Orice om *care gândește* e *un dobitoc al cugetării*: adică *muncește zilnic cu mintea* după cum boul e pus zilnic la jug.

Orice om care *poate să gândească* și *nu gândește* e *un ratat*: pentru că își bate joc de talanții lui Dumnezeu și îi aruncă.

Orice om care gândește *mai puțin decât poate* e *un plictisit*: pentru că l-au dezamăgit mulți.

Orice om care gândește *mai mult decât poate* e *un îngâmfat*: pentru că *gândirea lui* e, de fapt, *imaginarea faptului că gândește*.

Orice om care gândește *fără să mai știe că face acest lucru* e *un geniu*: pentru că a ridicat gândirea de la *scop* la *creație bucuroasă*.

Orice om care își umple gândirea de iradierile slavei lui Dumnezeu și de gândurile lui Dumnezeu e *un Sfânt*: pentru că a renunțat la mintea lui mărginită pentru a trăit în suprarațiоnalitatea lui Dumnezeu.

28 septembrie 1997. După ce am vorbit astăzi cu PS Galaction pe problema profesoratului, m-a enervat la culme un editor, care mi-a cerut să scriu *romane de război*...pentru că *astea se caută*. Să se caute la dumneata, că la mine *nu se caută*! O să vină și *timpul meu* și, cu siguranță, tot ceea ce am scris *va valora imens*.

30 septembrie 1997. Primele ore de Religie. Am găsit o atmosferă *flexionară* și *candidă*. *Copiii mei* (observați, deja, *nuanța*!) dau unei cățele să mănânce. Aceasta are pui abia fătați...și e aciuată în curtea școlii. Mă simt puțin obosit.

A vorbi unor copii e tot una cu *a aplauda*. Pentru că emoțiile, nedumeririle, prostiile pe care le fac te fac *să te simți viu*.

1 octombrie 1997. Valentin a plecat cu rapidul de 18. Am băut o sticlă de vin la trei sferturi înainte să plece. M-am bucurat că a venit și că am vorbit îndelung. Faptul că amândoi am pierdut acest examen ne-a făcut să vorbim o limbă *și mai comună*. Însă, cu siguranță, că lucrurile au *un rost profund*...și nu e doar *un hop întâmplător*.

Uneori te întrebi când ai *să învingi* lucrurile *mici* pentru ca să faci *lucrurile mari*.

Am mâncat lapte fiert. Și astăzi am dat primele note de zece la clasa întâi, la vreo trei copilași, pentru

că au învățat acasă, cu părinții și bunicii lor, *rugăciunea de la începerea orei*. Asta la Brebina.

Însă, de o săptămână, nu am citit aproape nimic. Asta e, cu adevărat, *o noutate* în viața mea.

2 octombrie 1997. Am reînceput lucrul la roman. Am scris trei pagini...și n-am mai putut de oboseală. De aceea: orice roman e *o oboseală supremă*.

Originalitatea constă în a nu-ți găsi împlinirea decât în ceea ce gândești și simți tu.

Am tendința *să mă lamentez*. Poate că e vorba, mai ales, de dorința vie de *a fi crezut*, de *a comunica abisal*.

3 octombrie 1997. O lege se face după *necesitățile națiunii tale* și nu după *exemplul altei națiuni*. Noi ne plagiem, la nivel politic, până și *nevoile naționale* în loc *să le trecem în revistă* și *să statutăm ce ne trebuie*.

Morții pot fi socotiți *oricum*. Numai că trebuie să știm că *adevărul lor* rămâne *la ei*, pe când *adevărul nostru despre ei* e *o simplă conjectură*.

Orele la școală mă obosesc, pentru că trebuie să fac naveta până la Brebina, cu autobuzul, pentru a doua școală, și pentru că, într-o zi, ca marțea, am 8 ore: 4 dimineața și 4 după amiaza, cu o pauză de două ore, timp în care mă duc și mă întorc de la masă. Însă marțea o am aici.

Am găsit câteva *suflete sclipitoare* printre elevii mei și în rest nimic. Aici, la Scrioaștea, afectiv, merg doar pentru o singură fetiță, care are un talent la desen ce trebuie exersat...și o sensibilitate care îmi place.

Azi am patru ore după amiază. Bate vântul și mi-e frig, un frig care mi-a înghețat sufletul și mă subjugă.

Poetul e *poet* în fiecare cuvânt al său și nu numai în poezie.

Operele geniale ale rușilor au *dialoguri largi* și *prea multă așteptare*. Când le privesc văd stepa, infinita lor înfrigurare.

Perversitatea e, adesea, *îmbrăcată galant*...numai că îi miroase sufletul a veceu.

De ce curvele te iau cu *mamă*, când *maternitatea* e pe ultimul loc în *așteptările lor intime*?

5 octombrie 1997. Uneori, pe mine mă ajută *contextul* mai mult decât *adevărul*. Din acest motiv sunt *iubit* când *nu îmi doresc* și *pălmuit* tocmai când am *nevoie multă de liniște*.

O vizită în casa mea este un moment de *a-ți pune întrebări*. Depinde însă ce *relevanță* au în *a mă cunoaște și mai mult*.

6 octombrie 1997. Curiozitatea feminină în ceea ce îi privește pe genii duce, mai degrabă, *la desfrâu* și, mai puțin, *la sclipiri de inteligență*.

Adică femeile înțeleg cel mai prost întâlnirea cu un om al *profunzimilor abisale*, gândindu-l *funcțional* (un penis în erecție) și nu ca pe *un creator al unor sensibilități unice*.

Și asta, când femeile se dau *de sensibile* și *de inteligente*...și în fața *sensibilității* și *a inteligenței debordante* ele stau *deschise*...ca în fața *unui vibrator*.

După întâlnirile, cu adevărat abracadabrante, cu doctorul Munteanu, la Turnu Măgurele (primele cu un doctor psihiatru), în care eu i-am vorbit deschis despre scrierile mele și i-am spus că mă doare inima uneori și că am nevoie de energizante mentale și el *m-a găsit* cu cele mai scârboase *defulări* și *intenții* (una dintre ele era aceea că *m-aș masturba în fața oglinzii*, pentru că *sunt plin de mine*, fiind un fel de *homosexual inconștient*), în lipsă de un psiholog la

Roșiori, am avut *proasta dorință* de a sta astăzi de vorbă cu un alt psihiatru.

Și în timp ce eu îi spuneam acestuia, că am *o lipsă enormă de energie mentală*, pentru că am făcut un efort imens de creație și de învățare pentru BAC și facultate, fapt pentru care am nevoie de *o medicamentație revitalizantă* și de nimic altceva, după ce mi-a prescris o rețetă cu nimicuri, care te fac să dormi mult...și să te trezești ca dintr-o comă (adică ceea ce îi cerusem), mi-a spus, că *ar fi mai bine* să mă internez, pentru două săptămâni, într-un *spital de boli mentale*, adică la *Poroschia*, pentru ca *să mă refac*.

Și *fără să îmi ceară acordul* sau să mă întrebe *dacă vreau* sau *nu*...începe să scrie *foaia de internare*, în fața privirii mele stupefiate de-a dreptul.

Am luat foaia (ca să o păstrez ca *amintire*, pentru ce înseamnă să fii doctor „profund" în România, care își înțelege pacienții „la perfecție") și nu voi lua nicio medicamentație din cele prescrise de o asemenea „eminență" sfidătoare...

În concluzie: am pierdut ziua degeaba, cu nervi din plin și am să mă doftoricesc singur, cu vitamine, mâncare bună, somn mai mult și o pauză de creație din când în când.

Da, o să rămână *antologice la modul negativ* aceste două întâlniri cu medici psihiatrii, ca dovadă a cât de prost pregătiți profesional și uman sunt în fața unui om cu *o mare profunzime religioasă și creațională*.

Ei lucrează după niște *scheme mentale nivelatoare* și consideră că omul e un fel *de cocă* din care faci ba vrăbii, ba covrigi cu susan. Adică toți sunt *la fel*, doar că îi cheamă *Gigel*, *Codruța* sau *Florentina*.

Din păcate, tot la fel de prost pregătiți pentru duhovnicie sunt mulți preoți, care fiind *afoni* la *tainele sufletului uman*, spun tâmpenii cu duiumul, ca „sfaturi", la spovedanie și mai mult *îi înnebunesc de cap* pe bieții credincioși decât *să îi ajute duhovnicește*.

9 octombrie 1997. Am luat totuși o pastilă din cele prescrise de el, ca să văd ce se petrece cu mine:

am dormit mai mult, profund și m-am trezit mai relaxat dar, totuși, amețit. Asta e tot!

Adică un energizant pentru minte, lucrul de care aveam nevoie, pentru că am trecut de la *stresul examenului* la *stresul navetei* și *al predării*.

Astăzi am doar două ore. *Inspecția la clasă* sau *cercul profesoral* va fi în noiembrie.

10 octombrie 1997. Le-am promis copiilor mei de la Brebina *un teatru de Crăciun*. Ei sunt *mai receptivi* și *mai entuziaști* decât cei de la Scrioaștea, care cu greu pricep că *trebuie să se bucure*.

Titlul: *Nașterea fără pereche*.

Actorii: povestitorul, cei trei magi, Sfânta Fecioară Maria, Preasfântul Prunc Iisus, figuranți (număr neprecizat încă).

Adică vom pune în scenă evenimentele din jurul Nașterii Domnului. Și voi scrie această piesă cu roluri *turnate* pe micii mei *actori de ocazie*.

Sunt bucuroși la culme...și care mai de care mi-au vorbit despre cum o să își facă ei costumele și recuzita...

Bineînțeles că nimeni nu a mai făcut așa ceva cu ei până acum și dacă au ceva *idee de teatru*...au văzut vreo reprezentație *la televizor*.

Pe scurt: se bucură că cineva îi *apreciază*...și, mai ales, că pierde timpul cu ei și după ore, ca un *coleg mai mare* al lor și nu ca *un profesor*, pentru ca să vorbească cu ei despre *tot felul de nimicuri*.

Vor să fie ascultați, fapt pentru care vorbesc întruna. Iar mie îmi place enorm asta.

Cafeaua mă liniștește. Mă simt bine.

11 octombrie 1997. Ieri am primit flori de la o elevă de-a mea. A fost un gest foarte *genuin*.

12 octombrie 1997. Pentru a cânta îți trebuie aspirația sufletului spre lumină, spre înaltul lui Dumnezeu. Acest dor te face *să vibrezi*. De aceea nu contează *ce cânți* ci *cum cânți*. Cel care cântă e *un sentiment în mișcare*.

Asta le-am transmis copiilor, care nu înțelegeau că *colindul* e *o declarație de dragoste*, o bucurie și nu *un tralala comunist*, după cum sunt învățați ei să recite poezii.

La început am fost uimit să văd că toți aveau aceeași *ținută de lemn* când recită: stau *drepți* și recitau *lălâu* și *fără entuziasm*.

Din discursul funebru al lui Victor Hugo la înmormântarea lui Balzac (contează *cine rămâne în urmă*, ca să vorbească *despre tine*):

„Merge drept la țintă. Se ia în piept cu societatea modernă; smulge tuturora câte ceva, unora *iluzia*, altora *speranța*, acestora *un țipăt*, acelora *o mască*. Sapă și sondează omul, sufletul, inima, măruntaiele, creierul, prăpastia ce există în fiecare din noi”.

14 octombrie 1997. Deși sunt un om al secolului al XX-lea, care e pe final, m-am bucurat că am lumină electrică în casă, după ce nu am avut lumină o zi întreagă.

Spre seară, în fața lor, îmi venea să plâng, atunci când le-am recitat poeme în primă audiție.

15 octombrie 1997. Scriu poeme cu mâna și sufletul meu îmi spune că ele nu se vor termina niciodată.

Am început să fiu *prea liniștit*. Viața mea parcă a intrat într-un deșert, într-un pustiu, unde nu se mai aude niciun urlet, nicio mașină, niciun zgomot...ci doar *o adiere de pace* și *de liniște*.

16 octombrie 1997. Studiez lirica norvegiană și suedeză.

Astăzi mi-am dat seama *că marile versuri* sunt doar niște *evenimente memorate* ale minții noastre, dintr-o mulțime de alte *evenimente nememorate* sau *uitate*.

18 octombrie 1997. Am scris două piese de teatru...și e foarte greu să faci *pe omul beat* când *nu ești*.

Mamaia face țuica din prăștina strugurilor. Vinul e dulce iar copacii au început să îngălbenească și să rămână goi. Mă simt mai bine cu sănătatea. Mă așteaptă câteva cărți să le citesc dar nu îmi găsesc timpul interior necesar. Pentru că fiecare carte are...*starea ei*.

Am făcut însă și *piesa de teatru*, pentru copii, pe care am să o pun în scenă pe 28 decembrie. Însă, mai întâi de toate, am făcut cu ei *lecții de vocalizare* și *de poetică*. Apoi *de ținută teatrală* și *de mimetism*. Lucrurile se mișcă greu...dar, de rușinea mea, fiecare *încearcă*.

Sunt până în gât în *culegeri de folclor românesc*. De vreo săptămână numai cu așa ceva mă ospătez.

În ultimele două zile am mâncat doar pastramă de oaie, sărată ponderat și am băut lapte de vacă. Dar beau multă cafea ca să îmi tempereze nervii și să mă țină treaz.

Primesc multe flori de la copii...lucru care le *miră* pe doamne, care, bineînțeles, că erau *singurele* care primeau.

Și nici prin cap nu mi-a trecut să le *sugerez* așa ceva. Însă, pentru toată dăruirea mea față de ei, sunt numai zâmbet, ascultă, se iau la întrecere și mă umplu de flori.

Și ceea ce fac ei pentru mine mă bucură și mă însenineazǎ, pentru că treptat-treptat simt că scot din mine tristețea, regretul...și redevin apt ca să creez la parametri mari.

19 octombrie 1997. Voi reîncepe cât de curând lucrul la roman. Doamne, Te rog, nu mă lăsa să stau în umbră!

20 octombrie 1997. Am scris 10 pagini la roman. Transcriu descântece românești. În casă este foarte frig. Nu mai am cerneală. Trebuie să mă duc să mă spovedesc.

Să nu crezi că *timpul unei alegeri* este *etern*.

23 octombrie 1997. Am citit *Evgheni Oneghin* al lui Pușkin[134]. Deși ritmul, metafora, viața romanului său în versuri acum sunt *un fum*, ceea ce e *viu* în el este *modul de a fi sincer*, care m-a înspăimântat și m-a făcut să încep să scriu.

Un eveniment neplăcut: una dintre elevele mele din clasa a 7-a a făcut o fixație față de mine și a început să îmi scrie *bilețele de dragoste*. Nu vrea să asculte că *trebuie să înceteze*...

Am primit un boboc roșu de trandafir. Din grădină. Și asta: în plină toamnă!

Am început să îmi pun pe foaie *proiecte literare de viitor*. Și când văd că sunt *multe* și *prea multe* mă apucă *groaza*.

Am stabilit clasa a 8-a pentru inspecție. Cred că va fi pe 6 noiembrie.

Posteritatea unui om e un lucru straniu: el va primi ori *mai mult* ori *mai puțin decât merită* de la urmașii săi.

24 octombrie 1997. Citesc. Scriu foarte puțin. Afară e frig și în casă la fel. Stau învelit în pătură.

De la tălpi la genunchi m-am îmbolnăvit de reumatism și acum sunt foarte sensibil la orice înseamnă frig, zăpadă sau apă intrată în pantofi sau ghete. Noaptea mă dor picioarele enorm.

Cred că e aproape 10 dimineața. După amiază am doar patru ore. M-a lovit spleenul. Îmi pare rău că nu am lângă mine *oameni de încredere*. Cei pe care

---

[134] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Aleksandr_Pu%C8%99kin.

mi i-aş fi dorit, cu care aş fi făcut lucruri extraordinare în timp record.

Astăzi am înțeles, întru câtva, ce înseamnă să fii *un autist*.

25 octombrie 1997. Mi-e teamă. Am visat că am ucis doi copii și că cineva mă alerga. L-am găsit pe bunicul meu pe un scaun. E ora 11 și e sâmbătă.

26 octombrie 1997. Mă simt bine.

27 octombrie 1997. Am rescris. *Richard al III-lea*[135] mă provoacă. Am mâncat pastramă. Însă, de data asta, am avut neplăceri la stomac.

Am râs copios la *strigăturile românești*. Poporul român e foarte poznaș în acest domeniu.

Mi-a fost returnată o scrisoare. De ce? Pentru că cel care o pusese în numele meu (ce grabă?!) a uitat să treacă atât *strada* cât și *numărul*.

Cred că am început, totuși, să beau prea multă cafea, fapt pentru care cafeaua nu mă mai ajută...ci îmi produce friguri, chiar grețuri. Nopțile mi se par prea lungi...

30 octombrie 1997. S-a topit zăpada. O scrisoare de felicitare de la T. Garoafele din glastră au început să se deschidă. M-au bucurat mult cadourile primite de ziua mea. Aștept un semn de viață și de la V.

În zilele în care nu am scris, *am trăit*, dar am uitat *să mi le aduc aminte*.

Aseară mi-am luat pastilele de *somn greu* și am dormit până la două după amiază.

La cină am băut un pahar de vin și trei cești cu cafea, pentru că m-am înspăimântat și eu cât am putut

---

[135] În română: http://www.scribd.com/doc/3596815/William-Shakespeare-RICHARD-AL-IIIlea.

să dorm. Bineînțeles că bunicii mei nu au vrut să mă trezească, că nu aveam cum să dorm atât de mult. Nu știu să fi dormit vreodată atât de mult.

E aproape 12 noaptea. Și, o, mă simt atât de *bătrân*, deși acum, pe 31 octombrie 1997, împlinesc vârsta de *20 de ani*!

Citesc *Visul unei nopți de vară*[136], ca să nu mai mă culc. Shakespeare mi se pare *prea nou* și făcând parte, în mod organic, *din mine*.

31 octombrie 1997. Am visat-o pe A. Urări. Într-un oraș imens întâlnesc o femeie cu părul blond. Am urcat într-un bloc înalt. Ea a coborât la subsol. Am văzut doi sau trei copii.

E 8. 30 dimineața. Mi-am făcut cafeaua și m-am ars cu ea la limbă. O zi înnorată de vineri. Sper să vină unchiul Tică. Și cam așa am început să am...20 de ani!

M-am întors de la școală. Sunt dezamăgit însă de modul cum mi-au rostit copiii poeziile. Teatrul merge greu. Nu știu de ce și-au pierdut încrederea în ei. Poate cineva mi-a vorbit de rău proiectul...

Citesc *însemnările* și *autobiografia* lui Goethe[137].

Am sute de idei în cap și nu mă mai trage inima ca să lucrez la niciuna. De ce? Se luptă cu mine gândul că: *n-am pentru cine să lupt*.

1 noiembrie 1997. O zi singură și plictisitoare. Ca să nu înnebunesc de singurătate am început să lucrez la o nouă piesă de teatru. Câteodată, ceea ce faci fără nicio pregătire, e *mai sublim* decât ceea ce îți propui.

---

136 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Visul_unei_nop%C8%9Bi_de_var%C4%83.

137 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Johann_Wolfgang_von_Goethe.

2 noiembrie 1997. O scrisoare parfumată.

7 noiembrie 1997. *Ora deschisă* a fost *o reușită*. Astăzi iau primul salariu. Și trebuie să îmi înving scârba și durerea pe care mi-o aduc dracii cu puterea lui Hristos, Domnul și Dumnezeul meu!

Încep să abandonez unele proiecte. Relele mă asaltează. Singurătatea mă chinuie groaznic.

Părinții mei vor să mă omoare cu zile. Mi-e silă. De trei ori mi-e silă. Ei îmi transformă persoana, în mod continuu, în motiv de ceartă, de bârfe și de grosolănii...fără să mă ajute cu vreun șfanț sau cu vreo vorbă bună.

Bunicii mei fac totul, alții mă ajută...dar ei nu!

Însă o să le fie rușine, o rușine din ce în ce mai mare (în limita conștiinței pe care o mai au), pentru ceea ce îmi fac acum, pentru fiecare clipă în care *mă miminalizează* și *mă umplu de draci*.

8 noiembrie 1997. Primul salariu: 371. 500 lei. După amiază mă duc să îmi cumpăr de îmbrăcat.

Sunt Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil...adică ziua lui finu' Mihai. Mi-aș fi dorit mult să mai fi trăit și să discutăm și să vadă ce am ajuns, ce scriu, ce vreau să fac…

Câinii au mâncat aproape toate rațele mici. Nu știm care câini, ai cui. Mamaia a tăiat o rață. Îmi curg lacrimile din ochi. Astăzi trebuia să fiu la Gianina.

Ionuț a venit aseară pe la mine. Însă ieri, din cauza unor nesimțiți, m-am înfuriat și am dat numai 2 și 4, pentru că nu au scos nicio vorbă...la nicio întrebarea a mea. Și asta nu numai acum...ci în mod repetat...

9 noiembrie 1997. Am început *să simt nevoia*, ca unele lucruri *să nu le mai scriu*...Vreau să le păstrez *doar pentru mine*.

E o zi de duminică și nu am chef de nimic. Sunt obosit la culme.

10 noiembrie 1997. Am apetență pentru ziare acum. Am mâncat 4 chiftele în gară, în timp ce am citit numele celor 42 de președinți americani, pe care americanii *ni-i flutură* ca pe cine știe ce *somități* în materie de *inteligență*.

Am ajuns acasă obosit. Nu mai îmi simt craniul. Mi-au dârdâit puțin mâinile. Uneori adevărul *mi se dilată* în stomac.

11 noiembrie 1997. Îmi place când femeia joacă scena *fiarei rănite*. Asta în cazul I. Numai că nu poate să o joace *credibil* în fața mea, pentru că eu *scriu teatru*...dar nu îmi plac *actorii proști*.

Și am început să primesc versuri de la elevii mei, așa, ca *o gelozie frumoasă* pe ceea ce eu le prezint *atât de gratuit*.

Sunt în faza recitirii lui [Eugen] Ionescu. Și, uneori, recitirea e plină de surprize.

Femeile mă asaltează cu *idei meschine* sau *lubrice*. Când o să trăiesc și eu bucuria, că o să mă oprească o femeie, două, nouă, ca să îmi arate lucruri frumoase despre *taina inimii lor*, despre *aspirațiile* lor sfinte, nobile, despre *creațiile* lor?

12 noiembrie 1997. Am continuat o piesă de teatru deja începută. După care am scris trei fabule și am citit vreo 60 de pagini din *Confesiunile* lui Rousseau[138]. Și am făcut tot puțin! Știu asta din plin.

Însă mă simt obosit și bolnav. Am recitit *Cântăreața cheală* a lui Ionesco[139].

---

[138] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Jacques_Rousseau.
[139] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/C%C3%A2nt%C4%83rea%C8%9Ba_cheal%C4%83.

E ora 11 noaptea și abia am văzut viața actriței Ingrid Bergman[140]. O viață cu multă putere și cu multă singurătate.

Am ieșit până afară. E senin și lună plină. Am privit în jur. Și am avut sentimentul plenar al vieții, a ceea ce ne dorim noi cel mai mult: *veșnicia*.

Uneori simt că *fericirea mea* e însăși *disperarea de a face lucruri noi*.

17 noiembrie 1997. Am luat cuvântul în ședința profesorală de astăzi (prima)...și i-am scandalizat pe unii profesori în vârstă, mulți dintre ei fiind *foștii mei profesori*.

De ce? Pentru că le-am spus că nu trebuie *să îi mai minimalizăm pe elevi* și *nici să le mai stopăm creativitatea*. Memorarea te face *robot* și nu *om*!

Și aceste adevăruri *simple* i-au scos *din sărite* pe unii. Numai că nu adevărurile *i-au scos din sărite*, ci faptul că le spun *tocmai eu*: un tânăr profesor de *20 de ani*...și *fostul lor elev*, pe care nu îl crede nimeni că nu mai are *nici în clin* și nici *în mânecă* cu cel care, acum 5 ani, a plecat din localitatea asta la *seminarul teologic*.

Și nu doar pentru că *am fost la seminar* (pentru că puteam să mă întorc *prost bâtă*...dacă mă uitam *la nori*, ca mulți alți colegi ai mei)...ci pentru că eu însumi, ajutat de către Fericitul Ilie, am făcut, din mine și în mine, *un om nou*...care l-a ucis *pe cel vechi*.

Ei se raportează la ceea ce cred *că aș fi eu*...și tocmai de aceea se raportează *prost de tot*.

Mă bucur însă că mulți dintre copii mă percep așa cum trebuie: ca *un om entuziast* și *multipregătit* pentru ca să îi ajut în materia pe care o predau cât și în viața lor. Mai ales *în viața lor*.

De la 11 la 1 însă am scris vreo 8 pagini la *Păsări spre cer*. Și apoi am terminat de citit confesiunile lui Rousseau. Acum e ora 5 seara și nu am mâncat nimic. Țin post toată săptămâna asta și duminică mă duc să mă spovedesc.

---

[140] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Ingrid_Bergman.

Cea mai frumoasă scrisoare de până acum i-am scris-o Dorei/Gianinei, azi, 17 noiembrie 1997. Pentru că *lumina ei* m-a făcut *să fiu frumos*.

19 noiembrie 1997. Aveam 4 ore pentru astăzi la Brebina dar n-am putut să le fac. Mi s-a infectat măseaua și mi s-a umflat falca foarte rău.

Astăzi a căzut prima ninsoare. Mamaia e la mort dar a avut grijă și de mine. Am dormit mult și în cameră e un cald la culme. Am primit medicamente de la tanti Lenuța. Uneori *oamenii buni* se pot îmbrăca și în *piei de câine*.

23 noiembrie 1997. M-am mărturisit la părintele protoiereu Ilie Vișan. Canonul meu e unul *al inițiativei*. O parte din dezamăgirea și din răul meu s-au dus astăzi.

Sunt, după atâta timp, Doamne, *liniștit*! Azi e duminică și mamaia a făcut curățenie la mine în cameră.

29 noiembrie 1997. Beau vin și mă odihnesc. Trebuie să mă duc la Alexandria. Un scriitor trebuie să fie și *un om social*. Mătușa mea are nevoie de mine.

E foarte mult *să simți* rugăciunile pe care I le înalți lui Dumnezeu. Pentru toate, pentru absolut toate pe care le știu și pe care nu le știu și pe care nu mai vreau să le știu, mulțumesc, Dumnezeul meu!

2 decembrie 1997. Am făcut un cor extraordinar. Vocile lor mă ajută să mă însănătoșesc sufletește. Am putut să recit până la limită. *Umblu după poezie* fiind *un izvor de poezie*.

3 decembrie1997. Poezia adevărului e cea care *nu te jenează cu nimic*. Aceea e *numai a ta*.

Poezia, *adevărata poezie*, e *o teamă supremă*.

5 decembrie 1997. În arta mea se vede *evoluția zilnică* a sufletului și a minții mele. Eu nu am eliminat *nimic* din treptele pe care le-am urcat. Tocmai de aceea mirosul plin de *naturalețe explicabilă* în tot ceea ce fac.

Arta mea e o continuă schimbare. O schimbare uluitoare. N-am căutat să creez numai *capodopere* ci *să mă bucur creând*, să mă bucur *bucurându-mă de ceea ce fac*.

Scopul vieții mele ca *artist* și nu numai, ci și ca *om*, e acela de a arăta *înălțimea* umană, *bogăția* și *complexitatea umană* în varii forme religioase, culturale, științifice, sociale.

Să arăt *ce ajunge omul* dacă *vrea*.

Și sper ca oamenii viitorului *să înțeleagă* acest lucru și *să-l continue*.

10 decembrie 1997. Trăiesc însă într-o *societate de mizerie*, într-o *lume de doi bani* și nu într-o *idealitate*.

Dacă mi-e *silă* și *reneg* ceva e tocmai această *tendință idioată de sluțire* și *de imbecilizare asumată* a oamenilor, tocmai acum, când nimeni nu mai îi obligă să spună *inepții pe bandă rulantă* și să fie niște *lingăi de duzină*.

De ce *să te deformezi continuu* și după ce sistemul politic și social, care te-a sluțit, s-a dus?!

L-am negociat (îmi cer scuze, maestre!) pe Balzac la 10 mii. Îmi cer iertare, dar de vină nu ești *tu* ci prostul care mi-a vândut *cartea ta*!

12 decembrie 1997. Orice parte a vieții mele are dezamăgirea ei. Dezamăgirea adolescenței mele s-a terminat însă.

Îmi plac femeile care au un ideal, o aspirație, o dragoste de care se țin până la capăt.

Repetiția de astăzi a fost foarte bună. Mă atașez pe fiecare zi de elevii mei. Ei sunt cei prin care se împlinesc *idealurile mele imediate*: acelea de a-i dinamiza pe tineri, de a-i face să privească *spre sus*...și nu doar *spre bani* și *prosteală*.

Nici *țăranul român* și nici *intelectualul român* nu mă fac să îi iubesc *cu totul*. *Prosti*a și *glumele neroade* ale țăranului român îmi sunt tot la fel de *nesuferite* ca și *falsa erudiție* și *interesul de fațadă pentru lucruri mari* ale intelectualului român.

Eu caut *omul natural* dar *cu geniu*, cu multă *cultură* și *vitalitate creatoare*, care să dorească să *trăiască profund* și *neatârnat de nimeni în mod fals slugarnic*.

14 decembrie 1997. Mă odihnesc deși trebuia să lucrez. E duminică. Îi frunzăresc pe Cehov[141] și pe Topârceanu[142].

Cred că umorul e *o senină groază* de moarte.

Râdem tocmai pentru ca să nu ne mai *terorizeze* sentimentul *neputinței*.

Merg spre înăuntru. Găsesc continuu *o literatură nouă*, un nou mod de *a-mi scrie viața* și *viețile altora*. Și cu toate astea aș vrea să fiu *un vagabond* care fuge de lumea asta. Mă atrage gândul. E ca *o patimă nebună*.

15 decembrie 1997. Fiecare lucru făcut se teme de frica imperfecțiunii.

Afară plouă prea mult și bate vântul. Mamaia a făcut mămăligă. Aseară a venit Ionuț și mi-a lăsat casetofonul lui. Am câteva casete cu muzică clasică și vreau să le ascult. În rest: sper să mai rescriu câte ceva și să mai citesc alte câteva.

---

[141] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Anton_Cehov.
[142] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Top%C3%AErceanu.

16 decembrie 1997. I. mi-a împrumutat două romane. Am încheiat primele medii. Însă m-am trezit dimineață la ora 3 și nu am mai putut să dorm.

A nins și e tare frig. Nimeni nu mă va face să renunț la *împlinirea de sine*.

17 decembrie 1997. Mai bine citesc *o carte genială proastă* decât să citesc de două ori *o carte proastă*, foarte proastă și niciodată *genială*. Voi admira în ea caracterul, puterea, pasiunea. Mă voi simți astfel *un om*.

Maxim Gorki[143] a fost un om care *a călătorit după* nuvelele sale. Mă asemăn în asta cu el. E un om natural și care, ca și mine, nu-i iubește pe *truditorii de ocazie*, adică pe cei care scriu doar pentru premii, pentru titluri și ovații.

Iar dacă arta s-ar scrie numai în acest mod, cu o iubire suferindă, dogoritoare, atunci lumea ar putea fi salvată mai devreme.

Ceea ce unii numesc *erudiție*, eu numesc *prostie cu paravan respectabil*.

Numai că această *erudiție fără scop creator* și această *creativitate detașată* nu mai au nicio valoare după ce mor *impozanții*.

După aceea...*un capac gros*, deasupra operei lor, aidoma *morții*.

19 decembrie 1997. Am visat-o pe Gabriela, pe una dintre verișoarele mele, pe care nu am mai văzut-o de când era foarte mică. Mi-a spus că a învățat limba germană și că îi pare rău că nu a putut să vorbească până acum cu mine.

Și, colac peste pupăză, astăzi mi-a venit *ordinul de încorporare* în armată. Trebuie să mă prezint în februarie la comandamentul din Alexandria.

Orice cuvânt frumos e o rază de soare.

---

[143] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Maxim_Gorky.

În camera mea e un frig îngrozitor. Sufăr mult din cauza acestui lucru. Când se duce căldura din sobă...parcă sunt la abator.

20 decembrie 1997. Au început să mă doară genunchii. Trebuia să mă duc la Turnu dar nu m-am trezit la timp. Cred că am să mă duc mâine.

E foarte frig la mine. Nu pot să suport iarna tocmai din cauza frigului. Nu pot nici să mai scriu. Îmi îngheață mâna pe stilou.

22 decembrie 1997. Îl recitesc pe *Hamlet* și nu-mi vine să cred. Este mai nou ca oricând.

Afară plouă. Ieri, Dora mi-a făcut cadouri neprețuite. Trebuie să primesc salariul pe decembrie. Am început un nou *roman în versuri* extraordinar. Va fi ceva nespus de frumos. Mă simt mai bine.

24 decembrie 1997. Uneori, poezia e *o liniște* din care poți să faci orice vrei. Ca acum. Îl citesc pe Goethe și cu el mă văd suferind din nimic.

25 decembrie 1997. Un Crăciun liniștit și posac. Am dirijat primul meu *concert de colinde* la Biserică, aici, la Scrioaștea. Cu o singură ezitare...totul a fost foarte bine.

Sunt obosit...deși e doar 10 dimineața. Noi am început slujba la ora 5 dimineața.

Aseară m-au colindat cu steaua...Dar au venit și mi-au spus tot varianta aia *după ureche*, învățată de la părinții lor și nu *ceea ce i-am învățat eu*.

Numai că concertul nostru, în loc să bucure, a atras asupra mea și mai multă invidie și ură, începând de la preoți, continuând cu cei de la strană și cu puținii oameni veniți la slujbă în dimineața asta sfântă.

În timp ce făceam sfârșitul rugăciunii de seară s-a pogorât în mine mult har. O, Doamne, Îți

mulțumesc pentru acest mare dar! E *cel mai minunat lucru pe care l-am primit vreodată*.

Când sunt obosit am o minte, care nu dorește să facă niciun lucru greșit (lucru imposibil) și nici să vadă ceva aiurea la alții.

30 decembrie 1997. Astăzi am al doilea spectacol și cel mai mare. Afară însă bate un vânt scrântit. Valentin a venit ca să facem revelionul împreună.

1998

Motoul celui de al 11-lea caiet manuscriptic îmi aparține: „Artiștii adevărați *nu au odihnă* pentru că *nu au liniște*”.

11 mai 1998. Citesc jurnalul Katherinei Mansfield[144] și mă uimesc *candoarea* și *simplitatea* sufletului ei. E frumos să vezi *lucruri iubite* și să crezi că *le poți avea și tu*.

Învăț onorabil dar obosesc. Mănânc mult și nu mai am gust. Acum câteva zile am băut un litru de vin roșu, într-un context prietenos și l-am vomitat amarnic. De atunci toate îmi merg prost la stomac. I-am scris lui Valentin și i-am spus că vin în Moldova.

E înnorat afară, adică o zi din alea în care nu știi ce să faci. Mă bântuie în continuu personajele mele, care mă obosesc în plus. Toate se vor create, scrise, trăite...

Mi-e ciudă mare pe oamenii care și-au greșit locul. De cei de care te împiedici în locuri și funcții, care nu au nimic de-a face cu ei.

Urăsc prostia dar, în același timp, mă amuză. Dacă nu ar exista *prostie ambulantă*, eu de unde aș mai scrie teatru?!

Îmi pare rău că nu îmi fac timp să dau detalii, sute de detalii din cele pe care le observ, pe care le înregistrez în sufletul meu. Aș dori să trec pe foaie, de la culorile caselor, ale ochilor, tresăriri, cuvinte, frici, obsesii, neîmpliniri, până la detalii anatomice sau caracterologice diverse. Aș vrea să scriu *despre tot*!

Uneori simt acut nebunia acestei lumi, pofta cu care se aruncă în cele mai jalnice și demonice patimi. Când sunt contaminat de nebunia ei și eu par *un nebun veritabil*, eu, care o văd, o simt și pot să o

---

[144] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Katherine_Mansfield.

descriu la detaliu. Cine este însă *nebunul*: cel care *trăiește josnic* sau *cel care scrie despre ceea ce vede*, care *o descrie*?

O, da, simt cum *mor lent* dar *sigur*, dragii mei! Îmi vine să zbier, să cânt și să mă rog în același timp. Nu mai știu ce vreau mai întâi, ce îmi mai trebuie. Simt moartea ca pe ceva *drag* dar, în același timp, *rece*, care îmi îngheață sângele în vene.

Am de multe ori dorința *să uit cine sunt* și *ce pot să fac*...și *să mă simt un nimeni*. Un nimeni care învață de la început toate lucrurile și se satură, în fiecare clipă, de *beția aceasta a nevinovăției* de *a lua totul de la capăt*.

Mi-e sufletul îmbâcsit cu rele și cu porniri demonice. O, cine se roagă acum pentru mine? Cine mă alină?

Sufletul meu e o rană vie. O rană pe care de atâta scris *o dilat* continuu. Și această suferință a mea e *mai mare* decât orice carte scrisă de mine.

Stau năuc. E noapte. Afară latră câinii. Parcă trag *a sfârșit*...

Uneori suntem *prea triști* ca să părem *oameni*.

Simt Iadul sub mine, Iadul care îmi *dogorește* sufletul. De aceea nu am mai vrut să scriu de mult timp. Scrisul, acest fel de scris, e *o tristețe înspăimântătoare*.

Și simt că nu i-am iubit mult pe oameni și pe Dumnezeu în primul rând. Că nu am cinstit, așa cum se cuvine, viața, acest *mare dar dumnezeiesc*.

N-am fost conștient de fiecare clipă. Mi-am negat sensul meu, al vieții mele, în anumite momente. Mi-am negat sufletul. M-am luptat cu liniștea harului coborâtă în mine. Am scris și am făcut lucruri de care mi-e rușine.

O, Dumnezeule, Tu, Cel care Te-ai lăsat răstignit pentru mine, mai poți să mă ierți pentru toate acestea? Tu, Cel care ai fost blasfemiat de către cuvintele mele, mă mai rabzi?

Scoate pe Satana care foiește în mine, pe cel căruia, conștient sau nu, i-am slujit prin astfel de blasfemii!

Pentru că mi-e frig. M-a cuprins un frig înăbușitor, un frig plin de foc. Sunt un poem disperat, Dumnezeul meu!

Nu mă lăsa aici, pentru că Tu ești *milostivirea* celor pierduți ca mine!

Sunt bolnav de prea multă tăcere. Mi-e teamă. Îmi vine să plâng și nu pot. Mi-au secătuit lacrimile odată cu pacea inimii.

12 mai 1998. Femeile își țin partea una alteia. E ca *o conspirație*. Niciuna nu vrea să iasă *în evidență* (în mod public) dar toate vor *să se impună* (mai ales acasă) în fața bărbaților.

Bărbații au *un statut nobil*. Femeile acum își cuceresc statutul și o fac într-un mod brutal, lucru care le strică și mai mult caracterul feminin.

Mă simt *amputat*, mutilat sufletește. Și Dumnezeu, cu siguranță, știe *la ce folosește* și acest lucru, această *dramă interioară*, toată această *durere perpetuă*.

Suntem *avizi de date*, dar înțelegem mult prea puțin *ideile adevărate*.

O femeie ușuratică plânge când simte că viața o însingurează și propria ei inimă o face să se simtă străină într-un anume loc.

Pe patul de naștere o încearcă furia dar și bucuria că devine *mamă*, acest statut conferindu-i o altă *dimensiune socială* dar, în primul rând, *o altă imagine* în fața propriei ei conștiințe.

Lumea trebuie *să se schimbe interior*. Să fie mereu *alta*. Dacă stă pe loc *îngheață*.

Devin un *om universal*, un om al tuturor oamenilor. O simt prea bine. Pentru că *îmi pasă* și *vreau să cunosc pe orice om*.

E o vreme închisă și șubredă. Părinții mei îmi sunt *cei mai străini oameni de pe fața pământului*, deși trăim în aceeași curte, la distanța de nici 10 metri.

Nu ne vedem, nu avem cuvinte să ne spunem, nu ne știm...dar se laudă cu mine, în fața altora, ca și când m-ar ajuta și m-ar iubi și m-ar aprecia non stop.

Sunt *prea sincer* cu oamenii. Și vreau să fiu *iubit* pentru tot ceea ce sunt și creez și vreau să creez.

Lacrimile mele trebuie *oblojite*. Ele îmi ies direct din suflet și vor să îmbrățișeze pe toți oamenii.

Cum să nu mă iubești pe mine, care vreau să îmbrățișez, dintr-o dată, *întreaga făptură* a lui Dumnezeu?!

Aștept *un semn* de la El. Da, *stau* și *aștept să înțeleg voia Lui*, a Celui pe care L-am rănit grav cu păcatele mele.

Gândesc prea mult și prea clar și nu mai pot să uit nimic. Uneori o imagine îmi devine *propriul meu univers*, cu care discut și pe care o privesc din toate unghiurile posibile.

Am o febră în întreg trupul. Sunt numai foc.

Uneori, noaptea, din umbră, văd demoni răi, răzbunători, care *îmi zâmbesc parșiv* și care vor să mă intimideze, să mă facă să cred că *nu mai am scăpare*, că *sunt singur*, că *nu mai pot fi iertat*, că nu mai pot să fiu decât *al lor*...

O, *draci proști* și *răi*! Dumnezeul meu mă va scoate întotdeauna din mâinile voastre, netrebnicilor!

Rațiune mea se lățește continuu, amețitor... Aproape că nu mai știu cine sunt, cât pot, cum de mi-am lățit mintea, simțurile, cunoașterea până la cote atât de subțiri, înalte, cutremurătoare.

Politica e *o joacă de copii* făcută *pe pielea* unei nații întregi. Am înțeles asta când, copil fiind, eram *conducătorul* unei întregi țări.

Copilăria e *strădania* care te face matur.

Ora 20. O seară boemă. Am primit *o telegramă drăguță* de la Valentin, pe care a remarcat-o și doamna Florentina, adică directorul poștei.

Romanele mele sfidează *realitatea*, pentru că sunt *prea reale*. Abia aștept să mă reapuc de scris...

Sufletul artistului trebuie *să moară puțin* din cauza *aspirantului la preoție*. Adică trebuie să mă apuc, din ce în ce mai mult, să învăț pentru examenul de la facultate.

Preoția e *cea mai mare cinste* pe care Dumnezeu a dat-o omului. Și mă cutremură *nevoințele preoției*, faptul că nu mă voi simți *niciodată* la înălțimea acestei *demnități dumnezeiești*.

Împlinirea mea *deplină* ar fi preoția. Însă Dumnezeu știe *ce e mai bine* pentru mine. Nu mai vreau să aleg niciodată pentru mine. Îl las pe El să aleagă, să mă ducă, să mă convingă asupra a ceea ce trebuie să fac.

Mă deranjează enorm, când anumiți oameni, datorită sentimentelor bune pe care le am față de ei, încearcă *să mă forțeze să optez* pentru ceva anume, pentru *ce vor ei*, indiferent de *voia* și *sentimentele mele*. Numesc acest lucru *o bădărănie fără seamăn*.

Nu avem voie să îi forțăm pe oameni să facă lucruri pe care *nu le vor*, tocmai pentru că *nu îi împlinesc nicidecum*.

Când cedez cuiva nu sunt *slab*, ci înțeleg diferența dintre *rațiune* și *capriciu*. Capriciile nu sunt niciodată *gânduri serioase*.

Mâine am patru ore. A. m-a invitat în oraș.

Ora 24. Am început să simt iarăși ispita *învățăturii pentru ea însăși*. Și asta, pentru că atunci când înveți pentru ceva anume, adică pentru *un examen* și nu *pentru tine*, pentru că *ai nevoie*, nu faci altceva decât *să spoliezi*, să iei ochii altora.

Simt că fac *pași*, dar sunt *departe* de țelul meu. Trebuie să fac efortul de *a mă păstra lucid*, de a medita adânc, atent, la diverse nuanțe, de a vedea lucrurile *în mod defalcat* și mai puțin *ca întreg*.

Trebuie să mă zbat *să fiu silitor* în detrimentul faptului, că simt că trebuie să mă revărs pe foi, în lucrările mele artistice.

Voi face multe restricții interioare și de comportament, fapt pentru care trebuie să mă consum foarte puțin și să fiu numai pentru studiu.

13 mai 1998. Au înflorit salcâmii. Sunt superbi. Eu i-am văzut de-abia astăzi, însă mamaia spune că *sunt pe scuturate*. Au înflorit și bujorii din grădinița noastră. Plopul de lângă școală e magnific. Un împărat funebru.

Ca să scapi din *situațiile dificile* trebuie să pari *exigent* sau *distant*. Bineînțeles, ambele sunt *cameleonisme*.

Sorin a vrut să dea cu pietroiul în Ana Maria și l-a lovit pe Dovleac în cap, cu toate că erau *prieteni*. I-a spart capul ăluia, de se văieta de mama focului. Bine că nu a lovit-o pe fată...

Anul trecut au scos ușa din țâțâni, așa, deodată, și au pus-o pe hol. De ce?: numai ei știu. Sunt amândoi în clasa a III-a.

La a IV-a, am o elevă care îmi zâmbește la fiecare oră, indiferent ce le spun, și nu o face pentru notă, ci pentru că îi place ceea ce aude. Presupun...

Uneori mă enervează cu tot felul de zgomote și de îmbrânceli și de scamatorii...dar în fața lor mă stăpânesc, pentru că înțeleg că atât pot ei să judece lucrurile...și sunt plini de energie.

Pierd energie copiii ăștia într-o zi de am face lumină electrică pentru un oraș.

Copiilor le impun *respect* și *teamă*, ceea ce nu se petrece la ceilalți profesori, unde e *un zgomot monstru*. Toți se miră de ce la mine, tocmai *la Religie*, sunt *mielușei*.

De ce? Pentru că eu sunt *bun cu ei* și *excesiv de politicos* (și nu *de ochii lumii*, ci pentru că vreau să îi fac *omenoși* și *responsabili*), vorbindu-le cu *dumneavoastră* de la clasa I și *mulțumindu-le pentru fiecare lucru pe care îl spun* și *îl fac la oră*, lucruri care îi stânjenesc la culme...dar care îi și pun cu botul pe labe, adică *le cuceresc inima*.

Directorul de la Scrioaștea a venit la o oră la clasa a 4-a și a asistat la lecție...și-a luat notițe, nu a zis nimic...și n-a îndrăznit să mă întrebe de ce *le tot mulțumesc* și *îi domnesc atâta*, pentru că nimeni nu îi tratează *regește*.

Însă cel de la Brebina, cu care ne mai permitem o cafea sau o țuiculiță, mi-a *reproșat* modul în care vorbesc cu ei, spunându-mi că *o să mi-i urc în cap, dacă îi tot domnesc atâta*.

Dar copiii fac tocmai invers: mă așteaptă la mașină, când știu că vin și până la școală vin cu alai, cu 10-20 după mine, aducându-mi flori, spunându-mi poezii, ce au mai făcut ei acasă, ce au muncit, ce au văzut la televizor, încât lumea stă ca la urs să mă privească. La fel la plecare.

Și la ore e o liniște aiuritoare pentru colegii mei, profesorii, încât, unii dintre ei, vor să se convingă dacă nu cumva *mai țin ora*...că nu se mai aude gura lor, care este *arhiprezentă* la alte ore.

Cu toate acestea, copiii ăștia, cât sunt ei de mici, încep să înțeleagă din plin că *învățământul*

românesc nu mai are finalitate și că, dacă vrei să înveți...nu vei fi cinstit pentru *ceea ce ești* și *știi*...dacă *nu ai bani*. *Primatul banilor* asupra *verticalității vieții* și *a calității educației* distruge totul în jur.

Mulți devin *delăsători* pentru că văd că părinții lor sunt foarte săraci...chiar dacă, mulți dintre ei, încearcă să își facă treaba, să muncească pe unde găsesc. Asta *îi demoralizează* pe copii...

Valentin și colegul său de bancă, de la a V-a, sunt niște copii care învață pentru că le place. Mai rar elevi ca ei în ziua de astăzi.

Idealul meu de soție e acela în care *învățatul* și *năzuințele* nu se termină niciodată. Trebuie să impună respect soția mea și, mai ales, mie însumi trebuie să îmi impună mult respect și dragoste pentru ceea ce este și face.

Grija de *cum arăți* și *cine ești* sunt lucruri importante. Nu-mi place *indolența*, nici *ipocrizia* și nici *vanitatea cu moț în frunte*.

A fi soție înseamnă *a avea o vocație*.

E nevoie de entuziasm, venerație și dăruire. Asta cer unei soții!

Ceea ce dărui unei soții e: iubire sfântă, devotament și valoare universală în fiecare gest al meu față de ea.

Vântul mustră frunzele viței de vie. Un cal nu vrea să stea ca să fie potcovit. Pe stradă, o salvare miorlăie a descurajare. Toți au ceva *de construit*, numai eu am ceva *de dărâmat*. Însă *a dărâma*, în sensul meu, înseamnă *a înălța obeliscuri*.

O, acum, la ora 17, am primit *un strop*, ca avanpremieră a lumii transfigurate, din *pacea care covârșește toată mintea*!

Să simți lumina înseamnă *să ai lumina*. Lumina *era* și *este viața oamenilor*, adevărata *viață* a oamenilor.

Scriu și văd acum totul prin intermediul Împărăției lui Dumnezeu, care este în mine însumi. Raiul a coborât până la mine și eu trăiesc împreună cu Hristos, chiar dacă nevrednicia mea e mare și calc adesea peste iubirea Lui.

Iubirea Lui ne leagă pe toți la un loc. Ne leagă pe unii de alții, ne unește. Ne face să ne rugăm unii pentru alții.

Biserica se roagă pentru toți și, uneori, mă văd rugându-mă și pentru draci, da, pentru cei care mă chinuie tot timpul, pentru că iubirea nu poate *să separe*, să scoată vreunul afară de la mântuire, pentru că le dorește tuturor binele.

Iubirea dumnezeiască e *o nebunie desăvârșită* pentru oameni, pentru că le calcă în picioare toate gândurile lor *segregaționiste* și *răutăcioase*.

Dumnezeu stă bandajat și schilod la colț de stradă. Eu trec pe lângă El și mă fac că nu-L văd.

Ne e teamă de săraci pentru că *nu-i iubim* cu adevărat pe oameni. Ei sunt *cântarul dragostei noastre*.

O catedrală e cât un gând mare.

Noi, în mod ostentativ, nu dorim să cunoaștem *semnificațiile lucrurilor*, pentru că asta ar însemna *sinucidere curată*.

În Paradis voi fi *poezie*, pentru că poezia nu va cădea niciodată. Teatrul va pieri, muzica va dispărea, pictura nu își va mai găsi rostul. Însă poezia va fi lauda adusă de noi lui Dumnezeu, plenitudinea frumuseții sufletului nostru.

Zi de zi Îi voi scrie lui Dumnezeu *poezii*, în inima și trupul meu, *poezii de dragoste*. El Se va

bucura să mi le citească, pentru că „Drepții ca soarele vor străluci”.

Numai răstigniții sunt *frumoși*.

Bucuria de a fi om e bucuria de *a nu te simți deplin niciodată*, deși asta e *toată dorirea ta*.

Dacă unui profesor îi aduci cea mai gravă insultă și el are puterea *să o accepte* atunci e *un profesor adevărat*. Pentru că *profesorul* e *cel care vede dincolo de cuvinte*.

Am văzut multe figuri *stranii* de oameni, dar puține mi-au rămas în minte.

Când trec cu mașina, văd mai mereu o fată care își paște oile. De la distanță, nu pare nici bărbat, nici femeie, pentru că e înaltă, slabă, cu păr și ochi negri și pare că nu vrea nimic. Mi se pare cea mai nefericită femeie a pământului. Gesturile sale au ceva maladiv, inuman. Niciodată nu am văzut-o zâmbind.

Un țigan, cu bube pe față și cu un picior deșălat, îmi rămâne de multe ori în minte și mă obsedează. Ochii lui au o reținere aparte și, în ciuda handicapului pe care îl are, vrea să facă foarte multe lucruri.

La un bâlci, în care am fost cu mamaia Floarea (eram copil), am văzut copii avortați în borcane, păstrați într-o substanță anume, mâini cancerate, capete de bărbați împăiate.

Tot ce am văzut acolo m-a marcat profund. Noi am intrat să vedem una și când am văzut toate acestea ne-am îngrozit.

De atunci, în lumea mea interioară a intrat urâțenia, maladivul, moartea...despre care nici nu aveam habar.

Aștept viața veacului ce va să fie cu conștiința *să văd* ceea ce s-a prezis la I Cor. 2, 9. Lumea trebuie să fie sănătoasă, trebuie să își revină, trebuie să fie

alta. Nu putem să mergem la infinit cu mâinile și cu capul prin noroi. Nu suntem creați de Dumnezeu pentru a fi *niște paiațe* ci niște *frumuseți ale sfințeniei*!

Sunt de partea oamenilor care nu se mulțumesc niciodată cu ceea ce sunt.

Ajungi *mare* pentru că *vrei* și *poți* să devii *mare*. Celor de la a VIII-a, care știu că vor pleca spre liceu, le *vând* filosofia asta dar, din păcate, o înțeleg prea puțini. Nu sunt dispuși să creadă în ceea ce *fac* și *vor* și de aceea *îmbrățișează*, mai înainte de a vedea cum stă treaba, *ratarea*.

Scriitorii consumă energie cât o locomotivă cu aburi. Bineînțeles *scriitorii*...și nu *conțopiștii*.

Scriitorii încearcă să surprindă angrenajul vieții, mașinăria ei.

14 mai 1998. Sunt înspăimântat de iubirea Ta, Dumnezeul meu! Tu și în Iad ne acoperi cu iubirea Ta și noi ne simțim goi și suspinăm după Tine.

Când m-am trezit astăzi, vreo trei ore am trăit un fel de *halucinație conștientă*. O avalanșă de imagini, de stări, m-a făcut captiv ca la film. Ar trebui să fac o nuvelă sau, mai bine, un roman, în care să explic modul în care se manifestă acest fenomen mental foarte interesant de generare continuă de imagini, de stări, de situații.

Cum arăta puricele care *mâncase* un elefant? Era negru...și avea niște *ochi blânzi*, încât producea aplauze înflăcărate până la marginile mărilor.

Mănânc gogoși calde. Afară e un vânt răscolitor.

Într-o zi de joi, Hristos lua ultima Sa cină cu Ucenicii iar unul Îl săruta în *semn de iubire*. Adică cel

care te vinde, te iubește, pentru că nu își dă seama că *te urăște prea mult*.

Femeile frustrate de iubire vor să pară *insensibile*, adică niște *brute frumoase* și *clocotitoare*.

Când ți *se dezvăluie* mirajul începi să te gândești la lucruri serioase.

Ora 4. Am făcut o oră de franceză cu a 6-a și entuziasmul lor m-a mirat. Iar celor de la a 5-a le-am *câștigat admirația*, când le-am spus câte pagini am scris în ultimele zile. Adică *îi uimește*, tocmai ceea ce *nu fac ei*.

N-am putut să dorm. Conștiința mea mă scoală din somn ca să mă întrec cu mine însumi. De aceea mă doare puțin inima. Mi-a plouat fereastra. Vântul s-a întețit și cerul e aspru.

Oboseala mă dărâmă. Cred că mă deprimă situația de afară. Tot corpul însă îmi este încordat ca un arc de la clanța ușii.

E 22.15 și mă simt în tăcerea unui pahar gol. Chelnerul nu mai vine cu vin...iar eu stau singur, în genunchi și ascult tăcerea. Tăcerea apoi se transformă în muzică. Mai apoi în lumină...

Niciun sunet. Lumea nici nu mai există. Nu mai văd nimic! Am ajuns să stau în genunchi în fața lui Dumnezeu.

Doar prea puțini luptă pentru *libertate interioară*. Văd cursele dracilor prin aer...și șicanele lor tot timpul.

Enervarea muștelor. Oboseala mea crește de la zi la zi. E din ce în ce mai cald în cameră (în comparație cu frigul de iarna) și peste câteva zile o să simt că mă sufoc aici.

În pat, până adorm, mă păstrăvălesc ca un pește. Visele mele sunt niște halucinații mărețe. Visez că scriu, că trăiesc, că sunt altul.

Fac eforturi, eforturi de om care își poartă viața în dinți. Mă lupt cu nervii mei, cu durerea mea, cu neșansa mea, cu teama zilei de mâine, cu păcatele mele, cu forța mea creativă, cu moartea mea.

Simt că înnebunesc dacă stau degeaba și nu scriu, nu fac ceva prin care să mă simt *viu*. Nu pot să stau deloc. Sunt într-o luptă neîncetată cu timpul și de aceea vreau să fac, să fac continuu, să scriu, să fiu și mai mult pe fiecare clipă!

Kafka auzea zgomote și vedea umbre. Îl cred! L-am crezut din prima. O mare parte din literatura sa sunt *realități* și nu *lucruri imaginate*.

Au început să apară și în viața mea, în jurul meu. Numai că eu știu că sunt *demoni* și *nu mă tem de ei*.

Văd lumini stranii, lumini orbitoare, tot felul de senzații și prezențe halucinante, pentru ca tot să le cred cumva *dumnezeiești*, să le cofund cu *lumina lui Dumnezeu*.

Mihail [Eminescu] e acuzat de învățătorul de la a doua (într-o discuție cu mine, în care dorea *să îl discrediteze*...și *să mă discrediteze*), că nu a fost *un om religios*.

Însă Mihail a fost, a crezut, dar nu a exprimat peste tot, foarte clar, acest lucru. Sau nu mulți înțeleg modul lui propriu, foarte viguros, de a-și exprima apartenența religioasă.

Un om așa de profund ca el nu se putea înșela într-o problemă atât de importantă ca *dragostea de Dumnezeu*. Pentru el Biserica nu era *o metaforă* ci *un conținut spiritual propriu*, scânteia dumnezeiască din el.

Cancelaria, ambele cancelarii, între care eu mă perind anul ăsta...sunt niște *locuri mormântale*, în care nimeni nu discută *noutăți de spirit* (adică ce au mai citit, ce au mai înțeles...pentru că *nu au fost* sau *au renunțat de mult* la astfel de *suavități intelectuale*) ci doar *când vine salariul*, ce au mai văzut *la televizor* și *ce au mai făcut acasă*.

Când mă iau cu *copiii lor* și cu *ce ciorbă de fasole au făcut*...mi se face greață.

Adică ne *lăfăim în banalisme* în orice recreație, fapt pentru care, de multe ori, mă duc să îi privesc pe copii sau să mă plimb a pierde vară prin curte sau prin fața curții, pentru că *intensitatea discuțiilor* mă *năucește* la propriu.

Înțeleg: suntem prost plătiți, ni se cere marea cu sarea, vor standarde ridicate cu oameni care nu sunt pregătiți pentru așa ceva...Însă a te păstra într-o baltă urât mirositoare, a lipsei de cugetare și de gânduri înalte, pentru toată viața, clipă de clipă, asta nu înțeleg eu la oamenii ăștia.

Școlile românești sunt niște *depozite ale ignoranței mascate*. E locul unde *lenea* e *o virtute* și unde *prostia* e *o moștenire de familie*. De aceea mă tem să mă bucur pentru *viitorul* și *integritatea caracterologică* a țării mele.

Cu astfel de oameni, care ies de aici (mă refer *în general*...și nu *la excepții*), România nu poate avea niciodată *un viitor mare*. Suntem prea corupți, prea habotnici și prea slabi în domeniul crezurilor noastre.

De fapt nu avem *crezuri pentru care să luptăm* și de aceea suntem *frunze în vânt*.

Nu poți schimba lumea pentru că unul sau doi sunt Sfinți, genii sau eroi! Aceștia ajung repede o *istorie vie*...și rămâne *masa*, care este formată din *morți vii*. Și cei mulți...*fluieră a pagubă*!

La țară, printre țărani, pare să nu se schimbe nimic. Și nu pentru că *nu ar dori*, ci pentru că *nu știu de unde să înceapă*. Au nevoie de câțiva oameni care *să le indice o direcție*. Care *să îi conducă în munca lor*.

Țăranii sunt robii pământului. Nu vor să fie *mai buni*, pentru că nu vor *să muncească mai puțin*, ci muncesc din zori și până în seară și se tâmpesc cu totul, devenind niște ființe care nu trăiesc decât pentru *o muncă fără finalitate superioară*.

Orășenii sunt mai leneși și, pe deasupra, și mai lascivi decât ei. Umblă după senzații tari și câștiguri ușoare.

Și, într-o astfel de lume, ești *ridicol* dacă vrei să faci lucruri *ieșite din comun*. Pentru că nimeni nu vrea *lucruri mari*...ci *să-i tihnească* în *viața lui cea mică*.

Pornografia i-a făcut pe români să nu viseze decât la sex. Și, săracii, mulți dintre ei nu sunt în stare nici de ăsta la *calități înalte*!

Rușinea piere văzând cu ochii. Fustele de un lat de palmă arată *mintea* femeii de astăzi. Mai bine *în curul gol* decât *femeie serioasă*: acesta e motoul lor!

Se confundă, tot mai mult, *lucrul serios* cu *lucrul prost*, *hoțul* cu *omul respectabil*, cel care *muncește* cu cel care *dă în cap* și își face apoi vilă cu ce fură din Germania.

Ritmul și *mirosul decadenței* e *palpabil* și nu ai cum *să nu îl vezi*, pentru că e *arhiprezent*.

O Românie ca un mormânt, pe care o tot văruim pe din afară, ca *să se mărite* și ea cu Occidentul sau cu Europa.

Nu am *cu cine vorbi îndelung*. Nu am cu cine vorbi despre mirosul aerului din fiecare zi, despre umbrele care cad pe pereți, despre mirosul veceurilor și al execrabilului românesc, despre aroma sfințeniei și a ceaiurilor, despre mirosul cărților și despre inevitabilele și multele necunoscute din jur și din noi.

Nu am cu cine să vorbesc, nebunește de mult și de bine, despre orice, despre oricum, despre oricând, despre oricine, despre câte în lună și stele.

Și dacă nu am cu cine vorbi, Dumnezeul meu, nu înseamnă că oamenii, da, oamenii, și-au pierdut *profundul lor dialog* cu Tine, cu ei, cu tot ce îi înconjoară?

Nu cumva au devenit niște *pietre*, niște *statui*, niște *umbre*, care *se tem să fie ei înșiși*, care se tem să

se spună în cuvinte, să se pună în cuvinte, la modul sublim, imperial, ultimativ?

Viața e simplă. Noi o complicăm. O facem să fie *analfabet de posacă* și *de toantă*.

Dacă ne-am spune-o, la modul serios și practic, că *nu ne trebuie multe lucruri* am fi *mai înțelepți* și *mai buni*.

Oamenii trebuie judecați și pentru ceea ce nu fac și pot să facă. Și pentru ceea ce nu fac îndeajuns de mult și de personal. Și pentru ceea ce nu au de gând să facă niciodată, și, o, ar fi atât de ușor să facă!

În parc, băncile sunt mai întotdeauna goale. Îndrăgostiții sunt rari. Sau nu mai se expun...

Romantismul acesta *comportamental*, toată acea gama de *seducții masculine*, pe care trebuie să știi *să le etalezi*, cu care trebuie să știi *să convingi la modul frumos* o tânără sau o femeie, *se baricadează* acum în dormitor și devine sexualitate mecanizată, la normă, *sexualitate la repezeală*.

Tinerii se sărută mult. Adulții mai deloc. Ei nu mai cer decât *liniște*. Însă nu se poate *liniște* fără *dragoste*. Și nu se poate *dragoste* fără *dăruire* și *credincioșie/fidelitate reciprocă*.

Nu știu cum de oamenii *mai au timp* să facă atâta *zgomot* pentru *tot felul de nimicuri*.

Reziști numai din *spirit de conservare*.

Când cineva moare...în noi...*se prăbușește* cumva universul nostru întreg.

Nu suferim pentru *lucrurile mari*. Asta ne arată niște trăitori la periferia cea mai din afară a măreției.

În satul meu, în mod nebunește, în loc *să se sădească* copaci, *se taie* copacii. Oamenii ăștia nu știu

că vor muri tocmai din cauza acestor *gesturi inconștiente*. Se asfaltează șoseaua și se taie copacii.

Rățuștele cele mici, care stau în spatele casei.

Am ajuns să mă enerveze laudele, mai ales când ele sunt *atât de gratuite* și de *serbede*.

Că vrem, că nu vrem noi, ne vom întâlni cu toții la Judecata Domnului. Și acolo, cu toții, îmi veți vedea rușinea mea și păcatele mele pe care le-am ascuns de voi.

15 mai 1998. Furt de găini. Marian e bătut de poliție iar tușa Lina plânge. I-au adus acasă picioarele cocoșului și ale gâinii și ceva fulgi. Probabil vor să facă...*garnitură de fulgi*.

Am planuri mari vizavi de spectacolul din ziua datului premiilor. Am să fac astăzi câteva modificări pe care le-am gândit, înainte ca să mă culc.

Eu voi fi *prezentatorul* copiilor și va fi *o zi a râsului*. Îi voi face *să râdă din plin*. Se va râde între două locuțiuni: între locuțiunea *a râde ca prostul* și *a râde de tine însuți*.

Fabulele pe care le-am scris copiilor pentru această dată vizează *persoane*...și *personaje*...

În anul ăsta am scris prea multe lucrări pe care le-am împărțit prietenilor și elevilor mei. Adică lucrări fără duplicat.

Aud afară un măgar cântând. O fi *Simfonia a IX-a*[145] sau cântă *Pavarotti*[146]? Greu de spus, mai ales dacă trebuie să îl formulăm în limba noastră străbună.

Filmele românești au început, *timid*, să își facă apariția și în programa televiziunii. Politica, sexul, țăranii, suferința, mizeria sunt lucrurile la modă în filmografia noastră. Nu suntem pudici în filme. Doar în viața de zi cu zi...

---

[145] A se asculta: http://www.trilulilu.ro/alex9920/d3fbe3317d73b5.
[146] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Luciano_Pavarotti.

Noi reacționăm împotriva Ortodoxiei noastre *din instinct*. De ce? Pentru că e singura care *ne mai pune stavili*. Ne pune stavili la *barbaria noastră interioară*...

Țiganii români au *un suflet muzical*. Păcat însă că nu își *luxeaxă* mintea mai mult, pentru că ar avea și *o minte largă*.

Suferința și *naturalețea* țiganilor noștri mă impresionează. Însă urăsc la ei *banditismul* și *prostia*. Dacă faci ceva cu un țigan, orice, cât de mic, până nu îi mai dai, peste plata pe care a cerut-o, și un codru de pâine, o varză murată și două cepe, nu pleacă nici mort de la tine din curte...

Nu suport *delimitarea* pe care ungurii o fac față de români. Nu îmi place *depărtarea* lor față de *frățietatea* pe care ar trebui să o aibă față de vecinii lor, românii.

Bate vântul și se așteaptă ploaie. Când văd știrile din lumea întreagă niciuna nu mi se pare bună. La noi e calm. Pentru că nu suferim din cauza *păcii* ci din cauza *prea multei libertăți* cu care ne ștergem pantofii.

Cel mai mult mă enervează la români *sfârșitul filmelor*. Când te aștepți ca filmul să fie mai interesant, atunci vine sfârșitul lui *ca din topor*.

Eu *încep să văd*, de acolo de unde alții *termină prea devreme*.

O elevă a mea, Anișoară Nuța, entuziasmată de un poem pe care li l-am recitat, mi-a spus cu toată gura: „Sunteți poetul care l-ați întrecut *cu mult* pe Eminescu!”. Așa a simțit și așa mi-a spus!

Însă m-a uimit nu *ce a spus*, ci că în timp ce eu le-am tot recitat diverse poeme sau le-am scris poeme cu dedicație sau am compus piesa de teatru, fabule,

diverse nuvele pentru ei, ea s-a gândit tot timpul *cu cine să mă compare*.

E o elevă de clasa a VIII-a...

Aceasta e întrebarea mea: De ce a simțit nevoia *să mă compare* cu cineva? Și de ce cu Mihail?

Ana, Doru și Silviu, nașii mei, deși *bucureșteni*, ne-au vizitat în sens *matrimonial*. Adică *pentru Silviu*. Însă Rodica și Mihaela ne-au jucat feste în drum. Așa că: *nunta se amână*!

Am mâncat ciorbă de perișoare și carne de porc la grătar.

Mă uitam la *indiferența* actorilor din film. Și despre cum un rinichi vândut prin mica publicitate de ziar aduce *bani dubioși*.

S-a culcat cu el pentru că și-a dat seama că *e singur*. Și apoi *nu l-a mai vrut* pentru că *i s-a făcut milă de el*. Ce fel de sentimente *alunecoase* și *egoiste* sunt astea?!

Bărbații se laudă cu câte femei *f*...sau au *f...la viața lor* (e un *titlu de glorie* pentru fiecare *tontoman*), cu *cât beau* sau *pot să bea*, cu *cât mănâncă* sau *cu cât pot mânca până vomită ca porcii*, cu *câți kilometri zboară mașina lor* pe străzile cârpite ale țării...adică cu tot felul de „măreții neînchipuite”.

Cel care *ajunge la bani* se crede *dictatorul dictatorilor*, în *locul lui Dumnezeu*, *nemuritor și rece*.

Uită să mai fie *om*, aruncă banii pe tot felul de *prostii*...și sfârșește, bineînțeles, *lamentabil*. Pentru că prostul până nu e *prost până la capăt* parcă nu poate *să moară ca prostul*.

La fel, fata castă, săracă dar avară de bani, ajunge imediat o curvă cât toate zilele. Fără pic de bun simț. E incredibil (și eu urmăresc asta *cu multă atenție*) modul în care decad, în mod voit, până la cele mai incredibile abjecții.

Fac pe dracul în patru și se mânjesc cu toate lucrurile oribile, numai pentru ca *să aibă bani*, să fie niște *doamne de carton*...dar *să fie*!

Dacă vrei să ai stima bețivanilor, atunci trebuie să mergi acolo, la masa lor, și să bei cu ei. Să pari că *ești de-al lor*. Te vor pupa îndelung...

Curtoazia de doi bani, rudele care te sprijină din *mândrie de clan*, oamenii care te vor *al lor*...și te pun acolo unde *tu nu vrei*...fac parte din *circul societății*.

Dacă vrei să fii *un urs de circ*, aparent *dresat* sau *dresabil*, atunci te invităm în *marele circ al vieții*!

Îți vom pune lesă, niște beteală pe tine, papion la gât, vom spune că ești *marea noastră speranță*...și devii *un intelectual de marcă al României*. Cel mai de marcă și cel mai odios de marcă din toate mărcile posibile și imposibile.

Numai să nu uiți *cine te-a făcut pe tine urs*...și *pentru cine joci*!

Astăzi, Nichita [Stănescu], dacă ar fi fost în clasă la mine, când am vorbit despre el, cred că i-ar fi *plăcut de minune* comentariul meu.

Se bucurau nespus și au prins curaj. Anișoara și Cristina sunt cele mai bune la recitat. Tot repetăm pentru spectacol, după ce se termină orele.

Un prezent în care *totul e de vânzare*...și îți vor și sufletul!

Stau, în spate, cu aversiunea profesorului de Română, care se simte *vexat* de popularitatea mea, cât și a directorului de la B., care mi-a dat drumul cu mână prea largă.

Pe scurt: când le scormonești trecutul trebuie să *îi vorbești de bine*...pentru că nu mai suportă, datorită „rangului”, *adevărul despre ei înșiși*.

E 23.15...și pereții mei albi mă orbesc.

Camera mea e o chilie. Ea *îmi reprezintă* sufletul.

Suntem la capitolul: *vise*. Profesorul de Geografie a visat un vis cu șobolani. Călca...și ieșeau șobolani de sub fiecare pas al său.

Doamna Zenovia, dimpotrivă, urca trepte și, la un moment dat, nu a mai avut de ce să se prindă. Zboară pe deasupra copacilor...

Micul Cioran s-a căsătorit...însă nu cred că a mai continuat *Facultatea de Drept*. Și a renunțat la facultate pentru...*șoferul de tir*, care i-a devenit *soț*.

„Mămicuța" (alintul cu care *își primea*...și *își primește*, încă, clienții) profită la maximum de *trecutul ei erotic* și de *farmecele de bătrânețe* pentru ca să mai aibă consumatori, deși am auzit că i-au pus barul în vânzare. Banca neplătită...și daune colaterale.

Lascivitatea...și *suspinurile ei cu subînțelesuri* sunt ca becul aprins pentru țânțari.

Însă și-a lăsat moștenire *prostia* și *fumurile personale* și fiicei ei, care *o traversează* prin ani *cu excelență*...

Despre cum *am inventa-o* pe *nepoțica Gabriela*. Și despre cum poți să scrii o întreagă carte despre o fetiță de doi ani, care *nu există*...dar care e *o prezență cuceritoare* pentru cititori.

Ei îi plac poeziile și picturile mele, astăzi am dus-o la grădiniță, am vorbit despre ierbarul ei și despre sentimentele ei de...doi ani.

Viața mea e ca un șir de porc afumat: se vinde mai mult *pe gratis* și te saturi *numai din mirosul lui*.

Povestea celui care mânca gânieți când era mic. Din satul oilor...

Any [pentru că *i*-ul românesc *se depreciază*] a vrut să se sinucidă din *mare iubire*. A fost la spital...pentru că a înghițit nu știu câte pastile. Spălături stomacale...

O fată de la a 7-a are un semn din naștere foarte interesant.

Revistele porno românești au transformat femeia în *veceul bărbaților* sau în *ligheanul* în care își spală murdăriile.

Sexul anal e la modă acum, pentru că sexul oral a fost în mare vogă după revoluție, când străinezii aveau nevoie de romănce *la modul rapid*...

În timpul comunismului, romanii erau, cu precădere: *necuvintele*. Acum, când am devenit *cuvinte* și putem să spunem *ce nu am putut să spunem atâția ani*, parcă ne-am prostit cu totul și nu mai știm *ce să spunem*.

Ori *ne înghițim* cuvintele ori suntem *atât de locvaci* încât *spunem numai prostii*.

A început să plouă. Scrisul m-a obosit și m-a făcut bun de culcare. Noapte bună, ție, celui care mă iubești sau mă disprețuiești! Dumnezeu să ne ierte pe toți!

16 mai 1998. Îmi suflu nasul și miroase a medicamente. Așa mi se întâmplă întotdeauna când răcesc, indiferent dacă iau sau nu iau medicamente. Simt toate mirosurile, mai ales benzina și asta până la...vomitare.

Morala zilei: cine se trezește de dimineață, obosit este. E o matinală oră 6, care mă face cam trist la față, dar trebuie să mă bărbieresc și să strâng lucrurile Gianinei.

Sadismul și atrocitățile își găsesc *defularea* în *mitul vampirismului*. De aceea tot mai multe filme fără gust cu vampiri, sânge și cruzimi de tot felul.

Nu pot să râd pentru că afară e înnorat. Nu știu dacă am visat sau nu ceva azi-noapte, dar știu că, acum, chiar acum, mi-e foame.

Când sunt supărat încerc *să cânt* (de fapt *să falsez* sau *să jonglez cu sunetele*) dar nu-mi iese nimic ca lumea. Numai sunete delirante, țipătoare, enervate...pentru un om cu *ureche fină*.

Însă aiureala asta, această *continuă improvizație de sunete* și *ritmuri*, îmi face bine. Îmi face bine atunci când trebuie să uit că sunt enervat. Că sunt enervat *pe nedrept* de te miri cine.

Sunt un învingător care știe să piardă.

La bine sau la rău ai nevoie de câțiva *dușmani* (cunoscuți *îndelung*), pe care să îi consideri *prieteni*. Prin ei capeți *temperatura reală* a momentului, adică cât de aiurea te înțeleg/te percep cei *din afara ta*.

Ora 21. 30. În gară am auzit croncănindu-se *nevermore*. Nu, nu era *Poe*...ci doar *niște ciori*.

Și care e diferența dintre *cioară* și *corb*, când vine vorba de *negru*?

Cu Ioana, în cele din urmă, am avut prima noastră *discuție serioasă* de la facerea lumii. Am văzut-o *roșind* și am clasat-o drept *esențialistă*. Era șocată că *putem să ne înțelegem*.

Accentele nevrotice ale directorului...față în față cu privitul meu în ochii lui, pentru ca să îi cânt *în strună*. Într-o strună *falsă*, bineînțeles...

La Fericitul Ilie m-am simțit în cer. Mi-a dăruit mie și lui Valentin *a doua carte a luminii*. Pentru că, întru totul, cărțile sale *te duc în cer*, te duc acolo de unde sunt toate *vederile sale extatice*.

Dumnezeiescul meu Învățător este *veșnic tânăr*. Știu încă de pe-acum că el *nu va muri niciodată pentru mine*.

El va fi *speranța*, *steaua* și *călăuza mea* și dincolo de mormânt, în lumea asta care *nu mă vrea* pentru că *nu mă înțelege*.

Însă el mă înțelege *la modul profund* și e singurul cu care pot să vorbesc *dincolo de toate cuvintele*.

O conversație cu frații seminariști. Lângă noi alți doi frați cu fumuri craniene. Vizavi: o pișicheră ne arată celulita.

Denisa vrea să îmi scrie...fapt pentru care i-am dat adresa. O cunosc de la cenaclu: vorbește franceză și engleză și vrea să devină translator pentru japoneză. Acum e clasa a XI-a.

Face însă, în același timp, karate, dar s-a îndrăgostit de unul de 21 de ani și acela a dezamăgit-o.

Mi-au plăcut inelele ei de argint. Ochi albaștri.

Acasă e liniște. Friptură de porc, cornuri și mere.

Snobism = bani aruncați aiurea.

17 mai 1998. Am ajutat, în vis, pe mama unei eleve a mea, pe care unii o băteau cu mătura și cu biciul. Pentru că m-am amestecat în discuție, am fost împușcat de către unul dintre ei în rinichiul drept.

Afară e ploioasă situația. Însă un cântec de dimineață îți îndulcește inima.

John e *decepția* de lângă mine. E *o marfă contrafăcută*. A plagiat aproape tot ce se putea *plagia* la nivel de *gânduri* și *comportament* de la mine (bineînțeles: după capul lui) însă nimic *nu se mulează* pe el, pe caracterul său și pe modul său de a fi.

Ce rău îmi pare de el!

Lecția lui m-a învățat un lucru foarte important: să nu bagi în seamă niciodată pe un sărăcan *ahtiat* după parvenire și, în același timp, mândru, infatuat, care are doar *principii de conjunctură*.

O, Doamne, iartă-l...și fie voia Ta cu el!

De unde o fi înțeles că eu sunt *la întrecere* cu el? De unde o fi înțeles că tot ceea ce fac eu, fac pentru *a-l submina pe el* sau *pe alții*? Dumnezeule mare, cât de rău sunt înțeles!...

Să nu uiți: inima *îți iese* pe gură! Ce spui iese de acolo: din inimă.

O să îmi las mintea să se odihnească pentru ceva timp. Am nevoie, din când în când, de o asemenea *odihnă* în domeniul efortului mental.

*Plouă, plouă, e timp de beție și ură...*Parafraza bacoviană mă însingurează numai metafizic. Numai că și eu știu, ca și el, și *partea de jos a rochiei*: întâlnirea *dură* cu realitatea.

Am regăsit la Katherine ideea că nu suntem nici *bărbați* și nici *femei*, pentru că fiecare caută la celălalt *ceva care să îl pună în mișcare* și care acum e *în stare latentă*.

Jurnalul ei e plin de *amănunte*, dar *dulcegăriile* sunt *prea puține*. Însă eu mor după *dulcegării* (pentru că astea sunt *tipic feminine*) și voi citi cărți scrise de femei, pentru ca să cunosc tot mai mult *femeia*.

Vreau să scot din mine, la vedere, *tandrețea* și *gingășia*.

Un bărbat dorește o femeie dacă această femeie *îi reprezintă* sentimentele.

Alerg *după trupul tău* pentru ca să îl regăsesc pe *al meu*. E minunată *această constatare*, vorba Ioanei. Ea întotdeauna: *constată*...și mai puțin: *se implică*.

Plouă și sper, ca după ploaie, natura *să se lumineze*. Aerul să fremete *a nou* și apa *să excite* gândurile bătrânilor.

Îmi spunea doctorul Munteanu, psihiatrul (care m-a făcut în chip și fel, din nou, și pe care am vrut să

îl reîntâlnesc tocmai pentru că *îmi lipsea* toată această *fabuloasă aiureală* a discuțiilor cu el), că *femeile se masturbează mai mult decât bărbații*. Și îl întreb: *care e explicația*. Nu îmi răspunde. Tace...Intră într-o tăcere meditativă, melancolică...unde, până acum trei secunde, era *distant* și *caustic*.

Și atunci am simțit, pentru prima dată, că a înțeles faptul că, în fața mea, intră pe *un teren minat*, tocmai pentru că *pot să îl înțeleg* (și a devenit pudic, reticent, în mod brusc, el, pentru care *măscările* și *impudorile* sunt la ordinea zilei) și puteam să văd eu, de astă dată, ce fel de *jigodie* e el, pentru că eu sunt *în toate felurile* pentru el.

Și simțind că e momentul...am forțat nota...am fost *ultrasincer* cu el...și văzând că *nu mai joc teatru* (ca până acum)...mi-a povestit despre soția sa, despre moartea ei, despre fata lui, despre singurătatea lui...eu devenind *psiholog* sau *duhovnic* pentru el, din *pacient* (vorba vine...).

A văzut că îl ascult, că nu îl mai vitriolez, că nu îl mai sâcâi...și, chiar dacă nu a admis asta, s-a bucurat că l-am ascultat minute în șir...

Fapt pentru care, ceea ce, la prima impresie, am crezut că se va termina *în scandal*...s-a terminat într-o *confesiune uimitoare*.

Așa că Dumnezeu a avut un plan cu mine că m-a trimis la el, chiar dacă eu mă dusesem la el, inițial, pentru *hănțăneală până în pânzele albe*.

De fapt, și ca *să trăncăni cu cineva*...e nevoie de *cap deschis* și *minte multă*.

Și nu e prima dată când Dumnezeu îmi arată inima oamenilor *imposibili*, a celor care par *draci bălțați* sau *nebuni*, în fața vulgului...când ei sunt, în realitate, niște oameni *singuri* și *triști* și *neînțeleși*, care *nu au cui să se destăinuie*.

Îmi aduc aminte de discuția aiuritoare, din bar (era și Valentin cu mine, parcă), cu cel care vedea faptul, că o pasăre neagră, mare, stă deasupra orașului Turnu Măgurele și că el (ne-o spunea cu durere multă) nu mai poate *să-i suporte* croncănitul.

Și noi am devenit *publicul* său...și acela a început să ne povestească niște lucruri, de parcă ar fi fost Kafka în nuvelele sale.

Apoi...cel care face ca iepurele...și adună nasturi. Ce am vorbit cu el am transcris undeva. Vorbește numai cu trei puncte...cu pauze.

Leitmotive religioase în discuția eu el.

Ce să mai spun despre discuțiile mele cu curvele, de care m-am atașat *în scop lucrativ*, adică pentru *ca să scriu despre ele*?

Acestea mi-au destăinuit lubricități de tot felul: ce le place bărbaților, când, unde, pânâ când...Însă săreau (când le cunoșteam mai bine) din *discuțiile despre sex* în *discuțiile despre ele*...

Și aici, în *discuțiile despre ele*, mi-au spus *cele mai fine cute* ale sufletului lor, iarăși: ca și *când le-aș fi spovedit*.

Însă, dacă aș fi fost preot, cu siguranță, că ar fi fost *mai reticente* față de mine. Sau, eu știu?! Până nu ești pus *în situația ca atar*e...habar ai ce pot să îți *destăinuie* oamenii, când văd că *îi înțelegi*.

La fel discuțiile mele cu bețivani, cu infractori, cu tot felul de oameni cu ticuri și fobii, mi-au sos *omul* la suprafață, tot felul de *sincerități uluitoare*...pe care oamenii „normali” nu le vorbesc mai deloc.

Am zis să nu mă mai obosesc, dar tot nu mă las, după cum se pare...

Ce face roșul, o rochie roșie dintr-un bărbat? De ce ne *aprinde*? Relația dintre *roșu* și *erotism* trebuie aprofundată *în mod serios*, pentru că pe baza ei *se glosează* peste tot în reclame.

Atracția feminină se bazează pe faptul că femeia e *alter-egoul nostru* și aceasta *ne impresionează* cel mai mult.

Găsim în femeie *esența tainică* a universului nostru interior. Cunoaștem că *este ea* pentru că *o avem în noi*.

Lumina brăzdează întunericul inimii mele.

Libertatea mea este un cer care nu s-a născut.

Ora 20. Mănânc macaroane italiene. *Cartea luminii* m-a scuturat. Însă acum e *timpul rațiunii* pentru mine.

18 mai 2008. Îmi dau seama, tot mai mult, că mătușa Mariana a preluat ceva din statutul mamei mele: un fel de *maternitate* pe care *și-o asumă* față de mine la modul real, cu multă dragoste (ea îmi face cadouri, prăjituri, tot felul de mofturi) și, în același timp, îmi e și un fel de *confidentă*, de *soră mai mare* sau chiar de *iubită*, adică de cineva *la care țin* dar și pe care *îl respect* (pentru că vorbește cu mine ca și când aș fi *de vârsta ei*).

Uneori cred că aș avea nevoie de un mileniu pentru ca să scriu măcar o parte din cele pe care vreau să le scriu.

Aș avea două mari proiecte: *Drama umană* (pentru ca să îi arăt lui Balzac, că e mai bine *să compătimești cu oamenii*...decât *să râzi de ei*) și *Istoria nescrisă a umanității*.

În *Drama umanității* aș include o mie de romane, despre situații speciale, profunde, de suflet iar în *Istorie* aș analiza fiecare gest, fiecare idee, fiecare mare personaj, istoric sau literar, care și-a pus *amprenta* pe istoria umanității.

În primul: inventariere, creație, zeci de personaje conturate, în detalii fizionomice și interioare.

În al doilea: un metacomentariu la istoria și literatura umanității, în care totul e dezbătut, revăzut, reanalizat.

Timpul *mă disprețuiește* cel mai mult.

Fii *mai bun* și *mai frumos* decât noi. Nu uita că lumea e rodul unei *Jertfe pe Cruce*!

E ora 17. 25. Mănânc salată, ouă și jumări. Mă apuc apoi de scris, de un scris de care am nevoie.

Dacă în timpul examenelor de BAC și de facultate, aveam dureri stranii de cap și dureri de inimă și o apăsare, un surmenaj imens...acum, dintr-o dată, nu mă mai doare nici capul și nici inima, sunt obosit că n-am ce face: școala e școală și naveta e navetă...dar nu mai am dureri!

Și eu, care credeam că mă voi *îmbolnăvi* dacă nu voi remedia deficitul de energie din minte și corp, care am apelat la „mari" doctori de cap și de conștiință, care m-au halucinat cu rețetele lor, iată că acum, din cauza vitalității acestor copii și din cauza aerului bun, a mâncării bune și a contactului zilnic cu oamenii...mă simt *nespus de bine*.

Mă simt viu, elastic, chiar dacă nu sunt *din plastic*. Și, îmi dau seama, că toate fricile mele închipuite apăruseră tocmai într-un cadru fără *lărgime*, fără viață...și de aceea *suferam mocnit*...

Nu vreau decât lumină, libertate, desăvârșire.

Vreau să contemplu cerurile și lumile în naștere, rugăciunea Îngerilor, sufletele care ies din Iad prin rugăciunile Bisericii, să-L văd pe Hristos în Euharistie, să-L simt în ceilalți, să mă rog în lumină și să tremur de dorul nemuririi și al vieții de apoi.

Doresc aceste lucruri mai mult decât orice altceva. Îl doresc pe Dumnezeu mai mult decât oricând. Știu că voi veni la Tine, Iubitul meu. Stiu că inima mea va fi lângă inima Ta și vor bate la unison.

Pregătește-mă continuu pentru această întâlnire veșnică de dragoste. Fă-mă apt să Te primesc în umila mea casă și în patul inimii mele!

Hristosul meu Cel Preafrumos, știu că mi Te vei arăta mie, când va vrea dragostea Ta, și eu am *să primesc* și *să văd* prin Tine frumusețea harului și a curăției celei veșnice!

Aceasta va fi o zi veșnică.

Simt cum *se duc zilele* dar *nu mă tem*. Pe fiecare zi sunt *mai bun* și *mai capricios* în același

timp. Trebuie să mă concentrez și mai mult la ceea ce fac.

29 mai 1998. Scriu prea încet cu mâna (deși scriu foarte repede) pentru *nervii mei întinși* și *inima mea vijelioasă*. Aș fi vrut să scriu cu *viteza luminii*...dar știu că nu se poate.

Îmi pare rău că nu pot să spun *totul* într-o *singură frază*. Ar fi *mai ușor* așa.

Înțeleg sau cred că înțeleg din ce în ce mai bine femeile și mă umplu de o admirație pentru ele care mă săgetează cu totul. Ce mult am! Cât de fericit sunt! Iubesc și sunt iubit!

Oamenii *se ceartă din nimicuri* după ce *clipe providențiale* îi unesc.

Îmi vine să-i sărut pe toți oamenii pe care îi văd. Îmi vine să urlu de atâta fericire. Asceza mea, se pare, că mă binecuvintează. Și nici măcar nu știu ce vrea Dumnezeu ca să facă cu mine. Și nici măcar nu știu cât pot să rezist la o asemenea *presiune a sentimentelo*r și la atâta *umplere de har*.

Sunt *prea slab* pentru *atâta îndumnezeire* câtă Domnul vrea să îmi dea. Prea slab...

Îmi arde inima și nu mai am cuvinte.

Eu sunt mărturia vieții, a faptului că *poți să reziști,* deși *prea multul* mă epuizează *la modul copleșitor*.

Visele mele au vitalitate. Ele vor hrăni mințile și inimile oamenilor. Esențialismul, din această cauză, nu poate fi distrus, pentru că e tocmai *esența vieții*, ceea ce *ne definește*.

Am jucat fotbal în picioarele goale cu ei, pentru că *m-au corupt* rugămințile lor. Acum îmi sunt umflate dar îmi e bine.

30 mai 1998. Nu sunt mare prin *ceea ce am* ci prin ceea ce *aș putea să am*.

5 iunie 1998. Mi-a fost dat să aud *plânsul cailor*. Un cal rănit la picior, care își geme durerea...Înalță un plâns metalingvistic către Dumnezeu, Care ascultă glasul lui.

Trăiesc ispita, atunci când sunt în fața oglinzii și am un ac în mână...să mi-l bag în ochi.

Râsul cel mai teribil: când îi doare pe cei care îl ascultă. El e înălțător la culme.

Ne facem rău singuri, crezând, de fapt, că altcineva ne împinge să o facem la modul definitiv.

8 iunie 1998. Am o mare pace în suflet și o mare luciditate. Și am nevoie de ele continuu. Învăț rezonabil.

Săptămâna asta închei mediile și, de asemenea, trebuie *să petrec* la banchetul elevilor mei. Cei de la B. sunt foarte drăguți cu mine. La S. însă mă simt pus la zid. Nu-mi place faptul că sunt *urmărit* pas cu pas...

Am trăit din plin, anul acesta, invidia consătenilor mei, de parcă le-aș fi furat la toți boii din curte.

Am mâncat cireșe de la Angela.

Chopin mă relaxează. *Gans*[147] mă provoacă. Mozart mă împacă.

Aseară am băut o bere rece...și cineva mi-a atins mâna *într-un anume fel*, de până și acum îi simt *căldura*...

Suntem *prea inconștienți* pentru *o viață așa de mare* și *de responsabilă*.

---

[147] E vorba de trupa Guns N' Roses: http://en.wikipedia.org/wiki/Guns_N%27_Roses.

Când mă rog nu-mi mai găsesc cuvintele. Nici nu trebuie *cuvinte* până la urmă. Dumnezeu nu e om. El nu are nevoie de *cuvintele noastre* ci *de inima noastră*.

Ierbarul meu evoluează *ușor* dar *sigur*.

Iar *Avi* (prescurtarea de la *Octavia*) mi-a spus că pisica ei are...5 picioare. I-am dat dreptate!...Și eu mă visez uneori *iubit până la epuizare*.

Avem tot dreptul să visăm când suntem niște *copii frumoși* și *sfinți la suflet*.

Mă simțeam *împlinit* cu ea în brațe. Când mătura era scumpă la culme. Scria literele cu mare fervoare, tocmai de aceea ele ieșeau, din mânuțele ei mici, numai aiurea.

Are viață, multă viață în ea și zâmbetul ei e minunat. Într-o *mână de om*, Dumnezeu zâmbește cel mai frumos.

Pot să fiu un milion de personaje și niciunul să nu mă caracterizeze în mod fundamental dar să pot să le reflectez.

Pot să scriu mii, zeci de mii de pagini și, în definitv, să nu spun mai nimic despre mine, pentru că ceea ce spun despre mine e în tot ceea ce am scris și nu doar în câteva fraze, cuvinte...

Printr-un sărut poți să dărui unei femei toată durerea lumii.

15 iunie 1998. Sunt *prea vesel*. Sunt *o veselie exasperantă* pentru unii și *reconfortantă* pentru alții.

Învăț cu plăcere și nu mă forțez deloc.

Citesc lucruri disparate și mă bucur de noutățile pe care le găsesc, pe care le aflu. Simt că m-am *extins* spiritual foarte mult.

Mozart spunea: *să ținem muzica departe de dezgust*. Dar eu cred că *dezgustându-ne* de ea

ajungem la o muzică și mai frumoasă, care ne aduce o liniște și mai mare.

Nu trebuie să ne temem de *excese*. Excesele sunt *bune* întotdeauna, când se fac *cu totul curat*, într-o *sinceritate maximă*.

La început căutam simplitatea *în puține cuvinte*. Ceea ce nu înțelegeam atunci era faptul, că simplitatea constă *în sentimente reale viguroase*.

Ce e frumos e real.

Ce e încântător e frumos.

Cred și voi crede însă *în sublim*, dar el *mă înspăimântă*.

Pentru că sublimul este forța ploii, a uraganului, a cutremurului, e frumusețea care *înspăimântă prin măreție*.

Pot să concep *imagini de coșmar* și *imagini de vis fără* să fii văzut vreodată ceva asemănător. La fel pot crea atmosfera unor țări, a unor cărți, a unor oameni, pe care nu le-am cunoscut nicidecum.

Am un glas care mă uimește până la lacrimi. În Biserică, trec adesea peste orice altitudine vocală pe care mi-aș fi putut-o imagina anterior.

Am încredere, multă încredere și, mirare!: tocmai când credeam că *dezamăgirea amarnică* mă va *mânca* cu totul.

Fotbalul, mâncarea, muzica, desenul, poezia, plantele sunt *delicatețele* acestei zile.

Sperăm desăvârșit și murim entuziasmați. Vedem morminte goale, încă goale, și ne întrebăm dacă...

Sunt *o celebritate locală* și *o singurătate universală*.

Cei care mă vor, mă aplaudă dar niciodată nu mă ajută.

Mă uit la sentimentele pe care le am față de părinții mei. Am ajuns să cred că *nici nu există*. Îi văd ca pe niște *străini*, care, din întâmplare, *locuiesc* lângă noi.

Viața ne ia multe lucruri pentru ca să *ne fericească* în absența lor.

Trăiesc întotdeauna cu conștiința că am *o libertate periculoasă*. Însă nu mă pot *concepe* fără ea.

Am început să simt, cumva, *bucuria Sfinților*. E *o lipsă de măsură*, de orice măsură a cunoașterii și a dragostei.

Simți că trăiești și simți că mori *cu aceeași intensitate*...iar Dumnezeu e *mai aproape* de noi decât propriul nostru trup.

Așa ne *învechim frumos*, dragii mei! Fără să ne dăm seama devenim luceferi pe cer, tronuri ale lui Dumnezeu și puteri ale sfințeniei.

În lupta mea frumoasă cu *marii literaturii* am început să nu mai știu măreția, pentru că aceasta a intrat în mine și eu în ea și nu îi mai simt *lipsa*, pentru că noi *coabităm*.

E dureroasă orice *mutație ontologică* dar e *înfiorător de frumoasă*.

Minunile lui Dumnezeu sunt *infailibile*. De aceea, nimeni care a fost *umplut cu minuni* nu a fost *umplut degeaba* de către El.

Acum, când știu adevărul, nu mai vreau nimic.

Simt pacea Sfântului Duh în mine și mă simt ca și când aș face primii pași în iarbă și sub soare.

Tot ce am învățat e *prea puțin*. Învățătura abia acum *începe*. Măreția de-abia acum își face *apariția*.

17 iunie 1998. M-am trezit la ora 7 și cu poftă de viață. Văd prin oameni și cărțile mă exaltă la culme.

De câteva zile m-am apucat de *un obicei liturgic*, care mă umple de *o tânguire înaltă*: cânt Evanghelii în limba greacă.

Pentru că nimeni nu mă deranjează, le cânt la înălțimi amețitoare, până când încep să latre câinii vecinilor. Se pare că ei nu cunosc faptul, că la Biserică...*nu se latră*!

Limba greacă veche sună în mine ca o cădelniță aruncată spre cer, ca rugăciunea Sfinților către Domnul.

Și, de fiecare dată, după minute întregi (ajung și la o oră și ceva...cu cântat lin...rar...de mai multe ori unele pasaje...în sonorități grave, tânguitoare, copleșitoare) o seninătate dumnezeiască mă copleșește la culme.

Am recitit scrisori astăzi. Scrisori pe care le-am primit în decursul anilor. Și, în același timp, înțeleg de ce unii mă iubesc, alții mă invidiază, alții *mă detestă* (adică *mă iubesc cu ură*)...însă doar Gianina mă ajută *la modul fundamental*.

Pentru că mulți cred că *mă știu*...dar nimeni *nu m-a citit* ca ea. Și nimeni nu a făcut *pentru mine* ceea ce *a făcut Gianina*.

Citeam...și am înțeles paradoxul! Citeam scrisorile *lor* către *mine* și am înțeles de ce oamenii sunt *contrariați* de *prea plinul meu*, de ce *frumusețea mea* îi face *geloși* și de ce, cu cât eu sunt *mai sincer* cu ei...ei sunt *mai insensibili* și *jegoși cu mine*. Sau *devin* astfel...

Eu mă dărui față de ei, mă dărui enorm, sunt de o sinceritate care îi sfidează, pe care nu o pot urma, pentru că nu vor să fie sinceri, sunt corect cu ei până la lacrimi *în dialectul inimii*, adică al dragostei, al prieteniei, al respectului, al păstrării tainelor dintre

noi...iar pe ei îi complexează toate astea...Și, astfel, îmi mai *zboară* câte un prieten...până oi rămâne cu *niciunul*.

De aceea nu îmi mai place să vorbesc despre mine. Nu mai vreau să vorbesc despre mine cu alții. Vreau să fiu înțeles fără să mai dau zeci de explicații.

Cine e în stare să te înțeleagă, te înțelege: dintr-o convorbire, dintr-un poem sau dintr-o carte.

Cine nu e în stare, ci e un terchea-berchea, poți să stai cu el o viață întreagă, că tot la fel rămâne: un om mic la suflet, candriu și fără scrupule.

Sunt plin de *lucruri extraordinare*. Sunt ca un pește care vrea să își verse icrele. Și mă doboară *greutatea* a ceea ce port în mine.

Mă duc la Roșiori și o să trec pe la finii mei (a doua serie) pe la cămin. Mi-au promis un „borcan" cu pești.

Prorocia de la Iez. 44, 2 *mă înalță*. *Pururea Fecioară* aici e sinonim cu *Pururea Mamă*. Nu se putea ceva *mai senin* și *mai sobru* în același timp.

În schimb, Filip. 2, 12, înțeles după capul tău, exclude „poruncă nouă vă dau vouă".

Mă ocup de *mântuirea personală* și transpir când e vorba de *fapte bune*, pentru că ele sunt *prea scumpe*.

Hitul zilei, același: „și mi-este tare dor, numai de ochii tăi"...

La banchet mi-a venit ideea unui *cenaclu literaro-muzical*, văzând euforia care se poate naște din cauza unor *poeme* sau *texte* sau a unor *cântece*.

O am pe Nechitaru, o fetiță cu ochi negri și obrăjori purpurii, care vrea să scrie și i-am promis ajutorul.

Am primit un braț de flori la final, din partea copiilor...în invidia *totală* a cercului profesoral.

Pentru *calificativul final* pe care trebuie să mi-l dea, în două exemplare, ambii directori însă, toată lumea vrea...*șpagă*. Însă eu...*mă fac că n-aud*. Să scrie ce vor!

Și așa...nu are nicio importanță pentru mine, pentru că *nota de suflet* mi-au dat-o ei, acești copii care m-au scos din marasmul dezamăgirii mele în acest an și cărora le mulțumesc și aici.

A trebuit să îi dau 8 Nicoletei, pentru că Lavinia nu mai putea să ia premiu. Cea de a doua Lavinie s-a schimonosit pentru premiul II...dar o să-i treacă ei...până o să se mărite.

Cum *să înnebunească* un om ca Mihail [Eminescu]? E o bazaconie neînchipuită!

Un suflet ca el nu putea să înnebunească tocmai pentru că era prea viu, prea lucid, prea încăpător.

În două ore am învățat că *nu știu nimic* despre femei, că bărbații sunt *mai curioși* decât credeam și că murdăria umană e *mai înspăimântătoare* decât în propria mea imaginație.

Gianina avea dreptate când spunea, că *sunt prea pur pentru lumea asta* și că *nu cunosc răutatea lumii*. Ce pot să facă oamenii pentru tot felul de *lucruri meschine*.

Astăzi mi-am dat seama de câte greutăți am să mă lovesc în curând.

Doamne, aruncă de la mine paharul acesta! Iartă-mi păcatele mele cele cu știință și cu neștiință și pe cele pe care nu am îndrăznit să le fac dar am dorit să le fac sau m-am gândit la ele și mă iartă!

Chinul acestei lumi e infinit și fără margini.

Am văzut un album cu Baba[148] și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru geniul său. Costă

[148] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Corneliu_Baba.

140.000 de lei și eu nu-i am. Am văzut și câteva romane, cărți de teatru și de poezie bune. Nu am bani însă pentru ele.

Am trăit o scârbă imensă astăzi. Și mă obsedează răul și păcatul.

Am ajuns să ne placă să păcătuim, să facem un cult din faptul de a păcătui. Suntem slabi, tot mai slabi și vrem continuu să părem tari, imbatabili.

Picturile lui Baba mi-au umplut sufletul. Pe deplin *românești* și *geniale*. Cât erau de adevărate! El l-a cunoscut pe Enescu. Nu-i de mirare că geniul la geniu trage.

Sunt *prea fin intelectual* pentru lumea de azi. Mi-am *întrecut* contemporanii cu mult în ceea ce fac și prin asta ajung să trec *neobservat*, chiar și prin fața ochilor celor care *mă citesc* sau *știu cumva de mine*.

Trec *imperceptibil* prin ochii tuturor...lucru care e *incredibil* pentru mine.

Cred că voi ajunge să muncesc *ca un rob* și să mor *ca un câine bătrân de zile*. Condiția umană, din acest punct de vedere, e *o exasperare continuă*.

Ne mințim reciproc numai pentru că avem nevoie de familie, sex, îmbrățișări, stabilitate. Și, în mijlocul căsniciei, suntem prea egoiști ca să ne derobăm de propriul nostru egoism și facem din familie *o frescă a egoismului de castă*.

Valentin a început să joace *rolul farsorului* cu mine și nu îi stă bine deloc. Păcat! Unele păsări își turtesc capul tocmai pentru că doresc *să treacă* prin oglindă și *nu să se privească în ea*.

Cum s-au transformat scrisorile lui din *frumusețe*, în unele *pline de egoism* și *vanitate*? Mă apucă sila când văd *lipsa de verticalitate* a acestor oameni, pe care i-am iubit *atât de frumos*.

Dacă tot vor...*să își vadă de viața lor* (ascultând de *mame* și de *prietene*, *viitoare soții care nu-i merită*, care vor să îi întoarcă în groapa *conformismului* și *a prostului gust*)...și *să uităm trecutul*...de ce oare nu o spun *în mod deschis*?!

Cât de *neînțelegător* aș fi eu...când eu *le-am deschis ochii* și *i-am făcut bărbați*?

Problema e, că după ce vor vedea cum stă treaba cu *femeile care te duc la bine*...o să rămână singuri cuc...și s-au lins pe bot de mine.

O liniște *titanică* se stabilește de multe ori în inima mea. E ca *un munte* care s-a coborât în trupul unei *gâze*.

La înmormântarea mea vor lătra câinii a nou și va ploua cu soare. Vor fi prea puțini după coșciugul meu ca să nu fie mulți. Atât de puțini încât n-or să încape în cuvinte!

21 iunie 1998. Trăiește clipa și uit-o: aici e *secretul*!

Cele mai *groaznice iubiri* sunt cele în care ajungem să ne *plictisim reciproc*.

Mă deprimă faptul de *a da explicații*. Pentru ce mai trebuie *explicații*, dacă tu, cel din fața mea, te dai de *știutor al inimii mele*?!

Mamaia e lângă mine în clipele astea și mă ajută enorm. Învăț pentru facultate. Încerc să uit tot și să merg, să merg înainte.

Întotdeauna îmi pare rău când *îmi fac iluzii*, *prea mari* iluzii și *nemeritate*, pentru oameni care nu se cred nici ei *buni de ceva*.

Doamne, Tu știi ce e mai bine pentru mine, pentru noi toți și de la Tine am înțeles acestea toate, pe care le scriu, pe care le știu, pe care le înțeleg pe fiecare zi...

Tu știi unde trebuie să merg și ce să fac. Ajută-mă să râd și să scap de acest marasm nenorocit, de această deprimare.

Ajută-mă să îmi găsesc cuvintele în fața inimii mele și a Ta și să spun adevărul.

22 iunie 1998. Sunt la Alexandria, la mătușa Mariana. Complicații cu un al 4-lea.

Anca e gravidă în luna a treia...dar tot frumoasă. S-a schimbat mult. Sper ca *în bine*.

Am primit *decizia de salarizare* și PS Galaction *mi-a dat binecuvântarea* pentru facultate.

M-a *uimit* faptul că *am fost privit bine* de către toți aceia cu care m-am întâlnit astăzi. Iradiez *prea mult*?

Mă duc să mănânc. E ora 21.00. Mai scriu după.

La televizor: România – Anglia. Nu am prea mare încredere în *ai noștri*.

Anca visează *pisici negre*. Mi-a povestit despre vrăji și dureri insuportabile.

23 iunie 1998. Din nou pus la încercare.

Temele din autobiografia mea, la care am scris...și mai trebuie să scriu:

1. cutremur mare;
2. naștere grea;
3. Botez...fără dorința unora;
4. „nu avem biberon”;
5. pierdut în vie;
6. era să fiu mâncat de câini la secția de tractoare, la tataie;
7. plimbat cu căruciorul...cu tandrețe, de mamaia și de o vecină;
8. îndrăgostit la 4 ani de bucureșteanca de la nunta lui Tile;
9. curios să văd;

10. plâng pentru că nu-mi place;
11. percep cântecul;
12. cânt pe lada patului;
13. poet la grădiniță;
14. bătăuș la drumul mare;
15. pictor pentru pace...în tempera;
16. vorbitor de limbă rusă...pentru că învăț *alfabetul chirilic*, înaintea celui *românesc*, după manualele lui Octavian;
17. învăț alfabetul în limba română...după tabelul magnific pe care i l-a făcut Bondarici lui tataie...special pentru mine;
18. scriitorul de vocabule (am rupt tot ce nu era *perfect*);
19. fără sânul mamei;
20. solitudinea împreună cu mine;
21. să înțeleg inefabilul;
22. cum e *ca mine însumi*;
23. purtător de demnitate;
24. cuvântul de onoare;
25. viteaz explorator;
26. conducător de țară;
27. râsul de bucurie și de ură;
28. școala: o invenție fără scop bine determinat;
29. cunosc...nu îmi este frică;
30. nu-mi place sportul decât după rigori personale;
31. *înțeleg*...nu *cunosc*;
32. femeia: obiect de studiu interesant;
33. nu vreau să mă pierd pe mine însumi;
34. cântăreț pentru inimă;
35. colecționar de frumos;
36. cititor care citește mult...și visează aidoma;
37. explorator al necunoscutului;
38. vorbesc pentru ca să mă exprim;
39. îmi place filmul, teatrul, desenul animat;
40. iubesc natura și o apăr;
41. mă obsedează tatăl;
42. problemă cu mama = educatoare suverană;
43. îmi plac dulciurile;
44. vânez rândunele (învățat de finul Mihai)
45. prind cărăbuși de mai și nazicorni, rădăști și alte insecte de noapte;

46. prind pești cu plasă proprie;

47. cerul începe să mă emoționeze;

48. luna mă fascinează, soarele mă orbește;

49. construiesc enorm, îi îndrum pe alții, iarăși construiesc;

50. educ pe alții, fac teatru, visez;

51. colind plantația de pomi fructiferi și pădurea...cât și plantația de la calea ferată;

52. iubesc melcii, ciupercile după ploaie (mă duc pe câmp numai pentru ele, imediat ce s-a terminat ploaia), iepurii de câmp, păsările, murele (de lângă calea ferată) și acrișoarele (cele mai bine sunt toamna, după o brumă, două, direct din copac);

53. culeg plante medicinale: mușețel, coada șoricelului, tei, ghiorghine, măceșe...culeg frunză de dud pentru viermii de mătase ai școlii; primim și acasă viermi ca să îi creștem...dar mulți mor mâncați de furnici;

54. secvențe estetice;

55. cum arată pupăza prinsă în copac (a murit lângă sobă, de frică);

55. despre Lola, Sache, Țirică și alți câini;

56. mă entuziasmează războiul...și încep lupta pentru *a avea mușchi*;

57. joc handbal (cel mai adesea...pentru că fotbalul era cu accidentări și handbal jucam cu fetele...dând gol de la jumătatea terenului), fotbal (la margine, la terenul de fotbal dar și pe sub coasta dealului), fac karate, joc tenis de masă (la școală) și de câmp (la Lina), volei (peste gard), trag cu arcul...dar mi se rup toate;

58. nu învăț să cânt nici la chitara de la Reghin și nici la acordeonul rusesc...pentru că asta e *treabă de lăutar*...iar eu nu sunt *lăutar* (i-am enervat pe bunicii mei...care mi le-au cumpărat);

59. finul Mihai: cel mai luminos din trecutul meu, diverse imagini întipărite în minte;

60. revoluția română din decembrie 1989 și viața mea se schimbă radical (deșteptat la viața cu Dumnezeu de...oamenii cu flori în mâini în fața gloanțelor);

61. cititul ultraintensiv, copiatul de cărți cu mâna, ca în vechime, mersul la Biserică, căutări și bucurii enorme;

62. începe literatura, arta, știința și teologia;

63. iubirile mele...

O, m-a obosit propria mea viață!

24 iunie 1998. L-am cumpărat pe Baba cu 170.000 de lei. *Regele nebun*, *Spaima* și *Enescu* ale lui mă înfioară. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe acest *geniu ultim* al picturii române...

Sunt *rece* lângă Baba și cuvintele mele sunt prea puține.

Credem în suferință numai când ea *trece peste margini*. De ce n-o vedem...cu o secundă mai înainte de *a o produce*...sau de *a ne lovi în mod fatal*?!

Astăzi am învățat și am scris.

Uneori geniile *se ratează* din *mare iubire de oameni*. Adică *se pun în umbră* pentru alții. Și asta ne demonstrează *adânca lor umanitate*.

E aproape nouă seara. O liniște vărsată din sânul lui Beethoven mă bântuie. Și...afară...aud ciocul unei curci care nu mai tace.

Oboseala te face alb. Mă dor încă mușchii și puțin capul. Îmi chiorăie mațele...pentru că am consumat imediat energia primită.

Am cumpărat foi pentru 10 romane...și tot parcă nu-mi ajung. Am transpirat lucrând la ierbar. Greșelile mele de ortografie, apărute când mi-e lumea mai dragă (ca și când nu aș ști că *se scrie așa*...și nu *așa*) mă scot din sărite.

Se fac înscrieri pentru liceu și e a treia zi de BAC. L-am dus pe Valeriu la Biserică...însă a plecat de acolo fără să-mi dau seama.

Astăzi am cântat în mod extraordinar la strană...dar nu s-a prins nimeni.

Adi. F. mi-a spus că picturile mele sunt ca și *Cabala*. Însă nu pot să-i dau dreptate. Picturile mele sunt *esențialiste*. Adică sunt despre *esențialul din oameni*.

Corneliu Baba mi-a spus *să nu uit nemurirea*. Nu o vom uita, *mare dispărut* al nostru! O vom pândi și o vom prinde în cuvinte și pe pânză dar, mai ales, în inimă.

Mamaia a cules vișinile astăzi iar tataie a văzut *doi* la *unu*...pentru Franța.

Pierdem din vedere că *vrem prea mult*.

Am mâncat mere și zarzăre. Și am ascultat Talisman, Enescu și Chopin...fără *să ierarhizez* tonurile și experiențele.

L-am vizitat pe Valeriu aseară...și incoerența sa mentală, deși mă obosește la culme, mă și stimulează foarte mult. Pentru că el niciodată nu gândește nimic până la capăt...și, mai ales (pentru că e *matematician*), gândește în *imagini spațiale*.

În el am un alt partener *aiuritor* de dialog...deși, îl văd că e pe cale *să ne părăsească* și el. Se stinge încet, plin se tristețe...și *se prelinge* spre lumea veșniciei...

Am băut cu el și cu Valentin ceai de mușețel și de tei. Prietena/amanta sa Anca mi s-a părut o femeie *entuziastă* ca și el.

I-am citit însemnările lui Valeriu de când a fost internat la spital, pentru că cineva l-a bătut în lift...și l-a lăsat inconștient acolo. A trăit agonic timp de 3 săptămâni și s-a ridicat din patul morții în mod minunat.

Incoerența lui de astăzi...e o parte dintre sechelele căpătate atunci. Infractorul l-a bătut numai

în cap...deși e ditamai omul, de aproape 2 metri. Însă el e un om *prea gentil* și *ingenuu*...pentru ca *să se ia la bătaie*.

Și un ultim amănunt: Valeriu și-a uluit comisia de examinare la facultate, pentru că a venit cu o licență la matematică în două volume imense. Mi-a explicat îndelung despre ce a scris...dar n-am înțeles mai nimic.

Când începe să îmi facă tot felul de reprezentări geometrice...sau algebrice simt cum *o întreagă geografie a matematicii*, tulburătoare, zace în el ca o comoară în ocean.

De aceea e zdrobitor să vezi cum un om de calibrul său își caută moartea cu lumânarea și se apropie de ea...în mod atât de jalnic...

Duc decizia la secretariat, apoi mă duc la Biserică. Spre seară mă apuc de învățat.

Mă impresionează modul *cum mă privesc acum* unii oameni. Și înțeleg cum copiii sau nepoții lor, ducându-se acasă...*m-au explicat* și celor în vârstă.

Asta este enervant la țăranul român de astăzi: ce nu înțelege...clasează la raftul: *nu am nevoie de el*.

Mă oftică faptul că nici măcar *nu suspină* pentru ceea ce nu înțeleg...deși văd că le-ar fi *util* acel lucru.

Vreau să învăț cât mai multe în pictură și în muzică. Am nevoie de plenitudini.

Îmi trebuie *mai mult timp* și *mai multă putere*.

Începe să fie din ce în ce mai cald. În curte sunt numai gânieți din cauza păsărilor de anul acesta.

Mamaia le vrea slobode, să alerge...pentru ca să se *întărească* cât mai repede. Și are dreptate: cresc de la o zi la alta în mod vizibil, și rațele, și puii de curcă, și cei de găină!

Miți e lovit la cap și îmi pare rău pentru el. E vorba de cotoc/de motan. Nici nu mai știu câte *bătrâneți* are. Cred că e doar cu câțiva ani mai mic decât mine.

De multe ori (n-am ce face!) sunt nevoit să mă cobor la mintea prostului și să-i cânt în strună.

Și înțeleg atunci că pe oameni nu îi enervează *măreția* mea, faptul că *îi întrec*...ci faptul că *nu îi fac părtași* la ea.

Ei vor să îmi arate că și ei au ceva frumos, ceva bun, ceva de văzut (lucru cu care sunt cu totul de acord)...însă *doar în ochii mei* vor *să arate bine*.

De ce nu vor să arate bine și *în ochii lor*? De ce vor *doar să îi laud eu* și nu fac și ei ceva, cu adevărat, *de lăudat*, pentru care i-aș lăuda *din proprie inițiativă*...și nu pentru că *mă strâng cu ușa* în discuțiile cu ei?

Căci eu știu și văd în fiecare lucruri frumoase, unice, bune...

Însă, în același timp, în aceiași oameni văd multă delăsare, multă indiferență față de unicitatea lor, față de ceea ce știu ei să facă.

Și dacă ei *nu se pun în valoare*...eu *ce să le fac*?!...

Concluzie: vor să îi laud pentru *trei paie*...iar ei pe mine nu mă laudă pentru *o mie de lucruri făcute*.

Și, de multe ori, cu astfel de *doritori să îi laud*, sunt cel mai aspru: nu *văd* niciun *lucru bun* la ei!

Notele înalte pe care le cânt sporesc *intensitatea* vocii mele. Și observ că pot să țin mai bine un Si decât un Do de jos. Pentru Si, gâtul meu e *specialist*. Am probleme cu zona de jos, de sub Do...deși eu sunt plin de *drama* baritonului și a basului.

Alterarea notelor, în glas 6, e punctul meu forte. Și acest multimelismatic glas 6 îl cânt în ritm *vioi*, când sunt *bucuros*...și dramatic, *abisal*, când sunt *durere*.

De ce nu am învățat eu, pe măsura glasului meu, *muzică psaltică*?

Datorită părintelui profesor Ion Bățăuș de la Furculești, care întotdeauna m-a indispus cu învățarea papagalicește a unor note muzicale, fără să le explice *cantitatea* și *calitatea fonică* și modul în care *se particularizează* pe vocea cuiva (întotdeauna *unică*) și a glasurilor bizantine, predate în grabă, cărora nu le explica îndeajuns de mult *particularitățile*, modul de *implementare* în sufletul meu.

Însă, rememorând lucrurile, îmi dau seama că Dumnezeu a pus *profesorul nepotrivit* (pentru mine, personal) la *locul potrivit* (adică la *Muzică Psaltică*, unde eu puteam *excela*) pentru că astfel mă apucam de *cântat la strană* și *în coruri*...și se termina cu studiatul, cu scrisul și cu teologia.

Alin Mihai și Iustin Manta, spre exemplu, au luat-o cu muzica și nu se mai lipește nimic serios de ei. Și îi văd că *se împlinesc* prin asta (și eu *mă împlinesc* cântând...și încă *foarte mult*) dar nu *îndeajuns de mult* încât să renunț la studiu și la creație pentru ca *să cânt toată ziua*.

Așa că m-am *ratat muzical* pentru *dimensiunea teologică* și *literară* a vieții mele, care cred că *mă definește*...și *mă va defini* din ce în ce mai mult. Sper!

Muzica bisericească, de la strană, pe care simt să o cânt și o cânt uneori (când sunt *lăsat*...) e *foarte tărăgănată* pentru unii dar *tihnită* pentru mine, pentru că eu nu mă uit, în primul rând, la *cum se aude* cântatul meu ci la *ce simt că produce cântatul meu în mine*.

Pentru că eu *mă rog în Biserică*...și nu *interpretez* operetă!

Din acest motiv, nu pot să suport multe *străni* și multe *coruri bisericești* în care muzica e *simfonie distantă* sau *răgete la întrecere*...și deloc umilință, rugăciune, bucurie duhovnicească, naturalețe.

Însă pentru că viața duhovnicească este *o noutate* pentru mulți ortodocși și nu *o realitate cotidiană*, tocmai de aceea nici cântatul din Biserică și nici slujbele nu *te trag* în lăuntrul iubirii și al înțelegerii lui Dumnezeu...ci *te lasă spectator*.

Și cum statul ăsta la slujbă ca la *spectacolul de teatru*, adică doar pentru *delectare exterioară* și nu pentru *rugăciune*, pentru *luminare duhovnicească*, se *îngroașă* de la o zi la alta, cred că vom ajunge să avem Biserici în care nu ne vom *mai ruga*...ci ne vom *încânta* de ceea ce cântă alții...și *punct*.

Lăudați pe Domnul că este Bun!, la anul și la mulți ani...dacă noi nu mai simțim *să ne descărcăm* inima în fața Lui și *să țipăm*, cu dor și tânguire, *către El*.

Cine este *mâncătorul de artă* al României de față?! Pentru mine asta e *o mare problemă*. Pentru că habar am câți mai înțeleg *o literatură genială*, o literatură care *întrece așteptările* și *inimile*.

Noi, creatorii, nu ne plictisim niciodată de ceea ce facem. Dar ne epuizăm și ne dăruim în tot ceea ce facem...

Situația care *mă insultă*: ideea de *consumator de artă*. Stimabile, cum *să consumi*...ceea ce nici *nu înțelegi*?!

A citi un roman, a asculta o arie, a vedea un tablou înseamnă *vax albina*...dacă *nu le poți explica*. Înseamnă că *nu ai făcut nimic*!

Calul suferă încă din cauza rănii la picior. Mi-e milă de el. Lângă brațul meu, acum, când scriu, stă foarfecele cu care mă ajut la ierbar. Rola de lipit, dacă e după mine, ține până în 2010.

Am recitit, cu voce tare, capitolele 14-16 de la Ioan. Sunt cele mai beatudinale pentru mine.

27 iunie 1998. Mă simt la o întretăiere de drumuri și nu știu ce să fac, Dumnezeul meu! Tu știi din veci și până în veci toate și viața mea.

Și Tu știi adevărul inimii mele, pe cel *necontrafăcut*, pe cel nescris pe zeci de foi, pe care să nu îl înțeleagă, până la urmă, decât câțiva...

Mă rog Ție, Celui care știi slăbiciunile mele. Mă rog Ție, Celui care știi singurătatea și lipsa mea

de ajutor. Mă rog Ție, Celui care luminezi și conduci pe cel slab și singur.

Fă să înțeleg, mai normal ca oricând, în mod firesc, de la sine, care e *cursul* vieții mele! Care e *adevărul* pe care trebuie să îl aflu, să îl caut, să îl știu.

Dă-mi-l tocmai pentru mulțimea păcatelor mele, pentru mizeria și nemernicia mea, pentru ca să ies din negura nesimțirii și a ticăloșiei mele.

Dă-mi-l, Doamne, tocmai pentru că *nu îl merit* și Tu *mi-l dai*.

Încrederea și așteptarea mea sunt *depline* în Tine. Alină-mi inima, Dumnezeul mântuirii mele, Dragostea mea, Frumusețea preaveșnică a inimii mele și arată-mi adevărul în care trebuie să merg!

În veci de veci fii preaslăvit, Dumnezeule, Cel ce faci minuni mai presus de cuget!

Mă *îndrăgostesc* foarte repede de oameni. Mă simt bine în această stare și de aceea nu mă tem de *consecințele* acestei *perpetue îndrăgostiri*.

Și, în același timp, deznădejdea mea față de faptele oamenilor și neîncrederea pe care mulți mi-o inspiră *crește* pe fiecare zi.

30 iunie 1998. În natura umană există atâta nebunie încât te poți certa din două în două minute cu cineva pe mărunte și indiferente lucruri.

E aproape ora 18. E unu zero pentru Croația. Mi-e tare foame. Trebuie să dau telefon la Putineiu în legătură cu treieratul grâului.

Am neglijat puțin repetatul la *Dogmatică*, dar astăzi voi începe să reînvăț pentru examene. De fapt *să memorez*...căci pe nimeni nu-l interesează *să fiu creativ în domeniul teologic*...ci *papagal*, un cunoscător pe dinafară a zeci de date, nume, idei etc.

Iar dacă *intratul la facultate* îmi cere *să fiu papagal*, atunci voi fi *un papagal plin de date*, de idei, de versete, adică *de ceea ce trebuie*!

Numai Tu, Dumnezeul meu, știi cum se vor petrece lucrurile în toamnă, în această toamnă în care inima mea vrea să se odihnească!

Sunt la opera de mântuire a lui Hristos Dumnezeu și recunosc negru pe alb: *opera nu se poate despărți de persoana care a creat-o*.

Unii cred că viața creatorului nu *explică* opera sau invers. Însă viața și opera nu pot *locui* una fără alta.

1 iulie 1998. *Iată, vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule!* Mă tulbură nespus sunetul cuvintelor Sfântului Pavel în multe părți ale epistolelor sale.

Fericirea pocăinței: aici e *taina*!

Ortodoxia e *o lume a paradoxurilor*. Noi *înțelegem* numai *neînțelegeri*, care *depășesc* orice minte.

O, da, credem din tot sufletul, că moartea nu mai are *ce să ne spună*, când trăim în noi *atâta belșug* de viață și de iubire dumnezeiască!

Nu pot să îmi ascund *admirația* însă, în același timp, nu știu exact *cum se naște* în mine. *Adevărul* și *iubirea* îi stau la bază, dar mi-e tare greu să spun cum ele două, în mine, vizavi de ceva anume, se transformă *în cu totul altceva* de o asemenea *înălțime interioară*.

2 iulie 1998. În timp ce eu încerc să învăț dar nu reușesc, afară...el, tatăl meu, pe care nu îl doare nici în...de mine și de sensibilitățile mele și de viitorul meu, și face tot ce îi trece prin cap, ne înjură și ne beștelește ca un nebun, ca un țigan la ușa cortului și ne amenință cu moartea pe mine și pe bunicii mei și ne drăcuie *dumnezeii* (deși avem doar *unul*).

Mă doare capul și mă simt slăbit. Nu am putut să fac nicio lecție astăzi. Sunt la *profețiile mesianice*.

Sper să fac ceva mai la noapte...când o să mai mă liniştesc interior.

Aştept ca tanti Florina să-mi dea lapte proaspăt.

O, Doamne, nu mă lăsa în Iadul ăsta! Scoate-mă de aici! Fie-Ţi milă de mine! Vreau să Te văd din nou în mine şi să ştiu ce să fac în fiecare clipă!

O, Doamne, fă să se termine această mascaradă! Vreau să mă simt din nou viu, să creez cu bucurie, să învăţ, să am prieteni adevăraţi, oameni în care să am încredere şi împreună cu care să fac lucruri enorme.

Ieri şi azi am avut palpitaţii la inimă din cauza fricii, a nervilor, a durerii...Nu mai am chef să ripostez la pumnii lui şi la nebuniile pe care le are în cap şi să mă bat cu el în parte, pentru ca să nu îi omoare pe bunicii mei, adică pe *proprii lui părinţi*.

Eu nu înţeleg: dacă tot nu mă vor, nu mă ajută, nu mă înţeleg, de ce nu mă lasă odată în pace părinţii ăştia zănatici ai mei, ci creează tot felul de *certuri*, de *scandaluri*?!

Foarte bine: nu eşti credincios, crezi că *popii* sunt nişte *tâmpiţi* şi tu *un candriu*, nu îţi place de mine pentru că sunt *om religios*, nu mă vrei din acest motiv...şi aşa mă cresc părinţii tăi...şi nu tu...Atunci, ce mai vrei?!!

Eu nu le fac nimic rău, nu îi deranjez cu nimic, le fac cinste cu cine sunt...

Ei, şi cu toate astea, eu sunt *mărul discordiei*, sunt omul din cauza căruia ei doi nu pot trăi...deşi nu ştiu ce mănânc, unde mă duc, din ce trăiesc.

Am avut palpitaţii dar am şi delirat de durere. După asta am dormit mult. Mai bine zis *am dormitat*, am dormit greu. Şi căldura din cameră îmi ia minţile.

Mi s-a schimbat mult înfăţişarea şi am început să plâng din orice. Mi s-a înmuiat inima...dar nu mai simt bucuria şi harul lui Dumnezeu. Mă simt orb. Nu mai văd adevărul. Acest lucru mă înnebuneşte mai mult decât orice altceva.

Oamenii răi, neserioși, aroganți...îmi devin, pe zi ce trece, tot mai de nesuportat. Prostia lor mă agasează. Răutatea, mândria, orgoliul, libidinozitatea lor mă exasperează.

Trăiesc o nouă scindare de conștiință. Mă simt umilit de această nouă depresie prin care trec dar, de fiecare dată, Dumnezeu are să îmi arate *și altceva*, mult mai profund despre mine însumi.

Simt ostilă, în mod preponderent, lumea din jur și mă simt singur. Singurele mele refugii: rugăciunea, învățătura, scrisul.

Sper să trec cu bine prin *coridorul* acesta din mine însumi, unde, de fiecare dată, printr-o nouă durere, depresie, nefericire, traumă, mi se deschid *noi uși*...

Atâta *durere* într-o singură carte! Sfânta Scriptură e *cea mai dureroasă carte* dintre toate.

Cap. 53 de la Sfântul Isaia este *o înmărmurire*, pentru totdeauna, a dramatismului frumuseții Sale fără chip.

El, Cel care cunoscuse suferința ca nimeni altul și nu Se temea de ea, lasă să se întrevadă dumnezeirea în om ca cea mai *frumoasă rostire nerostită*.

A luat suferința noastră asupra-Și, adică a făcut ceea ce noi n-am fi putut să facem niciodată.

Noi Îl credeam *blestemat*...și El Se făcuse *blestem* pentru noi.

Și noi Îl credeam *pedepsit de Dumnezeu*, iar El *ne chinuia*, încă de atunci, cu *neîmpuținata Sa iubire*.

Am citit, cântat, recitat nu o dată, ci de nu știu câte ori acest Isaia 53 cu voce tare, foarte tare...încât dramatica profeție, împlinită întocmai în Domnul, mi-a intrat în toată ființa.

4 iulie 1998. Ce facem cu *iubirile moarte* din noi?

Liniștea de acum mă face să îmbrățișez nevăzutul.

Cine să știe, Doamne, mai bine decât Tine, inima mea?!

Acum am înțeles *absurdul* din romane, *încetineala* și *neîncrederea* lor. Greșelile care te fac *mai puternic*...

7 iulie 1998. Am dormit doar o oră. Și am dormit ca un ceas: între 2. 30 și 3. 30 dimineața. M-am trezit însă lucid la culme. O, ce bine ar fi ca și la examene să se întâmple acest lucru!

Mamaia m-a *rugat respectuos* cu gogoși calde și cafea neagră. N-am putut să o refuz...

Prima semifinală: Brazilia-Olanda. Am să mă duc să o văd. Între timp însă m-au obosit trei păhăruțe de rachiu...care aduc *pofta de mâncare*. Uneori...

I-am scris lui [Corneliu] Baba un poem și l-am citit pe Vasco Popa[149], cel tradus de Nichita [Stănescu].

Mamaia a dat o mână de ajutor la făcutul săpunului *coanei* Stela. Adică ea *repară* ceea ce strică *alții*. A pus sodă prea multă sau nu a știut să îl mestece...și săpunul Stelei *s-a tăiat*, adică *nu a mai crescut*.

Ca să faci săpun în curte...e adevărat: îți trebuie multă tehnică!

Iar mamaia știe să facă țuică, săpun și magion/magiun la cote înalte, *profesioniste*, încât toți o roagă să le facă și lor!

Mâine, tot mamaia, trebuie să se ducă la Putineiu pentru grâu și pentru banii de pe orz. Tataie

[149] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Vasko_Popa.

rămâne cu păsările și cu groșteiul[150] iar eu sunt cu scrisul.

Joi e *un film românesc*. Se mai bucură și românul, în țara lui, de *film românesc*, pentru că noaptea nu vede decât *americane*. Autohtonul e plecat în țări străine.

Aş vrea să știu cum a compus, în ce stare, unde, Chopin *mazurcile*[151] sale...sau cum i-a venit lui Shakespeare *Regele Lear*[152] pe ploaie.

Mă interesează întotdeauna *travaliul*...mai mult decât *opera*.

E ora 11. Aștept banii pe concediu (1.700. 000)...însă *numai mie* mi-i va da *în rate*...

Din cauza puricilor lui Miți, deși mamaia a dat cu detete peste tot, m-am îmbolnăvit de *puriciculină*.

Adică de boala de a simți purici pe trup...chiar și când ei *nu există*. La fel e și cu păduchii și lindinii din cap: numai când aud de ei mă apucă...*scărpinatul*.

Motoul celui de al 12-lea caiet manuscriptic al *Jurnalului* de față îmi aparține: „Nu știu dacă ceea ce scriu eu aici *interesează*, însă, cu siguranță, *lămurește*”.

10 iulie 1998. Am făcut piața. Mă simt întotdeauna fericit după ce o fac, pentru că săracul se simte *împărat* și când *nu are tot* ceea ce îi trebuie.

Mi-am luat cerneală și cafea pentru toată luna asta. E o zi de vineri. Mâine voi fi la Alexandria.

Au început să mi se ducă ochii în fundul capului și să slăbesc. Mă rog ca să rezist. Tenacitate: e tot ceea ce *vreau* și *cer*.

---

[150] Groștei = porc. Adică animalul care ia în kilograme continuu, care devine *tot mai gros*...adică *tot mai bun de tăiat* de Crăciun.
[151] A se vedea: http://dexonline.ro/definitie/mazurc%C4%83.
[152] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Regele_Lear.

Cele trei fire de ovăz de pe câmp.

Nu am socotit niciodată *scrisul* ca pe *un handicap*. El mi-a provocat cea mai *înțeleaptă sănătate*.

E ora 3 fără un sfert și am intrat într-o *stare poetică*. Și, la mine, ea durează până *nu mă mai țin puterile*...Adică ori scriu poem după poem până obosesc ori recit vers după vers până...obosesc...

Cred că o să beau un napoleon[153] cu glazură. Afară e vânt cu soare. Mă duc să îmi ridic banii de la secretară, de la doamna Iulia.

La *Schimbarea la Față*, Moise și Ilie vin ca să vorbească cu Hristos Dumnezeu despre moartea Lui. Ei vin atunci când se schimbă umanitatea Lui, când El Se transfigurează, pentru ca să vorbească despre ultima schimbare/transfigurare a lumii.

Iar Ucenicii nu puteau înțelege ce înseamnă: „puțin și nu Mă veți mai vedea".

Iar El le spune categoric: „Mă veți părăsi și vă veți duce la ale voastre", pentru că Eu, Învățătorul vostru, trebuie să sufăr toate cele prorocite de unul singur.

Și Hristos amestecă durerea și bucuria la un loc și le spune că va merge, mai înainte de ei, în Galilea.

El nu *îi ceartă* pentru că *îi înțelege*. Și nu *îi umilește* pentru că *le știe măsura*.

De aceea ei vor muri pentru El în mare umilință, încercând, Doamne, Dumnezeule!, să-și răscumpere *nepăsarea* sau *puținătatea înțelegerii*.

Când privesc Scriptura mă înfior și rămân fără grai sau îmi curg lacrimile, pentru că mă doboară măreția adevărului ei.

Eu sunt lumina lumii, adică Cel care nu mint *aspirațiile* ochilor inimii voastre iar *pacea Mea o dau vouă*, ca și cum noi *am merita* atâta bunăvoință din partea Sa.

---

[153] E vorba de un coniac franțuzesc.

Iar Ioan scrie: „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”: adică în mod inexprimabil, imposibil de înțeles pentru noi la modul sublim.

Rămâneți în libertatea harului, pentru că oricine face păcat este rob acestuia, ne spune, în mod laconic, Hristos.

Suntem *conduși* de lucrurile pe care le facem, în timp ce credem că suntem *stăpâni* pe noi.

Cum să mai poți fi *lucid* la modul *grosier*...și să nu treci *dincolo de antinomie*, când auzi: „Cred, Doamne, ajută-mi necredinței mele!”?

Pentru că *eu cred în El*, fără ca să știu *cât nu cred în El*, adică cât e necredință, cât e delăsare, cât e păcat în mine.

Și pentru că nu știu, îmi asum și ceea ce *nu știu* din mine în fața lui Dumnezeu, pentru ca credința mea să biruie, să întreacă necredința din mine, latura mea care trebuie să fie *învinsă cu totul* de către harul lui Dumnezeu.

Îmi notez toate acestea lângă cartea lui [Corneliu] Baba și văd *teama* cum strigă.

Atâta liniște lângă *atâta teamă*! Mai mult: *atâta spaimă* lângă *atâta spaimă*!

Oricât aș încerca să mor, Doamne, Tu să nu mă lași! Viața mea Îți este destinată, dăruită Ție. Viața mea este a Ta și vreau să fie cât mai mult.

Eu nu am nimic în afară de Tine. Eu nu exist, pe când Tu ești și vei fi pururea! Tu ești Totul care mă umple pe mine cel gol. Tu ești Preaplinul care îmi inunzi ființa.

Fie ca sinceritatea *din* oameni și *între* oameni să nu moară niciodată! Dacă moare...*se stinge* lumina.

13 iulie 1998. Am îngropat-o pe bunica Cameliei. Am cântat cu Tavi/Octavian la înmormântare. Mamaia a rămas acolo.

Un prea mult cald astăzi. Sunt la *Sfânta Treime* cu repetatul.

Îmi pare rău că a câștigat *Franța*. Pentru mine, adevărata *echipă valoroasă* era *Brazilia* și ea trebuia să câștige.

Nu am luat nici acum salariul. Mi-ar trebui un ajutor la *Gramatică* și mai mult timp liber.

14 iulie 1998. Am citit viața lui Mihail [Eminescu] în varianta lui [George] Călinescu[154]. O, câte *dureri comune*!

E ora 19. Mi-ar face bine o piesă de teatru sau o pălăvrăgeală lungă într-un parc sau într-o cârciumă. Adică să simt că *intru cu totul* într-o conversație relaxantă.

Sunt slăbit și am nevoie de odihnă.

Nu, nu pot fi etichetat ca fiind *mizantrop*! Eu nu *evit* lumea pentru că *aș urî-o*, ci evit contactul cu prea multa lume...care nu are de-a face cu *doruri mari*, înalte. E cu totul altceva!

Prefer compania unor oameni care *știu* ce e viața și care au făcut *lucruri memorabile*, însă nu orice întâlnire cu oameni *experimentați* în *pierderea timpului*.

Acum, cărțile mele, sunt singura mea alinare...

Eu voi rămâne *natural*, oriunde mă voi duce și orice am să fiu...și *al lui Dumnezeu*.

În ultimul timp, noi citiri/recitiri m-au făcut să îl privesc pe [Mircea] Eliade[155] cu alți ochi. La fel și pe Hafiz. Și privindu-i...nu știu de ce *marii scriitori* nu ajung niciodată *genii*.

---

[154] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_C%C4%83linescu.
[155] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Eliade.

Ultimele două zile de concediu. A fost cald astăzi. Am făcut *atributele dumnezeiești* la *Dogmatică* și sunt la *adjectiv* la *Gramatică*. Stau mai rău la *verb* sau poate că e doar *o părere falsă*. Așa că: mai multă *învățare*!

Nu știu de ce am tendința să încurc *imperfectul* cu *perfectul simplu*. Mă grăbesc și din cauza asta pierd uneori.

Acum o jumătate de oră am mâncat caise din curte și mere din pomii puși de tataie. Însă am tăiat merele cu satârul și apoi le-am mâncat, afară, pe scăunel...înconjurat de puii de curcă...cu care am mâncat merele în parte. Adică *frățește*...

O ducem prost cu banii. Avem în casă doar 5000 de lei iar, pentru ca să mai îmi sape în fântână și să îmi pună un sfert sau o jumătate de tub (pe care mi-l fac pe loc, aici, în curte), pe la jumătatea fântânii, ne-au cerut 1 milion și ceva.

Amară viață fără bani!

Nu vreau bani ca să fiu *bogat* (puțin îmi pasă de *bogăție*!), ci pentru ca *să trăiesc demn*, să nu fiu nevoit să mai cer la altul și pentru ca să scriu și să lucrez lucrurile care mă împlinesc.

Până acum am trăit din plin din mila altora. Vreau să am *banii mei*, pentru ca să nu mai încurc pe nimeni. Deși mi se dau bani cu drag, *din dragoste*...și nu *cu sila*.

Pe masa de scris, acum, am trei fire de ovăz și trei de grâu, puse într-un pahar, premiile Nobel, o batistă murdară de sudoare (de propria-mi sudoare; pentru că scriitorii au multă *sudoare pentru ei*, deși ea nu apare pe foaia scrisă sau în carte și e ca și când *n-ar fi*), o casetă cu muzică rock, un Eminescu și un Creangă, unul lângă altul, ca *prieteni pentru totdeauna*, o unghieră, o hârtie mare și una mică, pe care am să le mâzgălesc foarte-foarte curând, cutia cu cerneală și o altă batistă, nouă, pe care am primit-o pomană la înmormântare.

Iar dacă cineva mişcă, cu un centimetru, oricare lucru de aici, de pe masă sau din cameră...e foarte *evident* pentru mine...pentru că îmi strică *geografia externă a intimității mele*.

Eu am o geografie a intimității, imensă, în lăuntrul meu, pe care vreau să o scriu...și n-am să o termin...și o alta în camera mea, externă...adică microclimatul în care *apare* opera mea.

Da, sunt *imprevizibi*l! Și imprevizibilitatea mea e întotdeauna *o lecție de bun simț* sau *de splendoare*.

15 iulie 1998. Am avut trei vise tembele: cu sinucidere, moarte, chiar *morți*, un castel, ea cade într-o pânză albă, aveam un ou în gură, clocit...Apoi aștept un tren. Îmi văd niște foști colegi patinând pe ciment. Doi copii conduceau o mașină...și i-am oprit. Am cumpărat un inel de logodnă.

Mă bărbieresc, mănânc și trec la masa de scris.

16 iulie 1998. Aseară nu am mai avut putere să scriu...deși aveam atâtea de scris. M-au înspăimântat fulgerele. A plouat până azi, la ora două din zi.

Dimineață am fost la școală și n-am găsit pe nimeni dintre profesori. M-am întors acasă, ud leoarcă, am mâncat și m-am culcat.

Am mâncat înghețată și am băut suc. Discuții cu M.

Ideile mele, decontextualizate, scoase din viața mea, nu au nicio valoare. De aceea, *valoarea acestui jurnal* este *valoarea vieții mele*, despre care el dă doar *mărturie*...și nu *o înlocuie*.

Da, cred, știu, sper că va răsări soarele, din nou, în viața mea și *voi lumina* mult mai frumos. Se va duce de la mine acest marasm, această singurătate, această durere...și va rămâne, fără timp, doar *fericirea mea*.

17 iulie 1998. Patru ore am stat la școală...pentru că, suntem *obligați* (a rămas de pe timpul lui Ceaușescu!), ca profesori, să *păzim școala de ea însăși* în *vacanța mare* a copiilor.

Așa că, într-o clasă, am învățat și am scris, fără să mă deranjeze nimeni. Adică am avut *activitate profesorală*...în indiferență toală față de *ritmul școlii*.

Acum mi-aș dori *o piesă de teatru simțită*...și *struguri*. Și să arunc din turnul Franței niște trandafiri, așa, pentru oricine e sub el...

20 iulie 1998. Am ținut-o în brațe pe Irinuca. Mi-a plăcut atât de mult!

21 iulie 1998. Am luat banii! Sunt fericit. Scriu ultima lecție. Trebuie să iau romener[156]. Sunt puțin obosit.

Picasso, Strindberg[157], Mușatescu[158].

Am găsit niște fotografii franțuzești extraordinare. Îmi voi face fotografii alb-negru pentru imperialitatea lor. Afară e tare cald.

22 iulie 1998. Din nou *babilonie* datorită lui Octavian. Mi-e greață...

Numai *o viziune de ansamblu* cunoaște care sunt *detaliile*.

23 iulie 1998. Prost obicei: scriu *azi* despre *ieri*. Mi-am luat pantofi...și pastile antițânțari.

Astăzi mă duc până la școală și încep apoi *repetițiile finale*.

Eu nasc *cuvintele* și nu cuvintele *mă nasc* pe mine!

---

[156] Idem: http://www.pcfarm.ro/prospect.php?id=2307.
[157] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/August_Strindberg.
[158] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tudor_Mu%C8%99atescu.

Un țigan avut mi-a spus ceva asemănător într-o zi: „Eu fac banu', nu banu' mă face pă mine!”. Știa el ceva…

Doctrina, tăiată, despărțită de cult, duce la filosofie. Conduita indiferentă față de cult duce la morală. Sentimentele fără cult și fără credință autentică duc la o mistică egocentrică.

Numai credința ortodoxă, adevărata credință e *un tot unitar* și *un întreg viu*. Ea cuprinde totul, fără se separe, în mod prostește, pe una de alta.

Bucuria e *o tristețe învinsă*, care nu-și arată lacrimile.

Dicton latin: *ignoti nulla cupido*/ cel care nu cunoaște, n-are nicio dorință.

Ce mare e copilăria și tinerețea din acest motiv!

Cele 5 verbe ale nemuririi: a gândi, a simți, a iubi, a asculta și a urma.

Travaliul poetic: a propune, a pregăti, a executa.

„Foaie verde de dai, n-ai; / Unde dai, te duci în Rai!”: i-am zis-o, fără să vreau, înainte de micul dejun, bunicii mele.

26-29 iulie 1998. *Apropierea* între două persoane e numai *o chestiune de înțelegere*.

Vise noctambule. Nebunie…și m-a mușcat un șarpe de cinci ori. Cineva mi-a făcut o injecție.

Am adus grâul de la Putineiu cu Cornel și Sonia, care au fost niște *minunați*.

Am idei mari pentru sfârșitul cărții mele: *Confesiuni lirice*. Sau pentru a doua parte a ei.

Am găsit jurnalul lui Goldoni[159]. Iar *Valentin II* a slăbit și și-a lăsat mustață dalileană.

Cred că am să atac *romanul fragmentar*. Adică romanul în care poți *să explici* fără ca *să te plictisești*.

Învăț bine în cancelarie sau la secretariatul școlii. Învăț tocmai acolo, unde, peste an, credeam că n-am să mă mai întorc niciodată.

Oamenii, *unii oameni*, sunt *buni* cu mine. Îmi mai ridică și mie moralul.

Ieri am fost cu mamaia la Vede[160] și am spălat două covoare și două preșuri. Am văzut peștii din apă și am cules flori de apă. Ultima dată am fost aici cu Valentin…

Eu accept ceea ce *nu se vede* și *nu mi se spune* mai mult decât ceea ce *mi se aruncă în față*. Pentru că e mai palpitantă *fața ascunsă* a lucrurilor.

Mi-e teamă acum nu de *un alt eșec*, ci de faptul că, poate, nu aș mai fi în stare *să îi rezist*.

Iluziile se duc (ale tuturor vârstelor de până acum) și dau cu colții în muntele dur al realității. Adică drumul omului e: spre tot mai multă *luciditate*.

Omorâm în noi pruncia, nevinovăția, vitalitatea, alungăm harul lui Dumnezeu și curăția și acceptăm, în mod sinucigaș, *înțelepciunea* păcatului, durerea, frica…

Ce dezgolire de noi continuă!...

Ce schimb jenant și umilitor!

Slăbiciunea te face să vezi mai multe perversiuni la altul decât la tine.

Ne cumințim pe măsură ce devenim *serioși* cu noi înșine. Moartea, deși atât de mult *trivializată*

---

[159] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Carlo_Goldoni.

[160] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/R%C3%A2ul_Vedea.

astăzi, rămâne încă seriosul care *ne dezmeticește* din vise.

Ieri mă gândeam la faptul, că arta nu este *în ea însăși*, ci *în afara ei*. Ea nu își aparține. Arta aparține sufletului nostru iar ceea ce noi vedem din ea e numai *trupul artei*.

Când voi dispune de ceva mai mulți bani decât acum, mă apuc să pictez. Voi cumpăra și ghips pentru modelări.

Trebuie să facem neapărat fântâna. Acum ne cer 800.000 de lei. Niște șarlatani!

Adică ei, niște muncitori cu sapa…îmi cer de două ori salariul meu…pentru o lucrare de două-trei zile, pe lângă masă, băutură și țigări.

Știu: zilele de nevoință de acum vor *țipa* peste veacuri.

Nu cer o postumitate cu *slavă multă* (asta e *omenească* și nu mă prea interesează; o aștept pe cea de la Dumnezeu), ci *cu cumpătare* și *demnitate a adevărului*, în care îi rog, pe urmașii mei, *să mă întreacă continuu*!

Să facă și *mai mult* și *mai bine* decât mine.

Pentru că nu merităm, nu, în niciul fel, să fim robi ai prostiei, ai vanității, ai păcatului…ci oameni *liberi prin adevăr* și *prin dragoste*.

La ora 4 după amiază am făcut o *pareză temporară* pe partea dreaptă. Nu mai îmi simțeam mâna. Nu mai funcționa nimic. E de la inimă…de la oboseală…și îmi e teamă pentru asta.

Mamaia pune perdele la uși împotriva muștelor. Mă duc să iau ciment pentru buduroaiele fântânii. Sacul de ciment = 30.000 de lei. E înnorat afară dar cald în casă. Și muștele au intrat în casă, toate, la cald…Iar mamaia e în *luptă antiotomană* cu ele.

31 iulie 1998. Vise: cădeam dintr-un balcon. Am călărit un cal iute. Struguri altoiți. Am rupt un copac. Era să cad într-o prăpastie. Tot felul de extreme…

Am și o măsea și amigdalele umflate. O zi de vineri. Mănânc și mă apuc de învățat. *Încrederea* înseamnă *concentrare*.

1 august 1998. Mă fascinează *engleza regală*. Mamaia a cumpărat de 100.000 de lei zarzavaturi. Pepeni galbeni, lubenițe (ieri am mâncat-o pe prima: 8000 de lei), ardei, castraveți.

Mă mănâncă pielea și de două zile dorm în prostie. Nu mai simt nici caldul și nici recele. Iar dacă stau două minute în soare amețesc și mă apucă halucinațiile…

Prea multă sensibilitate…

Scriu și uit ceea ce scriu. Însă mă concentrez și învăț binișor. Am făcut și fac *schițe de desen* cu nemiluita.

Am ajuns să am 29 de pietre de râu speciale. Și am luat numai 11, de fiecare dată…

Ni s-a întors câinele acasă! Bunicii mele i-a lins mâinile iar pe mine m-a lătrat, pentru că eu l-am dus la gară și s-a rătăcit pe acolo.

3 august 1998. Fotografiile mi-au scos în relief *bărbăția* și mi-au deformat *frumusețea*.

La Dora/Gianina simt *un alt fior*. Arta ei se *îndumnezeiește* pe zi ce trece. Văd în ea *o altfel de maturitate* și *o altă tranziție spre viață*.

Consider arta *o fază primară* spre *pace* și *liniște*.

Examenele îmi *tocesc* gândirea. Mă simt mai *subțire* la gândire și fără prea multă *poftă de viață*.

Cel mai crunt lucru: să nu te poți minți niciodată.

Tușele mele îmi ies din ce în ce mai bine. Am să pictez pe carton mare și cu vopsele naturale. Astăzi mi-am luat mine de 0, 5, dar vânzătoarea mi-a dat creion 0, 7.

Am să-mi cumpăr din timp tot ce-mi trebuie. Când am să încep să pictez intensiv, am să fac totul *în forță*.

Actualitatea și *realitatea* picturii mele constă în *concretețea* și *sinceritatea* cu care atac *formele lucrurilor*.

Oamenii pot fi *mai buni*. Ei au nevoie de *lucruri frumoase* și, mai ales, *palpabile*.

Așteptarea mă enervează. De aceea nu suport *ceasurile* și *întâlnirile la nivel înalt*, unde aștepți până căpiezi.

Vreau să aud greierii cum cântă și noaptea mea va fi *tăcută*.

Trebuie să mă distanțez, pe moment, pentru examene, de propriile mele sentimente. Trebuie ca creierul meu să își deruleze memoria în liniște. Trebuie să memorez *constant* și *durabil*.

5 august 1998. E aproape ora 3 dimineața. Am scris, am citit și am învățat. Și am nevoie, în mod urgent, de 150.000 de lei.

Am văzut cum izvorăște apa în fântână. Sper ca fântânarii noștri să nu dea de humă și să sape un metru și ceva, pentru ca acela să fie, în mod constant, plin cu apă.

Le-am dat 550.000 de lei, pentru ca să le arăt că sunt *domn*, adică cu 75.000 de lei în plus. De mâine dimineață încep să sape la modul serios.

Am revăzut picturile lui [Corneliu] Baba și le-am simțit *efectul percutant*. Planșele de carton sunt *mai maleabile* dar pe pânză e *mai multă lumină*.

Petele de lumină de pe chipul lui Sadoveanu sunt sublime. Există o pată de lumină deasupra nasului, care e supragenială.

Reflecțiile lui Goethe mă vitalizează. De fiecare dată ele mă fac să înțeleg că sunt *dator*…

Am început să scriu la cel de al 24-lea volum de poeme. Poemele sunt cu totul *noi*. Ideile sunt *actuale* și *presante*.

[Marin] Sorescu[161] *și-a atins* sufletul pentru că *a privit în apropiere*. Pentru că, dacă vrei să câștigi lumea trebuie să pleci de la ceea ce ai *cel mai familiar*. Și când a scris poemele despre *satul său*, Sorescu a devenit tot mai *el*.

Mă simt mai bine cu *Gramatica*. Substantivul are și *concret*, adjectivul are *terminații* iar verbul *tranzitivitate*. Trebuie să fiu *atent*, *concis* și *precis*.

Îmi merge bine cu șpalturile făcute de mine.

Studiind plantele din laborator mi-am dat seama că *noul* iese din *vechi*. Suavele crenguțe ieșiseră pe un mormânt secular.

Îmi pare rău că Florica nu mai aude. E o femeie *simpatică* și *naturală*.

Nu pot să scriu prea bine acum pentru că *năvălesc* în mine prea multe idei. Voi căuta mai mult *să desenez*…și apoi *să pictez*.

Desenul nu are nevoie de *elaborări finale*.

Ora 12. 30. Am căutat, prin sat, ca să împrumut 100.000 de lei. M-am dus la rude, cunoscuți…Am

---

[161] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Sorescu.

fost la 10 familii și niciuna nu m-a ajutat…Cam așa arată: *lumea mea*!

Au săpat o jumătate de metru în fântână.

Paul [Neblea] uda varza, când am trecut pe acolo. Nu l-au luat în armată. Ionuț și-a cheltuit mărcile. Viorel [Dincă] și Sonia sunt la Costinești. Gabi își i-a permisul. Și nimeni nu m-au ajutat în niciun fel…

Mi-e silă de *invidia* și *indiferența* cu care mă tratează. Știu că o să vină un timp când ei o să aibă nevoie de mine…Însă, oricât de *generos* aș fi eu…*prost crescuții* rămân la fel. Păcat!

Prima schiță pentru *Autoportret*. Mi-au ieșit foarte bine alunițele, sprâncenele, perciunii, părul din cap. Îmi trebuie *concentrare* mai multă și *scrupulozitate*. Pictura e plină de *atenția la detaliu*.

Sunt deplorabil la ochi, nas, umbre și lumini, obraji, gene, barbă, raporturile normale dintre organe. Nu stăpânesc *geometria obiectelor*…pentru care îmi trebuie multe *studii de caz*.

Trebuie să învăț să fac *cutele hainelor*, să creez *ambianța transparenței* obiectelor într-un spațiu dat, *să aproximez liniile*.

Însă, deși nu îmi place să doresc un desen și să ajung, în cele din urmă, la altul, întotdeauna îmi place *noutatea pe care n-o doresc*.

Întotdeauna e mirabil *ceea ce răsare* din *ceea ce noi semănăm*.

7 iulie 1998. Vis erotic. Visele astea sunt create de draci în mine tocmai pentru ca să mă neliniștească și să alunge din mine harul lui Dumnezeu. Pentru că *fericirea* aduce cu ea și *nefericirea*.

Cred că, până la sfârșitul anului, voi strânge și voi acumula tot ceea ce am nevoie în materie de

unelte și de *știință picturală*. Și poate că mă apuc să pictez pe pânză…

8 iulie 1998. Am făcut țuica și au ieșit 12 litri. Și vișinata e bună.

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu…și schițe după picturi ale lui Gauguin[162], Cézanne[163], Géricault[164], Picasso și Pallady[165]. Îmi ies foarte bine.

Muzica lui Bach mă înveselește și, în același timp, mă face sobru. O ascult acum.

Trec la [Sfântul] *Dosoftei* [al Moldovei][166]. E ora 4 și e o zi de sâmbătă. O atmosferă liniștită.

Sunt la pagina a 71-a a ierbarului.

Vreau să văd viața ecranizată a lui Freud (joi seara). Uneori, ca în cazul său, e mai interesant *omul* decât *opera* lui.

Adevăratele desene, genialele desene sunt cele făcute cu *multă febrilitate*. Acesta e *semnul* adevăratei arte.

Uneori mă simt *aproape de fericire* tocmai când cred că moartea e *tot mai prezentă*.

Mâna mea intuiește, în grabă, desenul. Nu e minunat?! Poetul a devenit pictor și va deveni și sculptor și modelator, cât și muzician.

Îmi trebuie numai răbdare, autocontrol, autoconservare a intuițiilor, puțină tehnică și multă Providență.

Trebuie *să risc*. Până acum nu am folosit acest cuvânt…

---

[162] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Gauguin.
[163] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_C%C3%A9zanne.
[164] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A9odore_G%C3%A9ricault.
[165] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Theodor_Pallady.
[166] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dosoftei.

E cald la mine în cameră. Patul e făcut și liniștea *îmi sună* în foarfece. Scriu și, uneori, *destrămarea* realului îmi sună *a clinchet de lumină*.

Îmi vine să plâng. Ochii mei, de când am început să pictez, au învățat o altă *mobilitate*. Văd *mai mult* și *mai bine*. Ochii mei devin *clari* și *ficși*. Îmi vine să plâng de atâta emoție. Când pictez văd viața în oameni și îmi vine să plâng.

12 iulie 1998. Uneori mi-e greu să scriu. Când mă lovește răul: *tac* și *sufăr*.

Mâine depun dosarul pentru încă un an de învățământ. Mă bucur că mamaia va merge cu mine atunci când îmi voi susține examenele la facultate. Îmi va ține moralul sus.

Azi se va termina lucrul la fântână. Am citit, între timp, din memoriile lui Goldoni. A creat din mare deznădejde, singurătate și orgoliu și asta: pentru că *a avut geniu*!

E interesant: când enervez pe unul…mai mulți *se coalizează* împotriva mea. Însă eu discut *cu unul*…și nu *cu toți*! Dar mulți au *cuvinte rele* (logic, nu?!) *în inima lor* și abia *așteaptă momentul*.

Însă ce le-am făcut eu lor…pentru ca să mă urască atât *de acoperit*?!

O, da, Dumnezeul meu, știu că niciodată *oamenii aleși* nu sunt *primiți bine* în patria lor! Sunt urât de oamenii *mici la suflet* și care își trăiesc viața *ca pe o țigare*, pentru că am virtuți, pentru că am caracter, pentru că am demnitate, pentru că îmi respect principiile…

Și toate acestea vor triumfa împotriva *mojiciei lamentabile*!

Am o depresie din cauza furiei. „Ce, crede că *a ajuns ceva*?!”, i-a spus bunicii mele, acum 10 minute, un boșorog, fost *violator*. Bineînțeles, despre mine…

Motivul: l-am *deranjat* cu o remarcă…*adevărată*…

15 august 1998. O zi de sâmbătă. Ziua adormirii Maicii Domnului. Iar părintele Cătălin și-a dat arama pe față…în ceea ce mă privește. Păcat!

Am primit o sticlă de vin pelin și m-am bucurat. Mai am puțin din pepenele de 10 kg pe care l-am cumpărat ieri.

Într-o mică pauză…am început să șlefuiesc *Capul de mort*. Prima mea sculptură. E fascinantă munca sculptorului, pentru că ai timp să te rogi în cadrul ei, să iubești și, în același timp, să creezi.

Acum înțeleg de ce sculptorii sunt *liniștiți*…și scriitorii *se enervează repede*.

Sculptorii sunt *mai răbdători* fără să fie în vreun fel *pasivi*.

1. Cel mai vechi *stat* e *statul în fund*.

2. *Nebunii lui Dumnezeu* sunt *preoții*. Aceștia *se roagă* atunci când *toată lumea plânge*.

Cele două *pozne* de mai sus, notate cu 1 și 2, mi-au fost spuse de către cineva la Biserică. Început de *poetică*…

Gloria e un lucru distrugător. De aceea nu îmi place să pierd timpul.

Despre Freud și pacienții lui. Un om fără liniște.

Ieri m-am spovedit. M-a spovedit părintele Ilie în altar. M-am simțit liber. A fost *prea bun* cu mine.

O carte a lui Balzac (ca să vedeți *inechitatea*!) costă 7500 de lei, pe când *un manual de desen*, pentru clasa a V-a, costă 19.000 de lei.

Tataie a luat *împrumut de la bancă* pentru *banii mei de facultate* iar ceea ce îmi rămâne din partea mea îi investesc în pensule și culori pentru pictură și în literatură.

Cinstind efortul și dragostea sa și a bunicii mele, voi fi *foarte grijuliu* și *atent cu banii* de aici încolo.

Am scris zeci de poeme într-o grabă uluitoare. Scriu mai ales când sunt *foarte obosit* sau *foarte supărat*. Fur câteva minute de la învățat și îmi vărs focul. Așa știu eu *să fiu om*.

Mă bucur că fântâna, acum, are multă apă. Mamaia a luat azi 2, 5 kg de lanț pentru ca să schimb lanțul de la fântână. Mai ne trebuie o găleată de aluminiu, care costă 20.000 de lei.

După ce a venit de la Roșiori a făcut roșii cu conservant. Azi am mâncat pui la grătar, ardei copt și vinete coapte.

Mesele frugale sunt cele mai *odihnitoare* pentru mine.

Bunicii mei vor să mă vadă căsător*it*...Pe când eu vreau să fiu linișt*it*. Ambele cuvinte au *aceeași terminație* până la urmă.

Îmi trebuie: placaje, zăpadă artificială, rame pentru tablouri, pânză de in, aracet, vopsele, mine de creion, cuie, pioneze, pensule, dosare, cărți de istorie a artei.

Când *văd* un lucru *îl înțeleg mai bine* decât atunci când îmi este *explicat*. Iar pictura are nevoie *de vedere*…și de *furarea/învățarea din mers* a meseriei, *a tehnicii de lucru*.

16 august 1998. Azi-noapte, pe la ora două, am citit *Vrăjitoarea* lui Strindberg și această mică lucrare a sa m-a bucurat enorm. Nu a avut *o desfășurare extraordinară* dar a avut *o prospețime* și *o realitate impresionante*.

M-am simțit bine când am citit acest text și mi-am dat seama, încă odată, cât îmi lipsește romanul. Mai ales tehnica, *elaborarea* narațiunii, care e *foarte liniștitoare*.

Am adormit cu greu, pe la ora 4 dimineața…deși eram în stare să scriu până în zori. M-am trezit bine, am băut o cafea și a trebuit să mă bat cu *gânduri negre*…

Eu îmi găsesc liniștea creând și nu cred să existe ceva mai frumos ca rugăciunea.

Imaginile din *Vrăjitoarea* îmi sunt *atât de vii* de azi-noapte până acum, de parcă *aș fi fost acolo* și *aș fi văzut totul*.

Liniștea e *lipsa oricărui zgomot* dar și *un cer plin de stele*. Totul e *nou de vechi*. Câți oameni au văzut până acum *steaua polară*?

Calul mănâncă și, din când în când, mai nechează…Și tot, din când în când, și cei doi câini ai mei latră...Apoi liniște…Totul parcă *moare*, deși intră într-o *liniște atotcuprinzătoare*, și nimeni nu mai vrea să spună niciun cuvânt…

Ceea ce mă enervează pe mine cel mai mult: oamenii care își fac *păreri în fugă* despre mine și munca mea, când eu sunt creația *a multă muncă* și *a mult har* în primul rând.

Confesiunile, când nu au conștiință, devin cele mai perfide *dedublări* ale vanității și ale prostiei.

Să te lauzi cu *virtuțile* amantului…în fața soțului?!

Cel mai devastator lucru pentru o căsnicie e o femeie care își trăiește viața după *sentimente de moment*.

Banalități exasperante. Impudicități vomitive.

Când o mamă își asociază *tandrețea* cu *sexualitatea* în *creșterea copiilor* nu trebuie să ne mirăm că aceia vor învăța *perversitatea* ca pe ceva *natural*.

Nimfomania e un materialism grosier. E *un egoism al plăcerii* căpătat prin intermediul unor parteneri față de care ești *indiferentă*. Sau: te iubești pe tine cu ajutorul altora.

O, nu, tandrețea față de o femeie nu are *nimic mincinos* în ea!

De ce femeile devin *vrăjitoare*? Pentru că curiozitatea lor, uneori, le întrece propria lor gândire.

17 august 1998. Aseară a venit Valeriu la noi și mi-a spus să stau liniștit, pentru că voi sta la el în gazdă, în garsoniera sa, când va trebui să dau examenele la facultate.

Anca m-a numit: „*al doilea Nichita* și *teolog*".

Cred că merg la el. Prima dată dorisem să apelez la fiul lui Niță.

M-am certat pe seama cărbunilor…însă tataie tot a luat 2000 de kg.

Am fost la școală astăzi și am învățat despre Mănăstirile românești din sec. XIV-XV. După care am dormit două ore și jumătate.

Orice păcat pe care îl fac e *o traumă* pentru mine. Și pe fiecare îl spovedesc cu durere și rușine. De fiecare dată îmi pare rău, nespus de rău…

Izvoarele Revelației și probleme practice de gramatică.

Când spui „probleme teologice" spui *un neadevăr*. Adevărul nu e *o problemă* ci *o realitate*.

Arta e *ceea ce vreau eu să fiu*. Când am să mă opresc din *șlefuirea de sine*…înseamnă că *am ajuns la opera de artă*.

Când m-am trezit astăzi, m-am trezit cu o durere imensă pentru o nuvelă și un sfert de roman, pe care, nu mai știu când, le-am ars la nervi și suferință interioară.

O, mă bucur imens de un lucru: datorită acelora cărora le detest *fariseismul*…am scăpat de molima asta care tronează în mulți ca ceva *elevat*.

Au început să mă enerveze stereotipiile și fixismele lui Valeriu…însă știu că el, sărmanul, le-a căpătat în mod dramatic.

E o zi de luni. E soare. Inima mea vrea să îmi spună că e *plictisită* și vrea *aventură*.

M-am mutat de la *secretariat*, sus, la *cabinetul de Română*, pentru că au început să vină profesorii la școală și secretara.

Valentina Ciucă a rămas, prin picturile ei, în școală. Sper ca la liceu să își păstreze *firea explozivă* în artă. Ionela Nechitaru *m-a frapat* însă cu picturile ei pe pânză. Are o culoare *vie*.

Am recitit scrisori. Și am observat, deja, cuvinte cărora le-am uitat semnificația.

Câte *idealuri* pentru *o istorie uitată*?!

Nu știu (încă) dacă voi putea fi vreodată *iubit* fără să fiu *interogat*.

Ce s-ar întâmpla însă în *istoria poeziei românești*, dacă astăzi, aș găsi un sponsor, care să-mi publice, deodată, într-o zi, cele *25 de cărți de poeme* pe care le am *gata de publicat*?!

Ca nimeni altul...Adică *un debut epocal*.

Cred că mi-ar trebui vreo 4 miliarde de lei pentru ca să public toate cărțile pe care le-am scris până acum, în tirajele pe care mi le-aș dori și la standardele pe care le visez.

Însă, pentru că oamenii nu gândesc *în stil mare*...probabil nu o să găsesc niciodată un om capabil să investească în artă atâția bani deodată.

20 august 1998. Ieri mi-am făcut înscrierea la facultate (120.000 de lei). Am trăit un vis demoniac.

E o zi de joi. Am să mă duc la școală. Ultima lecție la *Dogmatică*.

Comercianții de cărți ai Bucureștiului (cei stradali, cu cărțile în drum...) ori sunt *nebuni* ori sunt *proști*.

Pentru că un jurnal al unui muzician român era 60 de mii, pe când albumul lui Vermeer[167] era 10 mii. Am luat un Balzac cu 5000, dar n-am mai putut să iau un [Adrian] Păunescu[168], care era 80.000 de lei.

Discrepanțele astea la preț, care nu au nimic de-a face cu *valoarea operelor* sau *a autorilor*...mă fac să am *dubii serioase* asupra celor care *le vând*.

21 august 1998. Aseară a venit Valentin și m-am bucurat nespus. Mi-a făcut cadou *Confesiunile* Fericitului Augustin[169] și *o vodcă terminabilă*.

Am mâncat pui fript, mămăligă, cartofi prăjiți, pepene verde (unul la 5 kg) și am băut vișinată (din cea nouă), cafea și bere.

I-am arătat ce am scris și desenat și am vorbit mult.

A plecat dimineață cu rapidul de 7. 30.

La 8 și ceva am văzut tripletul prezentatorilor (TVR și Antena 1) și Teo[dora Trandafir][170] mi-a plăcut prin sinceritatea ei *debordantă* și *pusă pe șotii*.

---

167 Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Johannes_Vermeer.
168 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_P%C4%83unescu.
169 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Augustin_de_Hipona.
170 Idem: http://www.ziare.com/teo-trandafir/.

Mai am trei lecții la IBOR și încep *marea recapitulare*.

Capul de mort nu trebuie *finisat* ci lovit cu izbituri *crunte* și *dure* în față. De aceea am trecut de la *șlefuirea* la *rudimentarea* lui.

Spre seară, ora 6, am desenat pe planșe mici. Apoi o baie generală...timp în care am cântat tot felul de ritmuri...

Când te întreb cât e ceasul mă apucă aglomerația.

22 august 1998. Sunt la *patriarhii României* la IBOR și aproape că nu am făcut nimic astăzi decât să repet, să învăț, să îmi notez tot felul de lucruri din cele citite sau pe marginea lor.
Însă e drept: m-am trezit și la ora 12...

Cafeaua mi-am băut-o...și mă uit cum două muște, *nesimțite* desigur, stau pe marginea cănii mele de apă. Voi unde ați învățat, nesimțitelor, *bunele maniere*?!

N-am crezut niciodată că vreun lucru din viața mea a fost *fără rost*.

Ca să mă autodistrez...am creat un show verbal, de pe urma căruia am râs copios.

Obosesc. Jurnalul e o oboseală cât toată viața. Scriu în el și el mă cuprinde pe mine și, în același timp, e *un rege* care vorbește *despre rege*.

Jurnalul e și *o oglindă întoarsă*: din el afli ceea ce *nu te interesează*...dar pe care *trebuia să le afli*.

Fugim și ne simțim cu umbra în spate, cu propria noastră moarte.

Cel care crede în Dumnezeu nu se mai teme de el însuși.

E ora 6 seara. Oboseală *dărâmătoare*...care mă face să îmi pierd încrederea în tot ce există. Simt o moleșeală adâncă în mintea mea. E o durere cu ghimpi, adâncă, sfredelitoare. Dacă nu mănânc imediat se lățește enorm în ființa mea.

Am terminat cu toate lecțiile. De mâine încep *repetiția finală* și o s-o țin așa până la examene. Citesc puțin din confesiunie Dumnezeiescului Augustin.

Și azi am reușit să desenez puțin. Trebuie să uit de toate când pictez. Trebuie să fiu *liber* pentru ca să fiu *culoare*.

Da Vinci[171]: „Cu cât cunoști mai mult, cu atât iubești mai mult". Am citit aforismele lui. Am văzut și schițele lui, care au multă *complexitate* dar și *naivitate*. Moare la 2 mai 1519, la numai 67 de ani.

Astăzi m-am concentrat asupra chipului abisal al muzicii lui [George] Enescu și am plâns. Rapsodiile lui m-au făcut să plâng și să mă întreb: *Ce lacrimi sunt acestea? Ce fel de lacrimi sunt acestea care mă alină?*

Frumusețea e *o mișcare* a sufletului, *o strălucire a lui* în afară.

Dacă ești pur, numai dacă ești pur, poți să simți frumusețea. Iar când frumusețea e întinsă sub forma dramei ea e sublimă, înfricoșătoare.

Viața *doar* ne tulbură?

Am de multe ori senzația puternică a faptului, că nu vrem *să cunoaștem* taina vieții ci că vrem *să o ascundem* tot mai adânc.

---

[171] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Leonardo_da_Vinci.

De multe ori refuz *să mai fiu lucid* (o, prea plin!) pentru că *mă sperie adevărurile* care *mă depășesc*.

Cui să-i spun că mă doare *o boală nevăzută*? Cui să-i spun că am nevoie de *o tăcere premergătoare ultimei trepte*?

Eu nu cunosc lucruri *banale* și *reci*. Eu sunt mort după *dorul vieții*, după *dorul de a trăi până la ultima fibră*.

Eu sunt *veșnic*! Asta mă face să fiu *responsabil* și *viu*. Pentru că Dumnezeu ne-a creat pe fiecare pentru veșnicie.

Gândurile mele devin cel mai adesea *imagini*.

Nu trebuie să mă las *înfrânt* și nici *impresionat* de nimeni și de nimic. Trebuie să faci *ce trebuie*. Trebuie *să învingi*!

Când nu mai pot și totul mă apasă, numai Tu ești liniștea mea. Doamne, fă lumină în mine și pace. Nu se poate să mă mint la infinit. Nu se poate să mă plâng la infinit și la infinit să fiu slab.

Trebuie să cred în ajutorul Tău și în forța mea și să fiu lucid. Am nevoie de acest lucru, Dumnezeul meu.

Luciditatea e *forța* și *caracterul* celor care înving.

23 august 1998. Mă ispitește delăsarea. Vreau să dorm și nu pot. Lui tataie Marin i-a fost din nou rău. Mi-a venit să vomit din cauza a ceea ce el avea în gură și pe trahee (i-am deschis gura, ca să le scot)...încercând să vomite.

Am mâncat pui prăjit și lubeniță. Zilele scad. Vine a doua încercare. Trebuie să rup tracul și să trec pragul psihologic care încearcă să revină în mine.

Nu trebuie să mă mai las *impresionat* și *intimidat*. Știu ceea ce am învățat cu sârg în toate aceste luni și pe acelea le pun pe foaie.

Huliganii, ca *de obicei*, vor veni cu *bani*. Eu am să mă duc cu *umilință* și cu *speranță* și cu *ceea ce știu*.

În rest e cald și învăț continuu.

24 august 1998. Soare. Am învățat toată ziua. [ÎPS Andrei] Șaguna[172] a fost numărul 1, judecata, Tainele, patriarhii, episcopii de după 1850 și vocabularul. E greu dar vreau să fac imposibilul în materie de memorat.

Am probleme cu stiloul cu care scriu și cu părul din cap, care îmi tot cade. Nu știu ce metode să adopt împotriva cheliei.

Mi-a crescut barba dar nu îmi vine s-o rad. Aș vrea să dorm și iar nu pot.

Aseară m-am dus la terasă și m-am simțit singur. Am băut *un gambrinus*[173] (4000 de lei) și am plecat.

Aș vrea să vorbesc numai în verbe. Să tac *multiplu*.

Frustrările sexuale ale bărbaților sunt datorate unor femei care nu îi merită.

Răutatea nu mă trece cu vederea. Ea mă împiedică să mă bucur, să fiu eu însumi.

Am făcut cea mai frumoasă petiție la poliție. Adică pentru domnul Florea Vărzaru, vecinul care a cumpărat la fina și care nu mai dorește (ca prin amnezie) să ne mai restituie *motorul de scos apă*, pe care noi, din bună creștere, i l-am dat lui, unui *bucureștean* devenit *scrioștean*, pentru că avea nevoie

---

[172] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_%C8%98aguna.
[173] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gambrinus_%28bere%29.

să scoată apă, multă apă, din noua sa fântână, la care ne-am adus și noi aportul.

Și acum, pentru un om fără bun simț, trebuie să fac petiție la poliție (scrisă cu mâna, cu propria-mi mână!), pentru ca, prin intermediul acelora, să ni se restituie motorul.

Pentru că l-a făcut recent, din *dulce* și *gust*...am mâncat în prostie *gem de prune*.

Ce mai poți spune, când nimeni nu mai vrea să spună nimic?

25 august 1998. Am sunat la Onești și mama lui Valentin mi-a răspuns în doi peri. Valentin e la Jevreni și nu și-a găsit acoperiș la București.

Învăț prin *metoda excluderilor*. Și *umilință* și *speranță*.

Tentația disperării. Însă în fața ei sunt calm ca o așteptare.

Mi-am lăsat mustață. Îmi dă un aer *matur* dar *buclucaș*. Când mă privesc în glindă îmi strălucesc ochii.

Să nu aud vorbindu-se despre *lucruri rele* în această perioadă!

26 august 1998. Am fost la școală câteva ore. Repet în fugă și mă simt bine. *Detașarea* e un lucru *bun* și *sănătos* în fața unor *examene încordate*.

Mamaia a cules o parte din porumbii de la vie și i-a adus acasă. E soare dar bate puțin vânt. O zi de miercuri.

Am recitit o lună de septembrie din istoria acestui jurnal. Am retrăit stările de atunci.

Dumnezeu îți dă, prin rugăciune, *unitatea minții*. Devii una, suplu ca o lamă de cuțit.

Valentin îmi vorbește despre *resemnare*, însă eu nu vreau să aud și nici să cred așa ceva. Nu, în niciun caz nu trebuie să îți pară rău că ești într-un anume fel. Tu ești *tu*, ești *unic* și *trebuie să faci ceea ce vrei să faci*.

Extremismul e *o supărare maro*. Cu care eu nu sunt de acord *în mod organic*.

Creează *înăuntru* și nu *în afară*!

Simt că trebuie să scriu ceva și nu știu ce. Îmi furnică prin minte și inimă *o prezență*, încă fără contururi, care ar vrea *să fac cunoștință cu ea*.

Vom plânge tocmai pentru lucrurile de care, cândva, am râs. O să ne aștepte zile în care amintirile noastre vor fi dureroase la culme.

27 august 1998. Am făcut primul chip de om din lut și am înțeles cum trebuie să pictez modelând.

Între timp m-am tăiat la un deget din greșeală și, cu sângele curs, am pictat fundalul unui mic desen la care lucram. Am pictat cu propriul meu sânge!

Asta după ce am murdărit o batistă...și, pentru că nu am mai vrut să mă ridic de jos și să iau alta...am pictat cu sânge. Un cer de sânge și de-albastru!

Aseară am terminat *capul de mort* de sculptat și am băgat *chipul de lut* în cuptor și apoi l-am remodelat. Apa îi dă un luciu aparte, dar am nevoie, mare nevoie de *smalț*, pe care încă nu știu să îl prepar.

M-am trezit din vis cu glasul cuiva, care îmi spunea: „împreună cu Hristos!”.

Sângele îmi e sărat și nu mai vrea să iasă din batistă.

Aș fi curios să știu cine sunt cei care îmi vor citi jurnalul. Lor le-aș spune: *Nu, nu sunt o metaforă, ci un om care am trăit toate acestea!*

28 august 1998. Știrea dimineții: am visat că cream *un film de desen animat*. E pentru prima oară când trăiesc așa ceva. M-am întâlnit cu o femeie care avea un copil. M-am confesat ei și, printr-o întâmplare stranie, a ajuns să fie găzduită de mine.

Un tren cu peripeții. Mi-a scăpat un scaun pe geam.

Din nou mi s-a umflat măseaua și asta mă sperie. E zece și ceva dimineața. O zi de vineri. Și azi o să mă duc la școală.

Florile vin la urmă. Viața nu te primește cu brațele deschise. Ea îți cere sacrificii, îți cere mereu sufletul. Însă tu să nu îți vinzi niciodată sufletul! Să lupți pentru el cu toată forța și tăria ta. Nu vei fi lăsat singur în această luptă! Pentru că Dumnezeu e foarte atent cu cei ce care se luptă *lupta cea bună*.

Gândurile mele Te văd pe Tine și Te caută. Am rătăcit atât de mult și m-am întors la Tine. Trebuie să reconstruiesc ceea ce am pierdut. Trebuie să adun din nou moluzul faptelor bune și al rugăciunilor pentru casa sufletului meu.

Vreau să rămân cu Tine, Hristoase! Vreau să rămân cu Tine și să caut adevărul, cinstea, iubirea, smerenia, umilința, gingășia, lacrimile, paroxismul. Ele există, sunt preafrumoase și vreau să gust străfundul lor.

Îndrăgostit de Tine voi putea. Iubindu-Te voi păzi poruncile Tale. Mă înfricoșez de adevărul Tău dar Tu vei întări multele mele lipsuri. Smerenia Ta inexprimabilă și incomprehensibilă mă lasă mut și fără suflare.

Tu ai venit să Te faci om pentru mine și eu de Tine fug. Tu vrei să-mi întinzi mâinile și eu mi le retrag pe ale mele. Sunt un ticălos, cel mai mare ticălos și netrebnic dar Tu îmi vei da să pun început

bun, o, Tu, Iubirea mea cea preaveșnică, pentru ca lumina Ta să mă inunde iarăși pe mine, ca atunci când slava Ta era frumusețea vieții mele!

Astăzi, poetul, pe scenă, le-a spus: *Eu nu mai vorbesc astăzi...Vă las pe voi să vorbiți pentru tăcerea mea!*

Am visat că trebuia să fac un volum de versuri pe scenă, în fața unui public, în primă audiție.

Mai mare dragoste nimeni să nu aibă, decât ca sufletul să-și dea pentru prietenul lui, pentru dușmanul lui, pentru cel de lângă el, pentru publicul lui. Și cine poate să înțeleagă tot acest mare adevăr fără ca să moară?

Iar Adevărul ești Tu, Dumnezeul meu, și iubirea Ta ne învață să fim mereu *cuminți* și *sinceri*.

Păcatul nu te salvează. El te închide. El te rupe de adevăr, de oameni, de înțelegerea lor.

Vanitatea nu clădește nimic. Nemernicia nu e lăudată de nimeni la propriu. Avariția nu e decât o boală demnă de plâns. Ce am făcut cu viața noastră?

Sinceritatea întotdeauna mă calmează. Iar dacă oamenii sunt sinceri pot vedea lucrurile curat, fără pată.

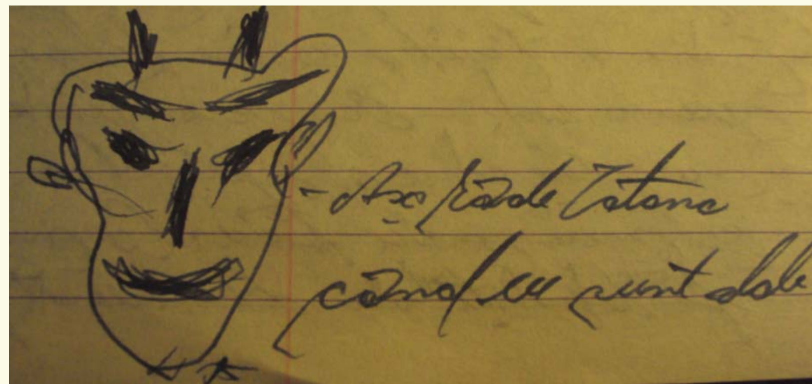
Curăția minții și a inimii e cel mai frumos tablou al nostru, cea mai frumoasă carte a noastră. Iar slava mea e Dumnezeu. Liniștea conștiinței mele tot El este. La judecata Ta, când voi veni însă, voi fi gol de bunătate și numai iubirea Ta, nădăjduiesc asta, mă va mântui.

Sunt al Iadului și nimic bun n-am făcut. Numai părerea de rău și durerea pentru păcate Îți aduc Ție, Preaiubite Doamne! Nu am liniște, nu am iubire, nici dăruire, nici milostenii, nici fapte bune.

La Tine vin cu toate păcatele mele, pentru ca să mă curățești de *vechimea înrăutățirii* mele.

7 și ceva seara. A început să lupte oboseala cu mine și din cauza lipsei de energie mentală, demonii vor să mă înfricoșeze.

Ora 8. A început să plouă. M-am ușurat de ispita avută. Trebuie să mă odihnesc. Însă plouă porumbii de afară...

29 august 1998. A plouat toată noaptea și somnul mi-a fost agitat. În mine și în afară de mine plutește un aer trist. Mi s-a umflat și mai mult măseaua și am răcit. Acum beau un ceai și îți spun că am visat că eram...*mireasă*. Mamaia a visat o fântână.

Măreția e *o controversă în mișcare* și de aceea e atât de plăcută.

În liniștea Ta îmi strecor genele și bătăile inimii. Tu mă vei duce la pace, căci numele Tău e *pacea*.

Spre seară, deși obosit, am citit din *Sfânta Scriptură* și din *Patericul egiptean*. Cât de frumoasă e înțelepciuneea sfințeniei! Parcă îi aud vorbind pe acești Sfinți...

Părinte înseamnă pentru mine *glasul sfințeniei*. *Puținul* lor e *multul* meu. *Desăvârșirea* lor e *smerenia* mea.

Pictura vine de la sine. Fiorul ei nu trebuie *căutat* și nici *forma*..ci *așteptat*.

Rugăciunea umilinței naște *lacrimi de durere*. *A liniștei* naște *lacrimi de bucurie*.

Smerenia câștigă o viață pierdută.

Trebuie să-mi plec ochii la pământ și să-I mulțumesc neîncetat lui Dumnezeu pentru că mă ține în viață, pentru ca să-mi curățesc sufletul și trupul de păcate.

Suferința e și o lipsă a rugăciunii.

7 septembrie 1998. Am visat un loc necunoscut, asemănător unei Biserici. Cineva tăia iarba cu cuțitul. Un copil striga, alături de un bărbat: *Vreau să vă tai!* Eu și femeia în negru.

Dumnezeu mi-a ajutat foarte mult la examen! Am stat îndelung și am scris pe ciornă, apoi am redactat lucrarea în 15 minute la IBOR.

Mi-am luat pantofi (174.000 de lei) și două cărți ale lui Gauguin. Anca mi-a arătat lucrările lui Gaudí[174].

Apoi am mers cu Valeriu, după *examenele de admitere la facultate*, la un pictor, care m-a învățat, pe scurt (l-am întrebat ce mă interesa), despre *cum să îmi fac pânzele* și *vopselele*.

Apoi o bere, un pepene și prăjituri. Am avut parte de colindat prin expoziții murdare. Mâine cumpăr vopsele și cartoane.

După discuția cu pictorul (i-am uitat numele...), am învățat despre galben, verde, roșu, alb, negru, albastru, ulei de in, cartoane, grund, pigment alb de titan, galben de crom și oxid negru de fum.

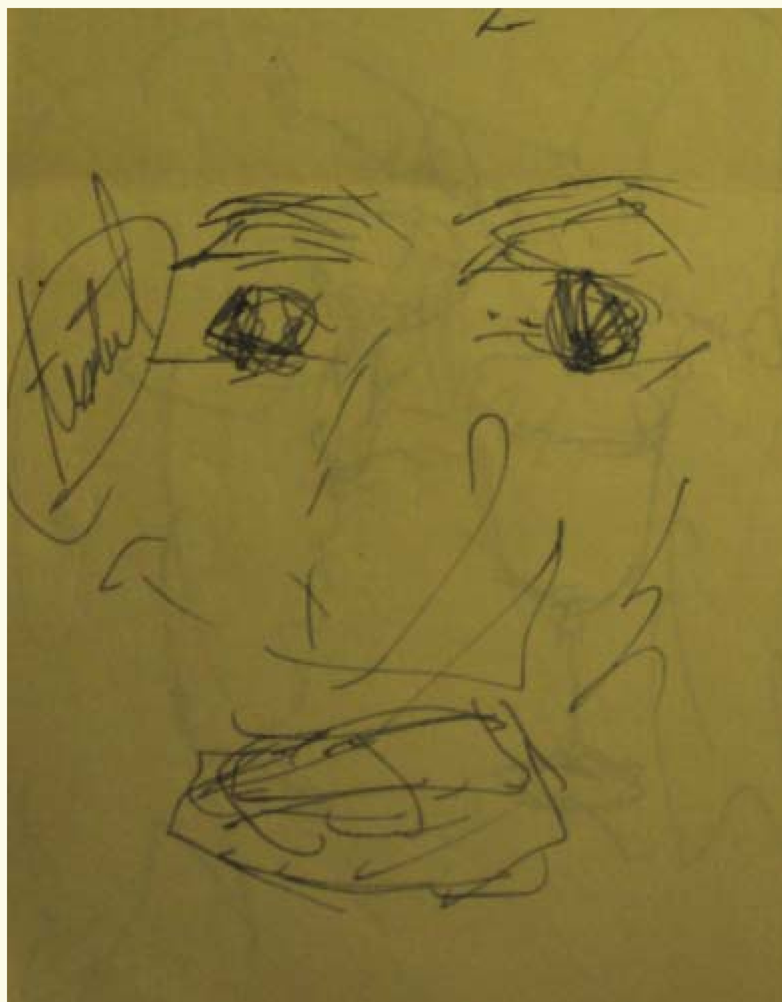
Însă cred că am să cumpăr unele culori...mai înainte de *a compune* eu altele.

---

[174] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Antoni_Gaud%C3%AD.

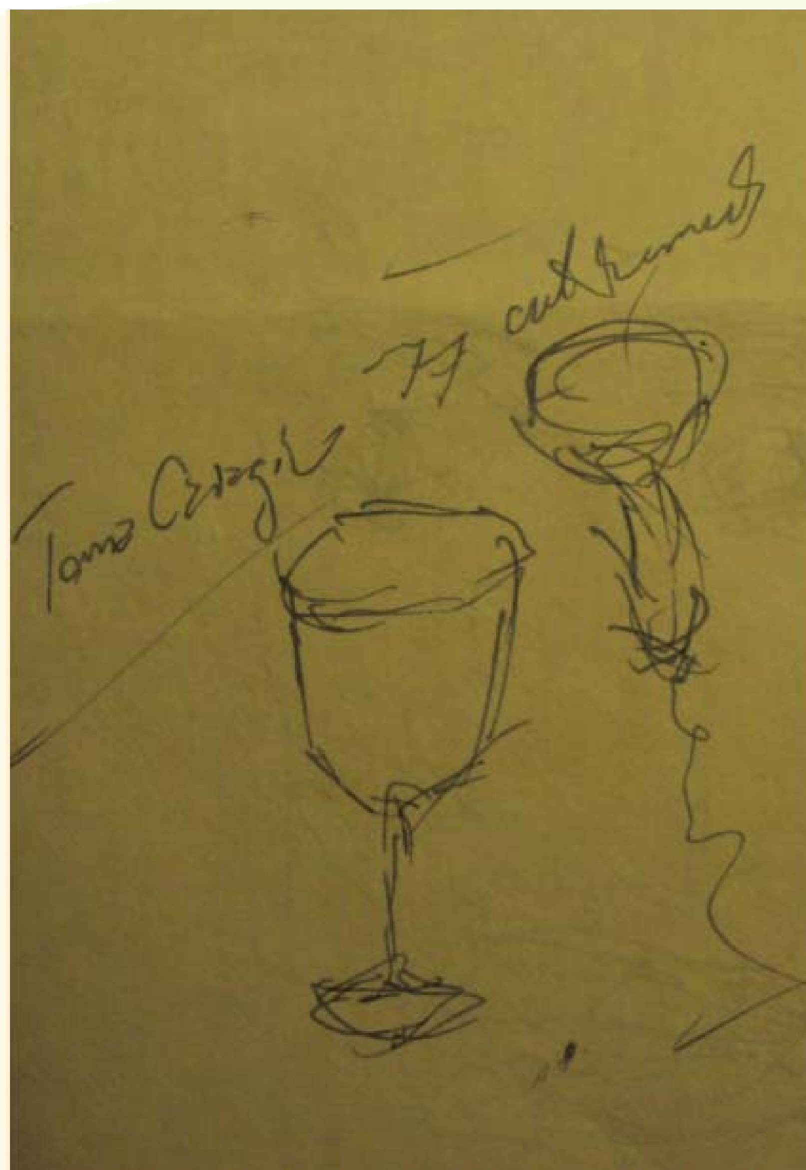
19 septembrie 1998. Genialul Florin Piersic[175]. Are să vă amintească de *o piersică coaptă*, care stă *atât de sus* şi *aşteaptă să cadă*.

El, Florin Piersic de azi: păr galben, costum negru, fular alb, batistă roşie în buzunarul de la piept, lanţ de aur la gât, roşu în obraz.

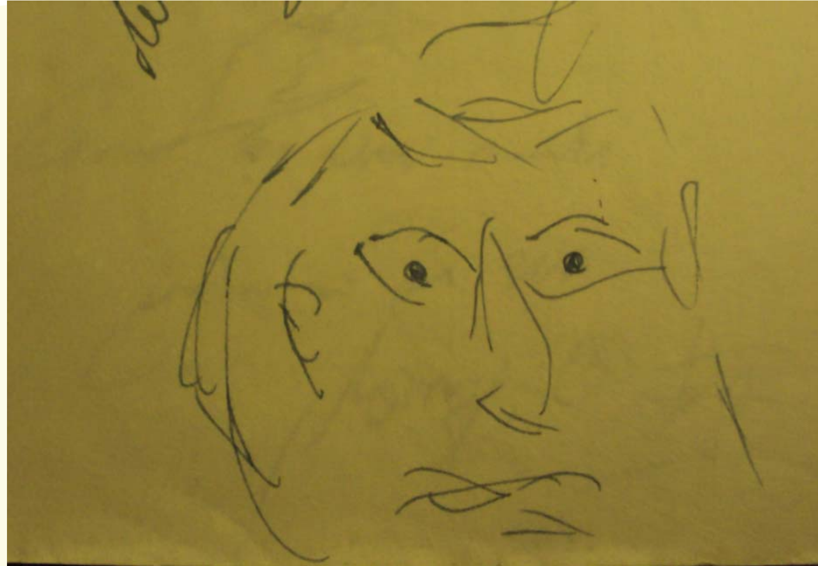
Textul

[175] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic.

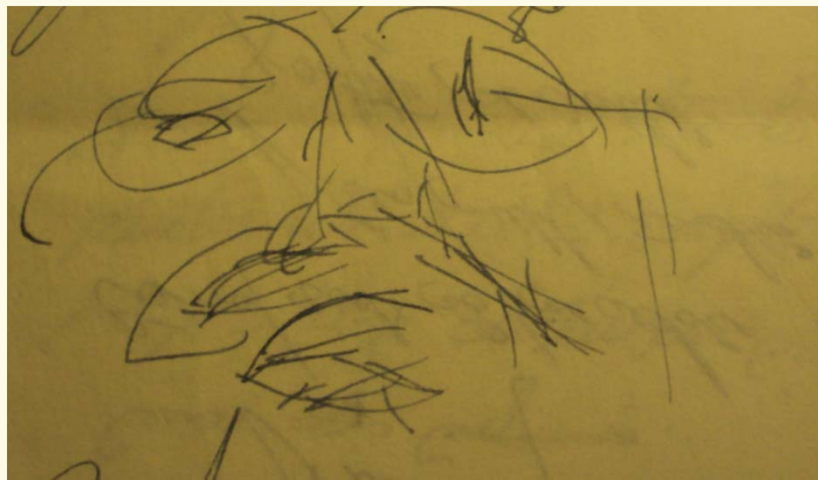

Toma Caragiu[176] a murit...iar eu m-am născut în 1977

[176] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Toma_Caragiu.

Mofluz

Sastisit

Femeile cu gură mare și cele care se mișcă mult, care nu au stare, mă enervează.

De la Balzac: „Femeia nu e frumoasă decât atunci când *seamănă a bărbat*”.

24 septembrie 1998. *Superficialitatea* e maniera cea mai *elegantă* prin care criticii literari *cunosc* valorile și *le apreciază*.

Religiozitatea operei mele constă în *fiorul viu* și *inocent* al vieții care o străbate.

Cititorul adevărat e cel care nu are nevoie *de explicații* ci *de dans*.

Pentru o societate decadentă ceea ce inspiră *teamă* și *venerație* sunt extremele.

Proștii nu înțeleg perfecțiunea pentru că ea este pentru ei *un lucru banal*.

Pentru mine *normalitatea* e *o exagerare cu bun simț*.

Balzac: „O femeie care iubește un bărbat îi cunoaște fața, [după] cum cunoaște un marinar largul mării”.

Cei care cred că își ascund *duplicitatea* se îmbolnăvesc de boala *festivismului*. Cad adică din *lac* în *puț*.

Cei care cer *moralitate* geniului nu își dau seama că el e *un creator de morală*.

Femeile, cu cât sunt *mai frumoase*, cu atât sunt *mai neprevăzătoare*.

Cel mai sănătos om e bolnav de bolile celorlalți.

Balzac: „*Frumusețea desăvârșită* e aproape întotdeauna însoțită de *răceală* sau *prostie*”.

Idem: „Cei ce cunosc iubirea în nemărginirea sa știu că nu-i pot resimți plăcerea fără a-i accepta virtuțile”.

Guillaume Apollinaire: „Femeia *prea era* frumoasă și de-o priveai simțeai *o teamă*”.

Idem: „Văzând cu ochii se făceau *mai frumoși*”.

Idem: „Și *de-aș muri* eu *aș surâde*”.

Nichita [Stănescu]: „Moartea este *o idee ratată*”.

Idem: „Timpul nu are *copii*”.

Idem: „Orice cuvânt are *un sfârșit*”.

Idem: „Orice ființă *întrerupe* lumina”.

Idem: „Adevărul *nu are nevoie* de el însuși”.

Idem: „Simbolul e *o sărăcie* a artei”.

Idem: „Ideile estetice trebuie *trăite*”.

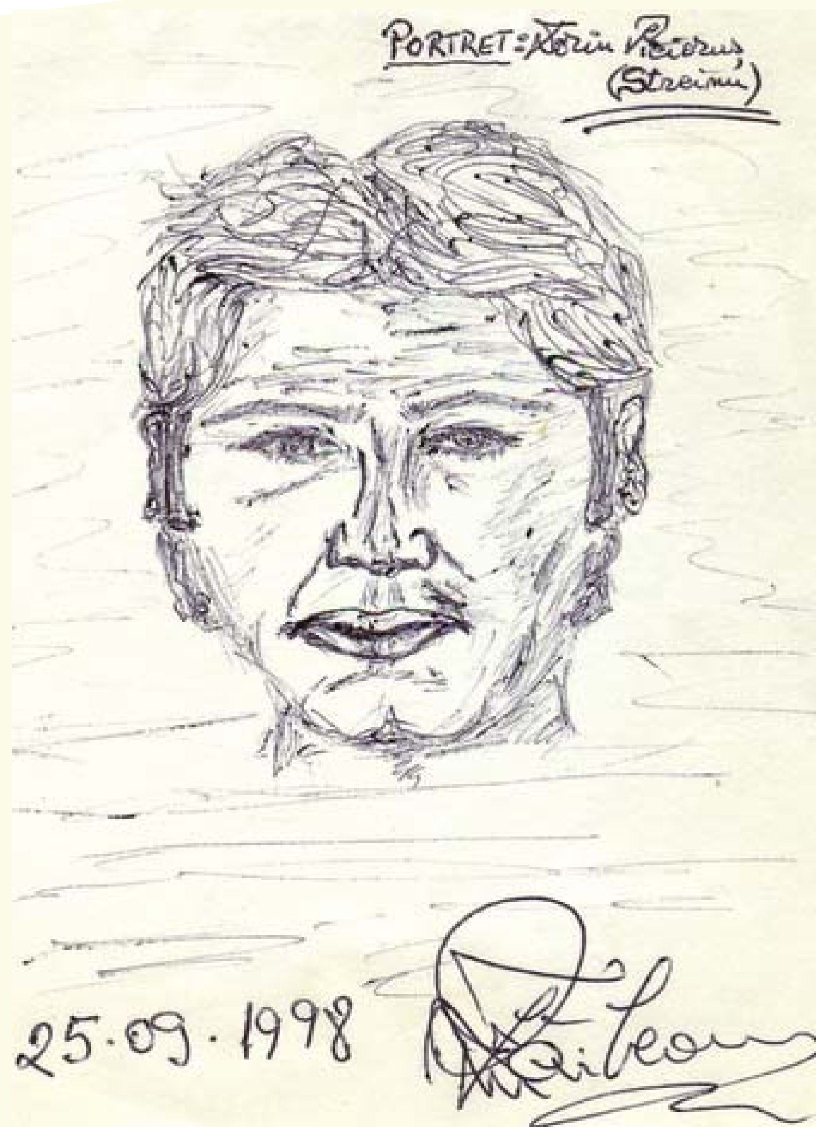
Sângele unui geniu e *o durere într-o continuă expansiune*.

Eu scriu pentru oameni care vor *întregul adevăr*.

25 septembrie 1998. Am tras din putina mare 26 de vedre de must și le-am băgat în butoi. Ne ajută și azi Valeriu la cules. Am terminat și *Autoportretul*.

Îl aștept pe Florin. O zi călduroasă de vineri. Din cauza ploilor a renăscut natura. Sunt obosit din cauza muncii în vie dar și a scrisului…însă fericit.

Am mâinile vopsite în violet. Mustul e de vină…Mamaia pregătește o rață.

Dorin Streinu văzut de Florin Răileanu

26 septembrie 1998. Valeriu s-a îmbătat și a căzut de două ori după ce a plecat de la noi. E un om de o tristețe sfâșietoare…însă cred că nu îl pot ajuta cu ceva. Despărțirea de soția lui l-a făcut *o dramă ambulantă*. E un cap matematic…pierdut într-o mare de alcool.

Florin, în schimb, m-a plictisit la culme cu poezia lui insipidă, fără amprentă personală dar mi-a făcut portretul.

Îmi plac buzele pe care le am în portretul lui. Ideea lui despre viață ține de *consecințe practice* și nu de *valoarea în sine*. M-a căpiat cu ideea lui tâmpită despre *religia personală*.

Mă simt *om* dacă sunt respectat de către ceilalți. Întâlnesc ideile acestea aiurea, în care el crede, în mod frecvent. E o mare discrepanță între mintea mea inițiată teologic…și mintea lor care zboară ca pasărea.

Marius îmi spune (după ce vorbim despre ce am mai scris recent), că *dacă unei femei i se spune că e iubită trebuie să se culce cu altul*. De unde și până unde?!

Florin însă, tot la fel de sonat ca și primul, îmi spune că, *dacă o femeie e iubită cu mult patos și i se spune acest lucru, trebuie ori să se sinucidă ori să se călugărească*.

Dacă unei femei i se spune că e iubită…nu trebuie să și iubească tot la fel de mult? De ce gândesc oamenii ăștia numai prozaic, extremist, când, în fapt, ei au *o viață fără gust*?

După ce am băut o bere împreună cu toi tipi la masă, de la care am auzit numai lucruri *decoltate* (printre care una e *maximală*: „era atât de curată de puteai să-i bei apă din p…”), am scris povestea celor doi zidari.

Am trecut pe la…și din atitudinea ei cred că are o aventură cu cineva (sper să greșesc)…și îl înșală.

După aia mi-am luat cartoane pentru pictură și am găsit o piatră fără prea multe riduri. E ora 2 și ceva dimineața.

Pe M. a apucat-o enervarea, după ce m-a felicitat pentru intrarea la facultate. O, cât de urâtă mi se pare!

Cred că Florin e mai degrabă *bărbat*…decât *artist*, adică are o forță pe care nu știe să o gestioneze prea bine.

Mai degrabă *să o canalizeze* spre scris…Pentru că auzi mereu, că are *o nouă distracție* cu prietena lui. Care dintre ele? (…)

Dacă m-aș trata aidoma grabei contemporanilor mei aș fi *o infamă caricatură*.

Mi-e frică să fiu singur la București. Mi-e tare greu să plec, din nou, de acasă. Mamaia resimte cel mai greu despărțirea de mine.

Un jurnal nu e decât unu la sută din viața ta, dar un unu la sută *scris cu dezinvoltură*.

Simt că timpu' mi se scurge printre degete și că nu fac prea multe deși am scris enorm. (…) Nu știu dacă am să mă duc la cele două nunți la care am fost invitat. Doi oameni dragi mie au să se supere amarnic pe mine.

Oboseala și foamea îmi nasc cele mai diabolice realități în minte. Uneori mă înspăimânt de unul singur.

Am început să scriu indescifrabil și pentru mine. Scriu repede, ba prea apăsat, ba prea puțin schițat…și nu mă gândesc la *cum scriu*…ci *la ce trebuie să cuprind* pe foaie.

Mustul e dulce. A ieșit prea dulce. Am băut poate prea mult din el…și mâinile îmi sunt vineți,

vopsite, de la băgarea mâinii în zdrobitorul de struguri.

Trebuia să cumpăr vinarom pentru pânze (vinaromul = o soluție chimică albă, cu care se pregătește pânza înainte de a picta pe ea cu culori în ulei), și n-am făcut rost nici de aracet și nici de grund alb (care îmi trebuie tot pentru pregătirea pânzelor pentru a picta pe ele).

Cu oamenii care *vor să mă ajute acum*…cred că n-am să fac niciodată *lucruri mari*. Trebuie să le fac de unul singur…dacă nu vreau să pierd timp cu duiumul.

Ioana [Băețica] nu înțelegea *realitatea* din jur pentru că i se părea că e *prea fad exprimată*. Însă poezia ei are *prea mult fad* în ea și *prea puțină personalitate*.

Îi place *să se joace poetic* mai degrabă decât *să se exprime pe sine*. Lucru care pe mine mă enervează la culme, pentru că poezia fără realitate de sine, fără personalizare…e tehnică poetică fără relevanță.

Am văzut mulți oameni care cred că au/dețin/construiesc *un limbaj propriu*, unic…

Cred că aceasta este inepția care le mărginește și mai mult caracterul. Un scriitor trebuie să își asume cât mai multe feluri de *a fi* și de *a se exprima* și nu să se mărginească la unul atent fasonat, plivit de *ierburile* altora.

Am pictat spre seară patru tabloașe în 4 ore. Mi-e o foame teribilă acum. Aplecarea spre culorile închise, pe care le-am folosit când am pictat, mi-a arătat că am nevoie de liniște…de multă tăcere. Pe mine tăcerea mă umple de bucurie. Mă face să mă simt respirând…

Îmi pare rău că voi pleca de-acasă și sunt amărât pentru acest lucru. Îmi stric starea de a crea, profunda liniște pe care o am acum…însă încep

primul an de facultate! Viitorul îmi cere prea mult efort și prea mult chin. O știu prea bine…

Am găsit două buzunare de nuci, pe jos, la nucul din fundul viei. Vin alb de la patru vițe (o experiență nouă).

Am pictat pe o cutie metalică de suc.

Ziua de azi a fost o reușită dublă.

Am lăsat-o pe mamaia să zdrobească ea strugurii, pentru ca apoi să îi pună la presă. Ea are mai multă răbdare la chestia asta…

Trebuie să mă spăl pe cap pentru că simt că sunt murdar de o mie de ani.

Apropo de vacă: *ea era frumoasă...pentru că avea limba scoasă*.

Dacă m-ar auzi Nichita [Stănescu] că *îmi bat joc*, mai bine zis *înmulțesc* pe: *ea era frumoasă ca umbra unei idei*[177]…poate s-ar bucura, nu?! Poezia e *o continuă refacere* a sensurilor.

Da, nu pot să rămân *acasă*! Însă, deși plec…eu voi fi întotdeauna acasă în literatura română. Sunt *o valoare naturală născută* și nu una *făcută* din discursurile altora, fapt pentru care nu îmi trebuie recunoașterea niciunui for marcant pentru arta mea.

Eu scriu. Eu creez. Eu *sunt*. Asta e totul!

Un miros închis domnește în camera mea…pentru că nu pot să scriu cu fereastra deschisă. Mă distrag sunetele de afară de la ceea ce scriu…

Trebuie să fiu numai *acolo*…Singurătatea mă alungă din toate colțurile în brațele disperării.

Ah, Doamne, mi-e sufletul negru și nerecunoscător! Însă presimt faptul, că undeva, cândva…am să surâd citind cuvintele acestei zile.

---

177 Idem: http://www.romanianvoice.com/poezii/poezii/evocare.php.

27 septembrie 1998. La Biserică am vorbit cu ea…și i-am atins părul, cumva *instinctiv*. Ne mai leagă ceva *neînțeles* din copilăria noastră, când lucrurile s-au derulat…și s-au stins atât de *abrupt*?

O femeie credincioasă mi-a făcut cadou o ramă de tablou, din aia *clasică*, pentru că a auzit că am nevoie de așa ceva pentru tablourile mele.

Însă ea nu nu avea de unde să știe că eu nu suport ramele, că nu folosesc rame exterioare și că pictura mea e numai pe platformă interioară de lemn, peste care îmi pun pânzele și le înfig în pioneze.

Un tablou înrămat e un tablou mort. Eu îmi fac tablourile fără margini pentru ca ele să fie un lucru din natură, un obiect frumos, cu gust, cu profunzime, care poate fi contemplat alături de o floare, de un copac, de o cană, de un pian, de un nor…

E cald. Stau la mânecă scurtă.

Joi vom pleca la București. N-am mâncat încă. Între timp voi mai transcrie unele însemnări.

Valeriu a plecat în trombă, când i-am spus că *nu îmi place comportamentul său duplicitar*.

Gabi mi-a admirat creația…Nu știu însă cât e *real* sau *doar de complezență*. I-am dat predicile și un manual de română de clasa a doisprezecea.

După ce a plecat el…de nervii pe care mi i-a făcut am băut trei cești de cafea în zece minute.

Cum poți să fii *insensibil* cu mine, când îți arăt atâta *sensibilitate* și *atenție*?!!! Mă omoară ingratitudinea oamenilor. Minima gratitudine pe care nu o primesc.

Mi-au intrat niște muște dezgustătoare în cameră. Mamaia e plecată la nuntă iar mie mi-e foame. Au început să mă obsedeze două lucruri: *stomacul* și *plecatul de acasă*.

E încă incertă locuința mea. O seară, ca și altele, *boemă*.

Doar rescriu. Faptul că plec…mă face să nu pot să mă concentrez. Doar rescriu. Nu pot să scriu nimic. E cocoșantă munca de copist.

Balzac e *un tehnician*, un om al științei de a face un roman, tocmai de aceea se pierde în prea multe detalii. Eu sunt *un practician*. El se referă mereu, cu obstinație, la *general*, pe când eu, întotdeauna, la *particular*.

De aceea el greșește mult confundând *adevărul legii*, ce ar trebui să se întâmple cu toți, cu *adevărul persoanei*, adică cu ceea ce se petrece cu fiecare în parte, în mod unic.

Pentru acest lucru, romanele sale nu sunt *autentice*, pentru că nu ne arată autenticul unei persoane anume, ci ceea ce ne-ar lega pe toți, ceea ce am avea noi *în comun*.

Balzac are un diabolic simț al numelor, al punerii numelor la personajele sale, care pe mine mă oftică la culme când le citesc în română. Sunt *fade* numele românești?

Confesiunile sunt *ieșirile în decor* ale sufletului. Adică *ieșirile în evidență*, *scoaterea în evidență* a sufletului nostru.

Fără ele arta unui om și viața unui om în primul rând sunt niște *statui fără explicații*.

De fapt tocmai confesiunile oamenilor de geniu ne fac să le iubim arta, pentru că, mai întâi de toate, ne îndrăgostim de persoanele lor. *Persoana* explică *opera* și niciodată invers.

A considera poezia *o stagnare* a persoanei înseamnă a nu știi fierberea ei comună și generozitatea ei febrilă.

28 septembrie 1998. M-am trezit cu presimțiri morbide. Numai că moartea rămăsese în somn…

După o ceașcă de cafea am trecut la *Căutarea Absolutului* a lui Balzac. Greoaie…dar caut *pretexte de viață…*

Nălucile artei te îndeamnă să cauți viața și să o cucerești. Acest lucru te învață Balzac!

Afară e un timp înnorat. Aud cum găinile se bat între ele. Mie îmi vine însă să plâng…dar de *o bucurie tainică*.

Teoria pașilor și *a așteptării* pare *formidabilă* și *dezgustătoare* în același timp. Poți aștepta ca să ucizi, după cum poți aștepta ca să iubești.

Așteptarea ține numai de o inimă sensibilă. Nu știu de ce teoriile lui Balzac despre *portret în roman* încep să moară.

De vreo 3 zile Balzac *a început să moară* pentru mine. Îl citesc ca să moară *și mai mult*. Pentru că orice *operă înțeleasă* înseamnă *moartea ei*.

Balzac: „Pasiunile nu știu să înșele”. Când vrei ceva te dărui cu totul. Nu există pasiune decât *pentru tot sufletul.* O, cu cât chin cunosc acest lucru pe fiecare zi!

Doamna Claes[178] începe *să-mi dezlege* multe întâmplări pe care le-am trăit.

Obtuzitățile, micimile de minte ale femeilor (și *de perspectivă* în același timp) sunt cele care strică sufletul bărbaților tineri.

E greu să suporți ignoranța și vanitatea feminină în toată grosolănia lor. Balzac mi-a făcut o mare surpriză în această zi. Mulțumesc, titanule!

Lamentațiile pentru pierderea iubirii înseamnă pentru ea *depărtarea lui* de *ideile ei*. Dacă mai caută absolutul, ea nu îl va mai iubi, pentru că el vrea să creeze *ca și Dumnezeu*. Dacă face acest lucru intră în competiție cu ea, cu cea care naște copii.

---

[178] Idem:
http://www.scribd.com/doc/14655863/Balzac-Cautarea-Absolutului.

De ce nu îi place femeii însă *puterea de geniu* a bărbatului?

Femeia are nevoie doar de sex, strângeri în brațe, cadouri și…multe minciuni?
Nu cred însă în *ratarea* lui Balthazar Claes. Un om de geniu nu se poate *ascunde* nicăieri.

Seara. Nu am primit răspunsul la telefonul de la P. Iar V. a exagerat foarte mult. Îmi pare rău…deși eu trec cu greu despărțirile.

Afară a plouat puțin și pământul e reavăn. Mamaia mi-a făcut un vin alb special. Am ajuns la 40 de vedre în primul butoi.

La roman (*Păsări spre cer*) scriu *văzând* lucrurile. Cu cât sunt *mai aproape de final* cu atât mă simt *mai liber* de această carte.

O carte iese din tine ca o realitate care îți devine *paralelă*, separată de tine, deși tu îi cunoști toate *organele interne*.

Aproape 11 seara. Sunt neliniștit însă, foarte neliniștit. Mă înspăimântă nu *noutatea* Bucureștiului ci singurătatea, acreala, indiferența pe care presimt că o să le întâlnesc la tot pasul, ca un cortegiu mortuar.
Știu că Bucureștiul îmi va schimba, în mod definitiv, viața și acest lucru mă înspăimântă și mă bucură în același timp. Cred că e mai mult *o panică demonică* decât *una reală*, sustenabilă.

Nu știu ce am să fac. Totul e acum incert. Sunt obosit, foarte obosit după tot calvarul învățării și al examenelor, al dusului la școală și al scrisului enorm, cât și al picturii…care m-au făcut să cad de atâta oboseală. Nici nu mai pot să judec cum trebuie acum…

Însă dincolo de toate acestea *știu* că se va întâmpla cu mine *ceva*. Nu știu însă *ce*.

29 septembrie 1998. Am avut un coşmar azi-noapte…Am visat că Gică Țiganu' a murit de două ori. Însă cei care cărau mortul spre groapă, la mine în vis, erau beți.

Eu am trecut prin altar, nu am vrut să îi văd și am fugit. De fapt am plecat de la înmormântare pentru că simțeam că nu trebuie să fiu acolo…sau că ceva îmi displăcea enorm de mult.

Ploaie. Mă simt ca trăznit. E 6. 28 dimineața. Trebuie să mă duc la tribunal din cauza audierii lui F.

F. m-a făcut să mă simt bine. Două cafele și un invizibil șoarece. Soarele vrea să răsară. Eu îl las. Numai el să-și dea seama și să răsară…

Prima experiență a mersului la tribunal a fost exasperantă. Am așteptat 10 ore pentru ca să aflăm, în definitiv, că în cazul nostru ni s-a amânat termenul pe 28 octombrie. F. și ideea *copilului ajuns*.

Însă în timpul celor 10 ore de exasperare mi-am luat tot felul de notițe la modul foarte conștiincios, pe pagini întregi (pregătite de-acasă, că știam că *e greu cu…legea*) despre camera de așteptare, camera de judecată, grefieri, judecători, despre avocați, despre cum se pledează, despre cum e să fii prost, despre cum e să fii ca nuca în perete, despre ce fețe au toți participanții la…*împărțitul dreptății*.

Ca literat: nota 10. Sper să le folosesc în curând *cu succes* și *cu patimă*.

Scrisul e o justiție a memoriei.

Ultima oră de profesorat am avut-o la clasa a VII-a. Analfabeții și lucrarea. Voi învăța după un manual de desen anumite contururi.

Gianina m-a bucurat cu scrisoarea ei, pentru că am tras în piept *un aer de departe*.

M-a felicitat doamna Predoiu și Viorel.

Mi-am adus aminte: atât judecătoarea, cât și grefiera ei aveau sutiene albe…care se vedeau destul de nesimțit prin bluzele lor foarte transparente.

Nevoia *de alb/ de curăție* sau albul implică doar *o solemnitate artificioasă*? Mi-ar plăcea ca legea să fie *albă*, adică *judicioasă*.

Trebuie să mă învăț cu un nou *regim de trezire*. Adică unul foarte matinal…chiar dacă vreau sau nu.

Acum lucrez până foarte târziu, mă epuizez mult și nu e bine deloc…dimineața…când sunt chiaun de somn sau mă trezesc cu tot felul de frisoane. Frisoane din cauza neodihnei cât îmi trebuie.

30 septembrie 1998. Pentru că voi fi *student*…mi-am dat demisia, în mod oficial, din profesorat.

E o zi frumoasă dar bate totuși vântul. Mi-am restrâns, cu regret (copiii mi-au ajutat enorm de mult moralul și m-au făcut să fiu foarte dinamic, lucru pentru care îi iubesc), *lumea* mea.

Mâine voi începe o viață, de care, încă, nu mă bucur din toată inima. Mă dor îngrozitor de mult picioarele. Am stat foarte mult în picioare, printre mesele copiilor, când am predat. Ei *rămân*…iar eu *plec*..

Începem tot cu Balzac: „Când banul alunecă în buzunarul unui student, el simte crescând în sine o coloană fantastică, pe care știe că se poate rezema”.

Am să simt și eu acest lucru?!…Voi căuta să fiu *demn* și, în același timp, să îmi fac *prieteni* și *să încerc să-mi public lucrările*, care sunt *cu duiumul*.

Toate însă la timpul lor. Știu și simt că fiecare lucru e în mâna lui Dumnezeu și că nu e bine să grăbești lucrurile.

Am momente când uit că…sunt *atât de tânăr*.

Cu un pahar de vin te împaci cu lumea altfel. O vezi *o tânără domnișoară*.

Până intuiești cine îți sunt *dușmanii* toți *par la fel*. Când înțelegi că diferența dintre *prieteni* și *intriganți* e imensă atunci te doare foarte mult teatrul pe care trebuie să îl joci cu cei care cred că *joacă teatru cu tine*.

Femeile te laudă, de obicei, numai dacă au ceva de câștigat de la tine. Am învățat, din păcate, că femeile nu fac nimic pe gratis. Depinde însă cât te costă…

Ora 16. M-a apucat o bucurie din senin, după tristețea pe care o aveam. Poate că mi-e frică să fiu fericit, să mă bucur de aceste momente providențiale. Așa că voi începe să mă bucur, să mă bucur din plin…

Ora 20. Nu mă pot duce la nunta lui…pentru că nu am bani pentru așa ceva. Eu plec la studii acum…și toți se duc într-acolo. Toți puținii mei bani.

Am ajuns mizantrop? Când am fost astăzi în oraș am băut un lichior, după care am mâncat o plăcintă cu mere…dar pudrată prea mult. Nu mai suport zahărul în exces, ceea ce e *un bine*.

Îmi pare rău că nu am prieteni aici. Singurul meu prieten e *munca*. Prietenii mei s-au dus pe apa gârlei…când au auzit că *vreau să mă fac preot*. Dacă rămâneam ca ei, *fotbalist*…probabil că era *un lucru bun*. Numai că eu *am o vocație de dus până la capăt*.

Mă simt trist, gol…

Iarăși: de ce mi-e frică să fiu *bucuros* tocmai acum, când mersul la București înseamnă *noi schimbări* în munca mea artistică…și *introducerea mea în munca academică*?

Deși sunt obosit, am o dorință imensă să studiez, să scriu și să pictez. Plus: să fac desene. Tot felul de schițe.

Mama picturii trece prin *mama desenului*. Numai că eu am sărit la *mama picturii* din prima…și mă bucură asta.

La 7 fără două minute pleacă trenul spre București din Roșiori. Merg cu mamaia Floarea: singurul om care își uită bătrânețea ca să aibă *un nepot*, mai bine zis *un fiu* (că ea m-a crescut de la început și până azi) care își urmează *harul de la Dumnezeu.*

Nu vreau să fiu decepționat!

Confidențele unei femei sunt, mai întotdeauna, o lașitate plină de *nevinovăție* păcătoasă. De aceea nu pot să fiu *atât de serios*, pe cât și-ar dori ele, atunci când mi se confesează femeile, care mint ca și când ar spune *tot adevărul*.

Îmi place să stau în gară și în cârciumă și să privesc…oamenii. De ce? Pentru că atunci nu știu că sunt *ei înșiși*.

Îmi plac lucrurile pe care nu și le pot *masca*, pe care nu au timp *să le precugete*. Îmi plac oamenii fără farduri…deși fardurile, uneori, astupă miasmele de canal care ies din unii oameni.

Scriitorii sunt oamenii amănuntelor de suflet. De aceea prefer locurile anacronice, famate, aiurea…pentru că sunt avid de *interiorul oamenilor*. Eu îmi iau notițe mereu…

Nu mă interesează *unde e omul*…ci, dimpotrivă: *cine este omul din fața mea*. E *o lichea* sau e *un Sfânt*? E omul care îmi trebuie, *balsamul* inimii mele sau *o tută* care mă îngrozește?

Cred că iubesc locurile care nu îmi pun întrebări.

Îmi displac enorm de mult întrebările care nu devin *dialog*…ci sunt numai *o hăituire a ta* sau *o*

*ologir*e a ta cu întrebări de piatră, a ta, a câinelui fugărit, încolțit, abandonat de toți…

Studentul = omul care studiază fără să îi pese de ceea ce spun ceilalți, care nu își găsesc în studiu…*o înfrumusețare* a inimii.

23 fără 5 minute. M-au tulburat cuvintele: „Cu ochii ațintiți asupra gropii, Rastignac înmormântă în adâncul ei cea din urmă lacrimă a tinereții, o lacrimă smulsă din sfintele emoții ale unei inimi curate, una dintre acele lacrimi care, din pământul unde cad, țâșnesc iarăși până în înaltul cerului”.

Sfârșitul lui *Moș Goriot*[179] e divin prin aceste cuvinte.

Suferință tăcută…Mă văd neputincios după atâtea dureri și nu știu ce să fac.

Astăzi am fost *bântuit* de *ideea imaginilor suprapuse*. Am senzația uneori că trăiesc într-un loc și mă simt că aș trăi într-altul.

Esențialismul meu e mult mai *veridic* decât *suprarealismul* lui [Salvador] Dali. Eu *nu mă ascund*, cum a făcut-o toată viața Dali, ci *integrez*.

Integrez simțămintele interioare ale multor oameni într-o *explicație existențială sinceră*, fără morga *atotștiinței*.

Poate că putem trăi fără dragostea altora dacă știm să dăruim dragostea noastră. Uneori *dărui* mai mult decât *primești*.

Nu suport nici *fatalismul* și nici *abdicarea*. Deși mi se întâmplă adesea lucruri pe care nu mi le-am dorit și nici nu le doresc, eu totuși merg mai departe.

Am conștiința tipică *a învingătorului de geniu*.

---

[179] Idem: http://www.scribd.com/doc/10731276/Balzac-Honore-de-Mos-Goriot.

Se învinge întotdeauna în viață prin imensitatea a ceea ce *faci* și *simți*. Învingi prin *măreție* și *noblețe interioară*.

2 octombrie 1998. E ora 8 fără ceva seara. După două zile de stres universitar, m-am întors în chilia mea temporară.

Nu mi-am găsit încă *acoperiș stabil*. La București totul e de-o *instabilitate năucitoare*.

Deocamdată stau la nașă-mea, care mă ține pe cuie. Am umblat astăzi prin câteva internate și toți ne-au întors spatele: s-au dat deja camerele.

Adică: *s-a luat toată șpaga pentru ele*. Două oferte…Însă mie îmi trebuie o cameră până în 200.000 de lei.

În mod providențial, la Biserica Sfântul Mina, a venit o doamnă, pe care nu am văzut-o niciodată și mi-a dăruit 50.000 de lei, după care s-a făcut nevăzută. Am rămas năucit de ajutorul Prea Curatei.

L-am văzut pe Otomega la facultate. Am vorbit puțin…Octavian e la *Litere*. Apoi m-am întâlnit cu fata de la ziaristică.

Mi-a rămas în minte copila din tren. Era minunată. Amănuntele care îți plac sunt cele care rămân imprimate pe retină.

Am intrat în anticariatul de pe Sfânta Vineri: mic și burdușit cu cărți.

De la Gianina l-am luat pe Rubén Darío[180] și pe CésarVallejo[181]. Spaniolii au o poezie cu mult sânge…și prea multă poezie spaniolă te face parcă să nu mai ai contact cu realitatea.

Nu am vrut să fac facultatea la *fără frecvență*, pentru că îmi place să fiu *în mijlocul acțiunilor*. Tipul

---

[180] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rub%C3%A9n_Dar%C3%ADo.
[181] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/C%C3%A9sar_Vallejo.

pe care l-am întâlnit în cabinetul decanului era simpatic. Mi-am dat seama că e *moldovean*…și am *nazalizat* o cerere în *graiul moldovenesc*, de care ei sunt plini până în gât…

La cămin, pe lună, e 175.000 de lei și 300.000 fondul de rulment. O garsonieră e 500.000 de lei pe lună iar un loc la vilă e 300.000 de lei, fără întreținere.

Încep să mă simt liniștit…deși nu sunt un student cu *chirie stabilă*. Mai am 510.000 de lei pentru casă și 43.000 pentru drum. Însă vinaromul meu, nenorocitul, costă 350.000 de lei, alături de culori (de cele care îmi trebuie, nu de toate) și aracet.

Am pierdut niște tablouri mari. Adică nu am avut timp să le fac. E o zi de vineri.

Afară e înnorat. Au fost rafale de vânt cu câteva minute înainte. Deocamdată mă încălzește cămăruța mea, care nu are deloc *aerul* camerei mele de lucru.

Bucureștiul: orașul unde trebuie să te lauzi cu orice, dacă vrei să supraviețuiești.

Oamenii zâmbesc mult aici, dar aidoma unui soare cu dinți. Multă tăcere și falsă supușenie, pe care ei, dintr-o mare *delicatețe* hoțească o numesc: *evlavie*. Însă de când au devenit *dracii* niște *Sfinți*?

Orarul e teribil de încărcat și pentru mine e tare aiurea, pentru că am multe ferestre în care șomez. Și, dacă acasă consideram pierdutul timpului *un mare cataclism*…aici sunt încurajat, dimpotrivă, *să pierd timpul cu duiumul*, chiar *cu plăcere*…

Aș fi vrut să îi spun lui Balzac, că *sufletul omului e un univers compus din miliarde de universuri*.

Acesta este *esențialismul*: sufletul unui artist, care își asumă multe universuri personale pentru *a le exprima* și nu pentru a le face *să se bată cap în cap*.

Însă Bucureștiul e pentru mine orașul în care eu îmi fac *șantierul* operei mele. Pot face *investigații* și *anchete de profil* năucitor de multe, adică să creez personaje din zeci de profiluri personale, autentice, veridice, care merg pe stradă…

Deja am câteva personaje de nuvelă și de roman, care sunt mereu în lucru, adică care se formează din *bucăți de oameni disparați*.

Georgiana Chircu m-a căutat de două ori și nu m-a găsit.

Oare îmi mai păstrează „prietenii" versurile și cărțile pe care li le-am dăruit cu dedicație? Mă doare că o parte din creația mea am risipit-o aiurea, scriind cărți pentru o singură persoană și dăruindu-le fără manuscris de rezervă. Însă asta a fost inima mea atunci: *să dărui*.

Am scris lucrări despre care nu mai știu nimic și poate că nici nu voi mai ști. Însă știu că, la un moment dat, cărțile mele vor ieși la lumină. Încrederea mea în ceea ce fac nu va fi distrusă de nimeni și de nimic.

Acum, în această clipă, mi-e foame. Vezi la ce te ajută *exercițiul ascetic*? Însă și mai foame mi-e de faptul de *a citi* și de *a scrie*. O foame *neprecupețit de frumoasă*.

3 octombrie 1998. Sunt tulburat de tot felul de schimbări ivite în viața mea. S-a dus liniștea mea scriitoricească.

Oamenii și *banii* vor fi sursele mele de nefericire. Abia am putut să scriu o foaie…O nuvelă.

Plouă mult…și nervii mei sunt crispați. Câteodată urăsc toamna tocmai pentru că îmi întinde sensibilitatea la maximum, aidoma unui fir de păr…până aproape de rupere…

Mi se pare că pierd timpul. Că tinerețea mi se duce pe lucruri deloc importante. Uneori, de-atâta epuizare (cine să o înțeleagă?! cine să o vadă?!!) îmi simt inima bătând în stomac și nervii îmi produc o foame teribilă.

De fapt ajung să gândesc în exces…și îmi termin resursele în câteva minute. De aceea foamea asta copleșitoare…imediată…

Aș vrea să fiu fericit…

Simt că mă părăsește dragostea de viață și de creație…și asta mă face să sufăr mult.

Mor…E un sentiment al neputinței supreme. Până acum nu l-am cunoscut. Acum mă lupt cu el. Și nu pot să fac nimic, chiar nimic. Mă simt disperat și singur…deși Gianina e cu mine mereu. În mine nu mă simt prea bine acum.

Ploaie. Lovitură mortală: Valeriu Ilie. Gluguș alb și ultima strângere de mână. *Am citit* tablourile lui Renoir[182]. Mă dor ochii din cauza culorilor lui.

---

[182] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pierre-Auguste_Renoir.

Tăcere privitoare

Nu *judec* întâmplările ci *merg* spre ele. De aceea cred în *lucruri noi*.

Savanți în căutarea unei religii (sistem filosofic).

Escroc formidabil.

Sandwich[183] cu degete

4 octombrie 1998. *Graba* ne sperie cel mai mult. Însă plăgile noastre sunt *indiferența* și *incoerența*.

Amărăciunea clipei e cel mai acut inefabil.

Filosofia e sentimentul dependenței de viața pe care o ai.

În curând vom asista la o răsturnare a valorilor de *jos* în *sus*.

5 octombrie 1998. Trei ceasuri mormântale. În sala mare de cursuri e o gălăgie imensă. Colegilor mei le place să piardă timpul într-un mod înfiorător. Nici nu mă mir de ce au repulsie de *cunoașterea angajată*.

[183] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Sandwich.

Nu mi-am stabilit încă casa. Trebuia să mă întâlnesc cu trei persoane…și nu am simțit să mă întâlnesc, în definitiv, cu niciuna.

Avem doar o singură fată în an și o călugăriță. Restul: băieți.

Am mâncat pâine cu brânză și unt…de la *nășica* (a se sublinia faptul). Mă oftică cotocul ei, pentru că nu cred că o pisică are ce căuta într-un apartament de bloc.

M-am enervat prelung și solemn astăzi, pentru că am pierdut timpul în stil mare. Abia aștept să plec de la facultate…pentru că am de lucru acasă. Ce mă fac, dacă voi fi nevoit să pierd ore în șir la facultate, fără niciun rost?

Ora 22. Nu am făcut *Bizanț* astăzi și am primit o absență la *Muzică psaltică*, pentru că nu am răspuns imediat la strigare. O să țin minte!

În aulă s-a bătut apa în piuă despre Părintele [Dumitru] Stăniloae[184]…pentru că s-a vorbit în mod nerelevant despre el. Asta m-a enervat: cum să vorbești *atât de distant* despre Stăniloae?

Mi-au plăcut însă covoarele roșii pe care le-am văzut astăzi și candelabrele.

După aceea am studiat *linia* și *culoarea* la Chagall[185], Picasso[186], Pissarro[187] și Matisse[188].

Sunt decis să trec la tușe *groase* și *stridente*.

La un tablou picassonian am văzut un amestec de alb și negru tipic esențialist. Viziunea mea de a picta e *dinamică*, pentru că e osmoza unui alt fel de a privi *transpunerea picturală*.

---

[184] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_St%C4%83niloae.
[185] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marc_Chagall.
[186] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.
[187] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Camille_Pissarro.
[188] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Henri_Matisse.

Culorile vin mai aproape de vorbirea de sine. Liniile nu fac decât să ne explice.

Vom avea o nouă *Patristică*. După *o perioadă decadentă* urmează *o căutare splendidă* a noi răspunsuri.

Am privit îndelung artificialitatea femeii bucureștene.

Am băut un vin cu Gianina, am vorbit îndelung…și am primit de la ea foi de scris, un volum de Vallejo și unul de Mallarmé[189].

Am citit pe *ultimul* [Marin] Sorescu[190]. E un sentiment binefăcător să asculți *răstigniri supreme*.

Lumea marelui oraș scârnav e înspăimântătoare. Pentru că e absentă. E o lume care *nu se ia în seamă*…dar care *peripatetizează*…

La subsol stau oameni în pielea goală și muritori de foame. Unii sunt afară…iar alții în străfundurile orașului, neluați în seamă.

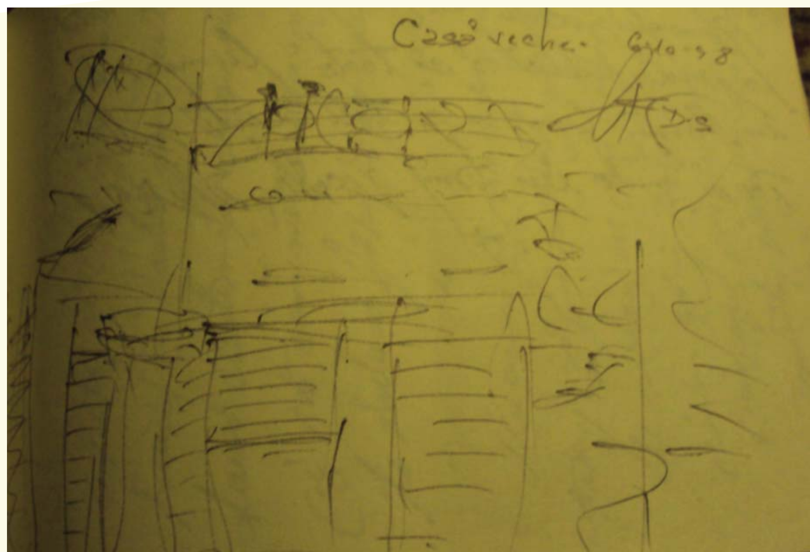
Voi citi. Voi gândi în exces. Voi picta. Mă voi duce la cursuri și îmi voi lua notițe în mod asiduu.

6 octombrie 1998. Prea multă *ipocrizie* la Teologie. Prea mulți ochi de șarpe. Simt că mă mușcă unii la fiecare privire a lor care cade pe ființa mea. O ură fără sens…cu care nu vreau să pactizez nicidecum.

Am mâncat la un anume Cristi (coleg cu mine de an) sărmăluțe în foi de viță, apoi ceva vin și doar o înghițitură de coniac. El stă în cămin.

---

[189] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/St%C3%A9phane_Mallarm%C3%A9.
[190] Ultimele poeme scrise...apărute postum în volum.

Privesc cu groază viitorul. De ce? Pentru că aici mai nimeni nu e *cinstit cu sine*. E prea multă decadență…

E ora 6 seara. Sunt pe o străduță căreia nu îi știu numele și m-am oprit să beau o bere rece. Eu caut încă gazdă…N-am găsit niciuna din păcate. Un gambrinus la halbă: 13.500 lei. Iau doar una pentru că *studentul genial* nu are *bani în exces*.

Lumea din jur bea și discută. Mi-am calmat durerea și neorânduiala interioară, care sunt cauzate de *fuga după casă*, privindu-i. Ei nu fug după nimic!

Când m-am dus la veceul din metrou, de la *Universității,* am găsit „scrisori de dragoste bărbătești” pe pereți.

Trăiesc o libertate *năucă* și *banală* ca abia venit student fără casă…stabilă.

Mallarmé e la fel de *educat* ca și Valéry[191] și ei, amândoi, acum, mă ajută *să îmi respir* viața.

Uneori mă mir de *suavitatea* și *naivitatea* în același timp a supozițiilor mele.

[191] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.

Mă tem de preotul pentru care Dumnezeu e *o pierdere de timp*.

8 octombrie 1998. Atmosfera acestei săli de lectură mă enervează. Sunt la *marea bibliotecă* și toată lumea *visează în liniște*. Iar eu *tac* și *mestec un timp* pe care *simt că îl pierd*.

9 octombrie 1998. A trecut prima săptămână de facultate! Sunt în gara săracilor. Am dat 500 de lei ca să mă cântăresc. Am 86 de kg.

Când mă plimbam așa, cu atenția în 10 părți, am găsit pe jos 500 de lei…dar n-am ce să fac cu ei.

Ieri am fost la *marea bibliotecă* (*Biblioteca Națională*) dar nu am găsit ce îmi trebuia mie din Strindberg.

Pictura genială m-a inspirat și mă inspiră profund.

La teatrul cel mare (*Teatrul Național*) am văzut bărbatul din lemn (în expoziția colaterală)…și bucuria artei mi-a reaprins flacăra, dorința să lucrez.

Mă doare imens că în tot acest mare oraș găsesc doar arareori fragmente de *artă pură* pe străzi…Restul: *dezolare*.

Sunt atras de viață, de irezistibilul ei. Însă depravarea pe care am întâlnit-o aici…mă face să fiu distant de tot ce înseamnă femei, prietenie, distracții…

Sufăr pentru că nu pot să creez și proasta mea dispoziție îmi strică gândurile.

Nu știu, în definitiv, unde voi sta. Ce doresc eu…se îndepărtează de mine. Am asistat la o bătaie în autobuz.

Montesquieu[192] mi-a arătat o parte convingătoare a vieții. Bucuria lui [Marin] Sorescu de viață m-a învigorat și mai mult. Molière[193] m-a făcut să privesc cu circumspecție *moravurile grele* ale fiecărei societăți.

N-am mai putut să particip la festivitățile închinate Părintelui [Dumitru] Stăniloae…și îmi pare rău.

Prețurile cărților sunt exorbitante. Privesc și trec mai departe…

10 octombrie 1998. M-am rugat pentru amândoi. Îmi pare rău că nu pot fi în Moldova și că nu pot să îi cânt la cununia religioasă. Regret amarnic dar n-am ce face.

O zi cu soare încă de dimineață. Sculptez la o nouă piatră. Puțin mai încolo am ceva materiale pentru colaje. Încerc, din răsputeri, să mă destind dar nu reușesc.

Dacă ai fi în locul meu, ce ai face? Te-ai simți bine singur?

Mamaia mi-a adus cafeaua.

Lucrez la piatră și îmi miroase creierul a lehamite. Poate că nu e *lehamite*…ci doar *oboseală din destul*…Mă mir cum mai stau în picioare, când eu nu am mai luat o pauză de vreo 8-9 ani de zile?!

Însă în ciuda a tot ceea ce se întâmplă, eu vă las opera mea, indiferent dacă *o înțelegeți* sau *nu*.

Mă întorc la București, în *marele oraș scârnav*. M-a enervat așteptarea asta, care cade încet și sfâșietor ca picătura din țurțurele de la streașină. Am

---

[192] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Charles_de_Secondat,_baron_de_Montesquieu.
[193] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Moli%C3%A8re.

uitat însă să mă bărbieresc. Așa încep eu „o nouă viață”!

În tren…și multă grabă. Graba lumii mele mă sperie cel mai mult. *Graba*, *indiferența* și *incoerența* ei.

Femeile relativ *frumoase* sunt dezgustate de machiajul pe care și-l fac. Cele frivole sunt împopoțonate tocmai…ca *să-ți displacă*. Cele nervoase te privesc fix și sunt excentrice. Bărbații care își neagă sexualitatea sunt inhibați și mai întotdeauna nervoși. Gesturile lor exprimă *o neliniște caldă*.

Strâng din dinți la tot ceea ce se întâmplă. Deși au trecut doar câteva zile…simt influența nefastă a orașului asupra mea.

Sunt la bibliotecă…și toată lumea *visează* în liniște. Tac…și mestec un timp, pe care, în mod forțat, îl pierd.

Am văzut mai multe galerii (de artă). Și din toate am învățat: ce nu mai trebuie să pictez și să creez. Voi face, cu ajutorul aracetului, câteva lucruri de artă. Voi refolosi diverse obiecte în acest scop.

Valentin [Chircu], îmi cer iertare că nu sunt cu tine! Așa am simțit: *că nu pot veni*. Cred că așa e cel mai bine.

Începe să mi se umfle din nou măseaua, pentru că vine frigul. E urât afară și mă simt singur…

Și Anca [Nițu] tot azi se mărită…Ce coincidență!

Nu pot ieși în oraș din cauza măselei. Nu am chef de nimic. Azi mă simt absent. E 6 fără 2 minute. O seară posacă…

Între timp am făcut 3 *obiecte esențialiste*…dar nu mă bucur de niciunul.

O, Doamne, ajută-mă să mă rog din nou cu toată inima! Mă simt gol și livid.

Teatrul de azi ia în râs până și propria sa naștere, până și propriul său *exercițiu educativ*. E jalnic!

Emisiunile TV sunt *tipizate*, *sterile* și *neghioabe*. Legile lumii sunt *obtuze* și *generale* când vine vorba de particular, de insul ca atare. Politica, în ansamblu, e indiferentă la greutățile locuitorilor acestui pământ. Cărțile sunt scumpe și jalnice.

Scriu cu mare greutate interioară. Nu pot să mă mint…

11 octombrie 1998. M-am întâlnit cu *pictorița* în gară. M-a salutat…însă nu am vrut să îi dau adresa. Mi-a plăcut tapetul pe care picta.

Mi-a fost greu cu bagajul, pentru că mamaia mi-a preparat o curcă pentru frigider. Am luat telefonul Marietei. Sunt transpirat și încă în tren.

12 octombrie 1998. M-am trezit la ora două în această dimineața și asta din cauza stomacului. Toate mi se par pe dos.

O zi cu soare…și e luni. Trebuie să caut ceva ca să citesc…conform cu starea pe care o am. Am nevoie de lucruri care să mă inspire.

Lista cu „cei mai buni”. Rumoare multă și chipuri noi. Am visat-o pe M. …și părinții ei și-au cerut iertare față de mine.

De această dată am fost dat afară de la curs, pentru că nu aveam *carte de muzică*. Trebuie să îmi cumpăr…adică să *i-o cumpăr* părintelui profesor Moldoveanu.

Mă duc la Dora/Gianina. Trebuie să găsesc lucruri noi de făcut.

13 octombrie 1998. Peste tot Îl caut numai pe Dumnezeu. Pe El Îl caut și fără să-mi dau seama.

Trebuie să-mi vând cărți din bibliotecă la bișnițarii de cărți de la Universitate, pentru ca să îmi cumpăr culori. Dar și rame.

Slăbesc și la propriu și la figurat. Sunt extenuat…

Doamne, nu pot să scriu mai nimic! Parcă aș fi mort…Unde m-a adus oboseala?!!!…

Astăzi am să citesc un jurnal genial.

M-a enervat *modul miorlăit* în care se cântă la strană la Sfânta Ecaterina. Îmi pare rău că și aici *prostia* e *venerată* și că *mitocănia* e *șefă*. O, Doamne, ce *vremuri dubioase*!

Ora 20. Gianina mi-a dat 50.000 de lei.

Odilon[194] a avut aceeași *atracție către negru* ca și mine. Jurnalul lui a fost acela pe care l-am citit astăzi.

Am mâncat trei mici în grabă, poate și cu poftă…și acum îmi vine să-i vomit.

Doamna de Latină mi-a ridicat moralul fără să o știe. Numai prin felul ei delicat de a vorbi și de a ne privi…O simt ca o a doua *doamnă Cosac*. Am simțit acest lucru de când a intrat, înainte de a spune vreun cuvânt.

Mâine nu se fac cursuri. Am să citesc toată ziua, pentru că aici nu prea am avut timp pentru *citit serios*.

---

[194] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Odilon_Redon.

Incertitudinile mă bulversează. Mă simt al nimănui…deși nu e așa! Sunt foarte iubit de cei care mă cunosc…

Îmi pare rău că nu mai pot să scriu, punctual, zi de zi, ceea ce gândesc peste zi, despre lucrurile de care mă ocup, ce aș vrea, ce îmi place, ce nu suport…După cum vezi acum scriu numai despre *ceea ce trăiesc*.

Scriu pe scurt. Nu mai pot fi liniștit și asta mă exasperează. Pictez, scriu, gândesc, stau la cursuri…toate în mare grabă.

Esențialistul însă nu trebuie să tragă două tușe la fel și nici să gândească trei ani o frază.

Dacă știi să gândești, ajungi repede la esențial, la lucrul care trebuie exprimat. *Mai scurt* sau *prolix*.

Dacă trăiești cu adevărat ceva anume atunci știi să explici ceea ce trăiești cu toată ființa ta.

L-am citit și pe Papini[195]…dar mai mult printre rânduri și mi-am dat seama de *ipocrizia diletanților*.

Papini e o ființă ratată, ale cărui cărți sunt bune să fie citite de către ratați. Pe cine a vrut acesta să mintă? Pe mine nu m-a putut minți și nu mă va minți unul ca el, care vorbește despre lucruri pe care nu le-a trăit.

Cine nu-ți sare în ochi fără cuvinte nu e *un om mare*.

Creația e dragoste, dăruire, pasiune…Dacă nu are un sens real, nu rămâne nimic. Adevărul geniului este lipsa oricărei ipocrizii, chiar și *închipuite*, din ființa lui.

Mâine sper să merg la *uniune* (la fondul artiștilor plastici), ca să văd ce mai e *nou* (în materie de culori).

---

[195] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Giovanni_Papini.

Vreau să *mor frumos* și *sfânt*.

Ce vreau acum?! Vreau să văd un tablou, care, la contactul cu suprafața lui să simt că mă pătrunde până în cea mai luminată și întunecată fibră a ființei mele.

Că *mă exprimă* adică. Nu am găsit niciunul…așa că eu cred că pot să fac unul. Trebuie să fac unul care să mă prezinte din *străfunduri* spre *afară*.

Nimeni în afară de *Dora mea* (Gianina, viitoarea mea soție) nu mă întreabă aici despre cât *de greu* și *de urât* mă simt. *Doar ea* îmi știe inima…

Mi se cere *absolutul*…Eu plâng. Eu sufăr. Eu fac tot ceea ce pot. Se pare că *absolutul* înseamnă: *mai mult decât pot.*

Cărțile mă bucură, dar viața mă transfigurează.

14 octombrie 1998. Acum câteva zile am găsit visele lui Swedenborg[196].

Am visat lucruri ciudate, mai ales *politice*. Anca a început să scrie poezie. Am luat apărarea unei femei nedreptățite…

Nu am ascultat *marele spici*.

O zi încețoșată. Miercuri. Sfânta Parascheva[197].

Sunt obosit și cu mintea goală. Cred că voi citi puțin din cursuri…și apoi mă duc la atelier (un loc unde se expunea *pictură tânără)*.

Însă expozițiile de pictură de ieri m-au lăsat rece. Am vrut să îi arăt unui pictoraș *Manifestul esențialist* dar am renunțat…Vorbea cu o tipă „avidă

---

[196] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emanuel_Swedenborg.
[197] Idem: http://www.sfantaparascheva.com/.

de cultură”, adică *de sex*. Și îi stătea mintea la pictură ajungă. De aceea l-am și lăsat în ifosele lui.

Nici azi nu se fac cursuri. Nu am fost mințit de cel care îmi spusese…Se practică mult *chiulul de la ore* și…*nesimțirea*…De fapt rămâi cu *ceea ce ești* și *faci*.

Montaigne[198] mi-a generat *bucurii mici* dar *molipsitoare* prin maximele lui. *Calea de mijloc*, preferată de el, se simte.

Însă eu vreau, prin arta mea, să stârnesc patimi și sentimente, vijelie și lumină mai înainte de a-l clarifica pe om, de a-l face să își caute de unul singur liniștea lui, calea lui spre Dumnezeu.

Nu poți să mergi la El fără *clarificare de sine* și *fără mult, mult chin*.

Sunt *un vulcan mocnit*…întotdeauna însă *viu*.

Urăsc *repetiția*, lipsa *dreptului la replică*, *discuțiile care nu fac pui*, *colocviile sclerozate*, *pierderea timpului oricum*.

Lumina cerului va oglindi întotdeauna fața mea.

Observ faptul că încep să gândesc din ce în ce mai profund. Mă opresc asupra subiectului ca să îl judec, să mă familiarizez cu el din multe puncte de vedere.

Mă atașez de lucrurile în care cred și lor le găsesc mii de fațete. De aceea pot să mă declar *un filosof al acțiunii* și *al clipei de har*.

Ah, fără *momentele unice* nu aș fi nimic!

Nu am sunat-o pe Georgiana ca să o întreb despre Valentin. Ce fac, Valentin, *cuvintele noastre*?

Unde sunt îmbrățișările prieteniei tale, gândurile noastre lungi și nopțile boeme? Oare a putut

---

[198] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Michel_de_Montaigne.

să strice o femeie în tine, ceea ce noi doi iubeam cel mai mult: *libertatea interioară*?

Eu nu cred asta. Și cred că ai nevoie de mine, cum și eu am de tine. De *înțelegerea reciprocă*.

Aș fi vrut să îmi scrie…Mi-ar fi fost mai bine.

– Manifestul esențialist –

Azi – 4 – 02 – 98.
semnează
Dalin Străinu.

1 Registrul poetic este o nevoie interioară. Arta nu se poate face pt sine sau pt un ideal social, ci pt împlinirea viselor sau aspirațiilor interioare.

2. Autenticitatea este o chestiune de empatie. În artă nu poți fi radical. Poți să fii cel mult tu însuți!

3 Adevărul artei este adevărul persoanei creatoare. Creatorul de artă reprezintă întregul univers și trebuie să-și asume datoria de a lămuri nu viața ci înțelegerea vieții!

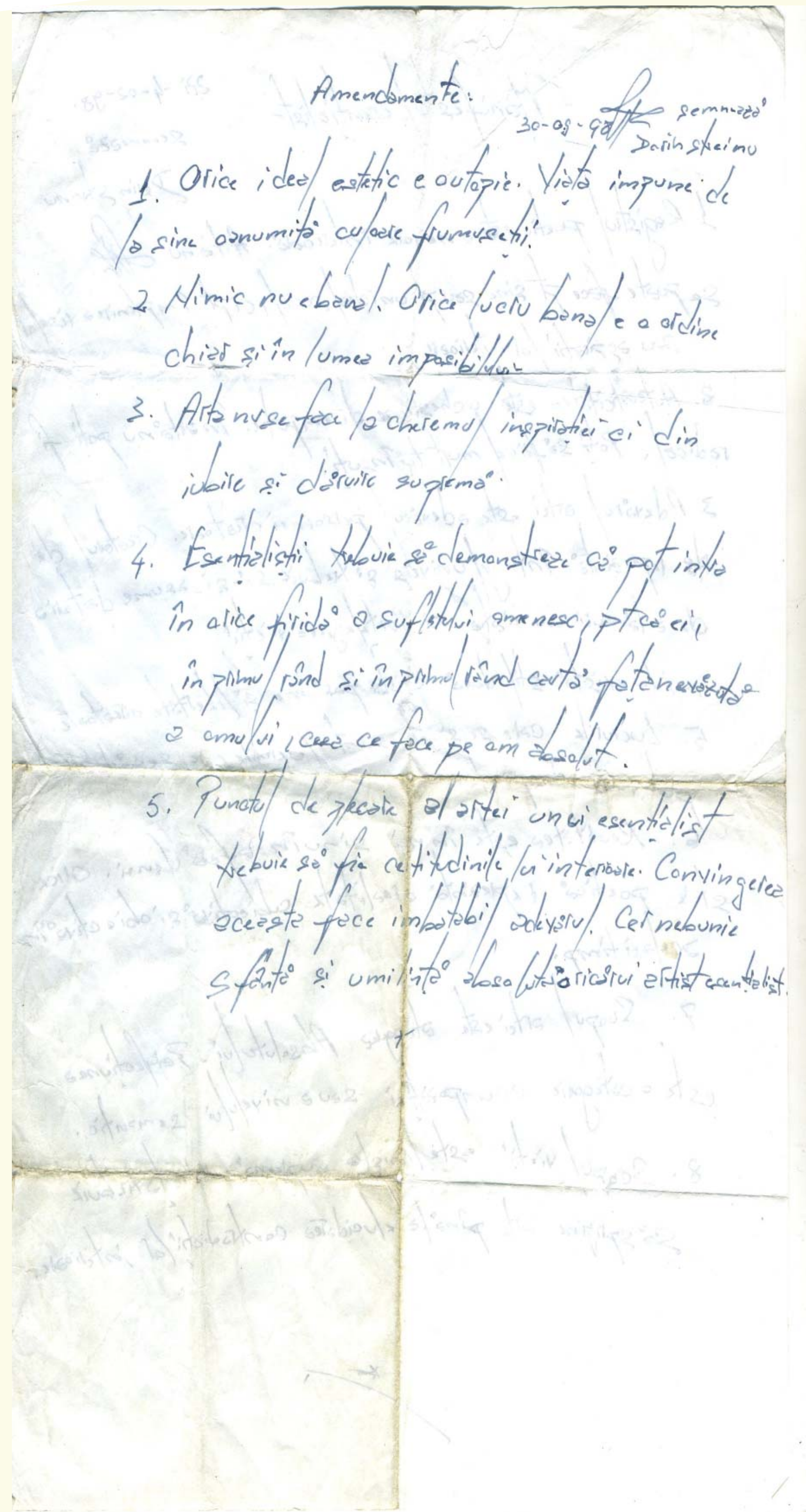
4. Nu există stil dacă există pasiune și libertate creatoare.

5. Lucrurile care se simt sunt lucrurile care se văd și se pot vorbi despre ele.

6. Realitatea este în noi și nu în afară de noi. Orice stare poetică reprezintă o realitate subiectivă și obiectivă în același timp.

7. Scopul artei este atingerea Absolutului. Perfecțiunea este o categorie a compoziției sau a nivelului semantic.

8. Scopul vieții este liniștea supremă. Viața trebuie să sprijine arta până la elucidarea contradicțiilor interioare.

Amendamente:

30-08-98 semnează Darih Steinu

1. Orice ideal estetic e o utopie. Viața impune de la sine o anumită culoare frumuseții.

2. Nimic nu e banal. Orice lucru banal e o ordine chiar și în lumea imposibilului.

3. Arta nu se face la chemarea inspirației ci din iubire și dăruire supremă.

4. Esențialiștii trebuie să demonstreze că pot intra în orice firidă a sufletului omenesc, pt că ei, în primul rând și în primul rând caută fața nevăzută a omului, cea ce face pe om absolut.

5. Punctul de plecare al artei unui esențialist trebuie să fie certitudinile lui interioare. Convingerea aceasta face imbatabil adevărul. Cer nebunie sfântă și umilință absolută oricărui artist esențialist.

Manuscrisul *Manifestului esențialist* și cel al *amendamentelor* sale

Slăbesc continuu. Vreau să văd noi și noi colțuri din acest oraș. Ah, dacă aș putea să cunosc toate gândurile celor care locuiesc aici, lângă mine, ca niște *străini*!

Aș vrea să vorbesc cu fiecare locuitor al pământului în parte. Cu fiecare locuitor al Raiului și al Iadului. Aș vrea să vorbesc cu toți, atât *de intim* și *de liber*, cum vorbesc cu Dumnezeul meu. De ce nu s-ar putea?!

Aspirațiile mele sunt la fel cu cele ale Ortodoxiei mele: *în mod natural bune*. Tot ceea ce eu fac vine de la sine, fără să mă forțez, fie că e vorba să scriu, să citesc, să merg, să iubesc, să merg la Biserică, să fac ceva anume.

Concentrarea creatoare sau *munca creatoare* nu este pentru mine *o încrâncenare spirituală* ci *o alergare după ceea ce văd*, după ceea ce *îmi stă înainte*.

În genialitatea mea nu sunt *tendințe diverse*. Nu cred că acestea apar *în ființa* omului de geniu, ci *în modul său de a se raporta la societate*.

Eu văd în mine *multă unitate*…și faptul că opera mea e *unitară*.

Aceste lucruri i le-am scris, pentru că nu am putut să i le spun lui B. *Conversația* sau, mai degrabă, *cearta* cu el, mi-a provocat aceste limpeziri.

Asta am învățat-o de mult: după discuții pro sau contra deliberez. Mereu aflu nu lucruri, în mod neapărat, *cu totul noi* despre mine, ci *părți din mine* pe care încă nu le-am conștientizat, nu le-am studiat cu atenție.

De aceea, pentru mine *bucuria găsirii* e *jubilarea înțelepciunii* și o mai mare încredere în mine însumi.

Ora 22. Verdele și maronul m-au costat 25.000 de lei. Chestiunea *țigareta* a fost un fiasco. Am pierdut 50.000 de lei pe mai nimic.

L-am găsit la Dora pe *rusul muzicant*…și încă un Chopin. Încă o întâlnire nereușită cu Georgiana.

Mâine mă duc la gazdă, undeva aproape de cimitirul Bellu. S-ar părea că am să stau acolo.

Nu am fost la prezentarea de modă, unde trebuia să fiu. Însă am fost la câteva expoziții de pictură și sculptură. Câteodată vreau să desenez dintr-o răsuflare a mâinii…Într-o expoziție m-a fascinat *un câine de metal*.

Am făcut cunoștință cu veceul de la ASE și pentru că mă durea stomacul am citit, stând cu picioarele pe colacul de la veceu, acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina. Și m-am simțit înălțat sufletește, chiar dacă unii cred că veceul e numai pentru altceva…

Am primit vopsea albă de la nevasta șefului RATB-ist iar acatistul Sfântului Mina l-am primit drept *mulțumire* de la o doamnă în vârstă, pe care am ajutat-o, împreună cu Silviu, ca să se mute.

Când a auzit că sunt *student la Teologie* mi-a dat acatistul Sfântului Mina, spunându-mi că *pe ea a ajutat-o foarte mult,* când s-a rugat Sfântului Mina. Am crezut-o! Era o femeie foarte liniștită.

Fratele femeii cu acatistul lucrează la *Direcția pașapoartelor*…și am cărat lucrurile într-o furgonetă.

Dora mă iubește foarte mult, mai mult decât aș putea să spun.

Cei care mă atacă pe nedrept îmi produc repulsie.

Am vorbit cu tatăl lui Valentin la telefon. Mi-a spus că el nu s-a supărat pe mine pentru că nu am

venit la nuntă. În curând se va preoți și va fi la parohie.

Dacă așa vrea Dumnezeu nu mă pot împotrivi. Mihaela e studentă la Suceava.

L-am găsit, în sfârșit, pe Strindberg! De fapt ce doream eu din cărțile lui. Nu pot însă să învăț nimic. Nu am chef azi. Cred însă că îmi voi găsi liniștea în curând și am să muncesc ca un titan.

Eu scriu mult prea mult în jurnal, iar alții nu au scris mai deloc. Iar eu le cumpăr micile jurnale…Mă oftică măgăria asta.

Voi picta, în curând, cum se cuvine. Nu am găsit însă culoarea violet și îmi pare rău. Violetul pe care l-am avut, în concentrație mică, era spălăcit…Treaba începea cu concentrația mai mare.

Vreau să termin pe Montaigne până adorm.

Vă rog din inimă: să aveți mare grijă de proprii voștri copii! Ei sunt șansa pe care noi nu o avem. Noapte bună veșnică!

15 octombrie 1998. Iar m-am enervat la ora de muzică psaltică. Se face o nedreaptă diferențiere între *cei care merg la cor* și între *cei care nu merg*. Eu nu sunt la cor…pentru că aș pierde dublu timpul decât până acum!

Patru covrigi calzi la masa de amiază. Atât!

Mă dor lucrurile pe care le văd pe stradă.

Câteva ore împreună cu fratele Alexandru (Mincă). *Ochi care visează* și *gură care se bâlbâie*: descris în două sintagme.

Distant și în același timp afectat. Un naiv frumos, încă neafectat de rău.

Mă *consolează* prezența lui, chiar dacă ideile lui au *o seriozitate meschină* și *o intransigență pe*

măsură. Pleacă în grabă și se face că uită. Însă oamenii care epatează nu se pot bucura de viață.

Nu poți căuta Raiul negândindu-te niciodată și nesuspinând pentru cei din Iad.

Să ai *o inimă mare*: aceasta e *marea rugăciune* a omului!

Îmi place să văd femei care *așteaptă*. Posomorârea lor îmi *încălzește* singurătatea.

Doi îndrăgostiți sunt întotdeauan frumoși. Naivitatea îi transfigurează.

Îmi vine să plâng când îi văd pe oameni murind ca niște *greieri* și ca niște *muște*. Nu merităm o astfel de *micșorare*. Noi, oamenii, trebuie să sfidăm propria noastră *cunoaștere despre noi înșine*.

Discuțiile în care *nu te simți liber* sunt întotdeauna *edificii ale ipocriziei*. Se tem să afle *cine ești*.

Sfințenia nu e *o sperietoare imposibilă*. Ea este *a omului* și *a lui va rămâne*.

Cred în orice speranță. Sunt copilul minunii.

Riscul concentrării e bucuria de a nu mai ști ce să spui.

Pedanții nu știu *rațiunea înțelepciunii*, tocmai pentru că înțelepciunea e *o exaltare fără tipic*.

Marile gânduri sunt *arderi de ani* și *explozii de-o clipă*.

A te simți iubit înseamnă *a suferi pentru că ești prea fericit*.

Moartea e cea mai punctuală: vine când trebuie.

Se lasă învins numai cel care înțelege că viața nu-ți mai dă nicio șansă.

Dramatismul vieții constă în aceea, că libertății trebuie să îi plătești prețul.

Voi muri cu conștiința că am sperat *prea mult* și am înfăptuit *prea puțin*.

Istoria bărbaților e *o periclitare momentană* a dominării, pe când cea a femeilor e *o întrerupere* a ipocriziei.

Artiștii sunt *efigiile* secolelor, *dezordinea* lor și *măreția* pe care secolele nu știu că o au.

Avem, cel mai adesea, *erori simpluțe* aidoma nouă. În istorie sunt prea puține *erori geniale*. Eroarea trebuie *să zguduie lumea din temelii*.

E oribil că mai suntem *ipocriți* după ce am scris literatură câteva milenii.

Febra minții mele e *o istorie plină de dragoste*. *Iubesc* pentru ca *să caut*. *Caut* pentru ca *să jubilez*. *Jubilez* pentru ca *să uit*.

N-ar trebui să-mi citească cărțile oamenii, care care n-au știut să piardă *cele mai iubite* lucruri ale lor.

Fericirea e ceva *șocant* pentru că e ceva *neprevăzut*.

Noul e *aparența reală* a realității, o aparență care *te intrigă* întotdeauna.

Cuvântările care nu transfigurează auditoriul și nu îl fac să se simtă *o singură ființă* sunt niște *ratări*, fie ele și *geniale*.

Impostorii *tac* atunci când e vorba de *demnitate* și de *conștiință*. Pentru că la ei *totul* e...până *la bani* și *la funcții*.

Nu am curajul *să mă bucur* în fața oamenilor suferinzi. Pentru mine e sfântă *umilința* și, mai ales, *răbdarea*.

Nu îmi plac neapărat *zidurile* Bisericilor, pentru că eu caut pe *oamenii* din ele. Însă îmi place orice Biserică și orice om care are *fiorul*, *liniștea* și *lumina fără margini* ale lui Dumnezeu.

Nu am sfaturi care *să se potrivească* la doi oameni.

A alege ceea ce îți trebuie e *norma* fiecărei vieți.

Oamenii care *se tem de cuvinte* sunt *adevărații paranoici*.

Pe mine mă impresionează *tăria de caracter* și *răbdarea nervilor fericirii*.

Alerg după *fiecare clipă* pentru că alerg după *eternul din om*.

Oamenii nu mă pot minți mai înainte ca să se mintă pe ei înșiși.

Numai când mă întâlnesc cu mine însumi pot fi fericit cu adevărat. Fericirea numai *acasă* se simte *întreagă*.

Artiștii nu pot fi *uciși*! *A-i ucide* înseamnă doar a-i mai omorî *încă o dată*.

Înjosirea pe care ți-a produs-o veacul tău e *fericirea* celor care te vor urma. Ei se vor simți *jigniți* de prostia contemporanilor tăi, tocmai pentru că speră să nu mai facă cu tine aceleași greșeli.

Da, uneori simt și eu cum *mă grăbesc să mor*! Mă grăbesc *să mă întorc* la El cu *o grabă veșnică*.

Oricât de răi am putea fi, nu putem fi mai răi decât *ne permitem*.

Marele atuu al diletanților: se laudă cu ceea ce nu pot face niciodată.

16 octombrie 1998. E 6. 30 dimineața. M-am trezit dintr-un coșmar…din care nu mai rețin decât finalul: cineva îmi tăia cu fierăstrăul lada patului, în care eu îmi țin manuscrisele. L-am rugat să nu o facă…dar el a continuat.

Avea niște ochi reci și răi mai ales…Era o persoană pe care o cunosc de la Biserică. Cineva pe care l-am văzut cântând la acordeon.

O ușă deschisă…un cui în perete, asupra căruia mă concentram și un bărbat dorea să se sinucidă atârnându-se în acel cui.

A făcut gestul…am sărit ca ars…și când am pus mâna pe el, mi-a cerut să îl dau jos de acolo. Însă, în loc de sânge, îi curgea din gură o substanță asemănătoare înghețatei de vanilie, atunci când se topește.

Un bărbat se urcă în autobuz, îi fac loc…și autobuzul pleacă lăsându-mă cu buza umflată.

Am văzut și un castel, care devenea Biserică…

Orice mi se întâmplă îmi fundamentează și mai mult esențialismul. Oamenii au nevoie de *răspunsuri trăite*…și nu *imaginate*.

Nu știu cum ajung să trăiesc asemenea coșmare, pentru că nu mă gândesc niciodată la lucrurile pe care le visez. Trăiesc nu *ceea ce vreau*, ci *ceea ce mi se întâmplă să trăiesc.* Mă plec mâinii lui Dumnezeu și atotștiinței Sale.

Sunt în Iad, dar de Rai nu mă depărtez, Dumnezeul meu! Cum aș putea să Te iubesc mai puțin, Iubitorule de oameni?! Te rog, înmulțește în mine dragostea mea pentru Tine!

Am fost distant de G. Nu am putut…să mă prefac că „toate sunt la fel”.

Cum de *gunoaiele sunt peste tot* în București, iar femeia bucureșteană nu suportă pe ea nici măcar *o scamă*?!

Femeile transpiră cumva…*parfumat*? Am trăit câteva scene de *simandicoșeală extremă*…care m-au lăsat cu gust amar în gură. Păcat că uită *unde* s-au născut…

E urâtă dar își pune pălărie. E mândră dar se împiedică în saboți. E *doamnă*…dar *nu știe să vorbească*…

Trăiesc o teamă ce mă bântuie: frica de a nu fi trăit totul.

Ieri am primit *carnetul de student*. Din nou în gară…la două săptămâni de facultate. Mi-e foame…și tot o să-mi fie până ajung acasă.

Am o vinere și mai liberă în orar. Aș vrea să mă înscriu la un curs fără plată, în paralel cu orele la facultate, dar nu știu dacă am timp pentru așa ceva.

Doamne, dă-mi să-i cunosc pe Sfinții Tăi până la epuizare! Tu știi că asta vreau să fac…după ce o termin cu arta mea.

Fă cu mine un lucru unic în toată istoria! Dacă nimeni nu a mai făcut asta până acum, împreună cu Tine, eu voi face acest lucru.

Ție Îți mulțumesc pentru tot acest *chin frumos al creației* și *al învățării de zi cu zi*! Însă știu, da, știu că nu se poate altfel fără *acest chin*…și fără această *muncă pas cu pas* pentru *a mă crea* și *a crea*.

Acum sufăr…dar știu că mă voi bucura întru Tine. Și nimeni nu îmi va lua bucuria de a mă bucura împreună cu Tine, Dumnezeul meu, Cel care mă scoți din adâncul fărădelegilor mele la lumina slavei Tale!

Uneori sunt *prea slab*…Da, știu asta!…

Dacă nu aș fi *o trestie*…nu aș putea să fiu *un om care strigă în pustiu*.

Fă să curgă prin mine adevărul, harul Tău, Iubite Doamne!

Fără harul Prea Sfântului Duh nu suntem nimic și fără lumina Ta, Prea Sfinte Doamne, trăim degeaba!

Cât de magnific ești Tu și toate nespusele Tale minuni!

Mă înfiori pentru că mă laud cu Tine și mă bucur pentru că împreună cu Tine înving întreaga lume și, în primul rând, pe mine însumi.

Dorin, trebuie să spui adevărul în gura mare și să nu te temi de nimeni! Vei vedea că ești *o minune* a lui Dumnezeu și asta va fi *forța ta de neînvins*. Tu ești *darul* milostivirilor Lui.

Ora 22. Doamnele au fost stimabile astăzi. Și-au luat revanșa și mi-au oferit un loc lângă ele. Numai că, o remarcă de-a mea, le-a stingherit…Însă eu nu am *adevăruri de ciocolată*, ci *adevăruri dureroase*.

Să nu dorești nimic din ceea ce *nu ai putea* pierde.

Poezia *strică* în public și *vindecă* în singurătate. De aceea societatea *disperă* iar cel îndurerat *își șterge lacrimile curățindu-se*.

Marți:

8-10 Sfânta Liturghie (la Sfânta Ecaterina)
10-12 IBOR
14-16 Patrologie (sala 5)
16-18 Latină (sala 8)
18-20 Greacă veche (sala 5)

Suntem nevoiți să prețuim libertatea pentru că ea *ne dă totul*. Însă dacă îi cădem *robi* devenim niște *caricaturi ipocrite*, care neagă totul, inclusiv *sinceritatea minciunii*.

Miercuri:

8-10 Bizanț
10-12 Patrologie
12-14 Ebraică (sala 11)
14-16 IBU (sala 8)
16-18 Germană (sala 13)

17 octombrie 1998. M-am trezit dis de dimineață și am rescris 10 foi la o carte. Apoi am citit scrisorile lui Mihail [Eminescu] către Veronica [Micle][199].

Sunt în luptă cu timpul și scriu cum nimeresc. Nu mă uit *unde creez*, ci sunt atent numai la *ceea ce creez*.

Am început să alcătuiesc prima mea expoziție. Alături de ele: 4 *obiecte esențialiste* și *capul de mort*.

Orice început e mic, pare mic, dar nu și sfârșitul. Mie îmi plac *sfârșiturile* deși încep mereu *începuturi*.

Până spre seară voi citi din Hölderlin[200], apoi ce a scris Paul Valéry despre Degas[201] și ceva din Strindberg, urmărind universul lui halucinant.

Însă mă voi și plimba astă seară. Simt nevoia.

De la 6 la 10 seara am fost în oraș și nu m-am mai simțit atât de bine de când am fost în Moldova. I-am scris o scrisoare L.

M-a copleșit sinceritatea vieții. Aerul curat și rece m-a umplut de viață.

Prietenia și *adevărul* sunt *liniștirile* mele.

---

[199] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Veronica_Micle.
[200] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Friedrich_H%C3%B6lderlin.
[201] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Edgar_Degas.

Astă seară am început să simt cum mi se iau pietrele de pe inimă. Am trăit o mare candoare în compania a două domnișoare.

M-a bucurat enorm faptul că am fost complimentat de către cineva, de la care nu așteptam un astfel de gest.

Mi-e revenit febra creației.

O, Doamne, mulțumesc tare mult că nu Ți-ai întors fața de la mine!

Am primit și ultimii bani de la școală: 254.500 de lei. Al 13-lea salariu. Nu mai îmi dau însă și restanțele…

Nu e oare *liniștea* o *rugăciune*?! Nu e *sinceritatea* o *pace a sufletului*?!

Totul a concordat astăzi. Mă simt fericit și mulțumitor întru toate lui Dumnezeu pentru această împlinire, bucurie interioară, acestui mare dar al Lui.Viața trebuie trăită numai pentru o zi ca aceasta. Așa îmi spunea și Florin.

A rămas a mea agenda lui Marius. De fapt a uitat-o la mine.

O, Doamne, dă-mi și mie *liniștea muritorului*!

Vreau să-mi simt inima caldă și sângele liniștit. Trebuie să mă umplu de dragoste și înțelegere. Transpunându-mă în actul creației de multe ori am trăit nu *viața mea* ci *viața personajelor mele*. De aici și aceste lucruri vijelioase, răceli sfâșietoare din inima mea…

Trebuie să ies din cadrul acestor *experiențe extreme*. Am trăit prea multe *delicii fine* în plan artistic…însă îmi trebuie *mai mult decât atât*.

Dacă sunt mai atent decât alții pot vedea *Îngeri* acolo unde cei mai mulți nu văd decât *pietre răsturnate*.

18 octombrie 1998. Motoul celui de *al 14-lea caiet manuscriptic* al *jurnalul* de față îmi aparține: „Numai oboseala poate lăsa *cicatrici eterne*”.

19 octombrie 1998. O zi frumoasă încă de dimineață. Voi trimite scrisoarea către L.

8 ore de curs. Nimic interesant în afară de faptul, că am intrat, din greșeală, la fete în veceu și erau aceleași *exultări libidinale* pe pereți.

Femeile fără temperament se comportă animalic.

Cursurile sunt prea scumpe, fapt pentru care îmi iau multe notițe. Peste o oră voi fi la Vecernie. Un singur lucru mă enervează: că sunt *obligat*, și aici, ca și la seminar, *să merg la Biserică*.

20 octombrie 1998. Dorm la Dora. 120.000 de lei. Am vorbit cu părintele Claudiu și a fost foarte amabil. Îl voi găsi la *Sfântul Gheorghe Vechi*.

Trezirea la ora 7. O cafea după Sfânta Liturghie. Am primit de la Dora pe [Rubén] Darío[202] și încă alți 4 poeți. Mirul miroase extraordinar pe fruntea mea.

Lângă mine, în clipa de față (sunt într-o cafenea din apropierea facultății), cinci tipi vorbesc în gura mare despre *șpăgi* și *cuceriri*. Peste 10 minute însă intru la *un curs istoric*.

Ora 1 și ceva. O zi bună. În veceurile metroului, apelurile pentru sexul anal și oral sunt la ordinea zilei. Am coborât în pasaj la Universitate și am intrat în veceul de acolo...despre care vorbesc...

---

[202] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Rub%C3%A9n_Dar%C3%ADo.

Apoi, după cărți, am găsit *Biserica Sfântul Gheorghe Vechi* (în spate la *Cocor*)...dar părintele Claudiu plecase.

O zi de marți. Mai am încă 3 seminarii. Sunt obosit și vreau să mănânc. Mă simt de parcă aș fi somnambul. Nu mai am aderență la realitate.

Acum stau pe o bancă de lemn și privesc zodiacul din curtea Bisericii. Aici universul *refuză* să alerge.

În colț la Unirii: femeia cu răni la picioare. O sticlă de apă minerală aruncată pe stradă. Și îmi plac femeile care nu vomită.

Ora 16. [Vladimir] Maiakovski[203] se luptă cu rimele și uită adevărul. [Rubén] Darío se pierde în simbolismul pe care îl detest acum. Adică nu am o carte acum, care să nu mă indispună întru ceva.

Sunt aproape de mizerie cu trupul și aproape de Dumnezeu cu sufletul.

Străzile ar trebui să fie uneori *mari*, alteori *mici*, alteori *scurte*, alteori *lungi*...după *starea noastră de spirit*.

Ora 22. 30 minute. O, da, *schimbare de decor* în viața unui *student creator*!

M-am mutat în gazdă la un moș cărpănos, care îmi va lua câte 500.000 de lei pe lună. Mă jefuiește, șarlatanul ăsta!

Acum mă gândesc la ce o să spună mamaia acasă, când o auzi că pentru o cămăruță, acces la baie și bucătărie, voi plăti lunar banii ăștia?!

Însă aici, din primele semnalmente, presimt că am să fiu lăsat în pace. O, cât de mult mă costă *liniștea* și *pacea*!

---

[203] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Maiakovski.

21 octombrie 1998. Vreau o poezie nouă, bună, curată și plină de nerv. Trebuie să o găsesc și să mă îndrăgostesc de ea scriind-o.

Pentru că l-am ales pe *Simeonul iubirii* [pe Sfântul Simeon Noul Teolog] pentru articol, părintele profesor m-a întrebat dacă vreau *să mă căsătoresc* sau *nu*. Adică pentru dumnealui *mântuirea* e doar *o chestiune de monahism*?!

O, mă doare faptul, că și la facultate, aici, se încurajează *impostorii* și *cărțile proaste*!

Ora 1. Pentru că ebraistul nu a venit...am dat *Ebraica* pe-o bere. Sunt în spate la [Magazinul] *Victoria*, într-un local nu *jegos*...ci *foarte jegos*.

Însă mie îmi place aici, că, nu știu de unde, se strâng tot felul de oameni amărâți ca să bea cea mai proastă băutură din zonă. Iar eu beau...privind cu atenție toate aceste *chipuri bolnave* și *triste*.

De fapt *nu beau*...ci *îi compătimesc*!

E *loz în plic* să trimiți scrisori în România prin poștă. După *așteptări îndelungate*...se poate *să nu vină nimic* sau *să nu ajungă nimic la destinatar*.

Aș mânca o friptură bună, ca cea pe care o miros acum și nu o pot cumpăra, pentru că trebuie să îmi cumpăr culori. Pătimesc pentru arta mea și cred că voi mai pătimi ceva timp.

20. 10 minute. Mașina țiganilor și a muncitorilor e și mașina mea. Cea care mă duce la gazda mea, pe strada *Pericle Gheorghiu*.

Pentru ca să mă spăl în cadă trebuie să încălzesc 100 de litri de apă în boiler. Și mă oftică faptul că bea *din sticla mea*, pentru că a lui e *jumătate*.

Am avut prima dispută (fără voia mea) cu asistentul de la *Vechiul Testament* pe seama comentariului la *Hexaemeronul* Sfântului Vasile cel Mare.

Cel mai confortabil loc al noii mele camere e fotoliul. Mi-e dor de acasă și de timpul pierdut aiurea, aici, la București, de lucrările mele începute și de Dumnezeu. Vreau să mă întorc înapoi, la Tine și să mă umplu de liniște!

Eu sunt treaz și lipsit de puteri. Mâine însă mă duc *în vizită* la Mihail [Eminescu] și la Nichita [Stănescu], dacă tot locuiesc atât de aproape de cimitirul Bellu. Vreau să le mai spun o vorbuliță...

În plină stradă, nenea primarul Lis[204] dă spectacole gratuite. Brencică[205] vorbește, Mădălinuța[206] cântă iar chinezoaicele fac șpagatul.

Numai o țigancă *bună de gură* își *laudă* copiii prin *drăcuituri dese* și *îndelungate*.

Viața e *plină de râs*. Dacă aș scrie tot *râsul meu zilnic*, mi-ați da dreptate că avem *râs din plin*.

După o baie și un bărbierit. Literatura, în concluzie, te vrea *mort de tânăr*.

Nu-mi plac extremele. Și cred că am șanse prea puține să intru în *mediile literare* de aici, unde *fandoseala e regină* și nu *munca de creație*.

22 octombrie 1998. Un vis cu un bloc înalt și cu 4 scriitori care mă cunoșteau. Deși cei 4 știau că eu nu sunt *încă* publicat, știau *unele* dintre lucrările mele.

Dacă aș putea să cumpăr câțiva *litri de bun simț*, cu siguranță că aș da la mai mulți inși de prin zonă.

După cursuri îmi place să hălăduiesc pe tot felul de străzi, prin tot felul de cotloane ale orașului,

---

[204] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Viorel_Lis.
[205] Horia Brenciu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Horia_Brenciu.
[206] Mădălina Manole: http://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83d%C4%83lina_Manole.

fără să mă intereseze numele străzilor. Merg așa, aiurea...și văd, aud, înregistrez tot felul de amănunte.

Ora 10. Într-o oră și ceva am făcut imposibilul și mi-am cumpărat 4 culori: A, G, V, O.

Privind la gura unui călător mi-am dat seama că există *o senzualitate grasă* la unii și una *uscată* la alții.

De la 12 mă duc la o pictură. Mă enervează muzica pe care o aud acum...

Ora 11. Multe picturi și sculpturi. Văzute azi. M-a obosit multul. Sunt la anticariatul de la *Teatrul Național*, în care arta ronțăie semințe. Am ajuns mai devreme...

Ora 18. Ca să fii *unic* trebuie să înveți să iubești cu conștiință, să fii bun și cu cei care nu sunt bun cu tine și să te dărui necondiționat.

În acest oraș încă nu pot crea. Nu mă simt bine și nu pot să gândesc la ceea ce mă interesează. Când îmi voi găsi liniștea?!

M-am închinat Sfintelor Moaște ale Sfântului Constantin Brâncoveanu și celor ale Sfântului Nicolae al Mirelor Lichiei. Am simțit harul lor și am fost copleșit.

Prima și a doua omilie din *Hexaemeronul* Sfântului Vasile [cel Mare]. Mănânc mere, că doar din astea îmi permit. N-am găsit pictorul cu afișe, dar cei 5 balerini mi-au dat o nouă lecție.

Nu știu de unde să cumpăr lemn pentru șevalet.

Ora 22. Spre seară m-am umplut de poezie și am scris patru foi și jumătate. Mă neliniștește însă faptul că Dora nu a ajuns nici acum acasă.

Am mers în autobuz cu un bărbat cu care m-am întâlnit și ieri. În cartierul acesta lumea pare *mai omenoasă*, cu toate că e *mai puțin cultivată*.

Nenea Dumitrescu (gazda mea, care s-a mai *domesticit*) mi-a făcut cadou o blană mai tare ca șevaletul pe care îl căutam, mi-a legat-o cu sfori...și o să o car la Scrioaștea. O să pictez pe ea și e fix cât un tablou, dacă pun pânza pe ea gata preparată.

Încep să mă simt mai bine. Văd casele din jur și lumini de la mica mea fereastră, care dă spre apusul soarelui. Nu latră niciun câine iar eu mănânc mere.

Mă împlinește studiul biblic și cel patristic. Și dusul la bibliotecă. Acum îmi dau seama cât de apt sunt pentru acest tip de viață academică, pentru că eu sunt numai gând, numai dorință de creație, de nou.

Am tendința să scriu mult, să scriu până mă epuizez cu totul. Caut mereu liniștea în scris.

Încep să îmi cunosc profesorii, colegii, oamenii din jurul facultății, oamenii de pe strada mea, oamenii din mașini...Și încep să îi revăd tot mai mult...

Acum îmi dau seama, că în București sufăr de aceleași dureri ca în primii doi ani la Turnu Măgurele: de *lipsă de naturalețe* și de *prieteni autentici*. Mă *obișnuiesc greu*...dar *definitiv*.

N-am găsit încă ghips.

Mi-e dor de rugăciunile interminabile.

Când te rogi pentru toți, când stai de vorbă cu Dumnezeu, atunci te simți cu adevărat *om*.

Rugăciunea scoate la suprafață *omul*, adâncimile și scăpările lui.

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Nimic nu e *atât de rău* pe cât *se vrea*.

23 octombrie 1998. După atâtea dureri, în sfârșit, mi-am simțit sufletul îndulcindu-se la cursul de IBU[207], pe când mă rugam.

N-am găsit-o însă acasă pe Dora, am mâncat 6 covrigi (*covrigul săracului* costă 500 de lei) și acum sunt în gară.

Stau pe un pietroi, în singurătatea unui soare care alterează vântul. Părul îmi cade pe pleoape și sănătatea faptului de a mă întoarce acasă mă fortifică.

Realitatea *nu se luptă*, ci *se completează*. Pe orice cale ai fi trebuie să mergi spre *unicul adevăr*.

Am văzut aici în gară o domnișoară, care își nota ceva, la fel ca mine, într-un carnețel alb.

Voi continua să mă duc la bibliotecă, cu toate că pe acolo sunt *un unicat*. Bibliotecarele însă sunt experte în a-mi băga nod în papură, lăsându-mă să aștept minute în șir pentru o carte...sau, în cele din urmă, să îmi spună că *nu mai au cartea*.

Rugăciunea e minunea care te face să vezi dincolo de timp. Mă simt minunat...deși, în tren, stau lângă veceu...și miroase...iar pe jos sunt coji de semințe... Nu din cauza *veceului* sau *a semințelor* însă *mă simt bine*!

24 octombrie 1998. Un somn reconfortant până la ora 12 și apoi 7 ore de rescris la manuscrise. Am terminat un volum de poezie, două note la o carte și am pregătit o pânză, la care sper să lucrez mâine.

Mă apuc acum de *un obiect din lemn* și de tot ce mai pot să fac după acest *maraton al muncii*.

Trăiesc *o oboseală regală* dar mă simt *împlinit* ca în zilele mele bune.

---

[207] *Istoria Bisericii Universale*.

A început să fie frig în casă, dar nu îmi mai pasă. Voi pleca luni la Bucureşti. Până atunci mă bucur de *idei cu tâlc*.

După masa de seară:

O frumuseţe feminină fără un glas şi un zâmbet plăcute e *o eleganţă* căreia îi lipseşte cel mai scump lucru: *rafinamentul*.

Simplitatea e *o recunoaştere a eternului* din noi.

Orice zâmbet de îndrăgostită e un sadism pentru singuratici.

Ora 21. Până şi pe mine mă enervează sensibilitatea mea mereu *iritat*ă. Însă ea vine dintr-o *intensă luciditate*.

Am să mă duc din ce în ce mai mult la Moaştele Sfinţilor. Harul lor mă întăreşte mult. Am să mă rog şi mai mult pentru mine, pentru fiecare şi pentru liniştea întregii lumi.

Doamne, deschide-mi larg ochii, ca să văd tot ceea ce trebuie să văd!

Roagă-te pentru mine, cititorule drag! Îmi simt sufletul rănit de *amăgire* şi *amărăciune*. Cu rugăciunile tale mă pot vindeca.

Doamne, dă-mi harul de a-mi îndrepta viaţa şi voi lăuda numele Tău în toţi vecii!

25 octombrie 1998. Duminică. Voi picta. Voi picta după natură. Voi ieşi afară. Acesta va fi primul tablou în care voi folosi numai *culori pure*.

Ora 19. Am muncit toată ziua. Am făcut 6 tablouri şi am preparat două pânze. Îmi vine să ţip de bucurie...şi chiar am ţipat! Ce bucurie sfântă, Doamne, să creezi!

Soarele mi-a răsărit pe pânză la primul tablou și mi-a apus pe pânză la ultimul. Ora de iarnă...și trebuie să fac baie.

Am rescris puțin, spre seară, și am făcut două *obiecte esențialiste*.

Cine va putea înțelege viața mea fără ca să se înșele în vreo privință? Cred că nimeni!

Alegeri pentru primarul Bucureștiului. Voi pleca mâine cu trenul de patru după amiază. Mâine dimineață mă duc la Roșiori ca să mă tund, să iau becuri, detergent și un dosar.

Povestea pianistului și a fotografului religios.

Să nu vă speriați decât de voi înșivă!

Vă cunoașteți toată sălbăticia, toată ura, toată răzbunarea, toată iubirea care stă în voi? Căutați-vă mai întâi *pe voi înșivă*, mai înainte de *a-l vedea pe celălalt*!

Veți scăpa de propriile voastre obsesii numai *trecând prin ele*, nu *evitându-le*!

Shakespeare e *mare* în comparație *cu el însuși* și nu cu *adevăratul om*.

Ce simțeau *Sfinții nebuni pentru Hristos* când erau goniți de către toți? Cum e să nu ai pernă sub cap?

Cine știe *să își pună întrebări*, știe *să reziste*.

Iubesc *curăția*, *liniștea* și *tandrețea*.

26 octombrie 1998. M-am trezit la 7, mănânc gogoși și ascult Mozart. Zi înnorată. Însă sonoritățile lui Mozart nu mai sunt actuale...

Lucid până la insomnie...

Nu îmi vine să cred că mai e *doar atât de puțin* și intrăm în al 3-lea mileniu creștin.

Ce a simțit Sfântul Dimitrie [Izvorâtorul de mir], când a fost străpuns cu sulițe? Cum se ruga el pentru lume?

Numai Tu, Tată, poți să-mi spui, să mă înveți acestea! Omul e *mut* la astfel de întrebări și eu *doar spre ele tind*.

12. 45. Am citit *Apostolul* la slujbă. Gelozie din partea celorlalți...

După o mâncare bună și un vin bun mai rescriu câteva pagini. Plec cu trenul de 4 și 10, care va fi *trenul vieții mele* în următoarele luni.

Natura a fost ucisă de toamnă. Mă simt bine...

Sunt în tren. Cel mai frumos mod de *a cere un ajutor*: oferă două iconițe și un text tras la xerox pentru 10.000 de lei. I-am dat ce a dorit...numai pentru *originalitate*.

Lui Hristos Îi plac *darurile cu gust*.

Văd natura altfel după ce am pictat o zi întreagă.

10. 45 seara. S-au scos Sfintele Moaște ale Sfântului Dimitrie Basarabov. Beau o cafea, sunt obosit dar îmi țin de urât Beaumarchais[208] și Balzac.

Poate mâine, după amiază, mă duc la *umor negru* și la *o piesă de teatru*.

27 octombrie 1998. După slujbă, părintele David[209] ne-a vorbit despre Sfântul Dimitrie Basarabov.

---

[208] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Pierre_Beaumarchais.
[209] Idem:

O coadă imensă de credincioși. PS Teodosie[210] a fost în veșminte roșii.

Am sărutat Sfintele Moaște însă *prin efracție*. Adică *nestând la rând*.

După care o țigancă dorea să îmi ghicească. Schilozii și vânzătorii de cărți sunt și ei prezenți. Televiziunea, vorbe...și multă ipocrizie.

Acum stau pe o bancă albastră, în parcul de la *Unirii*. Afluență. Mă duc să mănânc ceva.

17.00. Cum e să pierzi totul într-o secundă?!

Voi lupta împotriva patimilor mele și am să le înving, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Îmi pare rău că nu am luat jurnalul lui Strindberg. Era 20.000 de lei. Am renunțat și la *umorul negru*. Prețurile tablourilor sunt exorbitante. Am mers peste 10 kilometri pe jos și nu îmi mai simt picioarele. O aștept pe Gianina...

Becuri roșii. Campania electorală continuă.

„Poezii pentru copii" a lui [Marin] Sorescu costă 1500 de lei.

O galerie cu sculptură mică. Vizavi de *Dominus*.

Mai am doar 30.000 de lei pentru 5 zile.

Vreau *să fiu*, să fiu *din ce în ce mai mult*. Mai mare *așteptare* nu văd și nici nu cred că există.

28 octombrie 1998. Am primit 85.000 de lei.

---

http://www.archive.org/details/ComemorareaArhidiac.Prof.Dr.PetruI.David 27Mai2010.

[210] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teodosie_Petrescu.

Am luat parte la un cenaclu scârbos, infect, la *Facultatea de Litere*, sub conducerea lui [Mircea] Cărtărescu[211].

A venit o poetă, care, pe lângă alte *scârboșenii verbale*, a spus într-un poem, că îi intră în vagin...tramvaiul 13.

Se vedea de la o poștă că avea doar *sexualitate lingvistică*, pentru că de bărbați avea parte *doar în vis*.

Oricât de bărbat sunt eu, n-am auzit atâtea *scârbe poetice* din gura unei femei de când mama m-a făcut.

Așa că, de aici încolo, mă voi feri ca de dracu de poetese care *gândesc cu sexul*.

Am fost cu Dora la cenaclul ăsta mizerabil și acolo m-am întâlnit și cu Ioana [Băețica]. Dora mi-a dăruit tablourile lui Chagall[212]. Am dormit la ea, pentru că ne-am reîntors târziu din oraș.

Baudelaire: „Cine se plictisește în mijlocul mulțimii e *un prost*, un prost și *îl disprețuiesc*".

Renoir: „Există în pictură ceva în plus, care nu poate fi *explicat* și care este *esențialul*".

Folosirea calcului[213].

29 octombrie 1998. Ora 12. 15. *Harul* și *rugăciunile* acestor doi Sfinți [Sfântul Mucenic Constantin Brâncoveanu și Sfântul Arhiepiscop Nicolae al Mirei Lichiei] *mă invadează* și *mă întăresc*.

Lângă Sfintele lor Moaște prind viață și mă încred în ziua de mâine.

Aseară m-am simțit rău în cercul literaților. Sunt încă *invadat* și *obosit* de gândurile lor negre.

---

[211] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu.
[212] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Marc_Chagall.
[213] Mă refer la copia pe hârtia de calc a unui desen.

Sexualitatea e *plaga* zilei de azi, ca și *banii*. Pentru acestea două ne omorâm și ne bârfim și, mai ales, ne pierdem lumina și sufletul.

Dora m-a ajutat mult și mă ajută necontenit. Mi-am luat culori și pensule foarte fine. Au costat 65.000 de lei.

Extremele mă omoară: *multa muncă*...și *multa oboseală*. De multe ori mă simt fad, șters, fără viață.

4 fără 10. Sunt la mormântul lui [Mihail] Eminescu și al lui Nichita [Stănescu]. Flori și lumânări stau pe mormântul lor. Le simt parcă *sufletul* aici...

Cine nu știe să vină aici, la mormintele lor, nu știe *să-i citească* și nici *să-i înțeleagă*. La mormântul lor *doarme* inima României.

6 fără 20. *Englezul* mi-a spus că m-ar costa 2 milioane 300 de exemplare de tiraj. Dar și: „poezia nu se vinde”...în România. Și dacă nu se vinde poezia, se vinde *țuica*, *curul* și *sufletul*...

Simplitatea și *culorile vii* ale lui Chagall mă înspăimântă.

Mi-am pus manuscrisele în dosarele de la Dora. Cred că e mai bine așa...

Nu mă pot concentra...dar sunt insomniac. Beau vin și scriu sau scriu și beau vin. Și somnul tot nu vine...

Eu m-aș simți *asocial*...dacă aș știi, cu adevărat, că *îi încurc pe oameni*. Însă *încurcarea altora* e *o ocupație* pentru unii.

În mine se schimbă ceva. Se naște *un om nou*. Văd ieșind la lumină *o nouă parte* a vieții mele. Fapt pentru care *mă bucur* cu aceeași *putere* cu care mă *înspăimânt* de ceea ce văd că *se petrece* cu mine.

Librăria romano-catolică în care am intrat avea și exponate ortodoxe. Prețuri mici. Aerul greu mă înăbușea.

Ce ar fi făcut Hristos astăzi? Ar fi mers cu mașina, ar fi intrat în baruri după cei pierduți, ar fi mers cu avionul și metroul?

Cea mai mare *febră* și *agitație* o trăiesc cei care trăiesc lângă Sfinți.

Balzac: „Cu toată viața lină pe care o ducea, suferea în tăcere”.

De ce *se exagerează* atâta în cadrul unei discuții la București?! Se ascunde *adevărata față*...

Voi picta *mult* și *convingător*. Pentru că sentimente vii dorm încă în mine.

Nu am găsit despre Iulian Apostatul[214] nicio carte, deși am cerut mai multe la două biblioteci. O să mă adresez profesorului.

La Sfântul Simeon [Noul Teolog][215] îmi trebuie *mult har* și *multă epuizare*.

Mormintele lor m-au înghețat. Ce tainică reculegere!

De ce le găsim femeilor *defecte prea mari*?

Mă simt *urmărit*. E un sentiment care *mă obsedează* și *mă sperie*. De aceea dorm puțin în ultimul timp.

Ideea perfecțiunii la mine salvează, pe când la Balzac ea *ucide*. El o pune *în materie*, pe când eu *în spirit* și de aici și *câștigul* meu.

Întotdeauna vreau să văd scrise paginile albe.

---

[214]A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Iulian_Apostatul.
[215] Ca să scriu un articol.

Deja trăiesc *marginalizarea* mea de către colegi și profesori. Toți au sentimentul îngrozitor că *mă cunosc*...când *habar au cine sunt*. Și nici n-am chef să spun *cine sunt*...dacă nimeni nu înțelege *de la sine*.

Urăsc poemul lui Macedonski[216] în care a spus că *îl adoră* pe Satana. Poeme de acest fel sunt doar *teribilisme* și nimic mai mult.

Trebuie să îmi creez pensule și mai fine. Poate din păr de cal, de porc, din peria de pantofi, din păr de om...pentru că am nevoie de ele în unele spații foarte înguste pe care le pictez.

Televiziunea a venit ca să îi filmeze pe săracii care mănâncă la cantina facultății de Teologie. Erau printre ei și *figuranți* dar și *actori*.

Mi-e poftă de struguri din senin. Mă enervează statul la trecerea de pietoni. Îmi trebuie o rachetă ca să călătoresc mai repede.

30 octombrie 1998. O cafea tare (în fața mea), e 8 fără 20 și am visat că pictam. Tabloul era în negru și alb și fețele erau șterse într-un mod curios.

Am un singur curs astăzi. Vinerea e cea mai relaxantă zi a studentului. Aici a locuit fiica lui...

Nu am cărți de citit și nici prea multă mâncare. Sunt obosit. Mâine vreau să învăț câteva cursuri...

Descoperirea zilei: am nevoie de *o nouă stilistică* pentru scrierile mele, în ton cu cel care sunt acum.

Ora 13. M-au dus de două ori la Sfântul Mina[217] pentru că m-am umplut de har. E ca o răcoare ce îmi dă aripi.

Aș vrea să o revăd pe femeia care mi-a dat bani, pentru că vreau să îi mulțumesc din nou pentru

---

[216] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_Macedonski.
[217] Idem: http://www.sfminavergu.ro/.

gestul ei neașteptat. Liniștea de aici îmi răcorește inima.

E o mare afluență aici și toți se închină icoanei sale îmbrăcată în metal.

Am cumpărat scrisorile lui Degas[218] (20.000 de lei) și pe ale lui Van Gogh[219] (25.000 de lei).

Baudelaire a scris și poeme în proză (13.000 de lei).

Sfârșit de săptămână în București. Mai am puțini bani și vreau să citesc dar nu am ce.

15. 25. Îmi plac desenele lui Degas. Plin de teamă și de mizantropie. În jurnalele noastre devenim *goi* pentru că suntem *goi*.

Voi scrie o carte în care îmi voi înșira toate proiectele pe care le gândesc neîncetat (literatură, pictură, sculptură, grafică, muzică, dans, compoziție).
Ele vor arăta nu numai *ceea ce am făcut* ci și ceea ce *puteam să fac* și *nu am mai apucat*...

Tind spre nemărginire și îmi plânge inima.

Voi putea să pictez cu ouă?!

Vreau să sculptez în diverse materiale industriale.

Am făcut *un obiect esențialist* din sârmă de cupru.

22. 15. Am desenat compoziția din *parcul Carol* sub ochii curioși ai unei polițiste.

Apoi am fost la *Vecernia* de la Sfântul Gheorghe Vechi. Ideea predicii: cei care păcătuiesc

---

[218] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Edgar_Degas.
[219] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Vincent_van_Gogh.

împotriva Sfântului Duh sunt cei care L-au cunoscut pe Dumnezeu și apoi s-au lepădat de El.

Am văzut tablourile lui Dali (200.000 de lei). *Finețea* cu care el a ajuns să picteze mă fascinează la culme. Nu cred că am *nervi* și *răbdare* pentru o asemenea *subtilitate*.

Încep să mă aplec de spate și să fac chelie.

Poezia din inimă se face *în sărăcie* și *umilință*.

Reclamele ne învăluie, ne amețesc. Predica suna prost. Ascultătorii păreau absenți. La poartă mă așteaptă, de fiecare dată, o cățea neagră și puiul ei.

Am învățat să ajung pe jos de la facultate. Economisesc bani de mașină...și văd destule. Asta numai când am energie să fac acest drum pe jos și când nu mă grăbesc.

31 octombrie 1998. Ora 9.00. Am visat stiletul de lemn.

Consider *scrisoarea* o parte din *sufletul meu*. Pentru mine confesiunea ei e *ceva sacru*.

O zi înnorată dar calmă. Cât de *așteptat* sunt acasă?

Ora 13.00. Fredonez tot felul de arii când sunt singur. Mă eliberez de presiunea interioară prin cântec. Cântece neduse niciodată până la capăt...

Îl citesc pe Balzac și credința lui în puritate mă umple și pe mine. Ne facem un bine reciproc.

E seară. Sunt lângă Patriarhie. Nu am putut săruta trupul Sfântului Dimitrie Basarabov. Ceva m-a oprit. Mi s-a făcut silă deodată, fără să vreau...ca atunci când i-am văzut picioarele părintelui Nicolae. O să rămân totuși la *Vecernie*...

Anunțurile erotice sunt nelipsite din ziare și din programele TV de după miezul nopții. Inflație de desfrânare...care aduce bani mulți.

Slăbiciunea feminină: din prea multă melancolie și încântare.

O tăcere exasperantă...și cei câțiva, care, crezând că sunt *interesanți* dacă sunt *proști*...îmi spun: *Maestre*! La modul ironic...

Am învățat trei cursuri. Eram singurul călător prin parc astăzi dimineață. Câinii și mizeria de aici, paradoxal, mă fac să mă simt bine.

Țipetele înalte ale femeilor sunt exasperante pentru timpanul meu foarte fin.

Ce ne-ar spune câinii...dacă ar putea să vorbească?!

Nu îmi plac jumătățile de măsură. Mă enervează repetițiile sterile. La fel: refuzurile.

Cine se roagă pentru mine în fiecare zi?

Grija banilor îmi ia libertatea și liniștea.

Picioarele *împachetate* în ciorapi transparenți...

Cum să tai cu foarfeca un măr.

23 fără 25. Până acum am vorbit cu Balzac. Am trecut pe lângă templul evreiesc...și portarul mi-a stat împotrivă.

1 noiembrie 1998. E ziua mea și o bucurie îngerească mă copleșește. Din senin mă simt *împăcat* și *fericit* deși, de multe ori în această zi m-am simțit *cel mai singur*.

Și astăzi am visat-o pe mamaia, care mi-a spus în vis: „Cu prima femeie pe care *o iubești* trebuie *să te căsătorești*!”.

Astăzi a căzut prima brumă a toamnei. Cârduri de ciori se aud pe cerul meu...și mă liniștește croncănitul lor. Va apărea soarele și va fi o zi frumoasă.

Mă schimb de la o zi la alta. Când mă privesc în oglindă, de fiecare dată, văd un alt bărbat. Așa că trebuie să învăț zilnic *cine sunt*.

Doamne, Dumnezeul meu, Îți mulțumesc pentru că am văzut minuni și lucruri unice! Îți mulțumesc pentru că pot spera, pot iubi, pot ierta și pot înțelege lumea. Mi-ai dat o inimă mare și dorul de Tine e mai prezent în mine ca oricare alt lucru. În tăcere mă rog Ție și Îți mulțumesc pentru toate!

11. 30. Nu s-a făcut prezența. O bere și o pâine intermediară. I-am smintit pe cuvioșiile lor și am ascultat o predică fariseică. Plec acasă și acest lucru mă bucură.

12. 05. Privesc gunoaiele din parc...din punct de vedere estetic. Adică ce aș putea să fac din ele? Cum le-aș transforma într-o *creație artistică*?

13. 57. Am mers fără bilet compostat în autobuz...și mi-a fost teamă. Un câine șchiop...de care mi-e milă...

Sunt în gară. Stau pe un pietroi. Și aceste pietroaie pot deveni...*purtătoare de sens*.

Cred că voi visa întotdeauna trenuri, *aceste trenuri* care mi-au mâncat adolescența prin *mizerabilul* lor.

14. 40. Un câine tăiat *estetic* lângă peron. Scârbă și milă. Un alt câine nu se mai despărțea de o domnișoară, pentru că îl învățase la biscuiți.

Am mâncat o pungă de semințe, de 500 de lei, în așteptarea plecării trenului.

Cineva ne-a spart geamul cu pietroiul. A trebuit să mă mut. Era să lovească persoana de la geam.

2 noiembrie 1998. Am ajuns cu *trenul muncii* într-un *stres binefăcător* și *plin de transpirație*.

În stație la [autobuzul] 232, plin de frig, îți scriu ție. Viața mea e *o continuă improvizație*. Și nu mai știu să vorbesc limba română de obosit ce sunt.

3 noiembrie 1998. Mă duc la Sfânta Liturghie. Părintele Claudiu are de câteva zile un băiețel.

2 fără ceva. Am ascultat exorcismele la el, apoi am fost împreună la *un internet cafe*.

Am găsit un nou geniu, un geniu ungur și...jurnalul lui Strindberg.

Mă dor ochii de atâtea cărți proaste pe care le-am văzut la *târgul de carte*.

4 noiembrie 1998. La Gianina. Un vin bun și discuții interminabile. Am dormit la ea. Însă doar 3 ore și jumătate.

[Adrian] Păunescu[220], [Grigore] Vieru[221], Tudor Gheorghe[222] și Gheorghe Zamfir[223] au dat un regal de zile mari.

Aseară am făcut o baie bună și mă simt excelent. Am terminat Ezra Pound[224] și scrisorile lui Van Gogh. Încă 50.000. Comentarii la *Hexaimeron* cu Dora și, probabil, vor continua și la cursuri.

---

220 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_P%C4%83unescu.
221 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Grigore_Vieru.
222 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tudor_Gheorghe.
223 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Zamfir.
224 Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Ezra_Pound.

Ora 9. 00. Aș fi vrut să mă înscriu în *liga studenților* dar nu cred că am timp pentru așa ceva.

19. 12. Cu încă 50.000 am cumpărat scrisorile lui Ingres[225] și Rodin[226]. Plus *visele* lui Swedenborg.

Dacă lipești *afișe publicitare* prin oraș primești 200.000 de lei.

5 noiembrie 1998. Ora 7. 13 minute. Am visat un autobuz...și același lac...

Am mâncat un aperitiv și 3 sarmale și am băut două pahare de vin și o cafea. Trebuie să rescriu câteva poeme. Doamne, ajută-mă să *nu mă opresc* din drumul meu!

Am văzut fotografiile de la nuntă și de la hirotonia lui Valentin. Nu pot pizmui fericirea altuia! Însă dincolo de bucuria pe care o afișează, văd dezamăgirea din el și nu pot să mă bucur.

Astăzi dimineață am citit *admirația* cât și *obrăznicia crescândă* a lui Rilke față de Rodin.

Creațiile mele sunt niște *rugăciuni indirecte* către Dumnezeu. Eu le arăt oamenilor pentru ca oamenii, în inimile lor, să I le *arate* lui Dumnezeu.

18.00. În mijlocul drumului: un bărbat îmbrăcat în plapumă. Singura imagine *originală* a zilei...numai că e *dramatică*.

O oră colectivă de limba engleză. Am cumpărat 4 cărți geniale și mai am 12.000 de lei.

Mă plimb puțin, apoi mă duc să citesc și să creez.

20. 45. Rilke, Rodin și Vincent Van Gogh m-au liniștit prin cuvintele lor. Afară a plouat puțin și eu am trecut la *o altă vârstă* a artei mele.

---

225 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jean_Auguste_Dominique_Ingres.
226 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Auguste_Rodin.

Mâine ar trebui să mi se găsească la bibliotecă Iulian Apostatul. Am găsit trei referințe despre el, trei cărți...dar nu e de găsit niciuna în bibliotecă. Chiar așa?! *Birocrație* sau *stupoare*...

Întotdeauna ești *mai puțin* decât *vrei să fii*.

22. 30. Trebuie să îmi împlinesc făgăduințele făcute lui Dumnezeu. Neîmplinirea lor îmi dă lacrimi de amărăciune.

6 noiembrie 1998. 13. 04 minute. Am luat *Veniamin Costache*[227] la IBOR. Însă „domnișoara" bibliotecară nu mi-a găsit nici acum pe Iulian.

Îl citesc pe József Attila[228], pe noul geniu ungur pe care l-am descoperit recent. E un amestec de *pucioasă* și *nervi*, adică: *un om suferind*.

Peste o oră plec la tren. E o zi de vineri și e cald, foarte cald pentru luna noiembrie. Transpir în geacă și mă enervez.

22 fără 10. Am mâncat bine, am băut vin și un ibric de cafea. Rescriu câteva poeme și cred că am un șoarece în sobă, care mă enervează.

Whitman[229] mă *agasează* ca și Maiakovski, dar stilurile lor poetice *mă ajută*. Prévert[230] mă *îmbunează* dar e *simplist*.

7 noiembrie 1998. Ora 13. 50. Trei ore și jumătate am lucrat la un tablou pe fond albastru și tocmai acum l-am terminat. L-am pictat cu lumina aprinsă, pentru că afară e înnorat. O adevărată liniște și rugăciune. Aranjamentul floral din tabloul abia terminat e al bunicii mele.

---

[227] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Veniamin_Costache.
[228] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Attila_J%C3%B3zsef.
[229] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Walt_Whitman.
[230] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Jacques_Pr%C3%A9vert.

Am mai multe *idei picturale* decât aş putea să pictez în nouă vieți.

Chagall mă incită în continuare şi e un lucru minunat. Culorile lui mă acomodează. Dumnezeu trebuie sfințit întru noi.

Am mâncat puțin pentru ca să gândesc mult. În sâmbăta aceasta mor caprele care nu au coadă.

20. 04 minute. Am lucrat toată ziua la întregirea cărților mele și mă simt mulțumit. Afară burnițează și câinele e slobod. Casetofonul îmi cântă un cântec de of și dor.

Te îmbrățișez, umanitate, și mă rog Dreptului Judecător pentru tine ca să fii iertată!

Trebuie să îmi pun scrisorile într-o carte. Inclusiv pe cele pe care...nu am mai dorit să le trimit.

8 noiembrie 1998. Pentru că m-am culcat la ora 3 azi dimineață, m-am trezit la 10 fără 10. Un bărbat s-a luptat cu mine în vis. Din nou: ultimul etaj al unui bloc înalt.

E ziua lui finu Mihai. Doamne, așează-l pe el în casa Ta! Și, la fel, pe iubitul meu Mihail Eminescu!

Trebuie să îmi tai unghiile și să mă spăl pe cap astăzi. E duminică și afară nor. Câinele vrea mâncare. Mă duc totuși la Biserică.

E 1 fără 25. În pictură, acum, trăiesc starea pe care o aveam în fața primelor mele cărți de poeme: sentimentul că sunt în fața a ceva virgin, fecioresc. Bucurii dar și traume și insatisfacții față de ceea ce creez.

Trebuie să mă lupt cu faptul de *a intra în imagini*, de a creea în interiorul a ceea ce simt să pictez.

Am să îmi aleg și am să-mi cumpăr materiale cu foarte multă grijă. Însă o să fac și niște culori proprii.

Pietrele mi le aleg singur și am să cumpăr ghips.

Trebuie să fiu *responsabil* și *ascet*.

Am mâncat anafură, m-am miruit și am gustat puțină colivă. Acum mă odihnesc pe pătura caldă și pufoasă de sub mine. Sunt liniștit și, mai ales, destins.

9 noiembrie 1998. Obosit și plictisit. Am dormit doar trei ore în această noapte și am venit cu trenul de dimineață, suportând un frig aprig. Am o mică nevralgie. După cursuri...

Scriu în camera Dorei. Am vorbit îndelung. Tâmplele și obrajii îmi iau foc, semn că sunt și răcit. Trebuie să mă duc și la *Vecernie*, apoi mă voi duce să mă odihnesc.

20. 25 minute. Viața, acest cuvânt pe care nu îl înțelegem deși îl trăim! Sunt singur acasă și vreau să-mi forțez trupul și mintea să fie treze. Simt că trebuie să mă rog, să citesc și să creez.

10-11 noiembrie 1998. 7. 02 minute. Cred că am visat ceva frumos, pentru că m-am trezit liniștit. Brumă, frig și câini care latră. Trebuie să fiu la Sfânta Liturghie peste o oră.

Îi voi da fotografiile...și Dora trebuie să plece la Turnu din cauza grevei.

Omul: această ființă *atât de rară*!

Ora 5. 10. Am fost la *Cina* cu G. (70.000) și am cumpărat un poet român care m-a fascinat. Acum mănânc înghețată de căpșuni cu frișcă. Mai am 30.000 până duminică.

Părintele B. mă primește sâmbătă. Trebuia să fiu la o înmormântare dar cu părintele C. am intrat în sfera confesiunilor.

21. 50. Am vorbit cu G. 7 ore și am sporovăit multe și de toate.

Singurele realizări ale zilei: un crochiu și 3 aforisme. Dar m-am relaxat mental în oraș.

Mai citesc vreo două ore. E un cald trăsnet în mica mea chilie.

Sâmbătă, părintele Claudiu, își botează copilul.

11 noiembrie 1998. Aștept 232. Un soare cu dinți. Frunze uscate. Am terminat de citit pe Fericitul Ioan de la Valaam.

10. 40. Pe mine mă epuizează adevărul.

Greva studenților continuă. După ce îmi iau legitimația mă întorc în chilia mea. Fericitul Ioan de la Valaam spunea, că *rugăciunea te învață să te rogi*.

Sunt obositori pentru mine *oamenii pisălogi* și *cei obsedați să te prindă în cuvânt*. Adică obsedați în *a-ți da replica* și nu în *a discuta cu tine*, în a afla ceva esențial despre tine.

Tristețea unor oameni nu vine *din rău*, ci din *prea mult bine*. Dintr-un *bine* care îi face *neoameni*.

Iubiți-L pe Dumnezeu cu cutremur, cu iubire cutremurătoare! Numai așa aflați *cât de imens* este El în fiecare lucru pe care Îl face.

Mă doare inima când gândesc *cât de mult* se poate iubi.

17. 54. Pentru că Dumitrescu nu a fost acasă a trebuit să îl aștept 3 ore, timp suficient pentru violonista de la parter ca să mă descoase.

Am fost din nou la cimitir la Mihail și Nichita și m-am rugat. Apoi am fost și în cimitirul protestanților, unde, printre crucile lor negre, simțeam că mă astup. Pentru că dracii lor nu m-au lăsat deloc în pace...

Trebuia să mă duc la cenaclu. Însă am considerat că e mai bine cu cafeaua în față și în șezlongul meu, pentru ca să citesc și să mă rog.

A burnițat. I-am dat pachețelul meu de mâncare câinelui din fața porții. L-am mângâiat și mi-a devenit prieten.

N-am făcut niciun curs astăzi. Poate că nici mâine.

Nu îmi mai pot scoate din minte chipurile anumitor oameni.

12 noiembrie 1998. Ora 1. 15 dimineața. Jurnalul lui Strindberg mi-a atins sufletul. Am să adorm rugându-mă.

7. 20. Am visat ceva rău, dar nu mai țin minte ce. E frig. Zi de joi. Și aștept să mi se încălzească ciorba pe aragaz. De ce nu pot să zbor până acolo unde vreau?

11. 20. Am făcut numai *Practică liturgică*. Și a plouat din nou...Însă am să pictez pâinea de 1300 de lei pe care abia am cumpărat-o.

Mâine am un curs de la 10 și restul pauză. Greva a paralizat totul. Diseară mă duc la A.

11. 45. Amănuntul în desen. Orice desen e *o povară a atenției*.

Seriozitatea constantă e succesul genialității.

14. 40. Am terminat cu jurnalul lui Strindberg și acum sunt la a doua parte a scrisorilor lui Vincent [van Gogh]. Și lectura și ceaiul băut m-au moleșit.

Deși soba e caldă, mie mi-e frig. Sentimentele îmi sunt înfrigurate.

Mănânc puțin. Nu mai am nici 10.000 de lei de mâncare și transport. Trebuie să împrumut. Și bătăile ceasului mă exasperează...

Desenele de azi sunt foarte diferite de tot ceea ce am făcut până acum. Am început să intuiesc adevărul desenului și să îmi găsesc răbdare și să mă concentrez.

Amănuntele desenului mă duc *la întreg*. Până acum credeam invers: că *întregul* mă duce *la amănunte*.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru toate darurile Tale, pe care le reverși în mine!

16.00. De o jumătate de oră m-au apucat frigurile și mai rău și mintea îmi e foarte obosită și am tendința să aiurez. Citesc însă, cu mari eforturi, Sfântul Simeon [Noul Teolog] și în fața sa îmi vine să intru în pământ. El e *prea minunat*, pe când eu nu sunt vrednic de numele de *ortodox*.

Visele lui Swedenborg mi-au făcut rău cu aerul lor protestant. Protestanții au distrus aerul, frumusețea, cuvioșia universului nostru, după exemplul catolicilor.

16. 20. Harul dumnezeiesc a coborât în mine și mi-a făcut mintea unitară. Însă eu nu știu să păstrez această mare taină și bucurie și frumusețe.

O, Doamne, eliberează-mă de patimile mele și mă iartă!

20. 55. D. și A. m-au primit bine și mi-au dat de toate. Nu îi credeam în stare de atâta bunăvoință.

E două grade afară și burnițează. Liniștea harului mă umple. O, Doamne, condu viața mea acolo unde Tu vrei!

Am înțeles de ce se smeresc Sfinții lui Dumnezeu și de ce nu mai vor să dea sfaturi sau să spună lucruri prea multe despre experiențele lor dumnezeiești. Harul lui Dumnezeu m-a învățat această taină.

Văd în mine multe păcate și niciun lucru bun. O adâncă luare aminte. Când cred însă că am ajuns undeva, pierd totul. Cel nevinovat nu caută nimic și se supune Lui.

O, Doamne, lasă-mă să îmi văd păcatele și să mi le plâng cu lacrimi multe și prin ele să îmi spăl sufletul! Nu mă mai suport în halul în care sunt. Lasă-mă să mă pocăiesc cu totul, pe deplin, pentru ca să mă pot smeri după marea Ta milostivire!

Încep să mă integrez și să îmi formez un sistem de repere. Va fi bine până la urmă.

Ard tămâie într-o lingură...și mă bucur de mirosul ei. Pentru că gazele din sobă, cu care încălzesc soba, au ceva în ele, câteodată, care mă fac să amețesc.

Mă culc la 10. Mâine trebuie să fiu la Botez.

În scaunul Spovedaniei se pune la cale viitorul și veșnicia.

Mă îmbolnăvește suferința pe care o trăiește acum Fericitul Ilie [văzătorul de Dumnezeu].

Momentele mari mă prind întotdeauna nepregătit.

Al 15-lea caiet manuscriptic are un motou care îmi aparține: „Cei care au răbdare vor știi *să minuneze* prin forța lor”.

13 noiembrie 1998. Ora 8.00. M-am trezit obosit, pentru că visele m-au alergat toată noaptea.

Aici, în chilia mea de la etajul 1, mă simt departe de lume, însingurat. Aici e multă liniște și fac multă muncă, iar când ies afară dau numai peste dezordine, peste neorânduială. Aici cerul coboară la mine, în inima mea.

Mă simt bine pentru că Dumnezeul meu mă cercetează. În fiecare cuvânt al lui Hristos văd umilința și dăruirea supremă.

Cel mai mare dar e să trăiești în harul lui Dumnezeu.

Mă duc la facultate numai pentru IBU. Apoi mă întorc.

13. 58. Nu am făcut cursul. La întoarcere am desenat în parc, deși îmi era frig și foame. Sunt răcit cobză. Frunze moarte. Și pâinea miroase foarte bine.

Am găsit jurnalul lui Kafka (42.000 de lei).

Deși mi-e frig, îmi vine să desenez tot ce văd. Am nevoie de detalii, de detalii surprinse la fața locului.

Nici nu îmi dau seama câte progrese face Dumnezeu cu mine în tot ceea ce fac.

Când o să ajung la *luciditatea* și la *măreția culorii* lui Dali, care este amețitoare?

Dali picta pe pânză foarte mare. Eu nu am încercat niciodată asta.

O soră înaltă a promis că mă va duce la Plumbuita la atelierul lor de pictură bisericească. Ei

fac icoane. Și au nevoie de modele. M-am oferit spre a-i fi *model*.

Am început partea a doua din *Confesiuni lirice*.

Yeats[231] spunea că *mori bătrân ca o nălucă dacă ești poet*.

Trebuie să-i pictăm și pe muncitorii de la salubrizare. Trebuie să stăm în frig și ploaie și *să ne urmăm* arta. Altfel vom fi *vechi* și *nefolositori* pentru cei care vin după noi.

22. 45 minute. Am vizitat galeriile de la *Dominus* și *Apollo*. Ca *vânzător de arta* mi-au plăcut prețurile nu și ca cel care aș fi pus în situația *să cumpăr* artă. Am venit cu o minte stimulată de exponatele pe care le-am privit.

I-am pictat de două ori mâinile și odată inelul G.

De ce o femeie vrea *să se sinucidă*, dacă *se urăște pe sine*? E un motiv *destul de temeinic* pentru *o asemenea nerozie*?

M-am închinat la Sfântul Antim la Sfintele Moaște. Liniștea era desăvârșită în Biserică.

Câinii care se iau după noi prin oraș...

Mă duc la Botezul micuțului Adrian.

M-am privit în oglindă: cu ochiul stâng râd și cu cel drept plâng.

Cel mai mult cred că astăzi, din România, lipsește *măreția*. Măreția gândurilor și a vieții.

14 noiembrie 1998. 9. 33. Sâmbătă...și am măseaua umflată. Am visat că eram un câine alb

---

[231] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/William_Butler_Yeats.

și...alergam. Am fost introdus într-o încăpere de sticlă, împreună cu alții.

Peste două ore mă duc la Sfântul Gheorghe Vechi. Iau 4 cărți manuscrise la mine ca să i le arăt părintelui Ion Buga. Nu mă aștept însă ca să înțeleagă *mare lucru* din arta mea.

7 și ceva. Botezul...și părintele Claudiu mi-a dat 10.000 și m-a invitat acasă, la masă. Părintele Ion Buga a fost în centrul atenției, invitatul de onoare...și acum îmi pare rău că i-am dat manuscrisele, pentru că presimt că o să ne contrăm pe marginea recenziei la ele. Mă doare stomacul pentru că am mâncat prea mult.

22. 15. Mă doare inima, pentru că efluvii de sentimente coboară în mine. Îmi citește manuscrisele?

Acum mi s-a făcut iarăși foame, dar nu mai vreau să mănânc. Mă voi trezi la ora 5 dimineață, pentru ca să plec la gară.

15 noiembrie 1998. 7. 25. Sunt în personalul de 6. 35. Deși am pus ceasul să sune la 5, m-am trezit la 4. 25. Somn cu obsesii. O nuntă cu invitați excentrici.

Sunt obosit dar o bucurie mare mă împinge înainte. Sper să fie cald acasă.

12. 00. Discuții pe seama banilor. Iau de acasă 750.000 de lei (gazdă + încălțăminte de iarnă + bani de buzunar). Marieta vrea să mă ajute.

16 noiembrie 1998. 20. 20 minute. Zi obositoare. M-am trezit la ora două azi de dimineață și nu m-am culcat nici până acum.

Mâine trebuie să iau manuscrisele. A fost și este frig. Bate vântul. Am primit 30.000 de la Dora. Vinul alb de la părintele Claudiu a fost foarte bun. Mamaia m-a adus cu gențile până la gară, înfruntând, cu stoicism, toate noroaiele din cale.

Am sentimentul neputinței acum: nu pot schimba nimic în mine și nici în alții. Însă nu îmi place deloc acest sentiment enervant.

17 noiembrie 1998. Un vis șocant și interesant în același timp. Anca se roagă pentru sufletul ei și e urmărită. Mai mulți profesori vin și se îmbată la mine acasă. Niște oameni necunoscuți mă vizitează și vor să afle mai multe lucruri despre mine.

Văd cum se lățește propria-mi casă, fără ca nimic să se fărâme. Se rotește și casa și pământul. Bunicii mei sunt înspăimântați. Gazele de la aragaz amenință cu o explozie.

Eram uluit că se mișcă casa cu mine.

O femeie a venit și mi-a vorbit frumos.

18 noiembrie 1998. 9. 05 minute. Sunt la Sfânta Ecaterina și stau jos, în fața unei icoane și soarele mi se proiectează în față din geamul facultății.

Slujbă arhierească. Însă unde sunt cei care plâng de *prea multă* sfințenie?!

Cei care merg după Dumnezeu nu pot concepe nimic în afară de dragostea Lui. Cei care pot împăca pământul cu cerul nu vor să învețe pe nimeni nimic. Ei nu mai știu nimic...

Am nevoie de lumină, de mărirea lui Dumnezeu și de golătate de patimi. Suntem la sfințirea Cinstitelor Daruri.

20. 50 minute. Am chiulit pentru prima dată în viața mea de student: de la Latină și Greacă. Ultimele două cursuri. Nu mai puteam să fac față foamei...și trebuia să stau până la ora 20 la școală.

Însă, în timp ce mâncam, a venit cineva și m-a dus în căminul Pallady, într-o cameră, unde, pentru vreo două-trei ore am făcut *un cenaclu literar*.

Prezenți: un profesor de Latină, un pictor, un viitorul model și eu. Am citit din scrierile mele, am fost lăudat pentru asta, s-au discutat citirile.

Părintele Ion Buga mi-a returnat manuscrisele și m-a lăudat pentru scrisul meu și m-a îndemnat spre mai bine.

Însă, la ieșire, portărița căminului mi-a spus că mi-a pierdut *legimitația de student*. Și abia o primisem! Trebuie să mă ploconesc și să mă scuz acum pe la secretariat pentru alta.

Observ cu stupoare: oamenilor le place să fie mințiți! De unde atâta *îndobitocire recentă* în nația română?

18 noiembrie 1998. 17. 40 minute. O zi care a trecut repede. În modul în care ne-a predat, fără să se uite la public, n-am prea înțeles mare lucru din cursul de *Ebraică*.

La Vechiul Testament, la seminar, am avut iarăși discuții brutale (fără voia mea) pe marginea textului Sfântului Vasile [cel Mare]. L-am redus la tăcere...

Fapt pentru care, crezând că e *o răzbunare* la adresa mea, asistentul mi-a dat un articol despre *cer* în viziunea Sfântului Vasile.

I-am plătit găzdoiului meu pe luna decembrie.

Până pe 20 decembrie scriu și citesc ce îmi place. După aceea voi învăța petru *prima sesiune*.

Ordinea în care voi face articolele pentru seminarii: Patrologie, Bizanț și IBOR.

Scrisorile lui Vincent și ce se mai poate. Noapte liniștită!

19 noiembrie 1998. Ora 7. 06 minute. Am visat două femei de o frumusețe desăvârșită ambele îmbrăcate în *veşminte de diacon*.

Am barba mare, mi-e foame, afară e brumă și frig. În cameră e frig și febrilitate.

Voi mânca în fugă și voi pleca la cursuri. Am Engleză și IBOR.

13. 29 minute. Bucătăreasa mea e în cură de slăbire. Am făcut trei desene în stilou și nu mai am avut foaie pentru un câine aproape putrezit, pe care l-am găsit în parc. Cum însă acum e frig...nu mirosea deloc *a cadavru*...și puteam să îl desenez și pe el...dacă mai aveam foaie.

Răbdare, muncă, rugăciune, încredere în viitor: astea îmi vor aduce *evidența*.

Până diseară, citesc. Vreau să rămân viu și să simt nemurirea cu cea mai lucidă minte.

16. 10 minute. Picturile mele redau *adevăratele forme*, cele care *nu se văd*. Sfântul Simeon [Noul Teolog] e iubirea mea. Îl citesc pe Ingres[232].

20 noiembrie 1998. Ora 11. 30. *Viața* Sfântului Constantin cel Mare, afară ninge și un manuscris al meu e citit de V.

12. 55 minute. Trebuie să mă îmbrac în mantou de aici încolo. O, dacă aș avea și eu la îndemână cărțile profesorilor mei!...

Am desenat câinele mort din parc, chiar dacă mi-au înghețat mâinile rău de tot. L-am desenat...*acasă* la el.

Am de citit Sfântul Isaac Sirul, Sfântul Paisie Velicikovski (două) și Balzac.

---

[232] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jean_Auguste_Dominique_Ingres.

Mă duc la gară. Voi plăti *prețul integral* pentru că nu mai am *legitimație de student*...chiar dacă sunt *student*.

21 noiembrie 1998. Ora 9. 45 minute. A nins toată noaptea și îmi intră tot bocancul în zăpadă. Aseară n-am avut lumină (din cauza zăpezii care a rupt firele), dar acum am și lumină și căldură. Nu pot să merg la *Vecernie*.

Întotdeauna m-a liniștit zăpada...deși nu suport prea bine frigul iernii. Natura e cea care *mă impresionează* și *mă calmează*.

Scrisoarea părintelui Valentin m-a lăsat rece. Nu știu de ce dorește să mă *mintă cu obstinație*.

Mi-am luat pulovăr și mânuși (170.000 de lei).

Durerea care *îți zâmbește* este durerea care-ți *face bine*.

Trebuie să scriu despre *cer* și să aranjez unele cărți. Plec cu 16.

15.00. În mantoul meu în care pot să respir, cizme, blugi, căciulă și fular. Nu mă prea reprezintă toate...dar nu am altele. Sunt în sala de așteptare.

Pe 23 tăiem porcul. Voi face revelionul acasă. Ninge în continuare...

Mamaia a comparat niște păsărele mici și zglobii, care zburau pe afară, cu *dumicații*. O comparație extrem de poetică.

22 noiembrie 1998. Ora 7. 10 minute. În chilia mea e frig. Mănânc gogoși reci. Trebuie să merg la Biserică. Mă simt însă toropit de oboseală, slăbit.

Singura mea *portiță de scăpare*: Hristos! Doar El mă alină în singurătatea mea.

Am visat două incendii. Am stat de vorbă cu un bărbat și lui i-am vorbit despre un adevăr dogmatic. De ce *foc*, când *zăpada* mă bântuie în aceste zile?!

14. 10. M-am simțit bine cu Otomega la strană. Episcopul în roșu a fost din nou prezent. Father B. m-a ajutat cu „sfaturi duhovnicești", adică cu ceva de care el *are nevoie*.

Lupta cu Dali. Frig și multă zăpadă. 30 de pagini la Bizanț. Un curs la Engleză. Lucru la *cer* și la câteva cărți.

16. 50 minute. M-a impresionat cortegiul mortuar al Sfântului Constantin cel Mare, după cum m-a impresionat și martirajul celui care dorea să fie mâncat de lei, pentru ca să primească Cerul[233].

Sfinții mor pentru ca *să cutremure* lumea. Sfârșitul lor e înspăimântăror, plin de lumină și de cutremurare sfântă.

Trecerea Sfinților la viața veșnică e o nouă palmă adusă necurăției.

Simt cum îmi bate inima și mă cutremur. E ca și cum aș fi acolo...

Să gust din zaț pentru Tine! Numai Tu mă poți înțelege. Numai Tu poți înțelege ceea ce nimeni nu poate înțelege. Alături de Tine va fi inima mea și Tu vei auzi mereu inima mea răstignită pentru Tine.

22. 15 minute. Știu, Doamne, fac încă lucruri pe jumătate! Nu mă dau cu totul Ție. Și asta pentru că nu Te iubesc după cum mă iubești Tu.

A lupta cu tine înseamnă *a te învinge* cu toate armele pe care le ai la dispoziție.

---

[233] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Ignatie_Teoforul.

Voi adormi, mulțumind și rugându-mă Domnului. Noapte bună, iubiților! Rugați-vă pentru sufletul meu cel neîngrijit!

23 noiembrie 1998. 7. 26 minute. Am mâncat mâncare de cartofi și am băut două pahare de vin.

Postul e cel mai bun mijloc de a-mi înfrunta patima desfrânării și mânia.

Nu mai ninge dar e frig. O zi de luni. Și nu îmi mai vine să mai plec nicăieri din cauza oboselii. N-am încotro însă. Doamne, al Tău sunt și Ție m-am dăruit. Facă-se voia Ta cu mine și mă iartă!

10. 15 minute. V. s-a îndrăgostit de mine numai din aceea că *mi-a citit o carte*. E ceva...

13. 05 minute. Cel mai mult mă enervează faptul, că anul meu, colegii mei, par *o masă compactă*, care nu scoate pe gură *nimic special*.

Și tot la fel de enervant este *predatul profesorilor în masă* și *în fugă*, fără *atenție la detalii*.

Uneori mă plictisește la culme *ritmul dormitant* al cursurilor și de aceea foile mele sunt tapetate cu desenuțe.

Dar pentru examene *volumul de învățare* e imens.

Aici *nimeni nu te uită*...deși toți par să facă *abstracție* de tine.

24 noiembrie 1998. O zi de marți. Marieta mi-a dat milostenie, pentru sufletul lui Mitică, 40.000 de lei. *Poveștile picante* ale lui Balzac.

Lapoviță. Scriu din bibliotecă.

Oameni *vii* nu mai există?! Numai *morți*?!!!

Am cumpărat cursul de *Ebraică* (26.000 de lei) și m-am întâlnit cu colegul Achim (mai mic decât mine, acum crescut mare), cel care mi-a făcut cadou,

la seminar, micul dicționar Englez-Român pe care îl păstrez cu bucurie. E la Craiova la facultate.

Părintele C. se distanțează de mine și eu slăbesc fizic tot mai mult.

20. 10 minute. Obosit, slăbit, dar continui cursul de Bizanț. E frig la mine. O singură zi fără foc mi-a geruit pereții. Am mâncat ușor și mă simt bine la stomac. Nu vreau să îmi rad mica barbă pe care o am.

A fost o aglomerație nebună în 232. Un liceean a leșinat.

S-a dat mare la mine unul, care a făcut *Institutul de Arte Frumoase* dar care nu părea deloc inițiat în viețile marilor pictori ai lumii. După ce m-am despărțit de el, am desenat un copac ca să îmi treacă nervii.

Doream să iau hârtie sau un carton albit, dar am păstrat banii. Mai am 90.000 de lei și vreau să fiu cât se poate de econom cu ei. Mă îngrozește chiria pentru lunile viitoare. *De unde?!*, mă întreb în fiecare zi.

23 fără 5. O viziune puternică m-a străfulgerat. Citeam Sfântul Isaac Sirul și am avut *o vedere înspăimântătoare*. Toată *puterea sfințeniei* mi s-a pus pe umerii mei. Am simțit muntele, *muntele înalt al îndumnezeirii* și am început să tremur.

Tremur și acum și nu știu de ce Dumnezeu mi-a dat să îl văd. Acum știu în ce *întuneric* sunt, Dumnezeul meu, și în ce *rătăcire*!

Bucuria acestei viziuni mă îndatorează veșnic. O, Doamne, Sfinții Tăi sunt *atât de plini de lumină* și eu *atât de slab*! Nu mai pot să mă văd *decât în Iad*, în *cel mai adânc Iad*.

Dumnezeu mi-a descoperit o taină adâncă. Îți mulțumesc, Doamne! Și mă înspăimânt și tremur în continuare.

25 noiembrie 1998. Ora 14. 35 minute. Pictura în ulei care mă interesa era foarte neglijent pictată pe pânză. Abia am mâncat două plăcinte super calde.

PS Teodosie a condus slujba la hramul de la Sfânta Ecaterina însă eu n-am fost. Când am ajuns, Biserica era arhiplină și n-am putut să mai intru.

Fanfara militară și trupele aliniate mi-au dat un sentiment măreț de patriotism. Parcă eram gata să plec pe front!

O domnișoară blondă, pe care am întâlnit-o în tren prima dată, mi-a tăiat calea a treia oară de atunci până acum. Era cu cineva de la noi de la facultate.

Ceormoleașca[234] de afară îmi intră în cizme. Oboseala mă împinge la fund. Uneori îmi vine să țip de atâta greutate interioară. Nu mai am răbdare. Mii de chipuri mă bântuie...încât nu aș mai vrea să văd oameni. Sebastian m-a provocat dar nu ține.

26 noiembrie 1998. Ora 7. 12 dimineața. Visul. Eram pe o mare corabie, care se transformă într-o mare casă. O nuntă și o mireasă care mânca mici. Mulți invitați. Casa se transformă în metrou.

Apoi metroul devine o gură de pădure...și noapte. Am vrut să trec un râu dar am văzut un lemn care plutea pe râu. Am vrut să îl scot din apă...dar apele râului s-au retras. Lemnul a ajuns la mal și, luându-l în brațe, mi-am dat seama că e mult mai ușor decât credeam.

Trei câini, pe care îi vedeam ca prin ceață, doreau să mă mănânce. Unuia i-am prins botul cu palmele pentru puțin timp.

Apoi am fost într-o Biserică. Din care am ieșit, fără ca cineva să mă bage în seamă.

Calea cea strâmtă și cu chinuri, Dumnezeul meu! Nimic nu e *mai înțelept* ca ea și Sfinții au iubit-o mult. Îndeamnă-mă la amintirea păcatelor mele și la

---

[234] Zăpada murdară, spre topire, de pe străzi și trotuare.

post. Acestea două mă fac treaz și îmi pregătesc rugăciunea.

13. 15 minute. Din nou, PS Calinic[235] m-a străfulgerat cu declarațiile lui. A făcut slujbă pentru alungarea răului și ne-a amintit că suntem *temple ale Duhului Sfânt*.

Tânărul înalt de la Galați[236] mi-a promis niște cărți pe care eu nu le am. Mentorul său spiritual are în jur de 40 de ani și pe el îl crede *un adevărat părinte*.

Timpul e mai călduț dar îmbulzeala din mașină e aceeași.

Merg încet și sprijinindu-mă de cuvintele Domnului. Dulceața sufletească pe care o simt în inimă iradiază în tot trupul meu. Pentru că *bune* și *drepte* sunt cuvintele Domnului și de am sta să cugetăm la ele nu am mai dormi deloc.

Am desenat vreo patru persoane astăzi.

27 noiembrie 1998. Ora 7 și 8 minute. Mă simt mai bine. E vineri și am doar două cursuri. Plec acasă. Trebuie să îmi păzesc inima. Ieri: elicopterele.

28 noiembrie 1998. E sâmbătă noaptea și mă simt liniștit. Am pictat și m-am rugat Domnului. Am făcut un tablou mare și două mititele și am terminat o carte a Sfântului Ignatie Briancianinov[237].

Voi citi din *Cuvintele despre nevoință* ale Sfântului Isaac Sirul și apoi mă voi pune în pat slăvind puterea lui Dumnezeu.

Amintirea Iadului alungă orice plictis. „Cu frică și cu cutremur" reprezintă mântuirea noastră, grija de mântuirea noastră. Mândria și părerea de sine mă bântuie. Liniștea Domnului e însă în inima mea.

---

[235] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Calinic_Argatu.

[236] E vorba de *Protos. Maxim Vlad*, pe atunci *Marian Vlad*, colegul meu de an la facultate. A se vedea: http://www.youtube.com/watch?v=3pZ6LO-pvPs.

[237] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Ignatie_Briancianinov.

Încep să îmi dau seama că nu mai sunt bun pentru artă. Amintirea păcatelor mele mă cuprinde și rugăciunea pentru ele. Nu știu ce voi face de aici încolo.

Doamne, Tu știi ce e mai bine să fac!

Valentin II mi-a promis și el cărți. Mâine mă duc la Biserică și luni voi face *cerul*. Pregătirile pentru *ziua României* sunt în toi. *Frații Karamazov*: filmul secolului.

Florin Piersic, în mod vizibil, *se pierde* alături de actorii mici.

Câinele doarme pe scară. I-a pus mamaia un sac. I s-a zburlit părul și pare mai gras decât este. S-a făcut și mai frig și mă simt slăbit. Mâine voi încerca să mănânc mai mult.

Uneori îmi simt viața fugindu-mi de sub picioare. E un sentiment depersonalizant.

Am venit aseară peste câmp. Se mai ia lumina la Scrioaștea din cauza vremii și trebuie să folosesc lumânări. Bate vântul. Cred că e aproape 24.

Doamne, miluiește-i pe cei goi, pe cei necăjiți, pe cei în ispite și în neliniști! Pe vii și pe morți îi miluiește. Pentru rugăciunile întregii lumi, miluiește, Dumnezeul meu, și sufletul meu cel necurat!

29 noiembrie 1998. E ora nouă dimineața...și a început să ningă lin și liniștitor. Am uitat ce am visat.

Lui tataie i s-au umflat mâinile și au început să-i supureze. Nu mai are circulația bună. Și, cu toate astea, se chinuie, pe scăunel, și curăță la porumbi cu mâna. Beau un ceai de lămâie.

Mi-am adus aminte visul: o gară. Am întâlnit oameni necunoscuți într-un tren.

Seara. Am început primul *tablou de concepție* și nu l-am putut termina. Am cântat la Biserică cu John și cu părintele Cătălin. Mă simt bine. Nu vreau însă să fiu comparat cu Picasso și Chagall.

30 noiembrie 1998. Am terminat tabloul: *Visul unei nopți de iarnă*. E primul meu tablou cu multe personaje.

Liniște. Fără ninsoare. Aud păsările afară și oameni trecând pe la poartă...

Să nu intri la nuntă cu haina murdară! Doamne, miluiește sufletul meu! Sfântul Simeon [Noul Teolog] a avut prima *vedere a luminii* la 20 de ani.

Citesc din Sfântul Isaac Sirul. Pagina 151. Am să mai rescriu.

2 decembrie 1998. Cap. 15. Herma. Sunt așteptat să vorbesc despre *cer* la Sfântul Vasile.

Jurnalele intelectualiste îmi produc greață. Pentru că nu mai mă pot minți farsorii cu *dureri imaginare*.

După ce am citit articolul despre *cer* la seminar, am fost făcut, din senin și fără explicații: *ereziarh*. Asistentul și-a notat „lucruri umoristice” din perorația mea. Habar am unde a învățat asta că *așa se face teologie*.

Am fost cu Dora la biblioteca de la [Facultatea de] Litere. Trakl[238] (3 cărți), Gorki[239], Cehov, Esenin. Mi-a dăruit pentru a doua oară poemele Sfântului Efrem Sirul[240]. Primul volum primit i l-am dat Fericitului Ilie.

---

[238] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Georg_Trakl.
[239] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maxim_Gorki.
[240] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Efrem_Sirul.

Pe El Greco[241], Vermeer și Gauguin + 47.000 de lei. Un adevărat cadou de Crăciun.

Au apărut pe piață *Catehezele* Sfântului Simeon [Noul Teolog] traduse de părintele Ică jr. și sunt 38.000 de lei.

Și trebuie să dau anunț în ziar pentru ca să anulez *legimitația de student* pierdută, pentru că altfel nu îmi face alta.

Beau un ceai de mușețel și mă simt bine. Biletul de mașină și zâmbetul secretarei.

3 decembrie 1998. O, mă plictisește și mă dezgustă *puținătatea* inimii! S-a chinuit 4 ore ca să îi dea un telefon de 3 minute prietenei lui...pe care, de fapt, nici n-o iubește.

Anunțul la ziar a costat 3500 de lei. Sper ca mâine să ridic noua legitimație.

A murit Părintele Cleopa[242] [Ilie]. S-a arborat la facultate steagul negru. Era duhovnicul Prea Fericitului Teoctist[243]. Cred că pelerinajul o să fie uluitor.

Dora și Ioana se duc duminică la Biserica Luterană pentru un concert de orgă.

E 21. 15. Joi. M-a fascinat sinceritatea unei fetițe, care mi-a cerut bani.

4 decembrie 1998. 15. 30. Sfântul Niceta de Remesiana. [Cătălin] Păunescu a citit prima lucrare.

17. 45. Urăsc competiția. Nu îmi place să mă întrec cu nimeni decât *cu mine însumi*.

---

[241] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/El_Greco.
[242] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cleopa_Ilie.
[243] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teoctist_Ar%C4%83pa%C8%99u.

Când cânt aici la Biserică, parcă îmi obosește sufletul. Nu mă simt în largul meu, pentru că știu că nimeni nu se gândește la *din ce inimă cânți* ci la *cum cânți*, la *execuția melodică*.

Poleiul, artificialitatea în gesturi și cuvinte sunt minciuni, lucruri bolnave.

Îmi place cel de IBU[244] pentru că o spune *pe aia dreaptă*. După spusele lui, *Catedrala neamului* va fi un colos.

Examenele s-au fixat deja.

20. 37 minute. M-am liniștit. Vítězslav Nezval[245]: un geniu cehoslovac.

Marele polei de afară, pe care am luat deja o căzătură.

M-a fixat o excentrică în metrou (la nebuni le plac unicitățile) și a coborât după mine la *Eroii Revoluției*. Avea buze roșii, mâini lungi și bărbătești și un mers de barză.

Îmi fac bagajul. Mâine plec acasă la ora 7. Mi-am luat noua legitimație. Odată cu ea am scăpat de *biletele integrale* de tren.

5 decembrie 1998. Obosit. În trenul de dimineață. Am visat, pentru prima dată, o femeie care nu mă dorea.

Poezia merită să fie *mare* și *unică*.

Am început să apropii cărțile de ochi când sunt obosit. Poleiul continuă. Mă interesează ce crede un orb despre ceea ce nu vede.

---

[244] Părintele Profesor Adrian Gabor: http://www.ftoub.ro/index.php?view=article&id=25:pr-prof-dr-adrian-gabor&option=com_content&Itemid=273.
[245] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/V%C3%ADt%C4%9Bzslav_Nezval.

Mi se ușurează *povara* tinereții.

Uitându-mă în urmă nu mă mai pot regăsi. Parcă nu am existat niciodată. Am uitat cum gândeam, ce făceam, ce mâncam, ce credeam.

Nu mă mai sperie *graba vieții*, ci mă las dus de ea.

De la geamul trenului văd câmpuri pline de zăpadă. Îmi dau sentimentul *liniștii* și niciodată *al curăției*.

Mi-au înghețat gambele și îmi degeră. În curând voi fi acasă și voi mulțumi Domnului.

Seară. Hristosul din icoana mea are o altă privire. E una plină de milă, care mă înspăimântă. De fapt e ceea ce îmi trebuie: mila Lui preafrumoasă.

Am sculptat în ciuda nervilor și a uneltelor mele proaste, care nu mă ajută prea mult...dar cu care îmi fac treaba.

Înălțimea Sfântului Simeon [Noul Teolog] m-a făcut să văd și mai sus. Suferințele și neînțelegerea lui de către oameni îmi măresc drama.

Am transcris o nuvelă jumate și n-am mai putut. Mă voi odihni, pentru că sunt foarte obosit.

6 decembrie 1998. De Sfântul Nicolae a început să ningă. Un ceai cald. Am primit două perechi de ciorapi de la mamaia, pe care i-am încălțat imediat. E tare frig la mine. Mă duc la slujbă.

Profesoara Ileana [Cojocaru] m-a pupat și mi-a urat tot binele din lume. M-a bucurat gestul ei.

Florina mi-a dat salată gata pregătită.

A încetat fulguiala și ghețușul a început să piară. Cățelul meu m-a primit bine. E mai cald în comparație cu de dimineață. Un cer închis.

7 decembrie 1998. Mamaia a căzut, când m-a dus la gară cu gențile, și i s-a umflat mâna. Tocmai la scări, la urcatul spre liniile ferate.

I-am cerut lui Dumnezeu ca să mă pedepsească pe mine în locul ei și El a făcut-o. Am două răni la picioare, pentru că mi-am uitat banii acasă și am venit pe jos de la facultate.

Doamne, iartă-mă că Ți-am cerut acest lucru! Sunt prea mic pentru ca să car *legăturile* și *sarcinile* altora.

Beau cafeaua...și mi-am făcut mai multă, pentru ca să nu mai fac cu țârâita. Am zece examene în prima sesiune: 4 scrise și 6 orale.

În vechime, românii pășteau oi, capre, vaci etc. Acum, în parc, urmașii lor, domni și doamne, ies la *păscut*...cu câinii.

Orașele românești sunt niște sate deformate, cu gust puturos și cu suspansuri.

Cel mai enervant la examenele de la facultate e că ți se cere în trei minute ceea ce ei ți-au predat în câteva luni. Mi se pare ridicol.

Observ că mulți dintre noi au pierdut *sensul adânc al vieții*, modul de a fi capabili de *fapte mari* și *minunate*. Iar cei care îl regăsesc sunt *fericiți*.

Am să scriu muzică! După pictură și sculptură, încep și muzica. Vreau să fac și colaje și voi face. Vreau să citesc, să memorez, să încerc să simt viețile Sfinților. Voi căuta mereu, mereu, mereu...

20. 40 minute. Nu am astâmpăr. *Așteptarea* însă e cea mai bună *momeală*.

Sunt bandajat la ambele picioare, acolo unde am rănile de la cizme.

Bizantinul[246] însă mă favorizează. Vrea să intre în vorbă cu mine.

Predica însă despre „cunoaștere” a fost slabissimă. Nu m-a făcut deloc să transpir și nici să mă emoționez. Dimpotrivă...

Mă oftică *diletanții*, cei care dau mereu din mâini și explică de mama focului orice banalitate stupidoidă.

Am fost dat afară din corul facultății. O, ce eliberare! Bineînțeles că *am falsat*...

Și am trăit un sentiment de mare consternare, când Franco[247] s-a manifestat aidoma *dumnezeului meu*, care *mă pune la punct*.

A început să se creeze în jurul meu *o mitologie stranie*. Mă spionează mai mulți...iar eu mă fac, *că nu văd nimic*.

8 decembrie 1998. 20. 35. *Muzeul de istorie și de artă*[248]. Icoane pe lemn impozante, sabia Sfântului Constantin Brâncoveanu[249], Biblia de la București[250], acte ale lui Țepeș[251], îmbrăcămintea jupânițelor etc.

Am scris 4 poeme în bibliotecă. Și, deja, mă bântuie rutina.

În metrou, copiii cerșesc spunând *Tatăl nostru*. În genunchi, se roagă pentru câțiva lei.

---

[246] E vorba de Părintele Marin Cojoc, asistentul de la *Istoria Bizanțului*. A se vedea: http://www.ziarullumina.ro/articole;639;1;13110;0;Parohia-Sapientei-din-Capitala-se-implica-in-ajutorarea-persoanelor-aflate-in-suferinta.html.

[247] E vorba despre Pr. Lect. Dr. Victor Frangulea, pe atunci *asistentul* de la *Muzică Psaltică*.

[248] A se vedea: http://museum.ici.ro/mbucur/romanian/muzeu.htm.

[249] O puteți vedea în această fotografie: http://museum.ici.ro/mbucur/images/sabia_brincoveanu.jpg.

[250] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Biblia_de_la_Bucure%C8%99ti.

[251] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vlad_%C8%9Aepe%C8%99.

Am văzut o cățea cum îți încălzea bărbatul.

O, dacă ar ști și multe dintre femei acest lucru! Bărbații au nevoie de *căldură* și de *atenție*. Fără astea nu se poate.

Oboseala începe să îmi joace mari feste. Pentru că se apropie examenele iar eu încep să uit, să uit masiv lucruri arhiștiute.

9 decembrie 1998. E 15. 20 minute. O singură nuvelă.

Moldovenii din an mă enervează prin modul lor de *a face clică*. Aici nu toți suntem *români*, ci unii sunt *moldoveni*. De parcă *regiunea Moldova* a României ar fi în Tanzania[252].

Și un alt lucru enervant la ei: că vor, cu o obstinație nebună, *să vorbească dialectic* (deși sună aiurea cuvintele în gura lor, aici, la București) și nu *limba română standard*.

Nu am avut niciodată tendința să vorbesc precum țăranii mei din Teleorman și nici nu mă pot mândri cu asta, pentru că *limba vorbită* e *o chestiune de înaintare în cultură* și nu *un știr* care crește la marginea drumului.

Ei, sărmanii țărani, vorbesc un grai anume, graiul din regiunea lor, pentru că nu sunt duși la școală și cred că aia e *limba română*: cea pe care ei o vorbesc la nivel regional.

Eu ce ar trebui să fac acum: să vorbesc *ca un semidoct*, deși am *un vocabular extins* și *elevat*?

De aceea nu le permit moldovenilor și nici celor din Transilvania și nici celor din Olt ca să vorbească *dileactic* cu mine. Ori vorbesc *româna cultă*, ori *nu mai vorbesc*.

Gică a stat de vorbă cu mine. O ciocolată frugală.

---

[252] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tanzania.

10 decembrie 1998. Primul vis al sfințeniei. După 12 noaptea: *apocrife*. Ceaiul Dorei abia s-a făcut.

Citesc Catehezele Sfântului Simeon [Noul Teolog] de la *Deisis*[253]. Va mai edita și alte lucrări importante.

Trebuie să cumpărăm *Geniul creștinismului* a lui Chateaubriand[254]. Zi cu soare. Cursurile sunt pe negru.

O cafea dulce, care m-a scârbit...dar a trebuit să o beau, pentru că nu băusem alta.

Nu pot să suport zahărul în cafea. E *o insultă* adusă *tăriei* cafelei.

Sunt și lucruri despre care *trebuie* să tăcem.

Milostenia e *bucurie* și bucuria e *harul lui Dumnezeu*.

Trebuie să Îl vrei pe Dumnezeu și nimic altceva.

Sinceritatea inimii vine din faptul de a sta de vorbă, mult, continuu, zilnic, cu Hristos Dumnezeu, rugându-L, în taina inimii, să te miluiască.

Noi cărți de la bibliotecă. *Apocrifele* [biblice] și Sfântul Ioan de Kronstadt[255]. [Salvador] Dali stă pe patul meu.

Adevăratele rânduri sunt cele pe care tu le simți *ca neapărate*.

---

[253] Idem: http://www.edituradeisis.ro/opencart/.
[254] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Fran%C3%A7ois-Ren%C3%A9_de_Chateaubriand.
[255] Idem: http://ioandekronstadt.wordpress.com/.

A gândi despre Dumnezeu înseamnă să-ți dai seama că Tu ai *absolută nevoie* de El și prin El cunoști *tot ceea ce îți trebuie*.

Mila Ta, care ne umple de dorul de Tine, Dumnezeul meu, e mai mare decât orice efort al vieții noastre!

Fără El nici nu am fi în stare *să ne mișcăm gândul* spre lucruri înalte, dumnezeiești.

Vreau să citesc Viețile Sfinților noștri, însă multe dintre ele au *un limbaj inactual*, care mă face să nu am tragere de inimă pentru a le citi.

E nevoie de *o diortosire* a lor, de o aducere a lor la zi. Dar făcută de *oameni Sfinți* și nu de *scribi ai teologiei*, care doar calchiază.

Noua manieră de redactare a Vieților Sfinților în română trebuie să fie *una genială*, care să nu te jeneze, să nu ți se pară *aiurea* pentru tine, cel de azi, ci să îți intre *de-a dreptul* în inimă.

Fără o aducere la zi a limbii liturgice a cărților noastre de cult și a Vieților Sfinților, acestea rămân *distante* și *reci*, ele, tocmai *ele*, cele mai sfinte lucruri ale lumii.

16. 08 minute. Și, surpriză nenorocită, tocmai mie: mi s-a sistat, în mod indirect, intrarea la bibliotecă!

Cu cine să te cerți, cu pereții?! De unde să înțeleagă bibliotecarele astea de la facultate, că eu am nevoie *de cărți* ca *de aer*?!!

Motivul: orice carte cer, ea *lipsește cu desăvârșire*, e *împrumutată* sau fișa *nu coincide* cu realitatea de la raft.

Asta înseamnă că s-a instaurat un embargou în ceea ce mă privește, pentru că nu cred că toate cărțile care mă interesează pe mine, așa, *chiar toate*, au început *să zboare* de la Facultatea de Teologie din București?

Cine însă mi-a făcut această „binecuvântare”?!...

Al doilea parc era gol. Au secat lacul. Am discutat îndelung cu Dora. Îmi spală câteva rufe. Sunt plin însă de indignare. Continui *Bizanțul*.

11 decembrie 1998. Ora 8. 52 minute. Vis: degetele de la mâinile ei arătau ciudat. A fost primul meu *somn lung* în ultimele două luni.

E foarte cald în apartament la Dora, pentru că administratorul blocului (o femeie) dă căldură la maximum și când e *mai cald* și când e *mai rece*. La ea căldura e la același nivel, indiferent de temperatura de afară. Adică merge ca *trenul fără oprire*.

Dora s-a dus să cumpere pâine. Eu citesc.

Cartea despre Preoție a Sfântului Ioan Gură de Aur[256], *urcușul pe munte* al Sfântului Grigorie de Nyssa[257], poemele Sfântului Grigorie de Nazianz[258] și multe ca ele, îți dau aripi, te fac să zbori.

Sunt scrise dintr-o suflare, fără elaborări, fără supoziții. Ele se apropie de sufletul meu și de ceea ce simt eu că e *natural* în scriitură, indiferent dacă e *religioasă* sau *nu*.

Te poți sminti citind și cele mai sfinte și smerite cărți sau poți găsi răul și poți cădea în erezii cu Sfintele Daruri în mână.

Sfințenia nu e *o himeră*! Ea e *bucuria întâlnirii* omului cu Dumnezeu și conștientizarea continuă a acestei *întâlniri*.

Ceea ce contează e *să înțeleg adevărul* și nu să-i categorisesc pe oameni în *buni* și *răi*.

Mă umplu de orice gând pe care nu l-am gândit niciodată și care îmi suscită interesul profund.

---

[256] Idem: http://www.ioanguradeaur.com/.
[257] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_de_Nyssa.
[258] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Teologul.

12 decembrie 1998. Ora 1. 20 minute dimineața. Lângă el nu am putut să fiu *rob*. Luciditatea e alături de ceilalți. M-au urmărit două femei până la librărie. Voi adormi cu gândul la libertate.

11. 5. O zi puturoasă, pentru că m-am trezit la ora 10. Dovada: puține dureri de cap.

Ebraica devine tot mai interesantă pe măsură ce înțeleg tot mai multe lucruri.

Sunt obsedat de *solfegiile* și *partiturile* pe care le-am văzut în anticariat. Cui or fi aparținut mai înainte?!

Deși iubesc *misterul cuvintelor*, descifrabilitatea ca *pasiune* nu mă *pasionează*.

Am citit prea mult și n-am desenat nimic. Afară e frig mare, chiar dacă *bate* soarele afară. E primul sfârșit de săptămână în care rămân la București. Travaliul ăsta cu *căratul mâncării* de acasă mă omoară.

Miercuri sau joi luăm vacanță și plec acasă. Am primit 50.000 de lei de la Dora.

Au început să mi se schimbe visele. Sunt mult mai populate și, de multe ori, mă surprind, pentru că nu mă gândesc mai deloc la lucrurile pe care le visez.

Numai suferința *te minunează*.

A vrea fără *a face* nu vă aduce liniște. Liniștea vine *muncind* și *suportând* chinurile și supărările de tot felul.

13. 03 minute. Aud cum un om se îneacă... De fapt e sunetul picăturilor de apă, care se scurg în cadă.

Imaginația mea se prinde de orice. Tocmai de aici și *verosimilul* scriiturii.

În A. am văzut durerea, degradarea, nebunia, mila, dezgustul.

În L. am cunoscut liniștea, ocrotirea, înțelegerea, inteligența, eliberarea, posacul.

În M. am înțeles frica, demonismul, rușinea, oribilul, paranoicul, magicul.

Ieri, Dora, m-a sunat la telefon și m-a întâmpinat cu apelativul de *Maestre*. Numai că la ea nu suntă fals ca la D., unde invidia e plină de dezgust.

14. 03 minute. Gândirea e nevăzutul în care ne afundăm. E ca o plasă de pești, care prinde pești de toate mărimile. Depinde *ce păstrezi pentru tine* și *ce livrezi celorlalți*.

Însă de la un moment dat înveți să nu mai arunci peste bord nicio idee, niciun sentiment, nicio durere, nicio informație...pentru că orice amănunt ne poate salva la un moment dat.

Fiecare *piatră rațională* e bună pentru Biserica lui Dumnezeu și fiecare idee își are *sfințenia ei*.

19. 13 minute. Chipul lui Nichita [Stănescu] parcă dorea să îmi spună ceva. Numai Mihail [Eminescu] avea lumânări aprinse pe mormânt și lângă cruce.

Cel care *vede în ascuns* știe rugăciunile noastre. Nimic nu este *uitat* de către El.

Sfântul Afraat Persanul[259] mi-a vorbit despre *zilele* lui Iona[260]: de la *Cina cea de Taină* până în *ziua Învierii*.

Și Dumnezeu îi descoperă fiecăruia *altceva*, pentru ca să se vadă *nesfârșita Lui bogăție*.

---

[259] Un podcast audio: http://www.teologiepentruazi.ro/2009/09/25/eshatologia-sfantului-afraat-persanul-audio/.

[260] Despre cum trebuie *să numărăm* cele trei 3 zile ale morții Domnului după Evanghelii.

Ceea ce nu faci atunci *când vrei*, nu vei mai face *niciodată*. Am înțeles acest mare adevăr cu vârf și îndesat.

Uneori și pe mine mă oftică pudicitatea mea, dar ea mă salvează de multe păcate.

Despre Sfintele care au fost mai înainte desfrânate. Despre Optina[261]. Convorbiri la Athos[262].

Banii chinezului. Unde stă V. Mâine am să mă duc la A.

Vroiam să mă duc cu colindul dar cred că e o idee *proastă*. *Obositoare*...și *riscantă*. Cine știe peste cine mai dau și cu ce nebuni mă mai pot întâlni, noaptea, pe străzile Bucureștiului?!

Zarathustra[263] îmi vorbește de două zile.

Mănânc numai pâine, pentru că mi-e greu să îmi încălzesc mâncarea. Nu am liniște, loc. Singurul lucru pe care aș vrea să îl am acum e acela de a fi liber să creez și...să alerg. Să alerg prin gândurile altora și prin cuvinte.

Copilașii din metrou mâncau napolitane cu lămâie și se uitau la mine.

13 decembrie 1998. Ora 9. 25 minute. Mă duc la Patriarhie la slujbă. E o zi de duminică cu mult soare. La mine însă e frig.

Greșeli de exprimare la predică. Un preot și un diacon.

---

[261] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/M%C4%83n%C4%83stirea_Optina.
[262] Idem: http://www.muntele-athos.ro/poze-informatii-pelerinaje/Pelerinaje.
[263] Aluzie la cartea lui Friedrich Nietzsche: *Also sprach Zarathustra* [1885]/ *Așa grăit-a Zarathustra*.

O exegeză a Sfântului Chiril [al Alexandriei][264] la *Matei*[265] (26.000 de lei).

Am făcut pe bucătarul astăzi.

Astăzi am sărutat cu multă bucurie Sfintele Moaște ale Sfântului Dimitrie Basarabov[266] (s-a dus ispita cu sila, cu dezgustul) și mi-am adus aminte de Sfânta Maria Egipteanca[267], care a pățit și ea, la un moment dat, acest lucru.

Pe buze simt și acum lumina sfințeniei lui. M-am cutremurat!

Prin cele umile Dumnezeu face minuni negrăite.

Cel de aseară m-a salutat din nou. Rămăsese supărat crezând că nu l-am observat.

Spre sfințenia Domnului trebuie să merg cu *și mai mult dor* decât am mers *spre genialitate*. Voi cere crucea ca *jugul cel bun*.

Întotdeauna se poate și *mai mult* și *mai bine*. Iar Tu, Doamne, mă vei învăța (știu asta) cele de folos, cele de sfințire și de iertare.

Cine *fuge de durere*, fuge de *măreția* pe care Domnul vrea să ne-o dea.

A treia zi cu Zarathustra. Despre Nietzsche trebuie și tăcere.

Nichita [Stănescu] îi spunea lui Mihail [Eminescu]: *Mișu* iar el spunea la toți: *Bătrâne*.

Am vorbit despre Mihai [Eminescu] aseară. *Kamadeva*[268]. Două sticle de vin. Civilizație. Însă am

---

[264] A se vedea: http://ro.orthodoxwiki.org/Chiril_al_Alexandriei.
[265] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Apostolul_Matei.
[266] Idem: http://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/26/predica-la-pomenirea-sfantului-dimitrie-basarabov-27-octombrie-2010/.
[267] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Maria_Egipteanca.
[268] Idem: http://ro.wikisource.org/wiki/Kamadeva.

plecat, pentru că prezentatoarea avea nevoie de *altceva* și nu de *prezentare*.

Soarele mă face să îmi arunc mantoul de pe mine. Însă e tot frig...

Maica lui Dumnezeu și toți Sfinții, rugați-vă pentru mine ca să îmi dau seama de *calea cea strâmtă*!

14 decembrie 1998. A. mi-a făcut cadouri de Sfântul Nicolae. Am mâncat struguri cu N.

La degetul inelar simt locul unei verighete...pe care n-am purtat-o însă niciodată.

Extremele ne învață ce trebuie să facem în liniște.

Orice rău e *o binecuvântare* mai devreme sau mai târziu.

Mă las cu totul Ție, Dumnezeul meu! Du-mă unde Tu vrei.

Fericirea nu mă lasă să dorm.

Ora 11. Am un șampon care îmi mărește volumul părului și îi dă o culoare aparte. Însă asta mi-l face rebel și nu îmi place.

Mă îngrozește faptul că oricând îmi poate fi furat jurnalul.

Nu am găsit *Arheologie biblică*. Vreau exegeze de un firesc îmbietor. E soare. Din nou soare.

17. 15. M-a exasperat Vespucio[269]. Am lăsat-o la librărie și am plecat. Deasupra cântă corul.

E un timp lejer, pentru că toată lumea e la cor. Iar cum eu am fost exclus, am parte de timp berechet.

---

[269] Idem: http://es.wikipedia.org/wiki/Am%C3%A9rico_Vespucio.

Inamicul mi-a spus: „Ești un Shakespeare *pus în umbră*!”. Numai că el nu a știut că *umbra* mea e *plină de lumină*.

Simt din nou Nașterea Domnului. Simt cum *se apropie* praznicul și cum *mă umple*.

Numai că la București praznicele sunt *festiviste* și nu *naturale*.

La sala 11 se va ține *Concertul de Crăciun*.

Cum mai pot fi *fericiți* oamenii, cu atâta *nefericire* și *suferință* în jur?!

15 decembrie 1998. Ora 12. 46. Nu am fost la Liturghie, pentru că m-am pregătit pentru testul de la Greacă. M-am luat cu învățatul și m-a prins studiul. Apoi mi-am dat seama că trebuia să fiu la Sfânta Liturghie.

Dimineață apăruse soarele. Acum e înnorat. Din nou Zarathustra. E singura carte pe care, în ultimul timp, am citit-o cu atâta atenție.

23. 10. Testul a fost teribilist. Fluierul din metrou. Primul colind de la ușă: doi țigănuși.

Individul meu însă vrea chiria cu trei săptămâni înainte + vin de la țară. Până nu vezi avariția bucureșteană în materie de *stat cu chirie*, nu înțelegi nimic din *realitatea* lui Hagi Tudose[270]. Avari până la cutremurare.

Nu cere, părinte profesor, ceea ce *nu poți da*! M-am lecuit și cu *spațiul academic*. Am pierdut timp angro, mi-am îndurerat inima cu unul și altul și am aflat lucruri rudimentare despre mărețiile la care eu aspir. E ca și când aș învăța tabla înmulțirii la facultate. Așa mă simt!

---

[270] Idem: http://ro.wikisource.org/wiki/Hagi-Tudose.

I-am cerut Marietei 20.000 de lei. Mă întâlnesc cu ea la ora 12, la chioșcul din parc. În Cișmigiu[271].

Muzicanta e prietena *Bețivanului* cum e șoarecele cu avionul. Însă stau la taclale de te minunezi. Însă cred că *Bețivanul* se culcă cu *Grăsana*, adică cu sora soției lui. Acum moartă...

Păianjenul avar. Când voi pleca de aici, nu mă voi mai uita nicio clipă înapoi.

16 decembrie 1998. 14. 30 minute. O fază de prost gust din partea *Patrologului*. După care a trebuit să fug să mă omor până în Cișmigiu. Greață mare. Oboseală multă.

A trebuit să lipsesc de la VT pentru ca să nu mai aibă ce să îmi mai zică. Mâine plec acasă. Bineînțeles că nu mă duc la concert. Intru în vacanță, că am înnebunit de atâta *pierderea a timpului*.

Trebuia să cumpăr opera Sfântului Dionisie Areopagitul (5000 de lei) și, pentru că nu am mai găsit niciun volum de la *Paideia*[272], am cumpărat jurnalul lui Stendhal[273].

Trebuie să iau și jurnalul lui Dostoievski. Habar am de ce nu l-am cumpărat până acum.

Nu îmi plac opiniile *mioape* ale majorității.

Orice *mare scriere* e *o parafrază* la opera lui Dumnezeu.

Extremele frumoase în sfințenie și artă au fost, sunt și vor fi pentru cei *foarte puțini*. Sunt puțini *Sfinți nebuni pentru Hristos*, după cum sunt puțini oamenii de geniu, care au avut *o deschidere creativă enormă*.

---

[271] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Parcul_Ci%C8%99migiu.
[272] Idem: http://www.paideia.ro/.
[273] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Stendhal.

Eu nu mă tem de *truisme*, pentru că, în definitiv, suntem *o sumă a lor*.

17 decembrie 1998. E ora 5. 6 minute dimineața. M-am trezit la ora 3, pentru că m-au năpădit visele. Ciorba bunicii mele a ieșit în evidență.

Am discutat și cu G. de curând, adică cu *poetul homosexual*, care a fost impresionat de mine la un cenaclu și care tocmai mi-a spus ce *orientări* are.

Puțin mă interesează *ce face* și *cu cine*. Eu mă raportez la el ca și până acum: ca la *un poet*. S-a mirat de faptul că nu *m-am îngrozit* la auzul că e *homosexual*. De ce m-aș fi *îngrozit*?!

Însă, bineînțeles, că nu mă voi *împăca* niciodată cu această patimă, căruia el îi slujește.

În tramvaiul 12 (pentru că am uitat ieri să îmi iau bilet și casa nu era deschisă), am fost prins acum câteva minute fără bilet, de către doi controlori, și mi-au dat amendă: 75.000 de lei.

Din acest motiv, mâine trebuie să mă întorc la București, ca să plătesc amenda.

Citesc din jurnalul lui Stendhal, care e plin de gust. Sunt în tren.

Sper să am bani acasă pentru amendă. Însă, mai degrabă, cred că n-am.

18 decembrie 1998. Ora 8. 46 minute. Zi de pomină. Tăiem porcul și febra e în mare febră.

Ieri însă m-am plimbat de nu mi-am văzut capul. M-am întors la București, am plătit amenda și i-am dat lui Caracudă al meu 6 litri de vin. La ora 17 plăteam amenda...oră la care a început și concertul la facultate.

M-am întors în gară la Basarab, frica de hoți, singurătate cumplită...și am venit pe jos, peste câmp, de la Roșiori, cu Picu, pe care l-am găsit în gară.

Și mi-a povestit ăsta despre cele două surori curve, cu cine se culcă și de ce, ce le-a făcut el, ce va face el, ce nu va face...de m-a înnebunit de cap.

Un limbaj plin de trivialități și mojicii...dar a trebuti să *îl înghit* și *să merg*!

A fost frig mare. În tren: o sticlă de suc, o pâine și 3 rahate. Tot ce am mâncat după ce m-am întors, a doua oară într-o zi, de la București. Când am ajuns acasă nu am mai putut să mănânc...pentru că eram sigur că vomit tot.

Îmi pare rău că nu îmi pot cumpăra și eu brăduț. Mi-ar trebui unul mic, ca să îmi încălzească inima.

Nu, nu sunt *nostalgic* după copilărie (pentru că fiecare vârstă își are bucuriile ei, ca și neîmplinirile ei), ci *am o duioșie* care nu trebuie să îi lipsească niciunei vârste!

A reînceput războiul în Irak[274]. Mă neliniștește acest lucru.

Am visat că m-am îndrăgostit de o profesoară a mea și ea de mine. Un vis foarte complex.

Timp de două ore am învățat pentru examene.

Auzită aseară: *Să ai poftă la somn!*

Azi dimineață, la televizor: „o bucată de *Retezat* pentru fiecare". Se referea, desigur, la *Munții Retezat*[275].

Cadourile și Crăciunul în familia K.[afka]. Era atent până la *dunga hainei* și la *forma nasului*.

Kafka îmi place tocmai pentru răbdarea lui fenomenală de a vorbi despre tot felul de evenimente *halucinante*, *insolite* și *banale* în același timp.

---

[274] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul_din_Golf.
[275] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mun%C8%9Bii_Retezat.

Stendhal, în schimb, are grijă tot timpul *să se îndrăgostească*.

Întrebări și răspunsuri indiscrete. Sculptez în frig.

Satul ăsta al meu nu e *interesant* dar te *șochează* întotdeauna.

Oamenii se nasc foarte bine acolo unde se nasc.

Port în mine relieful de aici. Și gustul apei, mirosul aerului, al ierbii, al strugurilor, al merelor, al pământului reavăn după ploaie, al pământului după dezgheț...

15.00. Mi-a scăpat din mână sare mai multă și am sărat prea mult anumite bucăți de carne. Apoi m-am dus la doctorul veterinar ca să controleze carnea, dacă poate produce sau nu *trichineloză*[276].

Tataie stă în pat și sughite. A băut prea multă țuică, cât și vin, și de aceea cred că o să-i vină din nou rău.

Mai avem 746.000 de lei. Iar eu, prin amenda mea, am pierdut deja 74 de mii de lei.

Nu mă pot concentra prea bine, pentru că de la învățat îmi zboară mintea în o mie de părți.

Mai cald. Mult mai cald. O poemă și două desene.

Am 25 de cărți începute, la care scriu...și pe care trebuie să le termin.

În 1998 am creat doar 4 luni în mod masiv. 7 luni a fost pentru chinul învățării, prin care am intrat la facultate.

---

[276] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Trichineloz%C4%83.

Cea mai mare bucurie e aceea, că după 16 ani am început să pictez la modul dedicat.

Și, după pictură, m-am bucurat că anul ăsta am sculptat în lemn și piatră (cele în piatră au fost marea *încercare*), dar am și creat *obiecte esențialiste* din tot felul de lucruri comerciale.

Curajul pe care îl am e dragostea, o infinită dragoste și un dor nespus de Dumnezeu.

La mulți ani! Cele mai frumoase lucruri rămân *încă nespuse*...

1999

16 ianuarie 1999.

– Ce face?!…

– *Cântă la pian*, după cum se zice…

Un zâmbet vulgar, din partea lui.

Fi-sa se culcă cu toți. E o bucurie?!

Bărbatul îi dă ei telefonul iar ea țipă la fie-sa ca o maimuță în junglă. O întreabă, la un moment dat, după ce o drăcuise cu toate zilele ei de naștere (ar fi putut avea *mai multe*?!) și cu toți amanții, pe un ton dur: *Vii încoace?...*

I se răspunde…de dincolo de fir…

„Ai să vezi tu!”, o mai amenință odată, de parcă nu ar fi fost și așa *destul*.

Închise telefonul cu *un pleosc* amărât. Erau doar trei pași până la ușă…și amărăciunea *mamei* pentru *fiică* tot la fel de *serioasă* ca lătratul unui câine pe stradă…

De ce trebuie să țipi la telefon ca o maimuță?

Mă grăbesc. Personajele mele se grăbesc. Mi-e teamă să stau pe loc. Nu trebuie să pari *un oarecare*. Mi-e frică de unele cuvinte.

Ce impact are cuvântul în inima unei tinere, fie ea și *parașuta cartierului*?

Între doi inși. Bărbat și femeie. Se simt atrași unul de altul dar nu o recunosc. Nu pot să admită acest lucru. Nu vor să schițeze acest adevăr…deși îl trăiesc cu tot sufletul.

Situații personale foarte diferite.

Relație fără viitor.

Toți le stau împotrivă.

De la un moment dat vor vorbi. Vor vorbi în continuu. Vorbe fără șir…N-au sens? Ba da!

Le e frică să tacă, pentru că dacă ar tăcea…ar trebui să recunoască că *se doresc*, că *se iubesc foarte mult*.

Inflație verbală.

Ce ar putea să spună tăcerea lor? Ar mai putea să iasă din tăcerea aceasta…*în doi*? Ce ar declanșa mecanismul interior? Cum să fac să îi pun în față, *față în față*, în așa fel încât *sinceritatea dintre ei* să nu fie *brutală*?

Toate semnalmentele celor doi sunt foarte brutale, evidente, *prea evidente*. Trebuie să decongestionăm atracția sexuală dintre cei doi…și, în același timp, să construim o discuție, pe o temă comună, *filosofică* sau *intimă* (de ce nu *religioasă*?), prin care relația să nu ajungă *în pat*…ci la o cunoaștere reciprocă mult mai avansată, mai profundă.

De ce ar fi mai important *sexul* decât *cunoașterea reciprocă*? Poți *să construiești* o relație numai pe *libertinajul sexual*?

El e necăsătorit. De fapt i-a murit soția în urmă cu un an.

Ea e căsătorită însă, dar soțul e un bețivan.

El pare *ok* doar în aparență, pentru că, de fapt, își ascunde viciile…acolo, în cadrul unde o întâlnește pe femeie, care și ea își ascunde adevărata drama familială.

De ce n-o iubește soțul? Pentru ce s-a apucat de băutură? *Lipsă de iubire*…sau de *încredere în viață*? El se teme *de sine*…sau *de femeie*?

De ce e o femeie *periculoasă*…pentru *un soț alcoolic*?

În acest punct trebuie să apară *o descriere interioară* a femeii. În primul rând: *onestitatea e*i. Dar aceasta se va bătea cap în cap, în aparență, cu tendința de a ieși din cuplu. De ce o femeie căsătorită și-ar dori un amant și nu încearcă să își recapete soțul?

Când și *de ce* s-a produs sciziunea internă a cuplului? A existat *cuplul* ca atare…sau a fost *o fantezie*, în mintea unuia dintre ei, în spețа noastră soțul, că de aceea s-a apucat de băut? Ideea centrală: *lipsa de dragoste…naște extreme*. Care sunt *lamentabile*, fără doar și poate.

În ce constă *taina* personajului? E vorba de *acțiunea romanului* sau de *profilul său intern*, ca atare? Cred că ține și de una și de alta. Caracterul

personajului se intercondiționează cu derularea evenimentelor.

Un personaj care face lucruri pe care *nu și le poate explica*. Sau *nu în mod deplin*.

Poți trăi fără să știi ceea ce se petrece cu tine?!

Neliniștea și păcatul. Păcatele nespovedite: sursa neliniștii personale.

De ce ne plictisim dacă ne privim, un timp, numai pe noi înșine?

Cred că nu știm sau am uitat să ne luăm în serios. Nu mai știm să ne iubim, să mai fim prieteni, să fim loiali.

Nu-mi dau seama cum e să mori. Nu cunosc disperarea. Nici ultima limită. Cred că un om simplu suferă de cele mai multe fobii, pentru că nu și le poate explica. El se simte de-a dreptul *străpuns*, exilat în deznădejde.

Atracția lui pentru curve. Se diminuează în mod constant. În ce constă *fascinația*: în *a dori* sau în *a cunoaște*? Asta explică și *sinuciderile* și *omorurile*.

Mulți au vrut să vadă *cum e să mori*…și s-au sinucis prostește. Sadismul începe din momentul când dorești, când îți place să omori. Satanismul plăcerii…

Cum arată ura?

Ce verbalizăm/transmitem altora, când înjurăm sau drăcuim?

Ce s-ar întâmpla dacă un câine ar începe să vorbească?

Dacă ar începe să vorbească casa?, patul nostru?, mâna noastră?!!!!

Animalele tac. Ele nu pot să spună păcatele noastre…Până când însă păcatele noastre vor mai sta *ascunse*?!

De ce nu avem încredere în nimeni, ca în noi înșine?!

Date, noi date. Atenție la detalii! Prin detalii voi *smulge* oamenilor secretele lor.

Cine sunt *pseudo-artiștii*? Cei care vor să-și dovedească că sunt *nimicuri*. Aidoma câinilor care se iau după mașini, știind foarte bine că ei *nu sunt,* nici *nu vor deveni* vreodată, *mașini*. Însă dacă șoferul îi ia în seamă…ajunge în vreun pom, care *staționa regulamentar*…

Poeții proști au *datele poeziei*, unii dintre ei, dar nu știu să le dea măreția. Ei au auzit *despre viață* dar nu știu *cum arată*.

O femeie la vreo 40 de ani, în metrou. Se așază pe scaun ca să citească o carte. Vede că eu mă uit la picioarele ei descoperite și încearcă să le acopere.

Însă, privindu-mă *fulger* și *atent* în același timp (ca să văd că *pentru mine* face gestul) le lasă așa, *neacoperite* (de unde să faci fusta *mai mare*…dacă ea e *scurtă*?!), cu gestul: *Uită-te cât vrei...căci și eu vreau asta!*

Se căznea să îmi arate…că *se concentrează* la citit. Eu mă uitam la ea agasant, fix, ca să văd ce va face în definitiv.

Se așază lângă ea o tânără în blugi. Și aceea vrea să o facă pe *indiferenta,* dar din poziția ei. Însă o jenează, pe tânără, faptul că eu mă uitam, în mod fix, la cea în vârstă. Și-ar fi dorit să o privesc…

Ce o jena?! Faptul că era în blugi…Considera acest lucru *un handicap*…pentru că *nu putea fi sexy*.

Lupta între femei…pentru a atrage atenția bărbaților.

Femeile *luptă* individual, egoist…pentru *ațâțarea* bărbatului. Și asta e perversitatea femeii…care, înmulțită și practicată…poate ajunge *bordel* oricând.

De ce vrea femeia însă să atragă *prin sexul ei* și nu *prin mintea ei*? Pentru că nu crede în gândire, în creație, în verticalitate?

De ce femeia e doar…*orizontală*?

Femeile profită de decolteul sânilor lor după cum profită precupeața de fructele mai bune, pe care ți le pune în față…ca să te dai de cumpărător.

Un exemplu clasic: curvuștina care păzește expoziția de la *Teatrul Național*. Am privit-o cu scârbă…și imediat s-a schimbat la față. Femeile nu pot să suporte când nu le privești…după cum și-ar dori. Însă privirea bărbatului…e *o palmă* care le pune la punct.

Tot la fel e și privirea femeii cuvioase, intransigente, serioase, cu afemeiații: o pălmuire. Și bine e că e așa…

Să te ferească însă Dumnezeu de *femeile ofilite* care se cred *zâne de măritat*! Perversitatea nu are parcă limite în cazul lor…

Pentru ele faptul de *a atrage sexual* pe unul mai în vârstă ca ele sau mai tânăr ca ele e *supremul* și *nătângul* scop în viață. Halal motiv pentru care să trăiești!

Ochi negri, păr negru, până la umeri, parcă și vopsit, nas lung și drept, în comparație cu buzele *mici* și *fixe*, chiar și când vorbește.

Întotdeauna vrea să fie *dreaptă* și *demnă*…dar nu îi iese. Încearcă, de fiecare dată (asta în public: e evident faptul) *să se așeze regește*. Mă refer la faptul de *a se așeza pe un scaun*.

Crede că e *o artistă*. Însă nu are maniere! Nu are un mod personal de a vedea lucrurile…și crede că viața e *o poză*, e ceva pe care o poți imita…chiar dacă *nu îi simți pulsul*.

Mi-am dat seama de acest lucru atunci când și-a șters nasul. A făcut-o cu ură, cu o ură barbară. De ce?

Lui nu îi plac *prea blondele* sau *prea roșcatele*. E în căutarea femeii misterioase…

De ce vor femeile să fie *stăpâne*? Poate că mamele lor le-au arătat că nu pot fi decât *slugi*…

Un țigan gras și mofluz și unul slab și zâmbitor. Se lăudau de mama focului în timp ce mâncau la patiserie. Poate că, în mintea lor, credeau că sunt *foarte interesanți*…

Adevărata singurătate: să stai lângă oameni și să nu aibă ce să-ți spună.

Țiganul a coborât la prima. Cât a stat el pe scaun…niciun *bucureștean* nu a stat lângă el. Când el a coborât, doi inși s-au bătut pe scaunul lui.

Cel care se așază…inițiază glumele despre țiganul abia dat jos din mașină…

De ce însă doi inși…au dorit să stea pe *scaunul țiganului*? De ce acel scaun, la două clipe după părăsirea lui…era *mai curat*, decât atunci când *țiganul îl ocupa*?

În metrou, mama îi reproșează fiicei că *nu stă dreaptă*. Reacția fiicei? Încerca să pară *și mai cocoșată*. Aceasta e *generația contra*!

Defectul lui Dali: vrea să pară *tare*, ca și Nietzsche, când e *slab*, foarte slab…

Eu cred că ne-au mințit amândoi, dar au făcut-o bine, *cu artă*. Însă numai Dumnezeu trebuie urmat cu totul.

El stă și așteaptă ca să vadă ce spun eu.

Ea îmi spune numai lucruri banale dar mă privește cu atenție, dându-mi senzația că mă urmărește la detalii. E un joc al nervilor.

După ce mă ascultă, *ca și când nu ar fi auzit nimic, ea* mă mai întreabă, încă odată, ceea ce eu i-am spus *rar* și *explicit*.

Ce au oamenii cu *profunzimea de spirit*?!

Mă enervează femeile care *nu mai sunt* sau *nu mai știu să fie femei*, cele care și-au pierdut feminitatea, bunul simț, candoarea, maternitatea. Îmi

displac la culme șușotelile lor, cele care par *tot universul* lor zilnic, casnic.

Când vrea să atragă atenția asupra ei, asupra sentimentelor ei…își înalță sprâncenele și face grimase de *mare doamnă*.

Râde prostește. Te descoase ca un polițist, deși nu înțelege că această *atenție* la lucruri mitocănești…vorbește despre caracterul ei infect.

Dezgustător! Ea dorește să fii numai *omul-mulțumesc*, cel care să îi pupe tălpile.

17 ianuarie 1999. Un geniu nu pictează decât ceea ce a trăit, ceea ce a trăit *foarte bine*.

Îmi privesc ultima acuarelă și îmi observ obsesiile, durerile, furia…pe lucrurile *mereu în neregulă* ale acestei lumi.

Lucrurile pictate devin o hartă spre inima artistului.

18 ianuarie 1999. Dialogul cu *posibilul* sinucigaș.

– Dacă aș crede că *sunt nebun* m-aș arunca de pe bloc…

– De ce tocmai…*de pe bloc*?

– Nu știu foarte bine…Dar când vreau ceva gândesc mult la acel lucru și când obosesc…am tentația să mă arunc în gol…

– Nu te înțeleg!

– Și cine se înțelege?! Probabil văd sinuciderea ca pe *o relaxare…pur mentală* și nu *ca pe un act*. Doar îmi închipui că *sar în gol*…

19 ianuarie 1999.

– Ți-e frică?

– Da, mor de frică!…

– Atunci nu ți-e frică…

– De ce?

– Pentru că ești *ironic*. Dacă *poți ironiza* o situație nu ești *sub presiune*.

– Atunci…nu mi-e frică!

– Și ce-mi spui mie?!…

– Îți spun, pentru că nu mi-e frică. Dacă mi-ar fi frică aș fi *astronaut* sau *hipopotam*…

– Nu înțeleg nimic!…

– Nici eu și de aceea nu mi-e frică.

Mă uitam la el dubios. El la mine: la fel. Nu îi era frică dar…se temea de fiecare om care îi ieșea în cale. Îl stresa orice…Am fost laș când i-am spus că *nu trebuie să se teamă de nimic*?

22 ianuarie 1999. Pentru ce o iubește avocatul pe avocata (fosta lui colegă de facultate), care e alcoolică, dar nu dorește să o ajute? E vorba *de demnitate,* de *respect* sau *de rușine și de prostie*?

Ce înseamnă însă și *aventura de-o noapte* pentru el, deși el se culcă cu alta…visând la fosta lui colegă?

Poate înlocui o altă femeie sau te poți raporta la o altă femeie…ca la *o înlocuitoare* a soției/iubitei tale?

Ce e femeia cu care te culci, în locul iubitei/soției, decât *un prezervativ* sau *o păpușă gonflabilă*?

Pentru ce e *panicat* un bărbat de…o femeie care *îi dovedește* că îl iubește? Îl panichează *evidența* sau *lipsa lui de elan*, de dăruire în fața ei?

Cine știe însă până unde duce *dragostea* sau *nebunia* unei femei?

Nebunul din romanul meu va deveni un *Sfânt* cutremurător de frumos. Metamorfoza lui va fi prelucrată atent.

E nebun *pentru cine*? Și *cât de mult contează*, până la urmă, unii care nu văd, în mod *profund,* caracterul unui om?

Aceasta e *uimirea*: când cel marginalizat, când cel nebăgat în seamă devine *centrul atenției…*și măreția lui nu poate fi egalată de mulți alții.

Romanul e *gând profund* și *acțiune încetinită*. Dacă nu observi viteza realității *la relanti* nu poți să oferi cititorului soluțiile pentru viața lui. Relantiul oferă cunoașterea de sine. Noi fărâmițăm realitatea, o explicăm, pentru ca să o facem *inteligibilă*.

Ne șochează nu *ceea ce nu cunoaștem*, ci *ceea ce cunoaștem din plin* și avem puterea să o spunem cu putere, fără frică și rușine.

Învăț tot timpul. Sunt atent la tot ceea ce mișcă în mine și în jurul meu. Prind viața din zbor…uneori, fără să o las să cadă în uitare. Memoria ne salvează trecutul și viitorul, fără care prezentul ar fi lugubru.

23 ianuarie 1999. Dacă le iei oamenilor lucrul în care ei cred rămân goi, singuri. Credința e aceea care mă ține pe picioare. Prin ea îmi pot explica viața. Fără ea mă comport ca un animal.

Fără trecutul nostru ne dizolvăm în peisaj, nu ne putem orienta, nu știm cine suntem. Vom fi instinctivi fără momentele de har.

Cum putem atunci *să schimbăm* traiectoria vieții noastre, în așa fel încât *să nu înnebunim*?

Voi crea mai multe scrieri în care voi ataca problema nebuniei, care e *frica* tuturor. Pe oameni poți să-i faci orice…numai *nebuni* nu. De ce? Pentru că e *deriziunea maximă…*și nu pentru că e *o problemă printre altele*.

De când a fost *tabuizată* nebunia?

Însă vreau să creez o piesă de teatru, două, unde nebunia să fie frumoasă, să fie altfel, nebunul să se umple de respect…iar nebunul din roman, cum am spus, să coboare în sfințenie, să își sfințească viața. Un neînțeles…care uimește.

Când va fi timpul însă pentru…*toate* proiectele mele?!

Putem să fim alți, să *îi jucăm* pe alții…în așa fel încât, niciodată să nu ne dezlipim de noi înșine? Există rolul *perfect*?

Într-o zi îmi voi da seama că toate gândurile noastre sunt foarte simple. Atunci numai Dumnezeu va ști ceea ce îmi va trebui.

Unde e gloria? Nicăieri. Mă spulber într-o clipă și nu știu *care clipă*…

Credincioșii nu trăiesc într-un *vis al rugăciunii*, ci într-un *realism al rugăciunii*. E o chestiune foarte importantă, care explică oamenilor diferența între credință, ca relație cu Dumnezeu, și mulțimea de idei năstrușnice, superstițioase, care văd religiosul în hazard.

Credința nu are *hazard*, ci *bucurie*!

Îmi scapă întotdeauna esențialul despre om, chiar și atunci când îl prezint cât mai *din interiorul* lui?!

O, lumină, mai multă lumină!

Putem să scăpăm, în cele din urmă, de *ideile preconcepute*?!

Uneori scriu și nu pot explica *cum gândesc* ceea ce scriu sau *de ce scriu* ceea ce scriu. Am scris mai mult despre *ceea ce nu știu* decât despre *ceea ce știu*.

Secretul? Să nu îți fie teamă de lucrurile la care ajungi, pe care ajungi să le scrii! Unde vei ajunge acolo trebuia să ajungi, fără ca asta să aibă de-a face cu *ideea de predestinare*.

Nu ne putem debarasa, în creație, cu totul, de *ideile clasice*, pentru că fără ele nu am mai putea explica nimic. Noi nu putem lucra cu nimicul! Noi lucrăm cu realitatea, pe care *o percepem* sau *o*

deformăm în modul în care dorim, pentru a exprima lucruri pe care le dorim.

Pictez în criză de timp, de identitate, de spațiu. Nu știu ce să fac fără modele. Însă cele pictate fără modele sunt niște hieroglife ale persoanei mele mult mai importante decât modelele. Importante pentru *cunoașterea de sine*…sau pentru *mirarea de sine*.

Cel mai greu lucru în pictură e să faci culoarea *să te asculte*.

Nu cred că trebuie să fii prieten cu ceea ce faci. Creația trebuie *să ți se plece*, nu *să te conducă!* Însă, de multe ori, ea ne conduce…

De ce are silă bărbatul față de menstruația femeii? O vrea *fără impurități*? Poate că unul dintre motivele importante ale femeii, pentru care iubește curățenia, ordinea…e și această teamă de *nebuloasa lunară* care se produce în persoana ei.

Cel mai greu de creat într-un roman e *moartea*. Când omori un personaj în scrierea ta, simți că *te omori* într-un fel anume. E greu de explicat modul cum e să trăiești și în locul personajelor tale sau să le dai identitate proprie, lor, care odată erau una cu simțămintele tale interioare.

Cum îți sună: *stătea cu sufletul jupuit în afară*? Acesta e artistul: cel care are *dramă delectantă*…dar *niciodată înțeleasă*.

24 ianuarie 1999. Să nu zici: *Nu*!, dar să zici: *Mulțumesc!*

Glasul de curvă: pițigăiat, afon la sensibilitate, căutând *subtilitatea* și dăruind *moliciunea*.

Poveștile spun *lucruri trăite* dar nu *sensibile*.

Ce înseamnă: *să te pătrunzi de adevărul unei vieți de om*?

Poți să spui ceea ce știe toată lumea (și ești plăcut de toți), însă să nu încerci să spui lucruri pe care *nu le știu toți*, pentru că vei deveni inamicul numărul 1 al oamenilor proști, care nu vor să învețe *nimic nou*. Ei sunt *statici* ca bolovanul.

Doamnele în vârstă nu se mai tem de propriile lor secrete, pentru că au ajuns la abilitatea aceasta, atât de perversă, de a minți despre ele însele, că îți pot vorbi o săptămână întreagă despre ele însele…fără să ajungă vreodată la lucrurile *dureroase* ale vieții lor.

Le asculți și, de cele mai multe ori, te enervezi.

Însă, dacă te gândești mai profund: le compătimești rău de tot.

De ce? Pentru că au învățat să mintă tocmai pentru că au fost călcate în picioare de prea mulți până la tine, care vrei adevărul lor gol-goluț. Ție nu mai vor să ți-l spună…de teamă să nu fii *tot imbecil*.

4 februarie 1999. Stai în scaunul unui tren care merge greoi, dar merge…Ai un loc în plus în tren, un loc în lume, un loc stingher. Inviți o persoană să stea lângă tine. E sensibilă. Ia loc încet, la modul delicat.

Ce ne facem cu *excesul de sensibilitate*?!

Ia loc…și se face că *doarme*…Persoana e *trează* însă…Ce te face să fii *treaz*…într-o lume *somnambulă*?!

Citesc o carte iar ea este atentă la ceea ce citesc…Deci nu…*doarme*!

Acum, când scriu, ea, persoana de lângă mine, e atentă la modul în care scriu. Vrea să știe ce scriu? Nu o să-i arăt însă! *Secretul* e pentru mai târziu. Pentru acum e numai *aparența*, numai ceea ce se pare că fac…

Uneori mă îndrăgostesc subit de *cumințenia oamenilor*, cea din anumite momente ale lor…însă îmi țin sângele rece…pentru că uită repede această stare plină de candoare: *cumințenia*.

Însă nu groșii la inimă moștenesc lumea, ci cei cuminți la inimă, cei delicați, cei curați la inimă.

O femeie căsătorită care *ezită*…la ce se gândește *în primul rând*?

Pleacă și începe o altă experiență. Pentru că viața nu poate să stea pe loc, e trepidantă.

Uneori telefoanele te îmblânzesc și îți fac bine.

Povestea bărbatului care mănâncă un măr. Cap rotund, ochi căprui, fruntea îngustă, păr negru…flămând…Unghii neatente. Neglijent la detalii.

Însemnările febrile și cele mai fericite se termină cândva. Începe marea durere a clarității, adică *asceza dură* și *neprihănită*, căreia prea puțini îi fac față.

Una e să scrii literatură *ca profesie* și alta e *să te explorezi* din punct de vedere literar. Eu mă explorez…Nu scriu cu bucuria celui care vrea să ia ochii cu scrisul. Eu scriu ca *să mă aflu*…și nu *ca să epatez*!

Din țipetele copiilor se naște înțelepciunea acestei lumi.

5 februarie 1999. Eu: în palton negru și cu fular roșu…în fața mea două țigănci cu fuste înflorate. Câte două ghiuluri pe mână și un ambitus verbal căpiant. Oare poți să scoți prostia din tine…precum îți sufli nasul?!

Cât e *realitate* și cât *mit* în *frustrarea sexuală*? Cum însă *să te frustreze* ceva…care *îți place*?

Mă enervează să teoretizez asta, să bat apa în piuă, dar cred că trebuie să explicitez, prin intermediul unui personaj (evident: femeie), diferența dintre *dorință* și *nevoie*. Una e *să dorești* o relație sexuală (lucru firesc) și alta e *să ai nevoie (*când sexualitatea pare a fi *un stigmat*, o catastrofă).

Însă *nevoia* asta exacerbată, inclusă în *paradigma frustrării*, a fost gogonată rău de tot de Freud[277].

Ea nu mai avu ce să spună. Lăsă hainele jos…și fugi peste câmp. Întâlni pe cele două țigănci care mâncau praz, lângă râu, iar cea bătrână își spăla părul în albia râului. Norii grei, plini de presimțiri însă, se vedeau dinspre pădure.

Nasuri mici și broboane dubioase.

E greu să definești ce înseamnă *linie* pe un trup viu.

Iar el aștepta să miroase soarele…care începea să lumineze perifrastic.

7 februarie 1999. Cele mai grave momente de singurătate ale unui om: cele în care își încalcă jurămintele și, în primul rând, își uită Dumnezeul.

O liniște…în care țipătul se întoarce înapoi. În care, fiecare pas, e uvertura unui cutremur interior.

Bătrânețea e timpul în care *mișcările* sunt mai puține decât *așteptările*.

Gustul posesiei. Ce înseamnă *să te folosești* de oameni, decât plăcerea că sunt *ai tăi*? Însă ce vigoare, ce concretețe are această *posesie utopică*?! Nici măcar *pe noi* nu ne avem…

Mica cititoare care citește romane erotice. Se masturbează însă ideologic. Ea crede că *are nevoie* de *o accentuare* a plăcerii…când *plăcerea* e tocmai *refuzul de a fi liniștit*.

O mistuie dorul. O arde lipsa ei de neîncredere în sine. Ce e mai ușor să faci: *să îți urmezi iubirea*…sau *să ți-o înăbuși*?

---

[277] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud.

Chiar dacă un personaj e 80 la sută ficțiune, ficțiunea de acolo e *o ficțiune reală*. E chintesența multor ore de reflecție asupra cum să scriem *caracterul* unui personaj. Îi împrumutăm din caracterul nostru (ne dăm seama *după*) enorm de mult.

19 februarie 1999. Crede că trebuie să înceapă *o altă* parte a vieții lui și nu știe cum să procedeze. Îi e teamă dar are și *curajul noului* care îl mistuie. E avid după *surpriza* zilei de mâine.

Numai că, pe fiecare zi, nu îți *continui* viața, ci *o iei de la capăt*.

Pe fiecare zi înțelegi că nu ai făcut nimic cu viața ta dar, că astăzi sau, poate, mâine, vei face acel *lucru esențial*, unicul, care ți-ar da bucuria *vieții depline*.

26 februarie 1999. Fericită este *naivitatea supremă*, care nu mai știe care e *răul* și dacă el trebuie *făcut* sau *nu*! Îl privești pe acest om umil și îți dai seama că nu-l interesează *noul*, pentru că el are *noul lui*, care e, totodată, *cel mai mare vechi*.

E al lumii mele și el, dar nu îi aparține, pentru că el privește *în urmă*, spre lumea care, cândva, i-a aparținut.

Așa mă voi simți și eu peste ceva timp. Voi fi străin în lumea pe care, cândva, am știut-o și am iubit-o foarte mult.

27 februarie 1999. Mă întreb ce provoacă, de fapt, *antisemitismul*: *locul de proveniență* al omului sau *omul ca atare*?

Însă dacă urâm oamenii la modul ideologic, de fapt urâm *o anume tipologie umană,* în numele unei ideologii și *nu oamenii*.

Pentru că din ceea ce se observă *ideea de* evreu, de țigan, de minoritate e mitraliată și nu *oameni* care fac ceva reprobabil.

Te întorci mereu la tine și ți se pre că nu mai ai ce spune. Tăcerea unui personaj (pentru că e vorba de

un personaj viu, pe scenă) e cea mai copleșitoare în teatru.

Teatrul meu are *multă tăcere* și *multă înțelegere* pentru om. Poate că tocmai de aceea teatrul vorbește așa de profund: pentru că știe să tacă, atunci când ai putea să spui o groază de lucruri.

Eu cred în *adevărul vieții oamenilor* și asta îmi provoacă o mare bucurie.

28 februarie 1999. E prima zi de adevărată primăvară. Multă liniște…Multă frumusețe…Le percep pe toate în candoarea lor.

Trecerea însă spre primăvară îl face pe student să transpire și…apar metehnele specifice acestui anotimp.

Greul e greu iar binele e frumos.

Sfântul Efrem Sirul își îndemna ucenicul cu tărie, ca atunci când e în slăbiciune și în necaz *să strige* către Hristos.

Se deschide natura. Asta îi face rău și soarelui și studentului.

15 martie 1999. A început să trăiască…ceea ce până acum părea *doar un vis*. Personajul care, de la un moment dat, își va trăi toate visele. Cum se derulează schimbările din el, din adâncul ființei lui. Un fin observator…deși bucuria te face să nu fii atent la detalii.

De ce femeile nu vor *bărbați adevărați*? Pentru că nu vor să fie *femei*…ci ființe de care se poate profita la modul foarte jegos.

Am o senzație tulburătoare câteodată: încep să întâlnesc oameni, în viața reală, care seamănă cu personajele din mintea mea sau care s-au conturat pe foaie sau sunt *în curs de naștere*.

Sunt astfel sau mie îmi place să îi văd astfel? Numai că nu eu provoc *întâlnirea*…și *înțelegerea*

acestui fapt, ci înțeleg de la sine, dintr-un foc, că îmi sunt foarte cunoscuți (din interiorul lor) oamenii ca atare.

Iar cum am început să îmi notez tot felul de amănunte fizionomice și de comportament, temperamentale, caracterologice… pentru asta…încep să se compună oameni în ființa mea din diverse semnalmente ale diverșilor subiecți înregistrați de către mine.

Diversitatea, cu alte cuvinte, devine *unitară*.

Nuvela are ca prim plan *o problemă* și nu *un subiect*. Când ai un subiect și crezi că trebuie să îl dezbați îți dai seama că ești la suprafață, că îți lipsește lucrul esențial: intriga, problema, ceea ce și pe tine, ca *creator de realități* te interesează. Pentru că altfel devii *un descriptivist* și nu un om care explică *interiorul* experienței umane.

Trebuie *să vrei să trăiești* în ritmul personajelor tale.

Și tu trebuie să ai problema pe care o dezbați sau să te incluzi în ea pentru ca să îi vezi conturul, rezolvarea…

Tocmai de aceea nuvela e o problemă vie, e un fapt în care tu ești prezent și nu e *o povestire*.

Povestirea consideră faptul de viață *terminat*, închis.

Nuvela e un fapt viu, care nu *își amintește*, ci *trăiește* crâmpeiul de viață descris din punct de vedere propriu.

Scrie!, răspunse doamna cea umflată…Vorbea despre mine cu un altul, care se întreba despre ceea ce fac acolo, în preajma lor.

Mi-am dat seama atunci că mă deșir. Eu nu mai existam, pentru că se vorbea despre mine la timpul trecut. Eram *mortul* despre care se vorbea…la modul indiferent…

Femeia, nonșalantă, stătea cu mâinile încrucișate pe piept și cu o privire tâmpă.

Peticele de viață dramatică îți provoacă o mare indispoziție, atunci când *le revezi*…la modul melancolic.

24 martie 1999. Problema bărbatului care nu e lăsat să vorbească. Era ori *urât* ori *invidiat*. Foarte puțin probabil *iubit*. Și cu toate astea îmi plac *afirmațiile categorice*. Ele te incizează în mintea lor…

Locul scaunului.

Distanța dintre *catedră* și *scaun*. Ferestrele lungi și stinghere. Adesea deschise.

Larma de fond…Cine se uită *la cocori* și *la căderea frunzelor*?

Pașii foarte reci pe coridoare foarte slab luminate.

Emoțiile spuse doldora.

Frenezia prostiei.

Ochi băltind a impostură.

Muțeniile sinistre ale intelectualilor fără minte.

O petunie aruncată pe stiva de nesimțire.

Mă asaltează, peste tot, răutatea oamenilor aidoma unei caracatițe nenorocite.

Când sunt slab, atunci Tu ești tăria mea, Hristoase al meu. Tu ești mai prezent în mine decât orice lătrare la lună. Cât aș vrea să simtă toți bucuria comuniunii cu Tine, Iubite Doamne!

27 martie 1999.

Slujbă liniștită și sinceră.

Masă bogată și bună.

Vorbiri duhovnicești.

Confesiuni și luări de poziție.

Cea mai lungă slujbă a vieții mele.

Confesiuni.

Peisaj de basm.

Dorm îmbrăcați monahii de aici.

Un nes, pentru nesomn…

Unii nu sunt prezenți.

Scriu la o masă.

Cărți speciale.

Timpul a luat sfârșit. Mă simt *deasupra* pământului și, în același timp, *în mormânt*.

Glume, vioiciune și credință multă.

Amabilitate, înțelegere, înțelepciune, smerenie.

Mă bucur și mă întristez în același timp.

Și totuși, sub crusta de *liniște* de aici, monahii pe care i-am întâlnit, și mai ales starețul…nu sunt cu adevărat *oamenii*, care s-au străduit să fie cu mine.

E multă *poză*…dincolo de aparențele acestea *cuvioase* și *smerite*, care nu pot fi negate.

Și asta, în timp, face ca toate cele trăite aici să fie *dezolante*. De ce? Pentru că oamenii vor dovedi, că sunt *alții* decât ți-au arătat că sunt.

30 martie 1999. La comemorarea lui. Îmbrăcați frumos. *Râdeau* însă în loc *să plângă*. Doar câțiva înălțau rugăciuni din suflet pentru marele dispărut. Și el tocmai asta aștepta de la ei: *rugăciunea lor sinceră*.

2 aprilie 1999. Intru într-o discuție ca să comunic, pentru că îmi place să comunic. Nu vreau ca să-i spun *ceva anume* persoanei cu care discut, ci mă las dus de firul discuției, atâta timp cât discuția e între oameni…

O persoană străină însă îți va pune mai puține *întrebări brutale* decât un prieten.

Dar nu consider că îmi este *prieten* cineva care nu îmi ține partea, ci e avid ca să îmi cunoască, să îmi afle, să îmi descopere *lipsuri reale* sau *imaginare*.

Îi detest pe cei care *se vâră cu forța* în viața mea sau consideră că viața mea e un spațiu unde poți să spargi toată liniștea și bucuria din jur, atunci când îți sare trâncurile.

Economie de timp, de energie și de sănătate: e, deopotrivă, definiția *virtuții* dar și *a egoismului*.

Egoismul vrea numai timp pentru sine. Virtutea vrea să facă economie de timp pentru sine, pentru ca să îți dea energie din plin și sănătate duhovnicească, pe care tu, la rândul tău, să le împarți cu alții.

12 aprilie 1999. Sunt uimit să văd la tot pasul faptul, că oamenii *nu mai cunosc* și *nu mai iubesc* simplitatea vestimentară și nici pe cea lingvistică. Și asta, pentru că și-au pierdut *simplitatea duhovnicească*.

Credința, cu cât e mai *simplă* dar mai *afectuoasă*, cu atât e mai *directă* și, în același timp, mai *eficientă*.

Nonșalanța oamenilor e *efectul dezrădăcinării* lor spirituale sau *dezrădăcinarea* însăși?

Abundența materială însă aduce doar *iluzia veșniciei* și nu *veșnicia însăși*. Tocmai de aceea cei *grași în păcate*…vor rămâne *în afara* porților Împărăției Sale.

Cei care se cred *veșnici* pe pământ nu s-au lovit de durere și de moarte. Sunt încă *copii la minte*.

Eu cred că oamenii trebuie să știe de ce sunt nefericiți, ce le aduce nefericirea și, implicit, să intuiască ce trebuie să debarce din ei pentru ca să fie *liberi de tristețe*.

Cred că trebuie să le spunem oamenilor ce pot să dobândească, dacă ar iubi sfințenia vieții cu Dumnezeu.

Trebuie să așteptăm voia lui Dumnezeu cu noi și să credem că ea se va face întotdeauna simțită. Dumnezeu le vorbește oamenilor, îi conduce spre El, pentru că de la El au venit. Nevrednicia noastră să fie iertată, Doamne! Nu sunt vrednic de nimic, eu, nenorocitul Tău rob!

20 aprilie 1999. Cred că există un moment în viață când omul nu mai știe să dea *definiții*. Și de atunci *se bifurcă* posibilitățile: ori rămâi să te explici prin artă, ori mergi să te umpli de har și de curăție și de teologie în genunchii adorației față de Dumnezeu.

Pentru mine începe un alt drum. Încep o nouă viață…unde totul *va fi altfel*.

Și așa…*am renunțat la artă*…pentru *viața cu Dumnezeu*.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș